MÂNTUITORUL

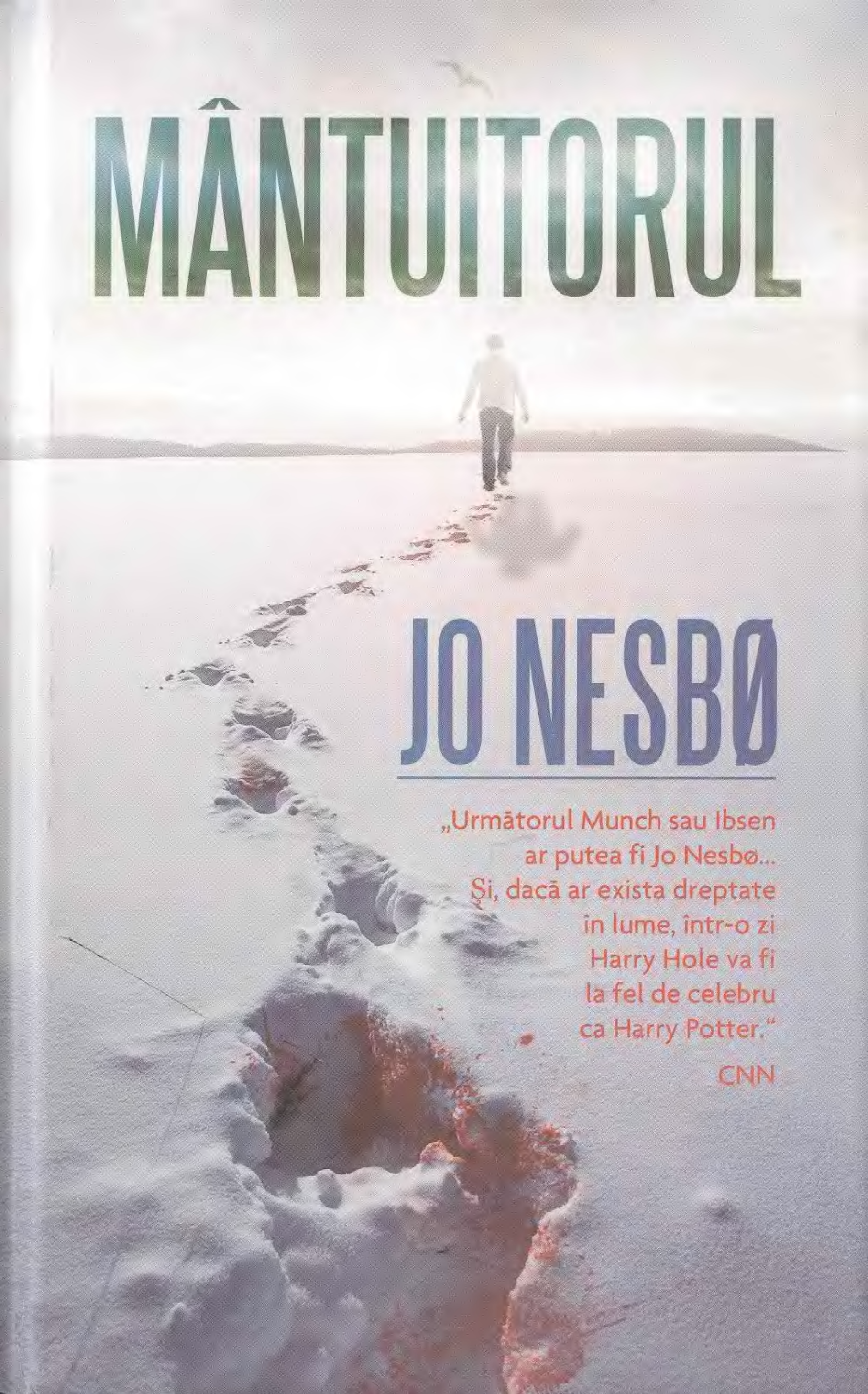

JO NESBØ

„Următorul Munch sau Ibsen ar putea fi Jo Nesbø... Şi, dacă ar exista dreptate in lume, într-o zi Harry Hole va fi la fel de celebru ca Harry Potter."

CNN

JO NESBØ

MÂNTUITORUL

Traducere din limba engleză
LAURA CIBOTARIU
Lingua Connexion

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NESBØ, JO
Mântuitorul / Jo Nesbø; trad.: Laura Cibotariu/Lingua Connexion
– Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-240-1

Cibotariu, Laura (trad.)

821.113.5-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JO NESBØ
Frelseren

Copyright © Jo Nesbø 2005
Publicată prin înţelegere cu Agenţia Salomonsson

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-240-1

Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru în plinătatea puterii lui?

– Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am puterea să izbăvesc.

Isaia, 63.1

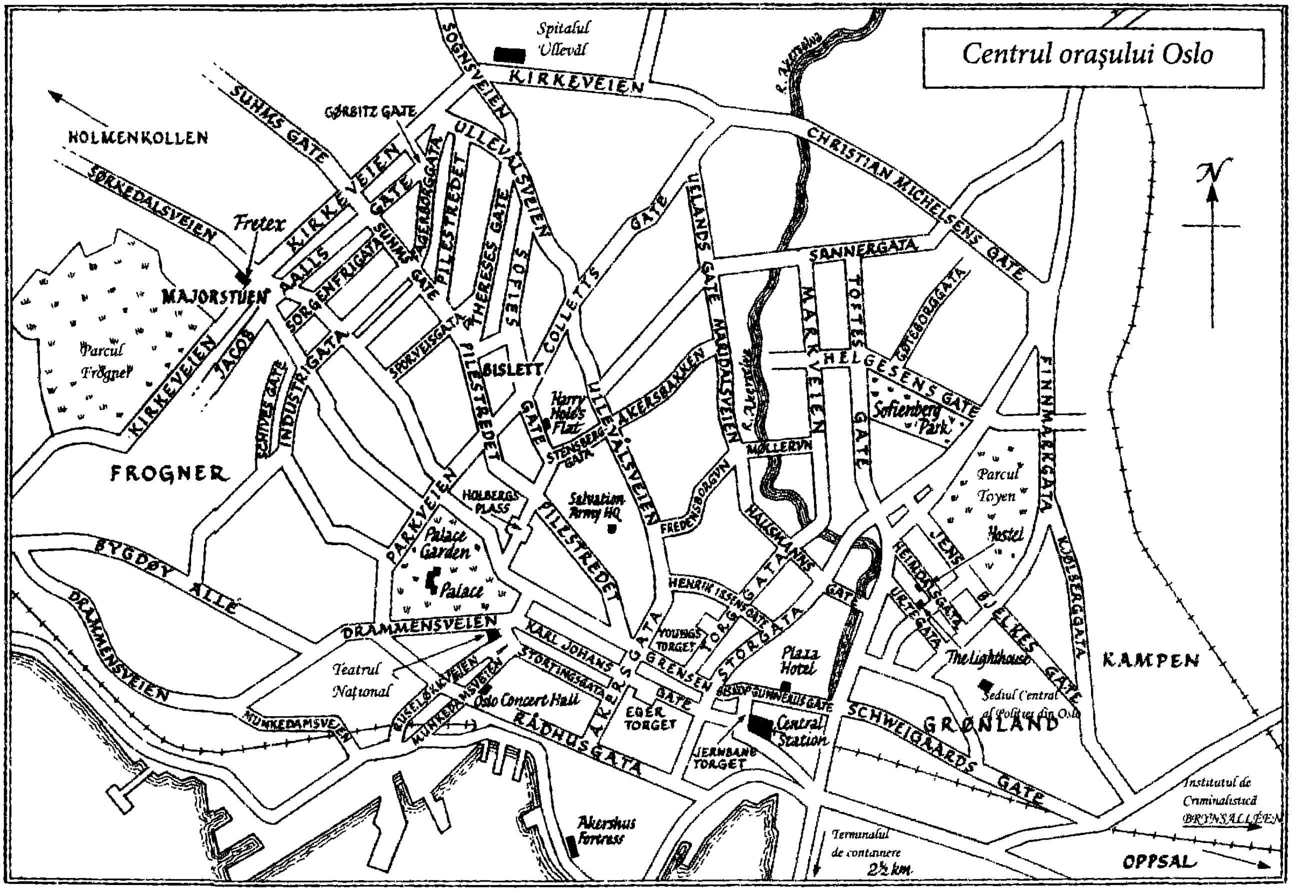
Centrul orașului Oslo
N
Spitalul Ullevål
KIRKEVEIEN
SOGNSVEIEN
SUHMS GATE
GØRBITZ GATE
HOLMENKOLLEN
SØRKEDALSVEIEN
Fretex
MAJORSTUEN
Parcul Frogner
KIRKEVEIEN
JACOB
AALLS
GATE
SORGENFRIGATA
SUHMS GATE
YAGERBORGGATA
PILESTREDET
ULLEVÅLSVEIEN
THERESES GATE
SOFIES
COLLETTS
GATE
UELANDS GATE
MARIDALSVEIEN
CHRISTIAN MICHELSENS GATE
SANNERGATA
TOFTES
GATE
MARKVEIEN
HELGESENS GATE
GØTEBORGGATA
Sofienberg Park
FINNMARKGATA
KJØLBERGGATA
KAMPEN
FROGNER
INDUSTRIGATA
SCHIVES GATE
SPORVEISGATA
BISLETT
PILESTREDET
Harry Hole's Flat
STENSBERGGATA
AKERSBAKKEN
MØLLERVN
FREDENSBORGVN
Salvation Army HQ
HOLBERGS PLASS
PARKVEIEN
Palace Garden
Palace
BYGDØY ALLÉ
DRAMMENSVEIEN
DRAMMENSVEIEN
Teatrul Național
KARL JOHANS
STORTINGSGATA
Oslo Concert Hall
RUSELØKKVEIEN
MUNKEDAMSVEIEN
MUNKEDAMSVEIEN
RÅDHUSGATA
AKERSGATA
GRENSEN
GATE
EGER TORGET
YOUNGS TORGET
TORGGATA
HENRIK IBSENS GATE
HALLGMANNS
STORGATA
Plaza Hotel
BISKOP GUNNERUS GATE
Central Station
JERNBANE TORGET
Akershus Fortress
Parcul Tøyen
Hostel
JENS
BJELKES
GATE
HEIMDALSGATA
URTEGATA
The Lighthouse
Sediul Central al Poliției din Oslo
GRØNLAND
SCHWEIGAARDS GATE
Institutul de Criminalistică
BRYNSALLÉEN
OPPSAL
Terminalul de containere 2½ km
R. Akerselva

Partea întâi

ÎNCEPUTUL

1

AUGUST 1991. STELELE

Avea 14 ani și era sigură că ar putea vedea stelele prin acoperiș dacă ar închide strâns ochii și s-ar concentra. Auzea respirația celorlalte femei din încăpere. Acestea respirau regulat, cufundate într-un somn adânc, liniștit. Una dintre ele sforăia. Era mătușa Sara, care dormea pe o somieră, sub fereastra deschisă.

Fata închise ochii și încercă să respire domol, precum celelalte femei. Nu putea să doarmă, mai ales acum, când totul în jurul ei era atât de nou, atât de diferit. Zgomotele nopții și freamătul pădurii din spatele ferestrei sale din Østgård erau altfel. Oamenii pe care-i cunoștea de la întrunirile din Citadelă și din taberele de vară parcă nu mai erau aceiași. Nici ea nu mai era aceeași vara asta. Când se uita în oglindă, vedea un chip nou, un trup nou. Și emoțiile ei, acești fiori reci sau fierbinți care-i străbăteau corpul în mod ciudat atunci când băieții o priveau. Mai bine spus, când o privea unul dintre ei. Robert. Și el era altfel anul acesta.

Deschise ochii și rămase așa, fixând tavanul. Știa că Dumnezeu avea puterea să facă minuni; de exemplu, putea s-o facă să vadă stelele prin acoperiș. Dacă aceasta era voia Lui.

Fusese o zi lungă și plină de evenimente. Vântul cald și uscat al verii șoptise toată ziua prin lanul de porumb, iar frunzele copacilor dansau de parcă erau cuprinse de frenezie, lăsând lumina să se strecoare printre ele și să se reverse asupra vizitatorilor de pe câmp. Aceștia se adunaseră acolo ca să-l asculte pe unul dintre cadeții de la Școala de ofițeri ai Armatei Salvării vorbind despre munca sa ca pastor în Insulele Feroe. Acesta era chipeș și vorbea înflăcărat, plin de entuziasm. Dar, în acele momente, ea era preocupată să alunge un bondar care nu-i dădea pace, bâzâind enervant pe lângă capul ei. Când scăpă de bondar, era deja moleșită din cauza căldurii.

Cadetul termină discursul și toate privirile se îndreptară spre David Eckhoff, comandantul teritorial, care-i studiase până atunci pe cei din adunare cu ochii lui zâmbitori. Deși era un om trecut de 50 de ani, ochii acestuia erau plini de entuziasm tineresc. Salută în stilul Armatei Salvării, cu mâna dreaptă ridicată mai sus de umăr și cu arătătorul îndreptat spre împărăția cerurilor, strigând răsunător: „Aleluia!“ Rosti o rugăciune pentru cadeții care munceau în sprijinul celor săraci și oprimați și-i binecuvântă, apoi le reaminti un pasaj din Evanghelia după Matei în care se spunea că Isus Mântuitorul se afla printre ei și că acesta putea fi oricine, un străin de pe stradă, poate chiar un criminal, fără haine sau mâncare. Le mai zise celor adunați că, după Ziua Judecății, cei drepți care-i ajutaseră pe suferinzi și pe năpăstuiți vor avea parte de viață veșnică. Discursul părea să devină interminabil, dar cineva din mulțime rosti ceva în șoaptă, iar comandantul zâmbi și spuse că programul continua cu Ora dedicată tinerilor, iar în ziua aceea era rândul lui Rikard Nilsen.

Fata îl auzi pe Rikard mulțumindu-i comandantului cu o voce mai gravă decât de obicei. Rikard scrisese pe o hârtie ceea ce trebuia să zică, la fel ca de fiecare dată, și își învățase discursul pe de rost. Se ridică în picioare ca să declame cum avea de gând să-și dedice viața unei lupte, și anume luptei în numele lui Isus, pentru a cuceri Împărăția lui Dumnezeu. Deși tremurul vocii îi trăda nervozitatea,

vocea îi era hipnotică și monotonă. Privirea lui introvertită se fixă pe chipul fetei. Ochii ei erau adânci. Buza asudată a tânărului se mișca pentru a rosti ferm aceleași expresii cunoscute și plictisitoare. Așa că fata nu schiță nici un gest de surprindere atunci când o mână îi atinse spatele. Până când simți cum degetele acelea coborau încet pe spatele ei, spre mijloc și tot mai jos, făcând-o să înghețe în rochia ei subțire de vară.

Întoarse capul și întâlni privirea lui Robert, niște ochi căprui și plini de veselie. Și își dori pentru o clipă ca pielea ei să fie la fel de închisă ca a lui, ca să nu vadă cât era de roșie la față.

– Șșșt! făcuse Jon.

Robert și Jon erau frați. Deși Jon era cu un an mai mare, multă lume îi luase drept gemeni în copilărie. Dar Robert avea acum 17 ani și, cu toate că semănau foarte bine, diferențele erau acum mult mai clare. Robert era vesel și lipsit de griji. Îi plăcea să tachineze pe toată lumea și cânta bine la chitară, dar nu era întotdeauna foarte serios când venea vorba de sarcinile care-i reveneau în Citadelă. Câteodată, tachinările lui întreceau orice măsură, mai ales atunci când observa cum ceilalți se amuzau. Atunci, Jon intervenea, ca de fiecare dată. Jon era un băiat cinstit și modest, care-și dorea din toată inima să meargă la Școala de ofițeri și – cu toate că nu mărturisise nimănui acest gând – să întâlnească o fată din Armata Salvării. Asta era însă îndoielnic în cazul lui Robert. Jon era cu doi centimetri mai înalt decât Robert, dar, într-un mod ciudat, Robert era cel care părea mai înalt. Încă de la vârsta de 12 ani, Jon parcă se gârbovise, ca și cum ar fi dus în spate toată suferința lumii. Amândoi băieții aveau pielea măslinie și erau chipeși, cu trăsături plăcute, însă Robert mai avea ceva care-i lipsea lui Jon. În ochii lui licărea o sclipire jucăușă și întunecată, pe care fata voia și, în același timp, se temea să o interpreteze.

În timp ce Rikard vorbea, ea cerceta cu privirea chipurile atât de cunoscute din marea aceea de oameni. Într-o bună zi, se va mărita cu un băiat din Armata Salvării și probabil vor fi repartizați împreună

într-un alt oraş sau în alt loc din ţară. Dar se vor întoarce mereu în Østgård, locul unde Armata abia se instalase şi care urma să fie sediul lor în fiecare vară.

Mai departe de mulţime, şezând pe treptele care duceau spre casă, văzu un băiat cu părul blond. Acesta mângâia o pisicuţă care i se cuibărise în poală. Fata era sigură că băiatul o urmărise până atunci cu privirea, pentru că se uită imediat în altă parte văzând că ea îl observase. Era singura persoană din grup pe care nu o cunoştea, dar auzise că se numea Mads Gilstrup şi că bunicii acestuia deţinuseră mai demult acele terenuri din Østgård. Băiatul era cu doi ani mai mare decât ea şi făcea parte dintr-o familie bogată. Ce-i drept, era destul de atrăgător, dar părea un singuratic. Şi ce căuta el acolo? Fusese acolo şi noaptea trecută, trecând printre oameni încruntat, fără să stea de vorbă cu nimeni. Fata îi simţise de câteva ori privirea stăruitoare. Toată lumea o privea altfel anul acesta. Şi asta era ceva nou.

Robert îi întrerupse brusc firul gândurilor când îi luă mâna ca să-i strecoare ceva în palmă, spunându-i doar:

– Vino în hambar după discursul acestui viitor general. Vreau să-ţi arăt ceva.

Băiatul se ridică apoi şi se îndepărtă, iar ea se uită în palmă şi abia se abţinu să nu ţipe. Ducând speriată mâna la gură, scăpă acel lucru în iarbă. Era un bondar. Se mai mişca încă, deşi nu mai avea nici picioare şi nici aripi.

În sfârşit, Rikard îşi termină discursul, iar fata mai rămase o clipă pe scaun, urmărind cum părinţii ei şi părinţii lui Robert şi Jon se îndreptau spre mesele unde se servea cafeaua. Ambele familii erau ceea ce membrii credincioşi ai Armatei din Oslo numeau „familii importante", iar din această cauză fata era sigură că mulţi ochi erau îndreptaţi asupra ei.

Se ridică şi se îndreptă către latrina din spate. Odată ce trecu de colţ şi se asigură că nu o putea vedea nimeni, o luă la fugă în direcţia hambarului.

– Știi ce este asta? o întrebă Robert cu vocea aceea groasă care nu mai era la fel ca vara trecută, privind-o cu ochii lui zâmbitori.

Băiatul stătea întins în fân, cu fața în sus, cioplind cu briceagul pe care îl purta mereu la brâu o bucată de lemn dintr-o rădăcină de copac. Apoi, ridică lemnul în sus și ea văzu ce era de fapt. Văzuse acel lucru în desene. Spera ca întunericul din hambar să-i camufleze focul din obraji, fiindcă nu voia ca Robert să o vadă iarăși roșie la față.

– Nu, minți ea în vreme ce se așeza lângă el, în fân.

Iar el o fixă cu privirea aceea îndrăzneață și jucăușă care o tachina, de parcă ar fi știut ceva despre dânsa, ceva ce nici nu-i trecea prin cap fetei. Ea îi susținu privirea și se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate.

– E pentru zona asta, spuse el și, într-o clipă, mâna lui era sub rochia ei.

Fata simți lemnul acela tare pe interiorul coapsei și, înainte să strângă picioarele, lemnul îi atinse chiloții. Respirația băiatului era fierbinte pe gâtul ei.

– Nu, Robert! șopti ea.

– Dar l-am făcut pentru tine, îi zise răgușit.

– Termină. Nu vreau.

– Îmi spui nu? Mie?

Cu răsuflarea tăiată, fata nu mai reuși să răspundă sau să strige, pentru că auziră imediat vocea lui Jon din ușa hambarului:

– Robert! Nu, Robert!

Băiatul se potoli și-și retrase mâna de sub rochie, lăsând lemnul acela între coapsele ei strânse.

– Treci aici! îi ceru Jon de parcă ar fi chemat un câine neascultător.

Chicotind, Robert se ridică, îi făcu cu ochiul fetei și fugi afară, în soare, la fratele său.

Ea se ridică și se scutură de paie, simțindu-se ușurată și rușinată în același timp. Ușurată, pentru că Jon le stricase jocul nebunesc. Rușinată, pentru că băiatul crezuse că era mai mult decât un joc. Mai târziu, la rugăciunea de seară, înainte de cină, ea își pironise

privirea în ochii lui căprui și-i urmărise buzele articulând un singur cuvânt. Nu ştia acel cuvânt, dar începuse să chicotească. Robert era nebun! Iar ea era... ei bine, cum era ea? La fel de nebună. Nebună. Și îndrăgostită? Da, îndrăgostită, era sigură de asta. Şi nu așa cum fusese îndrăgostită la 12 sau la 13 ani. Acum, avea 14 ani, iar sentimentul era mai puternic. Mai important pentru ea. Şi mult mai incitant.

Se simți cuprinsă de o veselie explozivă în timp ce stătea întinsă în pat, încercând să sfredelească tavanul cu privirea.

Mătuşa Sara mormăi prin somn, în patul ei de lângă fereastră, oprindu-se din sforăit.

Se auzi țipătul unei păsări de noapte. Să fi fost o bufniță?

Trebuia să meargă urgent la toaletă.

Nu voia să iasă, dar nu avea încotro. Trebuia să meargă prin iarba înrourată până dincolo de hambarul cufundat în întuneric, care arăta cu totul altfel în toiul nopții. Fata închise ochii, dar asta nu ajută la nimic. Reuşi să iasă din sacul ei de dormit, se încălță cu niște sandale și se strecură pe ușă în vârful picioarelor. Pe cer apăruseră câteva stele, dar acestea nu aveau să se mai vadă multă vreme, deoarece mai era doar o oră până la răsărit. Aerul rece îi mângâie pielea în vreme ce mergea grăbită, atentă la zgomotele bizare ale nopții. Erau insecte care stăteau ascunse în timpul zilei și animale în căutarea prăzii. Rikard le spusese odată că văzuse vulpi în crângul din apropiere. Sau poate că erau aceleași animale care vânau și ziua, doar că scoteau sunete diferite. Se transformau. Mai bine spus, năpârleau.

Latrina din spatele hambarului se afla pe un mic dâmb. Pe măsură ce se apropia, latrina se făcea tot mai mare. Acea baracă stranie și strâmbă era făcută din scânduri de lemn crud, neprelucrat. Scândurile se încovoiaseră, se crăpaseră și aveau o culoare cenușie. Latrina nu avea ferestre, ci doar o ușă pe care era o inimă. Cel mai neplăcut lucru era că nu știai niciodată dacă era cineva înăuntru.

Iar ea avea senzația că era cineva înăuntru.

Tuşi sugestiv, astfel încât oricine ar fi fost înăuntru să anunţe că era ocupat. O coţofană îşi luă zborul de pe creanga unui copac de la marginea pădurii. Nu se mai auzea nimic altceva.

Fata urcă pe lespedea de piatră de la intrare. Puse mâna pe bucata de lemn care servea drept mâner. Trase uşor de aceasta şi uşa se deschise în faţa ei, lăsând la vedere micul spaţiu cufundat în întuneric.

Răsuflă uşurată. Lângă closet era o lanternă, dar nu avea nevoie să o aprindă. Ridică grijulie capacul closetului înainte să închidă uşa şi să o prindă într-un cârlig. Apoi, îşi ridică repede cămaşa de noapte, îşi trase în jos chiloţii şi se aşeză. După câteva clipe de linişte deplină, i se păru că aude ceva. Era un zgomot pe care nu puteau să-l facă nici animalele, nici coţofana şi nici insectele. Ceva se mişca foarte repede prin iarba înaltă din spatele latrinei. Apoi, zgomotul acela nu se mai auzi clar, fiind acoperit de urina care curgea, însă inima fetei începuse deja să bată mai repede.

Când termină, îşi ridică repede chiloţii şi rămase nemişcată, ascultând. Dar nu auzi decât freamătul copacilor din apropiere, în vreme ce pulsul ei o luase razna, bubuindu-i în urechi. Încercă să se calmeze, apoi desprinse uşa din cârlig şi o deschise. În cadrul uşii stătea o siluetă întunecată. Probabil că aşteptase acolo, în tăcere, pe lespedea de piatră. În minutul următor, o împinse peste closet şi rămase în picioare în faţa ei. Închise apoi uşa.

– Tu? întrebă ea.

– Eu, rosti el gâfâind, cu o voce răguşită şi stranie.

Apoi, se aruncă peste ea. Ochii lui scânteiau în întuneric. O muşcă de buza inferioară până la sânge în timp ce-şi strecura mâna sub cămaşa ei de noapte ca să-i smulgă chiloţii. Fata paraliză de groază când simţi lama cuţitului înţepându-i gâtul, în vreme ce el se împinse în ea din ce în ce mai tare, înainte să-şi dea jos pantalonii, mişcându-se ritmic, la fel ca un câine în călduri, în momentul împerecherii.

– Un singur cuvânt şi te tai bucăţele, îi şopti el.

Şi nici un cuvânt nu ieşi de pe buzele ei. Pentru că avea 14 ani şi era sigură că ar putea vedea stelele prin acoperiş dacă ar închide strâns ochii şi s-ar concentra. Dumnezeu avea puterea să facă astfel de lucruri. Dacă aceasta era voia Lui.

2

DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE. VIZITA

Studia imaginea chipului său reflectată în geamul metroului. Încerca să-și dea seama ce secret ascundeau trăsăturile lui. Dar nu văzu nimic deosebit, în afară de eșarfa roșie din jurul gâtului. Chipul îi era complet inexpresiv, la fel și ochii, și părul lui, care, în timp ce se apropiau de zidurile tunelului dintre Courcelles și Ternes, era la fel de negru ca noaptea veșnică din galeriile metroului. Avea în poală ziarul *Le Monde*, care anunța ninsoare, dar, deasupra, străzile Parisului erau tot reci și pustii sub stratul impenetrabil de nori joși. Cu nările dilatate, inspiră adânc. Simțea un miros vag, dar bine cunoscut, de ciment umed, transpirație, metal încins, apă de colonie, tutun, lână neprelucrată și vomă, un miros pe care nimeni n-ar fi reușit să-l scoată vreodată din banchetele trenului sau să-l îndepărteze prin ventilație.

Presiunea creată de apropierea unui alt tren care trecu în viteză făcu geamurile să vibreze, iar întunericul se destrămă pentru câteva clipe, înlocuit de lumina palidă a farurilor pătrate. Ridică puțin mâneca hainei și se uită la ceas. Avea un Seiko SQ50 pe care îl primise de la un client ca răsplată pentru serviciile sale. Sticla ceasului avea deja zgârieturi când îl căpătase, așa că nu credea să fie o piesă nouă. Era

19.15, duminică seara, iar vagonul era doar pe jumătate plin. Se uită în jur. Unii oameni dormeau în metrou, mereu vedea oameni care dormeau. Mai ales în zilele lucrătoare. Dădeau stingerea, închideau ochii și lăsau călătoria zilnică să se transforme într-un repaus fără vise între liniile roșii sau albastre ale hărții de metrou, ca o conexiune fără sonor între muncă și libertate. Citise un articol despre un bărbat care stătuse așa în metrou o zi întreagă, cu ochii închiși, clătinându-se în ritmul vagonului. Abia la sfârșitul zilei, cei care făceau curățenie în vagon descoperiseră că omul era mort. Probabil că bărbatul coborâse în catacombe intenționând să aleagă această destinație, ca să tragă o linie albastră de legătură între viață și lumea de dincolo în acest sicriu galben, știind că nu va fi deranjat în timpul călătoriei.

Cât despre el, urma o linie de legătură în cealaltă direcție. Înapoi la viață. Era vorba despre misiunea din noaptea aceea, apoi cea din Oslo. Ultima misiune. După aceea, nu va mai fi nevoie să intre în catacombe. Se auzi un semnal sonor strident înainte ca ușile vagonului să se închidă în stația din Ternes. Trenul prinse din nou viteză.

Închise ochii încercând să-și imagineze un alt miros. Cel al pastilelor odorizante pentru pisoare combinat cu mirosul înțepător de urină proaspătă. Mirosul libertății. Dar probabil că era adevărat ce-i spusese mama sa, profesoara. Creierul uman poate reproduce în detaliu orice imagine sau sunet, dar nu poate reda nici cel mai cunoscut miros.

Mirosul. Imaginile se derulau rapid în spatele pleoapelor sale, așa cum stătea cu ochii închiși. Avea 15 ani și stătea pe un scaun, pe culoarul spitalului din Vukovar, ascultând-o pe mama sa murmurând rugăciunea către apostolul Toma, sfântul care-i ocrotea pe constructori. Mama lui se ruga, sperând ca Dumnezeu să facă o minune și să-i salveze soțul.

Auzise bubuitul artileriei sârbe care trăgea dinspre râu și țipetele celor care erau operați în salonul pentru nou-născuți. În salonul acela nu mai era nici un nou-născut, pentru că femeile din oraș nu mai făceau copii de când începuse asediul. El lucrase pe post de curier în spital și se obișnuise cu toate zgomotele acelea, țipetele și artileria.

Dar nu se obișnuise cu acele mirosuri. În special cu un anumit miros. Chirurgii care executau o amputare trebuiau să taie mai întâi carnea, ca să ajungă la os, apoi, pentru ca pacienții să nu sângereze până la moarte, pentru cauterizarea vaselor de sânge care trebuiau să se închidă, foloseau un instrument care arăta ca un ciocan de lipit.

Mirosul de carne arsă și de sânge era inconfundabil.

Un doctor apăru pe culoar și le făcu un semn cu mâna ca să-l urmeze în salon. Apropiindu-se de pat, nu îndrăzni să-l privească pe tatăl lui; se uita țintă la mâna mare și cafenie care strângea salteaua, încercând parcă să o rupă. Ar fi reușit să o rupă, pentru că avea cele mai puternice mâini din oraș. Tatăl lui era fierar-betonist – el era cel care mergea pe șantier atunci când zidarii terminau de pus cărămida. Își punea mâinile sale mari în jurul barelor de oțel folosite la armarea betonului și, cu o mișcare rapidă și precisă, îndoia capetele barelor și le prindea una de alta. Îl văzuse pe tatăl său la lucru – răsucea metalul ca pe o bucată de pânză. Nimeni nu inventase până atunci o mașină care să facă acest lucru mai bine decât tatăl lui.

Strânse mai tare din ochi, amintindu-și strigătul tatălui său suferind, un strigăt plin de durere:

– Scoate-l de-aici pe băiat!

– Dar a întrebat...

– Du-l afară!

Apoi, vocea doctorului:

– Sângerarea s-a oprit. Putem tăia acum!

Cineva îl apucase pe sub umeri și-l ridicase. Bărbatul încercase să se împotrivească, dar era atât de slab, atât de neputincios. Și atunci a simțit acel miros. Carne arsă și sânge.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era vocea doctorului:

– Ferăstrău, te rog!

Ușa se trântise în urma lui, iar el căzuse în genunchi și continuase rugăciunea pe care o începuse mama lui. Se ruga ca tatăl său să fie salvat. Chiar dacă avea să rămână schilod, trebuia să fie salvat. Dumnezeu avea puterea să facă astfel de lucruri. Dacă aceasta era voia Lui.

Simți privirea cuiva. Deschise ochii și reveni la realitate, în metrou. Pe bancheta din fața lui era o femeie cu fălcile încleștate, cu o expresie plictisită și rece, care își feri privirea când îi întâlni ochii. Secundarul ceasului său înainta rapid în timp ce repeta adresa în gând. Își verifică pulsul. Era normal. Se simțea amețit, dar nu foarte tare. Nu era nici încălzit, nici înfrigurat, nu simțea frică sau plăcere, și nici satisfacție sau nemulțumire. Trenul încetinea. Stația Charles de Gaulle-Étoile. Îi aruncă femeii din fața lui o ultimă privire. Aceasta îl studiase până atunci, însă el era sigur că, dacă l-ar mai fi întâlnit o dată, poate chiar în aceeași seară, nu l-ar fi recunoscut.

Se ridică și rămase lângă ușile vagonului, așteptând. Se auzi scârțâitul prelung al frânelor, ca o tânguire. Pastile odorizante și urină. Și libertate. Imposibil de imaginat, la fel ca mirosul. Ușile se deschiseră.

Harry păși pe peron și rămase pe loc o secundă, ca să inspire aerul cald din stația de metrou, apoi citi adresa de pe bucata de hârtie. Auzi cum se închideau ușile și simți în spate curentul de aer cald în vreme ce metroul se punea din nou în mișcare. Apoi porni spre ieșire. Un panou publicitar de deasupra scării rulante îl anunța că existau mai multe mijloace de a evita răceala.

– Pe naiba există, tuși el în timp ce-și băga mâna în buzunarul adânc al paltonului, ca să caute pachetul de țigări între sticluța metalică și cutiuța cu bomboane de tuse.

Țigara aprinsă se mișca în sus și-n jos în întuneric în vreme ce deschidea ușa de sticlă de la ieșire, lăsând în urma lui căldura apăsătoare și artificială din pasajele subterane ale metroului din Oslo. Începu apoi să urce în fugă treptele, învăluit de întunericul din Oslo, în mijlocul unui decembrie extrem de natural și înghețat. Harry se opri instinctiv. Egertorget. Această mică piață publică se afla la intersecția unor străzi pietonale din inima orașului Oslo, dacă se putea spune că orașul avea inimă în această perioadă a anului. Magazinele erau deschise în această duminică pentru că era penultimul weekend înainte de Crăciun, iar piața era supraaglomerată. O mulțime de oameni mergeau

grăbiți încoace și-ncolo, în lumina galbenă ce se revărsa prin vitrinele modestelor magazine cu două etaje din zonă. Harry văzu sacoșele pline de cadouri frumos ambalate și-și aduse aminte că trebuia să cumpere ceva pentru Bjarne Møller, care își sărbătorea a doua zi, la sediul central al Poliției numirea în noua funcție.

Superiorul lui Harry și șef de departament în toți acești ani, acesta reușise să-și reducă programul de lucru, așa cum plănuia de mult, urmând ca, după o săptămână, să-și înceapă noua activitate în funcția de detectiv senior la Poliția din Bergen, ceea ce însemna de fapt că Bjarne Møller putea să lucreze după bunul său plac până în ziua pensionării. Un număr mai mic de ore – dar tocmai în Bergen? O zonă muntoasă, ploi, frig și umezeală. Møller nici măcar nu era din Bergen. Lui Harry îi plăcuse întotdeauna acest om – dar nu-l aprecia chiar atât de mult –, Bjarne Møller.

Un bărbat înfofolit din cap până-n picioare în pufoaică și pantaloni matlasați trecu încet pe lângă el, legănându-se ca un astronaut cu obrajii roșii, rânjind și scoțând aburi pe gură. Trecătorii erau zgribuliți de frig și aveau fețele înghețate. Harry observă o femeie palidă, îmbrăcată cu o jachetă subțire de piele neagră și cu găuri în coate, care țopăia de pe un picior pe altul lângă un magazin de bijuterii, în timp ce privirea ei rătăcea de colo colo, sperând probabil să-și zărească furnizorul. Un cerșetor cu barbă și păr lung, dar îmbrăcat bine în niște haine călduroase, moderne și tinerești era așezat într-o poziție de yoga, rezemat de un stâlp pentru iluminat stradal. Cerșetorul își ținea capul aplecat, ca pentru meditație, iar în fața lui era un pahar de carton maro, luat probabil de la o cafenea. Harry văzuse tot mai mulți cerșetori în ultima vreme și era surprins de faptul că toți arătau la fel. Până și paharele de carton erau identice, ca și cum ar fi reprezentat un cod secret. Poate că erau niște creaturi venite din spațiu, care intenționau să preia controlul asupra orașului său natal, asupra străzilor acelea pe care le știa de mic, fără să provoace prea mare agitație. Cerșetorii nu-și făceau prea multe griji. Se simțeau liberi.

Harry intră în magazinul de bijuterii.

– Poți repara acest ceas? îl întrebă pe tânărul din spatele tejghelei, în timp ce-i întindea ceasul bunicului său.

Harry primise ceasul de la bunicul lui, în adolescență, în Åndalsnes, chiar în ziua înmormântării mamei sale. Aproape că se speriase atunci când îl primise, dar bunicul său îl liniștise spunându-i cum ceasurile erau genul de lucruri care se lăsau moștenire, iar Harry avea datoria să-și amintească acest lucru și să-l lase cuiva, la rândul său.

– Înainte de a fi prea târziu, îi zisese bunicul.

Uitase apoi de ceas, până la vizita lui Oleg, care venise la apartamentul lui din Sofies Gate și descoperise ceasul de argint într-un sertar, în timp ce căuta jocul tetris al lui Harry. Oleg, care avea 10 ani, dar care era de mult la nivelul lui Harry când era vorba de pasiunea lor comună – mai bine spus, învechită, jocul tetris –, deja uitase de duelul palpitant pe care-l așteptase cu nerăbdare și se așezase în schimb foarte preocupat, cu ceasul în mână, încercând să-l pună în funcțiune.

– E stricat, spusese Harry.

– Uf, făcuse Oleg. Orice lucru poate fi reparat.

În adâncul inimii sale, Harry spera ca această afirmație să se adeverească, dar erau zile când avea mari îndoieli în privința asta. Pe de altă parte, se întrebase de mai multe ori dacă ar fi trebuit să-i spună ceva lui Oleg despre Jokke & Valentinerne și despre albumul acestora intitulat *Everything Can Be Repaired*[1]. Oricum, după ce se gândise mai bine, Harry ajunsese la concluzia că erau puține șanse ca mama lui Oleg, Rakel, să aprecieze așa ceva: fostul ei iubit alcoolic comentând anumite piese muzicale despre viața de alcoolic, scrise și interpretate de un solist alcoolic care murise.

– Poți să-l repari? îl întrebă pe tânărul din spatele tejghelei.

În loc de răspuns, niște mâini agile și experte deschiseră ceasul.

– Nu merită efortul.

– Nu merită?

---

[1] Orice se poate repara (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

– Mai bine mergeți la un magazin de antichități. Acolo au ceasuri mult mai bune și vă costă mai puțin decât reparația acestuia.

– Vreau totuși să-l repari, spuse Harry.

– Bine, îi zise tânărul, care începuse deja să studieze mecanismul intern și care părea de fapt destul de mulțumit că Harry luase această hotărâre. Puteți veni marți.

După ce ieși din magazin, Harry auzi la amplificator un sunet plăpând de chitară cu o singură coardă. Sunetul devenea mai acut când chitaristul, un băiat cu barba neîngrijită și cu mănuși fără degete, rotea una dintre cheile din capul chitarei. Începuse unul dintre concertele tradiționale din perioada premergătoare Crăciunului, când muzicieni și interpreți foarte cunoscuți cântau cu scopul de a colecta fonduri pentru Armata Salvării. Oamenii începuseră deja să se adune în fața formației care se afla pe o scenă în spatele ceaunului negru de Crăciun, simbolul Armatei Salvării, un ceaun simplu, pentru gătit, care atârna agățat de trei bare în mijlocul pieței.

– Tu ești?

Harry se întoarse. Era femeia care părea drogată.

– Tu ești, nu-i așa? Ai venit în locul lui Snoopy? Am nevoie de o doză imediat. Am...

– Îmi pare rău, o întrerupse Harry. Nu cred că sunt cel pe care-l aștepți.

Ea se holbă nedumerită la el. Înclinând într-o parte capul, îl privi neîncrezătoare, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă nu cumva o mințea.

– Da, da, te-am mai văzut undeva.

– Sunt polițist.

Femeia înlemni. Harry trase adânc aer în piept. Reacția femeii era întârziată, ca și cum mesajul trebuia să parcurgă un drum sinuos printre neuronii ei carbonizați și sinapsele tulburi. Apoi, așa cum se și aștepta de fapt, Harry văzu ura mocnită din ochii ei, care-i aprinse privirea.

– Poliția?

– Am crezut că avem o înțelegere. Parcă trebuia să stai în piață, la Plata, spuse Harry privindu-l pe solistul de pe scenă, peste capul femeii.

– Ce? făcu femeia proțăpindu-se în fața lui Harry. Nu ești de la Narcotice. Ești tipul de la televizor, cel care l-a ucis...

– Sunt de la Omucideri. Ascultă, poți obține ceea ce vrei în Plata, îi zise Harry apucând-o de braț. Nu mă obliga să te duc la sediu.

– Nu poți face asta, spuse femeia smucindu-și brațul.

Harry regretă imediat că o amenințase și ridică mâinile.

– Promite-mi că nu ai să cumperi droguri aici, în plină stradă, și o să plec. Bine?

Femeia înclină capul într-o parte. Buzele ei subțiri și anemice se lățiră într-un zâmbet. Probabil că situația i se părea amuzantă.

– Să-ți spun de ce nu pot să merg în piață?

Bărbatul aștepta.

– Pentru că băiatul meu e acolo.

Harry simți un gol în stomac.

– Nu vreau să mă vadă așa. Înțelegi, domnule polițist?

Harry văzu expresia provocatoare de pe chipul femeii și încercă să formuleze un răspuns.

– Crăciun fericit! rosti el, apoi îi întoarse spatele.

Aruncă țigara în zăpada maronie, bătătorită și se îndepărtă. Voia să scape de grija asta. Nu se uita la oamenii care veneau spre el pe stradă și care priveau în jos, spre gheața albastră, ca și cum ar fi avut ceva pe conștiință. Nici oamenii aceia nu se uitau la el, de parcă, fiind cetățeni ai celei mai generoase democrații din lume, se simțeau oricum vinovați.

„Pentru că băiatul meu e acolo."

În Fredensborgveien, lângă Biblioteca Națională din Oslo, Harry se opri la numărul mâzgălit pe plicul din mâna lui. Se uită în sus. Fațada clădirii fusese renovată recent și era zugrăvită în nuanțe de gri și negru. Visul desenatorilor de graffiti. Decorațiunile de Crăciun erau deja agățate la câteva ferestre, profilându-se ca niște siluete în lumina blândă a fiecărui cămin călduros și liniștit din acea clădire.

Probabil că aşa erau locuinţele acelea, liniştite şi călduroase, îşi spuse Harry încercând să se convingă pe sine. Şi încerca să-şi impună această convingere, pentru că oricine ar fi lucrat în poliţie timp de 12 ani s-ar fi molipsit de dispreţ faţă de oameni, era inevitabil. Dar el lupta împotriva acestui lucru, trebuia să facă asta.

Găsi numele scris în dreptul soneriei, închise ochii şi încercă să caute în minte cuvintele potrivite. Nu reuşi. Vocea femeii îi răsuna în minte: „Nu vreau să mă vadă aşa..."

Harry renunţă. Existau oare cuvinte potrivite pentru a exprima imposibilul?

Apăsă cu degetul mare butonul rece de metal şi probabil că soneria se auzi undeva în interiorul blocului.

Căpitanul Jon Karlsen luă degetul de pe buton şi puse jos, pe trotuar, sacoşele grele, de plastic. Se uită în sus, la ferestrele blocului. Faţada arăta de parcă ar fi fost sub asediul artileriei uşoare. Bucăţi mari de tencuială lipseau şi ferestrele unui apartament incendiat de la primul etaj fuseseră acoperite cu scânduri. Mai devreme, trecuse chiar pe lângă casa lui Fredriksen, cea zugrăvită în albastru; se părea că frigul sorbise şi ultimul strop de culoare al clădirilor, iar toate faţadele caselor din Hausmanns Gate arătau acum la fel. Abia când văzu scris Vestbredden, Banca de Vest, pe zidul unei clădiri, înţelese că a mers prea departe. Geamul uşii de la intrare era crăpat în formă de „V". V de la „victorie".

Jon tremura în hanoracul său căptuşit şi era bucuros că uniforma Armatei Salvării, pe care o purta pe dedesubt, era din lână groasă. Atunci când venise rândul lui Jon să primească noua sa uniformă după terminarea Şcolii de ofiţeri, nu i se potrivise nici una dintre mărimile obişnuite, aşa că fusese trimis la croitor cu o bucată de stofă. După mai multe apropouri fără rost, croitorul îi spusese, în vreme ce-i sufla fumul de ţigară în faţă, că nu-l mai recunoştea de mult pe Isus ca mântuitor. Oricum, până la urmă, croitorul făcuse treabă bună, iar Jon îi mulţumise cu căldură – el nu era obişnuit să-şi facă

haine la comandă. I se spusese că din această cauză era gârbovit. Cei care-l vedeau în acea după-amiază, pe Hausmanns Gate, puteau foarte bine să creadă că mergea aplecat ca să se ferească de vântul înghețat de decembrie care mătura țurțurii și gunoaiele înghețate de pe caldarâm, însoțit de zgomotul infernal al traficului aglomerat. Dar cei care-l cunoşteau se gândeau că Jon Karlsen mergea încovoiat ca să nu mai pară atât de înalt. Şi ca să ajungă mai repede la cei mai mici decât el. Aşa cum făcea chiar în acel moment, aruncând o monedă de 20 de coroane în paharul maro de carton ținut de mâna murdară și tremurătoare, chiar lângă ușa de la intrare.

– Cum îți merge? o întrebă pe Jon mogâldeața înfofolită care stătea cu picioarele încrucişate în ninsoarea viscolită, pe o bucată de carton de pe trotuar.

– Sunt pe lista de aşteptare pentru tratamentul cu metadonă, se auzi o voce monotonă, întreruptă, de parcă omul vrednic de toată mila ar fi intonat un psalm pe care nu și-l mai amintea atât de bine, în timp ce se uita țintă la pantalonii negri ai uniformei lui Jon.

– Ar trebui să mergi la cafeneaua noastră din Urtegata, zise Jon. Măcar să te încălzeşti puțin și să mănânci ceva, apoi...

Restul cuvintelor sale se pierdură în vacarmul traficului, în momentul în care lumina semaforului din spatele lor se schimbă în verde.

– Imediat, replică grămada umană. N-ai cumva o bancnotă de 50?

Jon nu înceta să fie surprins de obsesia neabătută a dependenților de droguri. Oftă și îndesă în pahar o bancnotă de 100 de coroane.

– Vezi dacă poți să găseşti niște haine groase la Fretex. Dacă nu, am primit niște jachete de iarnă la sediul din Lighthouse. Ai să ingheți bocnă în jacheta asta subțire din denim.

Ştia deja că omul avea să folosească darul ca să-și procure droguri, dar nu avea cum să împiedice acest lucru. Era obişnuit cu asta. Auzea mereu acelaşi refren, încă una dintre dilemele morale fără soluție care-i umpleau zilele.

Jon apăsă încă o dată butonul soneriei. Își văzu imaginea reflectată în vitrina murdară a magazinului de lângă intrarea în clădire. Thea îl considera un bărbat masiv. Nu era mare deloc. Era mic. Un mic soldat.

Dar când avea să termine acolo, micul soldat trebuia să gonească pe strada Møllerveien, apoi pe podul care traversează râul Akerselva, ca să ajungă în partea estică a orașului Oslo, în Grünerløkka, să treacă de parcul Sofienberg și să ajungă la Gøterborggata 4, clădirea care era în proprietatea Armatei și în care cei din Armată locuiau cu chirie. Acolo, trebuia să descuie ușa de la intrarea B și să salute vreun alt locatar care, spera el, avea să presupună că Jon voia să urce la al treilea etaj, acolo unde locuia. Oricum, trebuia să ia liftul până la patru, ca să străbată ultimul etaj până la clădirea A, iar după ce s-ar fi asigurat că drumul era liber, avea să se îndrepte către apartamentul Theei și să bată cu degetele în ușă într-un anumit fel, așa cum stabiliseră. Thea avea să-i deschidă ușa, primindu-l cu brațele deschise, iar el, înfrigurat, ar fi strâns-o la piept ca să se încălzească.

Simți o vibrație puternică.

Avea senzația că se cutremura pământul, orașul, temelia clădirii. Puse jos sacoșa și căută în buzunar. Telefonul mobil vibra în mâna lui. Pe ecran văzu numărul lui Ragnhild. Îl suna a treia oară în acea zi. Știa că nu mai putea amâna prea mult discuția cu ea, trebuia să-i spună adevărul, și anume că el și Thea aveau de gând să se logodească. Atunci când avea să găsească vorbele potrivite. Puse înapoi în buzunar telefonul mobil și evită să se mai privească în vitrină. Dar se decise. Nu trebuia să se mai comporte ca un laș. Avea să fie sincer, avea să fie un soldat mare. Pentru Thea, din Gøterborggata. Pentru tatăl său, din Thailanda. Pentru Dumnezeu, de acolo sus.

– Da, se auzi la interfon o voce răstită.

– Ah, bună ziua. Sunt Jon.

– Cine?

– Jon, din Armata Salvării.

Jon așteptă.

– Ce vreți? cârâi vocea.

– V-am adus nişte mâncare. M-am gândit că aveţi nevoie...

– Ceva ţigări aveţi?

Jon înghiţi în sec, strivind zăpada sub bocanci.

– Nu, abia mi-au ajuns bani pentru mâncare, de data asta.

– La naiba!

Se făcu din nou linişte.

– Alo! strigă Jon.

– Da, da. Mă gândesc.

– Dacă vreţi, pot să mă întorc mai târziu.

Mecanismul de închidere bâzâi, iar Jon deschise repede uşa de la intrare.

Pe casa scării erau ziare, sticle goale şi băltoace galbene şi îngheţate de urină. Spre norocul lui, fiind atât de frig, Jon nu era nevoit să inhaleze mirosul oribil atât de persistent, dulceag-înţepător, care se simţea în holul clădirii, în zilele mai puţin friguroase.

Încercă să păşească fără să facă prea mult zgomot, dar paşii lui răsunau oricum pe pardoseală în timp ce urca scările. Femeia care-l aştepta în pragul uşii se uită curioasă la sacoşele pe care le ţinea el în mână. Ca să evite să-l privească în ochi, se gândi Jon. Femeia avea faţa buhăită şi congestionată, la fel ca toţi cei care consumau droguri de atâţia ani. Era supraponderală şi purta un halat pe sub care se vedea un tricou murdar, de culoare albă. Un miros înţepător de urină se simţea prin uşa întredeschisă. Jon se opri pe palier şi puse jos sacoşele.

– E şi soţul dumitale acasă?

– Da, e acasă, spuse ea într-o franceză perfectă, melodioasă.

Era frumoasă, avea pomeţi înalţi şi ochi mari, migdalaţi. Buzele ei erau subţiri şi palide. Şi era îmbrăcată cu gust. Cel puţin, aşa i se părea, deşi nu vedea mare lucru prin crăpătura uşii.

El îşi îndreptă instinctiv eşarfa roşie de la gât.

Sistemul de închidere al uşii care-i despărţea era din alamă solidă, iar pe uşa din stejar masiv nu se vedea nici un nume. Ceva mai devreme, în timp ce aştepta în faţa blocului de pe strada Carnot ca portarul

să-i deschidă ușa, observase că totul părea nou și foarte scump în acea clădire: materialul din care era făcută ușa, yala, soneria. Iar faptul că fațada de un galben-deschis și jaluzelele albe erau acoperite cu un strat inestetic de murdărie scotea și mai mult în evidență vechimea și notorietatea acestui cartier din Paris. În holul clădirii erau expuse tablouri în ulei originale.

– Ce doriți?

Privirea și tonul vocii nu erau nici binevoitoare și nici ostile, dar aveau probabil o urmă de suspiciune din cauza francezei sale îngrozitoare.

– Trebuie să-i transmit un mesaj, *madame*.

– Bine. Puteți să așteptați aici, până-l anunț, vă rog? Va veni imediat.

Femeia împinse ușa, iar broasca se închise cu un clic. Se mișcă încurcat de pe un picior pe altul. Trebuia să învețe să pronunțe ceva mai bine în franceză. Mama lui aproape că-l obligase să învețe engleza în fiecare seară, dar nu-l ajutase niciodată la franceză. Rămase în picioare, uitându-se la ușă. Lenjerie intimă franțuzească. Prezervative franțuzești. Femeie frumoasă.

Se gândi la Giorgi. Giorgi, cel cu zâmbet imaculat, era cu un an mai mare decât el, deci avea acum vreo 28 de ani. Oare era la fel de arătos? Așa blond, drăguț și subțire ca o fată? Fusese îndrăgostit necondiționat și fără prejudecăți de Giorgi, așa cum numai copiii pot fi îndrăgostiți.

Auzi pași în spatele ușii. Pașii unui bărbat. Cineva umbla la broască. O linie albastră de legătură între muncă și libertate. Mirosul libertății. Săpun și urină.

Avea să ningă în curând. Se pregăti.

Chipul bărbatului apăru în crăpătura ușii.

– Ce naiba mai vrei și dumneata?

Jon ridică sacoșele de pe palier și îndrăzni să afișeze un zâmbet.

– Pâine proaspătă. Miroase bine, nu-i așa?

Fredriksen puse o mână mare și măslinie pe umărul femeii și o împinse într-o parte.

– Mi se pare că simt miros de creştin...

Vorbele fuseseră pronunţate clar, bărbatul părea treaz, dar ochii lui injectaţi spuneau altă poveste. Omul încercă să se concentreze asupra sacoşelor de cumpărături. Părea un bărbat masiv şi puternic, care se micşorase în interior. Oasele sale, până şi craniul, parcă deveniseră mai mici şi nu mai puteau susţine pielea fleşcăită de pe chipul încruntat, care ajunsese să atârne, părând de trei ori mai mare. Fredriksen îşi plimbă un deget murdar pe noile cute de la rădăcina nasului.

– Cred că nu ai de gând să-mi ţii predici acum, nu-i aşa?

– Nu, de fapt vreau să...

– Ei, haide, soldat. Vrei tu ceva în schimbul acestui dar, nu-i aşa? Sufletul meu, de exemplu.

Jon tremura în uniforma lui.

– Nu eu sunt cel care are de-a face cu sufletele, Fredriksen. Dar pot să te ajut cu ceva de mâncare, aşa că...

– Aaa, dar vrei să ţii o mică predică înainte.

– Aşa cum am zis...

– O predică!

Jon tăcu privindu-l pe Fredriksen.

– Hai, să auzim o predică din borta aceea a ta mică şi umedă! ţipă Fredrikesn. O predică de la un binefăcător, pentru că trebuie să avem conştiinţa curată înainte să mâncăm, creştin nenorocit ce eşti. Haide, să sfârşim odată cu asta. Care-i mesajul Domnului astăzi?

Jon deschise gura, apoi o închise la loc. Înghiţi în sec. Încercă din nou să vorbească şi, de această dată, corzile sale vocale îl ascultară.

– Mesajul este acesta: Dumnezeu şi-a jertfit unicul Său fiu, care şi-a dat viaţa... pentru păcatele noastre.

– Minţi!

– Nu, mi-e teamă că nu, zise Harry studiind chipul îngrozit al bărbatului din faţa lui, care rămăsese în uşă.

Simţea un miros de mâncare, iar de undeva din apartament se auzea clinchet de tacâmuri. Bărbatul avea familie. Era tată. Până acum.

Bărbatul începu să se scarpine pe antebraţ şi ridică privirea, fixând un punct undeva deasupra capului lui Harry, de parcă ar fi fost cineva acolo. Scărpinatul devenea enervant din cauza zgomotului.

Clinchetul tacâmurilor încetă. Se auziră nişte paşi târşâiţi, apoi pe umărul bărbatului apăru o mână mică, iar din spatele lui se iţi o femeie cu ochii mari, roşii.

– Ce s-a întâmplat, Birger?

– Domnul poliţist vrea să ne spună ceva, zise încet Birger.

– Ce anume? întrebă femeia privindu-l pe Harry. E ceva în legătură cu fiul nostru? E vorba de Per?

– Da, doamnă Holmen, spuse Harry şi văzu groaza furişându-se în ochii ei. Căuta în minte cuvintele imposibile. L-am găsit acum două ore. Fiul dumneavoastră e mort.

Trebui să privească în altă parte.

– Dar el... el... unde?...

Privirea femeii se îndreptă spre bărbatul care continua să se scarpine pe braţ. Nu mai avea mult până să-i dea sângele, se gândi Harry şi îşi drese glasul.

– Într-un container, în zona portului. S-a întâmplat exact ceea ce ne temeam. E mort de mai multă vreme.

Birger Holmen păru să-şi piardă echilibrul, făcu un pas în spate, clătinându-se, apoi se prinse de cuierul din holul luminat. Femeia făcu un pas în faţă, iar bărbatul, în spatele ei, căzu în genunchi. Harry inspiră adânc şi băgă mâna în buzunarul paltonului. Sticluţa plată de metal era rece ca gheaţa la atingere. În cele din urmă, găsi ce căuta. Scoase plicul. Scrisoarea nu era scrisă de el, dar îi ştia pe de rost conţinutul. Era vorba despre înştiinţarea scurtă de deces, un mesaj oficial lipsit de orice delicateţe. Era un act care declara decesul.

– Îmi pare rău, dar e datoria mea să vă înmânez acest plic.

– E datoria ta să faci ce? întrebă micul bărbat între două vârste pronunţând afectat cuvintele, cu un accent franţuzesc exagerat, care

nu era specific claselor superioare ale societății, ci mai degrabă celor care se luptau să-și câștige existența.

Vizitatorul îl studie. Bărbatul arăta exact ca în fotografia din plic, până și papionul mare, fără gust, și smochingul roșu și larg, cu care era îmbrăcat, erau la fel.

El nu știa ce infracțiune săvârșise acest bărbat. Se îndoia că era vorba despre vreo agresiune fizică, pentru că, în ciuda expresiei iritate, gesturile sale erau defensive, părea încordat, deși se afla în pragul locuinței sale. Oare furase bani, făcuse vreo delapidare? Părea a fi genul care lucra cu cifre. Dar nu cu sume mari. Spre deosebire de atrăgătoarea sa soție, părea mai mult genul care se mulțumea cu mici găinării. Poate că își înșelase soția, poate deranjase vreun ins important pentru că se culcase cu nevasta acestuia. Nu. De regulă, pe bărbații scunzi, cu avere peste medie și soții mult mai atrăgătoare decât ei îi preocupa mai mult infidelitatea soțiilor. Individul îl călca pe nervi. Băgă mâna în buzunar.

Sprijinind țeava unui pistol Llama Minimax, pe care-l cumpărase cu doar 300 de dolari, de lanțul de siguranță care ținea ușa întredeschisă, spuse:

– Asta e datoria mea.

Și îndreptă amortizorul spre bărbat. Amortizorul era un tub neted de metal, montat pe țeava pistolului. Fusese confecționat de un armurier din Zagreb. O bucată de bandă adezivă de culoare neagră era înfășurată pe tija amortizorului, la îmbinarea dintre amortizor și țeavă, ca aerul să nu aibă pe unde să treacă. Desigur, ar fi putut cumpăra un amortizor de calitate la un preț de peste 100 de euro, dar ce rost ar fi avut? Nici un amortizor nu poate reduce zgomotul unui glonț care depășește bariera sonică sau zgomotul produs de gazul fierbinte în contact cu aerul rece, sau pe cel al mecanismelor metalice care se lovesc între ele.

Doar în filme, focurile trase dintr-o armă cu amortizor se aud precum floricelele de porumb.

Explozia răsună scurt, ca un șfichiuit de bici. Își băgă nasul în deschiderea îngustă a ușii.

Bărbatul din fotografie era mort; căzuse pe spate fără să mai scoată vreun sunet. Holul era întunecos, dar în oglinda de pe perete, văzu dâra de lumină de la intrare și imaginea mărită a ochiului său înrămată în aur. Bărbatul împușcat zăcea pe un covor gros, de un roșu burgund. Să fi fost persan? Poate că avea bani, la urma urmei.

Acum, avea doar o gaură în frunte.

Ridică privirea și întâlni ochii soției. Dacă era într-adevăr soția lui. Stătea în pragul unei camere. În spatele ei se vedea o lampă orientală mare, de culoare galbenă. Ținea mâna la gură și se uita la el încremenită. Făcu spre ea un semn scurt cu capul. Apoi, închise ușa încetișor, își puse pistolul înapoi în tocul de sub braț și începu să coboare scările. Nu folosea niciodată liftul când trebuia să dispară, și nici mașini închiriate, motociclete sau orice altceva s-ar fi putut defecta. Și nu o lua la fugă, nu vorbea și nici nu striga – vocea putea fi recunoscută.

Fuga de la locul crimei era partea cea mai periculoasă a misiunii, dar era, în același timp, partea care-i plăcea cel mai mult. Era ca un zbor, un zbor într-un neant fără vise.

Administratorul clădirii era o femeie. Aceasta ieșise din apartamentul ei de la parter și îl privea tulburată. El îi șopti:

– *Au revoir, madame.*

Femeia îl privi încruntată, fără să spună nimic. Într-o oră, urma să fie interogată de polițiști în legătură cu descrierea suspectului. Iar femeia avea să se conformeze. Un bărbat, înfățișare normală, înălțime medie. În jur de 20 de ani. Sau 30. În orice caz, mai puțin de 40, se va gândi ea.

Ieși în stradă. Parisul îl întâmpină cu tumultul său liniștitor, ca un tunet care se auzea mereu în depărtare, dar care nu se oprea niciodată. Aruncă pistolul Llama Minimax într-un tomberon, așa cum plănuise. Două pistoale noi, încă nefolosite, de la același armurier îl așteptau la Zagreb. Primise un discount semnificativ la achiziționarea lor.

Când autobuzul care mergea spre aeroport trecu de Porte de la Chapelle, o jumătate de oră mai târziu, pe autostrada Paris-Charles

de Gaulle, văzduhul era plin de fulgi de zăpadă. Aceştia se aşterneau pe căpiţele galbene de fân care se zăreau dincolo de autostradă. Vârfurile acestora erau îndreptate în sus, către cerul cenuşiu.

După check-in şi controlul de securitate, se îndreptă direct spre toaleta bărbaţilor. Rămase în dreptul ultimului pisoar din rând, apoi desfăcu şi împrăştie odorizantul alb pe fundul vasului. Închise ochii şi se concentră pe mirosul dulceag de paradiclorbenzen combinat cu aroma de lămâie, de la J&J Chemicals. Pe linia de legătură cu libertatea mai era o ultimă oprire. Rotunji buzele ca să articuleze: Os-lo.

3

DUMINICĂ, 14 DECEMBRIE. MUȘCĂTURA

În „Zona Roșie“ de la etajul șase al sediului Poliției, colosul din beton și sticlă în care lucrau cei mai mulți polițiști din Norvegia, Harry stătea comod pe scaunul său din camera 605. Acesta era biroul pe care Halvorsen – tânărul polițist cu care Harry împărțea cei 10 metri pătrați ai camerei – îl numea amuzat „Birou de informații“. Și pe care Harry, atunci când Halvorsen își lua nasul la purtare, îl numea „Birou de instrucție“.

Pentru moment, Harry era singur în birou. Fixa cu privirea peretele unde ar fi trebuit să fie o fereastră dacă „Biroul de informații“ ar fi avut așa ceva.

Era duminică, deja citise raportul și putea pleca acasă. Atunci, de ce nu făcea acest lucru? Prin fereastra imaginară, văzu portul îngrădit din Bjørvika, unde zăpada abia căzută se așezase ca niște confetti pe containerele verzi, roșii și albastre. Cazul era rezolvat. Per Holmen, un tânăr dependent de heroină, se bucurase destul de viață și își făcuse ultima doză în interiorul unui container. Ultima doză fusese un foc de armă. Corpul nu avea urme de violență, iar pistolul fusese găsit lângă el. Din câte aflaseră băieții care lucrau sub acoperire, Per

Holmen nu datora bani nimănui. Atunci când traficanții de droguri executau persoane dependente, nu obișnuiau să camufleze crima ca să pară sinucidere. Din contră. Era deci vorba despre un caz banal de sinucidere. Atunci, de ce-și mai pierdea seara învârtindu-se în căutarea vreun indiciu, în jurul unui terminal de containere sinistru și bătut de vânt, unde tot ce avea să găsească era doar suferință și durere?

Harry se uită spre paltonul său agățat în cuier. Sticluța metalică, plată, din buzunar era plină. Și neatinsă din octombrie, când cumpărase o sticlă de Jim Beam, cel mai mare dușman al său, și își umpluse sticluța plată înainte de a goli restul sticlei de whisky la chiuvetă. De atunci cărase otrava după el la fel ca naziștii care păstrau pilule de cianură în pantofi. Ce rost avea să se mai frământe cu o idee atât de stupidă? Nu știa de ce. Nici nu era nevoie să știe de ce. Așa simțea.

Harry se uită la ceas. Era aproape 11. Acasă avea un aparat de cafea espresso mai vechi și un DVD pe care-l ținea pregătit exact pentru astfel de seri. *All About Eve*[1], capodopera lui Mankiewicz, din 1950, film cu Bette Davis și George Sanders.

Trebuia să înțeleagă, ca să fie sigur. Și știa că, pentru asta, trebuia să se ducă în port.

Harry își ridică reverul paltonului și întoarse spatele vântului nordic ce sufla năprasnic printre ochiurile gardului înalt din fața lui, formând nămeți de zăpadă în jurul containerelor din interior. Zona portului, o întindere vastă și pustie, arăta noaptea ca un deșert.

Terminalul de containere era luminat, dar rafalele de vânt făceau ca stâlpii de iluminat să se clatine, cutiile metalice proiectându-și câte două sau trei umbre pe asfalt. Containerul care-l interesa pe Harry era roșu, dar o nuanță de roșu care nu se potrivea deloc cu banda portocalie cu care poliția izolase perimetrul. Containerul era un excelent refugiu într-o noapte de decembrie în Oslo, fiind aproape identic ca mărime și având același nivel de confort precum celulele din sediul

---

[1] Totul despre Eva (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

Poliției. Raportul înaintat de echipa CSI[1] – deși cu greu se putea numi echipă, fiind formată numai dintr-un detectiv și un tehnician – spunea că acel container fusese gol o vreme. Și neîncuiat. Paznicul explicase că personalul din port nu-și bătea capul să încuie containerele goale din moment ce zona era îngrădită și supravegheată. Cu toate acestea, un tânăr dependent de droguri reușise să intre acolo. Harry presupunea că Per Holmen fusese unul dintre cei care frecventaseră zona Bjørvika, aflată la o aruncătură de băț de piața consumatorilor de droguri din Plata. Poate că paznicul trecuse sub tăcere faptul că dependenții de droguri foloseau containerul ca locuință. Probabil, acesta crezuse că procedând astfel poate salva una sau două vieți nenorocite.

Nu se vedea nici un lacăt la zăvorul de pe container, dar poarta din gard era închisă cu unul mare și gros. Lui Harry îi părea rău că nu sunase mai devreme, înainte de a pleca de la sediu, ca să anunțe că vine. Dacă era vreun paznic în zonă, el nu vedea nici unul. Se uită la ceas. Se gândi câteva secunde și începu să studieze partea de sus a gardului. Era într-o formă fizică destul de bună. Mai bună decât înainte, așa cum nu mai fusese de multă vreme. Nu mai pusese gura pe alcool de la catastrofa din vara anului trecut, iar de atunci se antrenase frecvent la sala de sport a Poliției. Mai mult decât frecvent. Înainte de prima ninsoare, dărâmase vechiul record al lui Tom Waaler la sărituri de garduri, în Økern. Câteva zile mai târziu, Halvorsen îl întrebase precaut dacă tot antrenamentul acela avea cumva legătură cu Rakel. Pentru că Halvorsen rămăsese cu impresia că ei doi nu se mai întâlneau. Harry îi explicase tânărului ofițer, pe scurt și cât se putea de clar, că aveau de împărțit doar un birou, nu și viața intimă. Halvorsen ridicase din umeri și îl întrebase cu cine ar mai fi putut să vorbească în afară de el, apoi, așa cum se așteptase de fapt, Harry se ridicase și ieșise din camera 605.

Avea trei metri. Fără sârmă ghimpată. Era ușor. Harry se prinse de gard cât putu de sus, puse un picior pe un stâlp și își luă avânt.

[1] Crime Scene Investigation (n.tr.)

Ridică mai întâi brațul drept, apoi pe cel stâng și rămase agățat până ce reuși să-și ridice picioarele pe gard. Se cățără mai sus, își luă avânt și se aruncă pe deasupra, de cealaltă parte a gardului. Trase zăvorul containerului, deschise ușa și scoase dintr-un buzunar lanterna militară mare și neagră, apoi, trecând pe sub banda portocalie pusă de poliție, intră.

Înăuntru era o tăcere înfiorătoare; i se părea că până și sunetele înghețaseră. Harry aprinse lanterna și o îndreptă către colțurile containerului. În conul de lumină se putea vedea conturul trasat cu cretă pe podea, locul în care fusese găsit Holmen. Beate Lønn, inspectorul-șef de la noul sediu al Serviciului criminalistic din Brynsalléen, îi arătase fotografiile. Holmen fusese găsit cu spatele la perete, cu o gaură în tâmpla dreaptă, având pistolul în dreapta lui. Cursese foarte puțin sânge. Acesta era avantajul împușcăturilor în cap. Singurul. Glonțul tras era de calibru mic, așa că orificiul produs la intrare era mic și nu se mai vedea nici un orificiu de ieșire. Medicii legiști aveau să-i găsească glonțul în cap, acolo unde ricoșase probabil dintr-o parte în alta ca o biluță metalică distrugând complet ceea ce Per Holmen folosise odată ca să gândească, să ia decizii și să-i comande, în final, degetului arătător să apese pe trăgaci.

„De neînțeles“, obișnuiau să spună colegii lui atunci când descopereau tineri care preferaseră să-și ia viața.

Harry bănuia că ziceau acest lucru ca să se protejeze într-un fel, ca să respingă complet această idee. Dacă nu, el nu înțelegea la ce se refereau de fapt când rosteau aceste cuvinte.

Cu toate astea, erau exact cuvintele pe care le rostise și el în acea după-amiază când așteptase în fața ușii, privindu-l pe tatăl lui Holmen căzut în genunchi, cu spatele încovoiat, scuturat de hohote de plâns. Și Harry nu găsise nici un cuvânt de consolare pentru el, Dumnezeu, mântuire, viața de apoi sau ceva asemănător, așa că murmurase doar: „De neînțeles...“

Harry stinse lanterna și o puse în buzunarul paltonului. Întunericul îl învălui. Se gândi la tatăl lui, Olav Hole, un fost profesor văduv care

locuia în Oppsal. Își aminti cum se lumina privirea tatălui său atunci când el și sora lui, Sis, îl vizitau o dată pe lună, și cum lumina din ochii lui se stingea treptat în timp ce sorbeau din cafea și vorbeau nimicuri. Lucrul cel mai important pentru Olav Hole era fotografia de pe pian, poza soției sale. La acest pian cântase pe vremuri soția lui, mama lui Harry. Olav Hole nu mai făcea aproape nimic de când murise ea. Doar citea. Despre țări și imperii pe care nu avea să le vadă vreodată și pe care nici nu-și dorea să le vadă din moment ce ea nu avea cum să-l însoțească.

„A fost cea mai mare pierdere din viața mea“, spunea el în rarele ocazii când vorbeau despre ea.

Harry se întreba acum ce ar fi zis Olav Hole dacă ar fi aflat că fiul lui a murit.

Harry părăsi containerul și se îndreptă spre gard. Se prinse cu mâinile de el. Urmă unul dintre acele momente stranii de liniște totală, când vântul se oprește brusc, ca să asculte, sau se răzgândește și tot ce se poate auzi este tumultul liniștitor al orașului în întunericul iernii. Tumultul și hârtiile purtate de vânt, foșnind pe asfalt. Vântul se oprise brusc. Nu se auzeau foșnind hârtii, erau pași. Niște pași ușori, sprinteni, ca un lipăit. Labe. Inima lui Harry începu să bată mai tare și, prinzându-se mai bine de gard, își îndoi genunchii într-o fracțiune de secundă. Apoi, își luă avânt. Abia mai târziu realiză ce i se întâmplase de fapt. Liniștea era cea care-l înspăimântase și faptul că nu auzea nimic în liniștea aceea, nici un mârâit, nici un semn de agresiune. Ca și cum indiferent ce creatură s-ar fi aflat acolo, în întuneric, nu ar fi vrut să-l sperie. În realitate, îl urmărea. Dacă Harry ar fi știut mai multe despre câini, și-ar fi amintit că exista o rasă de câini care nu mârâiau niciodată, nici când erau speriați și nici când atacau: masculul din rasa metzner negru. Harry întinse mâinile și îndoi din nou genunchii, sesizând o schimbare în ritmul lipăitului acela. În liniștea deplină a momentului, înțelese că animalul sărise deja. Se ridică pe gard.

E inutil ca o persoană să pretindă că nu simte durere când teroarea îi face inima să pompeze adrenalină. Harry scoase un strigăt atunci când dinții unui câine mare și slab se înfipseră în piciorul lui drept, intrând din ce în ce mai mult în carne, până ce ajunseră să apese pe membrana tisulară care învelește osul. Gardul de sârmă zdrăngănea, gravitația trăgându-i pe amândoi în jos, dar, cuprins de disperare, Harry reuși să rămână agățat de gard. În mod normal, ar fi trebuit să scape, pentru că orice alt câine cu aceeași greutate ca a unui metzner negru adult ar fi trebuit să-i dea drumul. Dar un metzner negru avea dinți ascuțiți și fălci puternice, care puteau sfărâma oase, de aici provenind faima sa de devorator de oase, la fel ca hiena-pătată. Așa că fiara atârna cu dinții înfipți adânc în piciorul lui Harry, doi canini de pe maxilar și unul de pe mandibulă. Câinelui îi lipsea un canin din partea de jos, pentru că și-l rupsese într-o proteză metalică pe când avea doar trei luni.

Harry reuși să-și pună cotul pe rama de sus a gardului și încercă să se ridice cu tot cu câinele agățat de picior, dar acesta își prinsese o labă într-un ochi de sârmă din gard. Cu mâna dreaptă, bărbatul încercă să ajungă la buzunarul paltonului, reuși, apoi scoase mânerul de cauciuc al lanternei. Se uită în jos și văzu animalul. Capul câinelui era negru, la fel ca și ochii acestuia, care păreau lipsiți de viață. Harry ridică brațul cu lanterna, încercând să nimerească țeasta câinelui. Reuși să-l lovească în cap, chiar între urechi, și atât de tare, încât auzi cum se crapă osul. Ridică din nou lanterna și-l lovi iarăși. Îl nimeri chiar în botul sensibil. Îl lovi de mai multe ori în zona ochilor, cuprins de disperare, însă câinele nici nu clipea. Scăpă lanterna. Câinele atârna în continuare agățat de piciorul său. Harry știa că nu se mai putea ține prea multă vreme de gard. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla atunci, dar nu se putea abține.

– Ajutor!

Strigătul slab al lui Harry fu purtat de vântul care se stârnise din nou. Se prinse mai bine de gard cu cealaltă mână și simți brusc nevoia să râdă. Cu siguranță, ar fi fost ridicol să sfârșească în acest fel.

Să fie găsit într-un terminal cu containere, cu gâtul sfâşiat de un câine de pază. Inspiră adânc. Unele părți proeminente ale împletiturii de sârmă îi răneau pielea de sub braț; amorțite, degetele lui alunecau de pe gard. Mai avea doar puțin şi putea să scape. Măcar să fi avut o armă. Măcar să fi avut o sticlă, în locul sticluței metalice plate din buzunar, ar fi spart-o şi ar fi înțepat câinele.

Sticluța metalică!

Cu ultimele puteri, Harry reuşi să bage mâna în buzunar şi să apuce sticluța. Băgă în gură gâtul sticluței, își înfipse dinții în dopul metalic, apoi îl răsuci. Dopul se deschise, iar el îl păstră între dinți, în timp ce whisky-ul îi umplea gura. Corpul său fu scuturat de un şoc. Isuse! Își apăsă fața în plasa gardului, forțându-se să închidă ochii, iar luminile din depărtare, de la hotelurile Opera şi Plaza, deveniră nişte dungi albe în tot întunericul acela. Lăsă mai jos sticluța pe care o ținea cu mâna dreaptă, până ce ajunse deasupra fălcilor roşii ale câinelui. Apoi scuipă dopul sticlei murmurând: „Noroc!“ şi goli sticluța. Pentru două secunde care-i părură o veşnicie, ochii câinelui negru se ridicară spre Harry complet dezorientați în vreme ce lichidul maroniu gâlgâia şi se prelingea pe piciorul lui Harry până în gura câinelui. Animalul își descleştă fălcile. Harry auzi zgomotul înăbuşit făcut de corp la impactul cu asfaltul. Zgomotul fu urmat de un horcăit, apoi de un scheunat slab. Se mai auzi doar un lipăit pe asfalt, iar câinele dispăru în întunericul din care se ivise.

Harry ridică picioarele deasupra gardului. Își trase în sus cracul pantalonilor. Nu era nevoie să se uite cu lanterna la rană. Știa că-şi va petrece seara la Urgențe şi nu va urmări filmul *All About Eve.*

Jon stătea cu capul în poala Theei şi ținea ochii închişi, bucurându-se de bâzâitul familiar al televizorului. Urmăreau unul dintre acele seriale care îi plăceau atât de mult. *King of the Bronx.* Sau se numea *The King of Queens?*

– L-ai întrebat pe fratele tău dacă te va schimba în Egertorget? întrebă Thea.

Ea îi acoperise ochii cu mâna. Jon putea simți parfumul dulce al pielii ei, ceea ce însemna că femeia tocmai își injectase o doză de insulină.

– Despre ce schimb vorbești? întrebă Jon.

Thea își ridică brusc mâna de pe ochii lui și îl privi cu reproș.

Jon izbucni în râs.

– Liniștește-te! Am vorbit de mult cu Robert despre asta. A fost de acord.

Ea oftă ușurată. Jon îi luă mâna și și-o puse din nou pe ochi.

– Totuși, nu i-am spus că e vorba despre ziua ta de naștere, continuă el. Dacă i-aș fi zis, nu sunt atât de sigur că ar fi acceptat.

– De ce nu?

– Pentru că e nebun după tine, iar tu știi foarte bine asta.

– Așa crezi tu.

– Iar tu nu-l placi deloc.

– Nu-i adevărat!

– Atunci, de ce te încrunți ori de câte ori îi auzi numele?

Thea începu să râdă. Poate că era ceva legat de Bronx. Sau de Queens.

– Ai rezervat o masă la restaurant? întrebă ea.

– Da.

Thea zâmbi și-l strânse de mână. Apoi se încruntă.

– Știi, mă gândeam. Cineva ar putea să ne vadă acolo.

– Cineva din Armată? Imposibil.

– Și dacă se întâmplă totuși asta?

Jon nu spuse nimic.

– Poate că a venit vremea să ne facem publică relația, zise Thea.

– Nu știu, spuse el. Mai bine am aștepta până vom fi absolut siguri că...

– Nu ești sigur, Jon?

Jon îi luă mâna de pe ochii lui și o privi panicat.

– Thea, te rog! Știi foarte bine că te iubesc mai presus decât orice. Nu e vorba de asta.

– Atunci, despre ce este vorba?

Jon oftă și se ridică, așezându-se lângă ea.

– Tu nu-l cunoști pe Robert, Thea.

Ea zâmbi strâmb.

– Îl cunosc de când eram copii, Jon.

Bărbatul se foi pe canapea.

– Da, dar sunt lucruri pe care nu le știi despre el. Tu nu știi cum face atunci când își iese din minți. Seamănă cu tata. Poate fi extrem de periculos, Thea.

Femeia se lăsă pe spate, rezemându-se de perete, și privi în altă parte.

– Cred că ar trebui să mai așteptăm o vreme, zise Jon frământându-și mâinile. Trebuie să ne mai gândim și la fratele tău.

– Rikard? întrebă ea surprinsă.

– Da. Ce ar spune Rikard dacă tu, singura lui soră, ai anunța logodna noastră chiar acum?

– Ah, înțeleg ce vrei să zici. Acum, când amândoi sunteți în cursa pentru postul de șef al Administrației?

– Știi prea bine că Înaltul Consiliu își pune mari speranțe în căsătoriile ofițerilor de rang înalt din Armată. Este clar că lucrul cel mai înțelept, strategic vorbind, ar fi să anunț oficial căsătoria mea cu Thea Nilsen, fiica lui Frank Nilsen, mâna dreaptă a comandantului. Dar ar fi oare cinstit?

Thea își mușcă buza de jos.

– De ce este acest post atât de important pentru tine și Rikard?

Jon ridică din umeri.

– Armata a plătit pentru pregătirea noastră în cadrul Școlii de ofițeri și, de asemenea, pentru patru ani de management și o diplomă în economie. Cred că și Rikard gândește la fel ca mine. E de datoria noastră să ocupăm un post corespunzător pregătirii noastre în Armata Salvării.

– Poate că nici unul din voi nu va primi acest post. Tata spune că nici un bărbat sub 35 de ani nu va fi numit șef al Administrației.

– Știu, oftă Jon. Să nu zici nimănui, dar m-aș simți ușurat dacă Rikard ar primi postul.

– Ușurat, întrebă Thea. Tu? Păi, tu ai avut cea mai mare răspundere de un an încoace în privința proprietăților închiriate din Oslo.

– Da, e adevărat, dar șeful Administrației se ocupă de toate proprietățile din Norvegia, Islanda și Insulele Feroe. Știai că Asociația Armata Salvării deține peste 250 de terenuri și 300 de clădiri numai în Norvegia?

Jon se bătu pe burtă și ridică ochii spre tavan cu o expresie îngrijorată bine cunoscută.

– Astăzi, mi-am văzut imaginea reflectată în vitrina unui magazin și am rămas surprins de faptul că sunt atât de scund.

Thea nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit.

– Cineva i-a spus lui Rikard că persoana care va primi postul va fi următorul comandant teritorial.

Jon izbucni în râs.

– Fii sigură că nu-mi doresc așa ceva.

– E un lucru important, Jon.

– Știu asta, Thea, dar relația noastră e mult mai importantă. Îți spun că nu sunt interesat de postul din Administrație, așa că, mai bine să ne anunțăm logodna. Pot să obțin oricând un alt post important. Multe unități militare au nevoie de economiști.

– Nu, Jon, zise Thea îngrozită. Tu ești cel mai bun. Trebuie să rămâi în cadrul Armatei, toți avem nevoie de tine aici. Rikard este fratele meu, dar el nu are... inteligența ta. Putem aștepta până va fi făcută numirea. O să le spunem de logodnă după aceea.

Jon ridică din umeri. Thea se uită la ceas.

– Azi trebuie să pleci înainte de ora douăsprezece. Ieri, când eram în lift, Emma mi-a mărturisit că și-a făcut griji pentru mine, fiindcă a auzit de două ori deschizându-se ușa în mijlocul nopții.

Jon își frecă tălpile de pardoseală.

– Nu înțeleg de ce trebuie să ne chinuim așa, locuind aici.

Femeia îi aruncă lui Jon o privire plină de reproș.

– E singurul loc în care ne putem vedea, unde putem sta de vorbă.

– Așa e, oftă el. Putem sta de vorbă. Atunci, noapte bună.

Femeia se răsuci înspre Jon și își strecură mâna sub cămașă. Spre surprinderea bărbatului, palma ei era umedă, ca și cum ar fi ținut până atunci pumnii strânși, ca și cum ar fi strâns ceva în mână. Se lipi de el, iar respirația i se precipită.

– Thea, îi zise el. Nu trebuie să...

Ea deveni rigidă. Apoi, el oftă și-i scoase mâna de sub cămașă.

Jon era surprins. Până atunci, Thea nu-i mai făcuse avansuri, ci dimpotrivă, părea neliniștită ori de câte ori venea vorba de contactul fizic. Iar el aprecia acea sudoare. Ea păruse mai liniștită după prima lor întâlnire, când Jon îi pomenise de regulile lor spunând:

– Armata Salvării consideră abstinența înainte de căsătorie un ideal al creștinilor.

Chiar dacă mulți considerau că era o diferență între „ideal" și cuvântul „poruncă", folosit de statutul Armatei când era vorba de tutun sau de alcool, el nu vedea nici un motiv să încalce o promisiune făcută Domnului doar din cauza unor nuanțe. O îmbrățișă pe Thea, se ridică și se duse la toaletă. Încuie ușa și deschise robinetul. Lăsă apa să-i curgă pe mâini, în timp ce privea suprafața netedă a oglinzii, ce reflecta imaginea unui bărbat care avea toate motivele să fie fericit. Trebuia să o sune pe Ragnhild, să termine odată cu ea. Inspiră adânc. Era fericit. Doar că unele zile erau mai dificile. Își șterse fața și se întoarse la Thea.

Sala de așteptare a Secției de urgențe din Oslo, de pe strada Stargate 40, era scăldată într-o lumină albă, puternică. La acea oră, sala devenise, ca de obicei, o menajerie umană. Un bărbat dependent care tremura din toate încheieturile se ridică în picioare și plecă, la 20 de minute după ce Harry sosise acolo. De regulă, aceștia nu puteau sta liniștiți pe un scaun mai mult de 10 minute. Harry înțelegea acest lucru. Simțea încă pe limbă gustul de whisky – băutura îl agitase rău, aducându-i aminte de vechii lui prieteni.

Piciorul îl durea ca naiba. Iar mica excursie în port îi adusese un adevărat beneficiu – cam ca 90 la sută din munca în poliție –, adică nimic. Își spuse că data viitoare nu va lipsi de la întâlnirea cu Bette Davis.

– Harry Hole?

Harry îl privi pe bărbatul în halat alb, care stătea în fața lui.

– Da?

– Vreți să veniți cu mine?

– Mulțumesc, dar cred că e rândul ei, spuse Harry făcând un semn din cap spre fata cu capul sprijinit în mâini din fața lui.

Bărbatul se aplecă spre el.

– E a doua oară când vine aici, în seara asta. Va supraviețui.

Harry porni șchiopătând pe coridor, în urma doctorului în halat alb. Intrară într-un cabinet micuț, simplu, cu un birou și o etajeră. Pe birou nu se vedea nici un obiect personal.

– Am crezut că voi, cei din poliție, aveți medicii voștri, zise doctorul.

– Slabe șanse. De obicei, nu avem prioritate când stăm la rând. De unde știi că sunt polițist?

– Îmi cer scuze. Numele meu este Mathias. Eram în drum spre sala de așteptare când te-am zărit.

Spunând acestea, doctorul îi zâmbi și-i întinse mâna. Harry îi observă dinții frumoși. Atât de frumoși, încât ai fi putut crede că erau falși, dacă fața acestuia nu ar fi fost atât de simetrică, plăcută și curată. Ochii bărbatului erau albaștri, cu riduri fine în jur, iar mâna lui, fermă și caldă. Parcă ieșise din paginile unui roman cu doctori, se gândi Harry. Un doctor cu mâini calde.

– Mathias Lund-Helgesen, se prezentă bărbatul cu numele său întreg, privindu-l pe Harry cu interes.

– Ar trebui să te cunosc de undeva? întrebă Harry.

– Ne-am mai întâlnit. Vara trecută. La o petrecere în aer liber, acasă la Rakel.

Harry deveni țeapăn când auzi numele ei pe buzele altui bărbat.

– Chiar așa?

– De acolo ne cunoaştem, şopti Mathias.

– Mm, făcu Harry dând încet din cap. Sângerez.

– Înţeleg.

Pe fruntea lui Lund-Helgesen apăru o cută de îngrijorare, iar chipul său căpătă o expresie gravă, de compătimire. Harry îşi săltă cracul pantalonului, descoperind rana.

– Aici, zise el.

– Aha, făcu Lund-Helgesen afişând un zâmbet amuzat. Ce-i asta?

– M-a muşcat un câine. Poţi să mă ajuţi?

– Nu e mare lucru. Sângerarea se va opri. Am să curăţ rănile şi am să pun ceva deasupra. Se aplecă spre piciorul lui Harry. Sunt trei răni din câte văd, judecând după urmele de dinţi. Ar fi bine să faci un vaccin antitetanos.

– M-a muşcat până la os.

– Da, de multe ori ai această senzaţie.

– Nu, vreau să spun că dinţii câinelui au ajuns...

Harry se opri, pufnind indignat. Tocmai realizase că Mathias Lund-Helgesen credea că e beat. Şi de ce să nu fi crezut? Avea în faţă un poliţist cu paltonul rupt, muşcat de câine, cu reputaţie proastă şi mirosind a alcool. Asta avea oare să-i zică lui Rakel, că fostul ei iubit a început să bea din nou?

– ... chiar până la os, termină Harry.

4

LUNI, 15 DECEMBRIE. PLECAREA

– *TRKA!*[1]

Tresări și se ridică în capul oaselor auzind ecoul vocii sale între pereții albi și goi ai camerei de hotel. Auzi apoi soneria telefonului de pe noptieră. Înșfăcă receptorul.

– Acesta este apelul dumneavoastră de deșteptare...

– *Hvala*, mulțumi el, deși știa că era doar o voce înregistrată.

Se afla în Zagreb. Trebuia să plece spre Oslo în acea zi, pentru cea mai importantă misiune. Ultima.

Închise ochii. Visase din nou. Și nu Parisul, nici alte misiuni – nu visa niciodată nimic în legătură cu acestea. În visele lui era mereu Vukovarul, toamna, asediul.

În noaptea aceea visase că fugea. Ca de obicei, fugea prin ploaie, în aceeași seară în care brațul tatălui său fusese tăiat cu ferăstrăul în salonul pentru nou-născuți. Patru ore mai târziu, tatăl lui murise, chiar dacă doctorii declaraseră că operația fusese un succes. Spuneau că inima lui încetase pur și simplu să mai bată. Apoi, el fugise de lângă mama lui, în întuneric, în ploaie, pe malul râului, ținând în mână

[1] Fugi! (în lb. sârbă, în original) (n.red.)

pistolul tatălui său. Se îndrepta către pozițiile sârbe, iar aceştia lansau rachete de semnalizare şi încercau să-l împuşte, dar lui nu-i păsa. Auzi apoi răpăitul gloanțelor care intrau în pământ, sub picioarele lui, şi se prăbuşi în cele din urmă într-un crater uriaş făcut de o mină. Apa îl înghiți pur şi simplu şi, odată cu el, înghiți parcă toate zgomotele, şi fu din nou linişte, iar el continua să alerge pe sub apă, însă nu ajungea nicăieri. Își simțea plămânii tot mai grei, somnul îl toropea și atunci văzu ceva roșu mişcându-se în tot întunericul acela, ca o pasăre dând din aripi cu încetinitorul.

Când se trezi, era învelit cu o pătură de lână, iar încăperea în care se afla era luminată de un bec ce se legăna înainte și înapoi în timp ce artileria sârbă îi bombarda, și bucăți mici de pământ și tencuială îi cădeau în gură și în ochi. Începu a tuşi cu putere. Cineva se apleca spre el ca să-i spună că Bobo, căpitanul în persoană, îi salvase viața reușind să-l scoată din craterul plin cu apă. Și văzu un bărbat chel care stătea în picioare lângă treptele buncărului. Acesta purta uniformă și avea legată la gât o eșarfă roșie.

Deschise din nou ochii și se uită la termometrul pe care-l pusese pe noptieră. Temperatura din încăpere nu mai trecuse de 16 grade din noiembrie, deşi cei de la recepție susțineau că încălzirea era dată la maximum. Se ridică. Trebuia să se grăbească, autobuzul cu care mergea la aeroport avea să ajungă în fața hotelului în jumătate de oră.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei şi încercă să-şi aducă aminte chipul lui Bobo. Dar, cu cât se uita mai atent, acesta dispărea treptat din mintea lui, la fel ca luminile Nordului. Telefonul sună din nou.

– Da, *majka*[1].

După ce se bărbieri, se şterse şi se îmbrăcă în grabă. Scoase una din cele două cutii de metal pe care le ținea în seif și o deschise. Un pistol Llama Minimax Subcompact cu o capacitate de şapte gloanțe – unul pe țeavă și încă șase în încărcător. Demontă arma și desfăcu părțile componente în patru piese mai mici, special proiectate ca să poată

[1] Mamă (în lb. sârbă, în original) (n.tr.)

fi ascunse sub elementele metalice din cele patru colțuri ale valizei. Dacă vameșii l-ar fi oprit și i-ar fi cercetat valiza, piesele metalice din colțuri ar fi camuflat componentele armei. Înainte de a pleca, verifică dacă avea pașaportul și plicul cu biletul pe care i-l dăduse ea, poza celui vizat și informațiile de care avea nevoie, în legătură cu ora și locul misiunii. Trebuia să aibă loc în seara următoare, la ora 19, într-un loc public. Ea îi spusese că misiunea asta era mai riscantă decât cea anterioară. Cu toate astea, nu-i era frică de nimic. Din când în când se întreba dacă nu își pierduse cumva capacitatea de a simți frică odată cu operația de amputare a brațului suferită de tatăl său în noaptea aceea. Bobo zicea că nimeni nu ar putea trăi prea mult timp dacă nu ar simți frica.

Afară, orașul Zagreb abia se trezise din somn, mohorât și cețos, fără pic de zăpadă, cu chipul cenușiu și supt.

Așteptă în fața hotelului gândindu-se că în câteva zile aveau să plece spre coasta Adriaticii, într-un loc retras, la un mic hotel, în căutare de prețuri mici și un strop de soare. Și aveau să discute despre noua lor casă.

Autobuzul care mergea spre aeroport ar fi trebuit să ajungă. Încercă să distingă ceva prin ceață. La fel ca în toamna aceea, când se ghemuise lângă Bobo, încercând în zadar să vadă ceva prin fumul alb și dens. Misiunea lui era să transmită mesaje pe care nu le puteau trimite prin radio, pentru că sârbii recepționau frecvența lor și ar fi fost la curent cu toate operațiunile.

Și, cum era atât de mic, putea fugi prin tranșee cu viteză maximă fără să mai fie nevoie să se aplece. Îi spusese lui Bobo că ar fi vrut să distrugă tancuri. Acesta clătinase din cap.

– Tu ești curier. Mesajele astea sunt importante, băiete. Am eu alți oameni care să se ocupe de tancuri.

– Dar lor le este frică. Mie nu mi-e frică.

Bobo ridicase din sprânceană.

– Ești doar un puști.

– Gloanțele mă pot nimeri și când duc mesaje, așa că nu o să mă maturizez niciodată. Şi ai zis chiar tu: dacă nu vom opri tancurile, orașul va fi cucerit.

Bobo îl privise pătrunzător.

– Am să mă mai gândesc, îi spusese în cele din urmă.

Așa că rămăseseră tăcuți, scrutând pelicula albă de fum, fără a fi în stare să distingă ceva prin pâcla deasă a toamnei combinată cu fumul care se ridica din ruinele orașului incendiat. Apoi, Bobo tușise încet, ca să-și dreagă glasul.

– Noaptea trecută i-am trimis pe Franjo și Mirko la stăvilar, ca să vadă pe unde ies tancurile. Aveau misiunea de a mina zona și de a lipi minele pe tancurile în mișcare. Știi cum s-au descurcat?

El făcu doar un semn din cap, încuviințând. Văzuse cu binoclul cadavrele lui Franjo și Mirko.

– Dacă ar fi fost mai mici de statură, ar fi reușit poate să se ascundă în gropile din pământ, zisese Bobo.

Băiatul își ștersese nasul cu o mână.

– Cum trebuie fixate minele pe tancuri?

În zorii zilei următoare, băiatul se strecurase pe nesimțite înapoi, în spatele liniilor proprii, tremurând de frig și plin de noroi. În spatele lui, la stăvilar, zăceau două tancuri sârbești cu trapele de evacuare deschise și fumegânde. Bobo avusese grijă să-l tragă în tranșee și strigase triumfător:

– S-a născut un mic mântuitor!

Și, în aceeași zi, după ce Bobo dictase prin radio mesajul către cartierul general din oraș, el primise numele de cod care avea să-l însoțească până în ziua în care sârbii aveau să ocupe și să distrugă din temelii orașul său natal, omorându-l pe Bobo, masacrându-i pe doctorii și pacienții din spitale, aruncând în închisoare și torturând pe oricine li se împotrivea. Numele de cod era un paradox amar, pentru că îi fusese dat de către singura persoană pe care nu putuse să o salveze. *Mali spasitelj.* Micul mântuitor.

Un autobuz roșu își făcu apariția printre valurile de ceață.

În sala de ședințe a Departamentului omucideri de la etajul șase era gălăgie, cei prezenți schimbând impresii cu voce scăzută sau râzând pe înfundate la sosirea lui Harry. Constată că își programase bine sosirea. Era prea târziu pentru conversații amabile, prăjituri și glume cu colegii de departament, așa cum se întâmpla de obicei când trebuiau să-și ia rămas-bun de la o persoană pe care o apreciau. Sosise totuși la timp pentru cadouri și cuvântări presărate cu prea multe cuvinte pompoase, pe care vorbitorii simt de obicei nevoia să le folosească atunci când se află în fața unei audiențe, și nu în particular.

Harry se uită prin mulțime și descoperi cele trei figuri pe care voia să le vadă. Șeful lui, Bjarne Møller, cel care-și sărbătorea plecarea din departament, ofițerul de poliție Halvorsen și Beate Lønn, tânăra șefă a Departamentului criminalistic, *Krimteknisk*. Nu prinse privirea nici unuia dintre aceștia, și nici unul dintre ei nu-l observase încă. Harry nu-și făcea iluzii în legătură cu popularitatea sa în echipa de la Omucideri. Møller spusese odată că exista un singur lucru pe care oamenii îl urau din toată inima; mai mult decât urau un alcoolic ursuz, urau un alcoolic ursuz și înalt. Harry era un alcoolic ursuz și, în plus, avea 1,92 metri, iar faptul că era un detectiv strălucit constituia doar un mic avantaj pe care-l avea, dar nimic mai mult.

Toată lumea știa că fără Bjarne Møller, care îl luase sub aripa lui protectoare, Harry ar fi fost dat afară din poliție cu mulți ani în urmă. Iar acum, că Møller pleca, toată lumea știa, de asemenea, că toți ceilalți șefi abia așteptau să-l prindă cu vreo greșeală. În mod paradoxal, ceea ce-l proteja în momentul acela era același lucru care îl stigmatizase, care îl marginalizase definitiv: faptul că era vinovat de moartea unuia dintre ei. Prințul. Tom Waaler, un detectiv din echipa Omucideri, fusese unul dintre cei care se ocupau de extinsele operațiuni de trafic ilegal cu arme din Oslo, în ultimii opt ani. Tom Waaler își sfârșise zilele într-o baltă de sânge, la subsolul unui bloc-turn din Kampen. În cadrul

unei scurte ceremonii ţinute la bufet, trei săptămâni mai târziu, şeful poliţiei menţionase printre dinţi contribuţia lui Harry la eradicarea corupţiei din poliţie. Iar Harry îi mulţumise.

– Vă mulţumesc, spusese el uitându-se cu atenţie la toţi ofiţerii prezenţi, ca să vadă care dintre ei îl privea făţiş. De fapt, intenţionase să-şi reducă discursul la cele două cuvinte, dar, la vederea celor care-i evitau privirea zâmbind sardonic, se simţise brusc cuprins de furie şi adăugase: După toate astea, presupun că va fi mult mai greu să mă poată concedia cineva. Presa ar putea crede că persoana în cauză ar face asta din cauză că se teme că-i voi lua şi lui urma.

Apoi toţi cei prezenţi îl priviseră. Neîncrezători. Cu toate astea, continuase:

– Nu aveţi de ce să vă uitaţi aşa la mine. Tom Waaler a fost detectiv, ca şi noi, în echipa Omucideri, şi s-a folosit de poziţia lui pentru a face ceea ce făcea. Îşi spunea „Prinţ“ şi, după cum ştiţi... Aici, Harry se oprise în timp ce privirea lui se plimba de la un chip la altul, până ce se opri la şeful poliţiei. ...Acolo unde este un prinţ, trebuie să fie şi un rege.

– Salut, bătrâne. Eşti cufundat în gânduri?

Harry ridică privirea. Era Halvorsen.

– Mă gândeam la regi, mormăi Harry luând ceaşca de cafea pe care i-o întindea tânărul detectiv.

– Ei bine, iată-l pe noul şef, îi spuse Halvorsen arătându-i pe cineva.

Lângă masa plină de cadouri, văzu un bărbat în costum bleumarin, care vorbea cu inspectorul-şef şi cu Bjarne Møller.

– Nu e Gunner Hagen? întrebă Harry în vreme ce sorbea cafeaua. Noul PAS[1]?

– Nu se mai numeşte aşa, Harry.

– Nu?

---

[1] *Politiavdelingssjef* – şeful Departamentului de poliţie (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

– E POB[1], de fapt. *Politioverbetjent.* Au schimbat gradele cu mai bine de patru luni în urmă.

– Adevărat? Probabil că am fost bolnav în ziua aceea. Tu încă mai eşti ofiţer de poliţie?

Halvorsen zâmbi.

Noul POB părea foarte activ. În memo[2] scria că bărbatul avea 53 de ani, dar părea mult mai tânăr. Harry observă că era de înălţime medie şi stătea încovoiat. Reţeaua de muşchi bine definiţi ai chipului său, mai ales cei din zona maxilarului şi a gâtului, sugerau că ducea o viaţă retrasă. Avea buzele subţiri şi rigide, iar bărbia îi era ieşită în afară, ceea ce însemna hotărâre sau încăpăţânare. Puţinele fire de păr pe care Hagen le mai avea pe cap erau negre şi se adunau în formă de semicerc în jurul creştetului; oricum, părul său era atât de des şi de ţeapăn, încât oricine ar fi considerat că noul POB avea gusturi destul de bizare în privinţa frizurii. În orice caz, sprâncenele enorme şi mefistofelice erau un semn al pilozităţii excesive pe toată suprafaţa corpului său.

– Direct din rândurile armatei, spuse Harry. Probabil că va introduce deşteptarea cu goarna în fiecare dimineaţă.

– Se zice că a fost un poliţist priceput înainte de a fi transferat.

– Judecând după ceea ce a scris în memo, vrei să spui?

– Îmi pare bine că ai o atitudine pozitivă, Harry.

– Eu? Sunt întotdeauna deschis când e vorba să le dau celor noi o şansă.

– Cu accent pe „o“, zise Beate, care venise lângă ei. Îşi aranjă şuviţele scurte şi blonde într-o parte. Mi s-a părut că şchiopătai când ai intrat, Harry.

– Am întâlnit un câine de pază foarte conştiincios la terminalul de containere, noaptea trecută.

– Ce căutai acolo?

---

[1] Superintendent de poliţie (în lb. norvegiană, în original) (n.red.)

[2] Notă internă (n.tr.)

Harry o studie pe Beate înainte de a răspunde. Funcția de conducere din Brynsalléen îi prinsese bine. Și o ajutase să obțină postul de la Departamentul criminalistic. Beate fusese întotdeauna o profesionistă desăvârșită, dar Harry trebuia să recunoască faptul că, la început, nu remarcase calitățile de lider ale fetei modeste și sfioase care fusese repartizată la Secția furturi după absolvirea Academiei de Poliție.

– Am vrut să arunc o privire în containerul în care a fost găsit Per Holmen. Spune-mi, cum a reușit să intre în zona aceea?

– A tăiat lacătul cu un clește. Cleștele a fost găsit lângă corpul lui. Și tu? Cum ai reușit să intri?

– Ce altceva ai mai găsit?

– Harry, nu am vrut să fac nici o aluzie la...

– Nici nu m-am gândit la așa ceva. Ce-ai mai găsit?

– Ce crezi că puteam să găsesc? Lucrurile obișnuite, o doză de heroină și o pungă de plastic cu tutun. Știi doar, ei scot tutunul din mucurile de țigară pe care le găsesc pe jos. Și nu am găsit nici un ban, desigur.

– Dar Beretta?

– Numărul seriei de pe pistol a fost îndepărtat, dar urmele de pilitură de pe metal sunt cunoscute. E o armă de pe vremea Prințului.

Harry observase că Beate refuza să rostească numele lui Tom Waaler.

– Aha! Au sosit rezultatele probelor de sânge?

– Da, răspunse ea. Surprinzător de curate, probabil că nu se drogase în ultimele zile. Era atât de lucid și totuși a fost capabil să se împuște. De ce vrei să știi?

– Am avut plăcerea să-i anunț pe părinții lui.

– Ooooh, făcură Lønn și Halvorsen într-un glas.

Se întâmpla din ce în ce mai des, cu toate că erau împreună doar de doi ani.

Șeful poliției tuși sugestiv și în sală se făcu liniște, toți cei prezenți întorcându-se spre masa plină de cadouri.

– Bjarne a cerut permisiunea să vă adreseze câteva cuvinte, rosti apăsat şeful poliţiei legănându-se de pe un picior pe altul şi făcând o scurtă pauză, pentru a crea atmosferă. Şi permisiunea i-a fost acordată.

Se auziră chicoteli. Harry sesiză privirea pe care i-o aruncă Bjarne Møller superiorului său în timp ce se chinuia să-i zâmbească.

– Îţi mulţumesc, Torleif. Vă mulţumesc, ţie şi şefului Serviciului teritorial, pentru cadoul de despărţire. Şi, în mod special, vă mulţumesc tuturor celor de faţă pentru minunata fotografie pe care mi-aţi dăruit-o, mai spuse Møller făcând un semn spre masă.

– E din partea tuturor? o întrebă Harry în şoaptă pe Beate.

– Da. Skarre şi alţi doi colegi au adunat banii.

– N-am ştiut nimic despre asta.

– Poate că au uitat să-ţi zică.

– Iar acum am să împart, la rândul meu, câteva daruri, spuse Møller. O să le las moştenire, ca să zic aşa. Mai întâi, aş vrea să dăruiesc cuiva această lupă.

Møller ridică lupa în dreptul feţei, iar toţi cei din sală izbucniră în râs la vederea trăsăturilor distorsionate ale fostului PAS.

– Lupa este pentru o fată care şi-a dovedit din plin eficienţa, demonstrând că poate fi un bun detectiv şi ofiţer în cadrul poliţiei, la fel cum a fost şi tatăl ei. O fată care nu se laudă niciodată cu rezultatele muncii ei, preferând să ne lase pe noi să strălucim în cadrul Departamentului omucideri. După cum ştiţi, ea a fost subiectul unor cercetări făcute de specialişti neurologi, fiind binecuvântată cu o formă foarte rară de *fusiform gyrus*, care îi permite să-şi amintească fiecare figură pe care a mai văzut-o.

Harry văzu că Beate se înroşise. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei, cu atât mai puţin datorită acestui har excepţional pe care-l folosea în munca ei ca să identifice imagini neclare ale unor foşti condamnaţi pe înregistrările video cu jafurile de la bănci.

– Sper, zise Møller, că nu vei uita chipul meu, chiar dacă nu-l vei mai vedea o vreme. Şi, dacă vei avea vreodată îndoieli, poţi folosi asta.

Halvorsen îi trase fetei un ghiont în spate. Møller o îmbrăţişă şi-i dărui lupa în aplauzele audienţei, iar Beate se înroşi până în vârful urechilor.

– Următoarea amintire este scaunul meu, zise Bjarne. Vedeţi voi, am aflat că succesorul meu, Gunnar Hagen, a cerut un scaun nou, din piele neagră, cu spătar înalt şi alte mici detalii.

Møller îl privi zâmbind pe Hagen, care nu-i întoarse zâmbetul, făcând în schimb un semn scurt de încuviinţare din cap.

– Scaunul meu este pentru un ofiţer din Steinkjer, care, de când a venit aici, a fost surghiunit într-un birou pe care-l împarte cu cel mai înverşunat rebel din clădirea asta. Şi e nevoit să stea pe un scaun defect. Junior, a venit şi rândul tău.

– Ura! exclamă Halvorsen.

Toată lumea se întoarse râzând spre el, iar Halvorsen râse la rândul lui.

– Şi, ca să închei, mai este cineva pe care-l apreciez în mod special. Pentru el am un suport tehnic. A fost cel mai bun detectiv pe care l-am avut, dar şi cel mai urât coşmar. Pentru un bărbat care îşi foloseşte întotdeauna propriul instinct, agenda proprie şi – din nefericire pentru toţi cei care încercăm să-l trezim ca să ajungă la timp la şedinţele matinale – propriul ceas.

Spunând acestea, Møller scoase un ceas de mână din buzunarul jachetei.

– Sper că acest ceas te va determina să munceşti în acelaşi timp în care o fac şi ceilalţi. Oricum, l-am fixat aproximativ după ceasurile de la Omucideri. Şi, ei bine, era o diferenţă cam mare între ce arătau acestea, Harry.

Se auziră câteva aplauze răzleţe în vreme ce Harry se apropia de Møller pentru a-şi primi ceasul prins pe o curea simplă din piele neagră. Marca nu îi era cunoscută.

– Mulţumesc, spuse simplu Harry.

Cei doi bărbaţi, amândoi înalţi, se îmbrăţişară.

– L-am pus cu două minute mai târziu, așa încât să poți face la timp ceea ce crezi că s-ar putea să-ți scape, îi șopti Møller. Gata cu avertismentele. Fă ceea ce trebuie.

– Mulțumesc, repetă Harry gândindu-se că îmbrățișarea lui Møller se prelungise cam mult.

Își aminti că trebuia să lase pe masa cu daruri cadoul pe care-l adusese de acasă. Din fericire, nu apucase să rupă ambalajul de plastic al DVD-ului cu filmul *All About Eve.*

5

LUNI, 15 DECEMBRIE. FARUL

Jon îl găsi pe Robert în curtea din spate de la Fretex, magazinul Armatei Salvării din Kirkeveien. Robert stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate, urmărindu-i pe băieţii care transportau sacii menajeri plini cu haine, din camion până în depozitul magazinului. Aceştia înjurau de mama focului într-o varietate de limbi şi dialecte.

– O captură bună ? întrebă Jon.

Robert ridică din umeri.

– Oamenii donează bucuroşi toată garderoba lor de vară, astfel încât să-şi poată cumpăra haine noi anul viitor. Dar acum avem nevoie de haine groase, de iarnă.

– Băieţii tăi au un limbaj foarte colorat. Sunt genul celor menţionaţi în paragraful 12 – fac muncă în folosul comunităţii, în loc de închisoare?

– Am făcut ieri un calcul. Acum, avem de două ori mai mulţi voluntari infractori decât enoriaşi care aleg calea lui Isus.

Jon zâmbi.

– Terenuri virgine pentru misionari. Începutul e mai greu.

Robert îl strigă pe unul dintre băieți, care-i aruncă un pachet de țigări, apoi își vârî „cuiul de la coșciug“ între buze. Fuma țigări fără filtru.

– Lasă țigara, îi spuse Jon. Amintește-ți jurământul celor din Armată. Ai putea fi concediat.

– Nu aveam de gând s-o aprind, frățioare. Ce vrei?

Jon ridică din umeri.

– Să stăm puțin de vorbă.

– Despre ce?

Jon râse încetișor.

– E ceva foarte normal ca doi frați să mai discute din când în când.

Robert încuviință din cap și își desprinse de pe limbă niște fire de tutun.

– Vrei *să vorbim*, deci urmează veșnica predică despre cum să-mi trăiesc viața.

– Te rog!

– Despre ce-i vorba?

– Nu e nimic important. Voiam să văd ce mai faci.

Robert scoase țigara din gură și scuipă în zăpadă, apoi ridică ochii spre cerul acoperit de nori albi.

– M-am săturat de slujba asta și de apartamentul în care stau. Sunt sătul până-n gât de sergentul-major, baba asta ofilită și prefăcută care dirijează toată activitatea de aici. Dacă nu ar fi atât de urâtă... rânji Robert... i-aș trage-o proastei ăsteia cu față de prună.

– Îngheț aici, zise Jon. Nu vrei să intrăm?

Robert o luă înainte, urmat de fratele său. Intrară într-o mică încăpere care ținea loc de birou, apoi Robert se așeză pe un scaun înghesuit între biroul plin de hârțoage, fereastra îngustă cu vedere spre curtea din spate și steagul roșu cu stea galbenă, în mijlocul căreia era imprimat mottoul Armatei Salvării: „Sânge și foc“. Jon ridică un teanc de hârtii îngălbenite de vreme de pe un scaun de lemn pe care Robert îl șterpelise din biroul alăturat al superiorilor.

– Ea spune că ești un șmecher, zise Jon.

– Cine?

– Sergentul-major Rue, spuse Jon făcând o grimasă. Față de prună.

– Deci ți-a dat telefon, nu-i așa?

Robert înțepă de câteva ori suprafața biroului cu briceagul său, apoi izbucni:

– Aaa, da, era să uit. Tu ești noul șef al Administrației, șeful întregii afaceri.

– Încă nu s-a luat nici o decizie. Ar putea la fel de bine să fie Rikard.

– Nu mai contează.

Robert scobi două semicercuri în suprafața biroului, ca să obțină o inimă.

– Ai spus ce-ai avut de spus. Înainte de a pleca, poți să-mi dai cele 500 pe care mi le-ai promis pentru schimbul de mâine?

Jon scoase banii din portofel și îi puse pe birou, în fața fratelui său. Robert începu să-și plimbe lama briceagului pe bărbie. Se auzi un sunet ca de rașpel când lama metalică trecu peste țepii întunecați ai bărbii aspre.

– Și vreau să-ți mai aduci aminte un lucru.

Jon știa ce avea să-i spună și înghiți în sec.

– Și care-i acela?

Văzu peste umărul lui Robert că începuse să ningă, dar căldura care se ridica din casele învecinate făcea ca fulgii albi și delicați de zăpadă să rămână parcă suspendați în aer, ca și cum ar fi ascultat ce vorbeau.

Robert înfipse vârful briceagului în centrul inimii scobite în suprafața biroului.

– Dacă te prind o singură dată în preajma știi tu cui...

Zicând acestea, apucă mânerul briceagului și se aplecă în față. Greutatea corpului său forță lama să intre în lemnul uscat, care începu să crape.

– Te voi distruge, Jon. Jur că am s-o fac!

– Deranjez? se auzi o voce dinspre ușă.

– Nici vorbă, doamnă Rue, spuse Robert cu o voce dulce ca o plăcintă. Fratele meu tocmai pleca.

Șeful Poliției și noul POB, Gunnar Hagen, se opriră din conversație în momentul în care Bjarne Møller intră în birou. Birou care, desigur, nu mai era al lui.

– Ei, îți place priveliștea? întrebă Møller străduindu-se să pară vesel. Apoi, adăugă: Gunnar.

Rostit de el, numele suna destul de ciudat.

– Hm! Oslo oferă, ca de obicei, o priveliște tristă în decembrie, zise Gunnar Hagen. Dar va trebui să ne gândim cum să rezolvăm și problema asta.

Møller simți un imbold să-l întrebe la ce se referise spunând „și“, dar se opri când văzu că șeful poliției încuviința din cap.

– Tocmai îl informam pe Gunnar despre oamenii care lucrează aici. Cu toată încrederea, cred că înțelegi.

– A, da , vă cunoașteți de fapt de ceva vreme.

– Într-adevăr, zise șeful poliției. Eu și Gunnar ne cunoaştem de pe vremea când eram cadeți la Școala de Poliție, cum se numea atunci.

– Am văzut în memo că participi la maratonul Birkebeiner, în fiecare an, zise Møller întorcându-se către Gunnar Hagen. Știai că și șeful, aici de față, face acest lucru?

– Da, desigur. Hagen îi aruncă o privire șefului poliției, zâmbind. Uneori, eu și Torleif mergem împreună la Birkebeiner. Și încercăm înverşunați să ne întrecem la sprintul final al cursei.

– Ei bine, eu nu am participat niciodată, zise Møller amuzat. Deci, dacă șeful ar fi făcut parte din comisia de numire în funcții de conducere, putea fi acuzat de favoritism.

Șeful poliției zâmbi acru, iar Bjarne Møller îi aruncă o privire încărcată de reproș.

– Îi povesteam lui Gunnar despre bărbatul căruia i-ai dăruit cu atâta generozitate ceasul acela.

– Harry Hole?

– Da, zise Gunnar Hagen. Știu că Hole este cel care a ucis un detectiv implicat în afacerea aceea mare, de contrabandă. Am auzit că i-a smuls brațul într-un lift, iar acum este din nou bănuit că ar fi dezvăluit presei detalii despre caz. Nu e bine deloc.

– În primul rând, „afacerea aceea mare, de contrabandă" era opera unei grupări de profesioniști cu ramificații în poliție, care a aprovizionat ani la rând orașul Oslo cu tot felul de arme ieftine, spuse Bjarne Møller încercând în zadar să-și ascundă nervozitatea din voce. A fost un caz pe care Hole, în ciuda rezistenței întâmpinate aici, la sediul poliției, l-a rezolvat fără ajutorul nimănui, mulțumită anilor de muncă susținută petrecuți în poliție. În al doilea rând, l-a ucis pe Waaler în legitimă apărare, brațul acestuia fiind smuls de lift, și nu de Harry. Iar în al treilea rând, nu avem nici o dovadă că ar fi divulgat ceva presei.

Între Gunnar Hagen și șeful poliției avu loc un schimb de priviri.

– Chiar dacă-i adevărat, zise Torleif, va trebui să stai cu ochii pe el, Gunnar. Din câte am aflat, prietena lui l-a părăsit de curând. Iar noi știm că bărbații cu obiceiuri proaste, precum Harry, sunt extrem de sensibili în fața unui eșec și cedează ușor în fața tentației. Ceea ce, desigur, nu putem accepta, oricâte cazuri ar fi rezolvat el în această unitate.

– Am să-l supraveghez în mod special, rosti Hagen.

– Este detectiv, spuse Møller închizând ochii. Nu are vreo funcție importantă sau antecedente grave. Nu arde de nerăbdare să fie supravegheat.

Gunnar Hagen încuviință încet din cap în timp ce-și trecea degetele prin coroana deasă de păr.

– Când spuneai că începi serviciul în Bergen... întrebă Hagen lăsându-și mâna în jos, Bjarne?

Rostit de Gunnar, numele suna rece, străin, rostit parcă de un necunoscut.

Harry se plimba prin Urtegata și putea să-și dea seama după încălțămintea trecătorilor că se apropia de Far. Băieții de la Narcotice obișnuiau să spună că nimic nu contribuia mai mult la identificarea persoanelor dependente de droguri decât surplusul de marfă de la magazinele Armatei și ale Marinei. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, încălțămintea militarilor sfârșea în picioarele consumatorilor de droguri prin intermediul Armatei Salvării. În timpul verii, aceștia erau încălțați cu pantofi sport albaștri; acum, pe timp de iarnă, toți dependenții purtau bocanci negri milităreşti și o sacoșă verde din plastic cu masa de prânz oferită de Armata Salvării.

Harry deschise ușa și intră, salutându-l din cap pe gardianul îmbrăcat în uniforma cu glugă a Armatei Salvării.

– Ai ceva?

Harry se bătu peste buzunarele hainei.

– Nimic.

Pe un afiş de pe perete scria că orice sticlă cu alcool trebuia predată la intrare și înapoiată proprietarului la ieșire. Harry știa că renunțaseră să mai menționeze ceva despre droguri sau seringi. Nici un consumator dependent nu ar fi predat drogurile la intrare.

Harry intră, își turnă cafea într-un pahar de plastic și se așeză pe o bancă de lângă perete. *The Lighthouse*, Farul, era cafeneaua Armatei, noua versiune de „masa săracului" a acestui mileniu, unde cei nevoiași primeau gratis gustări și cafea. O încăpere primitoare, confortabilă și bine luminată, care se deosebea de un café-bar obişnuit doar prin clientelă. 90 la sută din consumatorii de droguri erau bărbați. Aceștia mâncau felii de pâine albă cu specialități de brânză norvegiană albă sau maronie, citeau ziare sau discutau în liniște în jurul meselor. Era o zonă liberă în care aveau ocazia să se mai încălzească și să se odihnească după efortul depus în căutarea dozei zilnice. Cu toate că polițiștii sub acoperire mai veneau câteodată în acest loc, exista o convenție tacită să nu se facă vreo arestare în interior.

Un bărbat care ședea lângă Harry înlemnise într-o plecăciune adâncă. Între degetele înnegrite, ținea o hârtie de țigară, iar capul îi

atârna de partea cealaltă a mesei. Câteva mucuri erau împrăștiate în jurul lui.

Harry observă o femeie micuță, în uniformă, care schimba lumânările arse de pe una dintre mese, stând cu spatele la el. Pe acea masă erau patru fotografii înrămate. Trei dintre acestea erau fotografii individuale, iar cea de-a patra nu era tocmai o fotografie; pe fundalul alb se vedea o cruce și era scris un nume. Harry se ridică și se apropie de masa aceea.

– Ce-i cu fotografiile astea? întrebă el.

Gâtul lung și subțire, mișcările ei grațioase de felină și părul negru tăciune, drept și nefiresc de strălucitor, îl făcură pe Harry să se gândească la o pisică, înainte ca femeia să se întoarcă spre el. Această primă impresie se intensifică în momentul în care zări fața micuță cu gura foarte mare și cel mai nostim năsuc pe care-l văzuse vreodată, așa cum aveau personajele din benzile desenate japoneze. Ochii ei îi atraseră însă atenția în mod deosebit. Nu putea să înțeleagă de ce, dar privirea ei avea o lumină stranie.

– Noiembrie, răspunse femeia.

Avea o voce blândă, calmă și înaltă, care-l făcu pe Harry să se întrebe dacă era vocea ei naturală sau doar rezultatul unui stil de vorbire pe care și-l însușise cu timpul. Cunoscuse personal femei care reușeau să facă acest lucru, femei care-și schimbau vocea la fel cum își schimbau hainele. Foloseau o anumită voce acasă, o voce pentru primele impresii și ieșiri în public și o altă voce pentru intimitățile din timpul nopții.

– Ce vrei să spui? întrebă Harry.

– Sunt morții noștri din luna noiembrie.

Harry privi mai atent fotografiile și înțelese la ce se referea ea.

– Patru? întrebă el încet.

În fața pozelor era o foaie de hârtie scrisă de o mână nesigură, cu litere mari, în creion, probabil o scrisoare.

– Pierdem câte un client pe săptămână, în medie. Patru nu este un număr neobişnuit. Îi comemorăm în fiecare lună, în prima zi de miercuri. Este cineva printre ei care?...

Harry clătină din cap.

„Dragul meu Geir“ erau cuvintele cu care începea scrisoarea. Nu se vedea nici o floare.

– Aş putea să te ajut cu ceva? întrebă ea.

Harry rămase surprins de faptul că femeia nu avea nici o altă voce în repertoriu. Tonul pe care-l folosea era acelaşi, profund şi prietenos.

– Per Holmen... începu Harry neştiind însă cum să continue.

– Bietul Per, da. Îl vom comemora în ianuarie.

Harry dădu din cap.

– Prima miercuri din lună.

– Chiar aşa. Iar tu eşti bine-venit, frate.

Acest „frate“ fusese pronunțat cu naturalețe şi dezinvoltură, ca un adaos subtil şi aproape nesemnificativ înainte de sfârşitul propoziției. Pentru o clipă, Harry aproape că o crezu.

– Sunt de la poliție, zise Harry.

Diferența de înălțime dintre ei era aşa de mare, încât ea trebui să-şi întindă gâtul în sus, ca să-l privească mai bine.

– Cred că te-am mai văzut, dar au trecut ani buni de-atunci.

Harry încuviință.

– Poate. Am mai fost aici, o dată sau de două ori, dar nu te-am văzut.

– Lucrez aici cu jumătate de normă. În restul timpului, lucrez la sediul central al Armatei Salvării. Iar dumneata eşti de la Narcotice?

Harry clătină din cap.

– Departamentul omucideri, investigații criminale.

– Omucideri? Dar Per nu a fost ucis...

– Putem sta jos, câteva minute?

Ea ezită şi privi în jur.

– Eşti ocupată? întrebă Harry.

– Deloc, e o linişte ciudată astăzi. De obicei, servim 1 800 de felii de pâine. Dar astăzi văd că şomăm.

Îl strigă pe unul dintre băieții de la tejghea, care acceptă să-i țină locul. Harry auzi numele ei. Martine. Capul bărbatului care avea în mână hârtia de țigară alunecase pe masă şi atârna şi mai mult.

– Sunt câteva lucruri care nu se potrivesc, zise Harry după ce se aşeză. Ce fel de om era Per?

– Greu de spus, zise ea. Expresia curioasă a lui Harry îi smulse un oftat. După atâția ani de dependență, ca în cazul lui Per, creierul este atât de distrus, încât îşi pierde orice urmă de individualitate. Necesitatea stringentă de a se droga este dominantă în cazul acestor persoane.

– Știu asta, dar vreau să spun... cei care l-au cunoscut bine...

– Mă tem că nu pot să te ajut. Ai putea să-l întrebi chiar pe tatăl lui despre felul în care se purta Per în ultima vreme. Tatăl lui a fost aici de câteva ori, ca să-l ia acasă. Până la urmă, a renunțat să mai facă acest lucru. A zis că Per începuse să-i amenințe pe el şi pe soția lui pentru că ascundeau de el lucrurile mai valoroase din casă. M-a rugat să-l supraveghez pe băiat. I-am spus că vom face tot ce ne va sta în putință, dar nu puteam promite lucruri miraculoase. Şi nu am reuşit, desigur...

Harry o studie cu atenție. Chipul ei nu exprima nimic mai mult decât resemnarea obişnuită a unui asistent social.

– Trebuie să fi fost un iad, zise Harry scărpinându-şi piciorul.

– Da, ar trebui să fii dependent ca să înțelegi.

– Să fii părinte, la asta mă refeream.

Martine nu răspunse. Un bărbat într-o haină roasă, matlasată se apropiase de masa de lângă ei. Deschise un sac de plastic transparent şi scoase din el o grămăjoară de tutun uscat pe care îl adunase probabil din sute de mucuri de țigară. Tutunul acoperi foița de țigară şi degetele înnegrite ale bărbatului care şedea acolo.

– Crăciun fericit! murmură bărbatul şi se îndepărtă cu mersul specific unui bătrân consumator de droguri.

– Ce lucruri nu se potrivesc de fapt? întrebă Martine.

– Probele de sânge nu conțin urme de toxine aproape deloc, zise Harry.

– Şi?

Harry îl privi pe bărbatul de lângă el. Acesta încerca disperat să-şi ruleze o ţigară, dar degetele nu-l ascultau. O lacrimă se prelinse pe obrazul maroniu al acestuia.

– Ştiu şi eu câteva lucruri despre cei care se droghează, spuse Harry. Ai idee dacă Per datora bani cuiva?

– Nu.

Răspunsul fusese scurt şi tăios. Atât de tăios, încât Harry ştiu deja răspunsul la următoarea sa întrebare.

– Dar ai putea să?...

– Nu, îl întrerupse. Nu pot să întreb în stânga şi-n dreapta pe toată lumea. Ascultă, nimănui nu-i pasă de aceşti oameni, iar eu sunt aici ca să-i ajut, nu ca să-i hărţuiesc cu tot felul de întrebări.

Harry îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze că te-am întrebat şi promit că nu se va mai întâmpla.

– Mulţumesc.

– O ultimă întrebare?

– Dă-i drumul.

– Dacă... Harry ezită, întrebându-se dacă nu era pe cale să facă o gafă. Dacă ţi-aş spune că mie îmi pasă de aceşti oameni, m-ai crede?

Femeia îşi înclină capul într-o parte şi îl cercetă pe Harry cu privirea.

– Ar trebui să te cred?

– Ei bine, investighez un caz despre care toată lumea crede că nu e nimic altceva decât o sinucidere banală a unei persoane de care nimănui nu-i păsa.

Ea nu răspunse.

– A fost bună cafeaua, mulţumesc, mai zise Harry ridicându-se de la masă.

– Cu plăcere, răspunse ea. Domnul să te aibă în pază!

– Mulţumesc, spuse Harry simţind, spre surprinderea lui, cum i se înroşesc urechile.

Înainte de a ieşi din cafenea, se opri în faţa gardianului şi întoarse capul, dar nu o mai zări. Bărbatul în uniformă îi întinse lui Harry sacoşa verde din plastic în care era împachetată masa de prânz, dar acesta nu o primi. Îşi strânse mai bine paltonul în jurul corpului şi ieşi în stradă. La ora aceea, soarele îmbujorat îşi pregătise deja retragerea în fiordul Oslo.

Harry porni spre râul Akerselva. În zona Eika, îi atrase atenţia un bărbat în haine ponosite, care stătea în picioare, ţeapăn, într-un morman de zăpadă. Acesta avea mâneca suflecată şi din antebraţ îi atârna un ac de seringă. Bărbatul zâmbea şi se uita ţintă la Harry, dar privirea lui trecea mai departe prin ceaţa şi văzduhul îngheţat, către cartierul Grønland.

6

LUNI, 15 DECEMBRIE. HALVORSEN

Pernille Holmen părea şi mai micuţă aşa cum stătea în fotoliul ei din Fredensborgveien, privindu-l pe Harry cu nişte ochi mari, roşii de plâns. Ţinea în poală o fotografie înrămată a fiului ei, Per.

– Aici, avea 9 ani, zise ea.

Harry simţi nevoia să înghită. Pe de o parte, pentru că nimeni nu şi-ar fi imaginat vreodată că zâmbitorul băiat de 9 ani din poză, cu vestă de salvare, avea să sfârşească într-un container, cu un glonţ în cap. Şi, pe de altă parte, pentru că fotografia îi amintea de Oleg, care îl mai striga din când în când „tată“ fără să-şi dea seama. Harry se întrebă cât timp avea să mai treacă până când Oleg să i se adreseze astfel lui Mathias Lund-Helgesen.

– Soţul meu, Birger, obişnuia să plece în căutarea lui Per dacă treceau câteva zile şi nu apărea, zise femeia. Chiar şi atunci când l-am rugat să nu mai facă asta. Nu mai puteam suporta să locuiesc împreună cu Per.

Harry abia se stăpâni să nu întrebe de ce.

Birger Holmen era la firma de pompe funebre, îl lămurise ea pe Harry, când acesta apăruse neanunţat.

– Aţi locuit vreodată cu cineva dependent? întrebă femeia, abia respirând din cauza nasului înfundat.

Harry nu spuse nimic.

– Fura tot ce-i pica în mână. Noi am trecut şi peste asta, am acceptat acest lucru. Adică, Birger a acceptat acest lucru. Dintre noi doi, el era cel mai afectuos. Era mai îngăduitor cu Per.

Faţa i se schimonosi într-o grimasă pe care Harry o luă drept zâmbet.

– El îi lua întotdeauna apărarea lui Per. Până în această toamnă. Până când Per m-a ameninţat.

– V-a ameninţat?

– Da, m-a ameninţat că mă omoară. Femeia privi poza fiului ei şi şterse sticla de deasupra, de parcă imaginea ar fi devenit neclară. Per a sunat la uşă într-o dimineaţă, iar eu nu l-am mai lăsat să intre. Eram singură acasă. A plâns şi m-a rugat să-i dau drumul în casă, dar mai jucasem acest joc şi înainte, aşa că nu am cedat. Am intrat înapoi în bucătărie şi m-am aşezat pe un scaun. Nu ştiu cum a reuşit să intre, dar m-am trezit dintr-odată cu el în casă... Stătea în faţa mea cu un pistol.

– Era acelaşi pistol pe care l-a folosit ca să...

– Da, cred că da.

– Continuaţi.

– M-a obligat să descui dulapul în care îmi ţineam bijuteriile. Adică, puţinele bijuterii pe care le mai aveam. El îmi furase deja o mare parte din ele. Apoi a plecat.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Am suferit o cădere nervoasă. Birger a venit şi m-a dus la spital, zise femeia respirând cu dificultate pe nas. Acolo, nici măcar nu mi-au dat pastile. Au spus că luasem destule.

– Ce fel de pastile?

– De care credeţi? Sedative. Destule! Când ai un fiu din cauza căruia stai trează în fiecare noapte pentru că ţi-e frică să nu se întoarcă...

Se opri şi îşi acoperi gura cu pumnul strâns. Avea lacrimi în ochi, după care rosti atât de încet, încât Harry abia înţelese cuvintele:

– Uneori, nu vrei să mai trăiești...

Harry își aruncă privirea pe carnețelul din fața lui. Foaia era goală.

– Vă mulțumesc, spuse el.

– O noapte, domnule. E corect? întrebă recepționera hotelului Scandia de lângă Gara Centrală din Oslo, fără să-și dezlipească ochii de la ecranul computerului.

– Da, răspunse bărbatul din fața ei.

Recepționera remarcase îmbrăcămintea bărbatului: un palton subțire, cafeniu. Păr de cămilă sau o imitație ieftină. Unghiile ei lungi și roșii alergau pe tastatura calculatorului ca niște gândaci speriați. Imitație de păr de cămilă în Norvegia, țara ghețurilor. Și de ce nu? Ea văzuse poze cu cămile din Afganistan, iar prietenul ei îi scrisese că și acolo putea fi la fel de frig ca în Norvegia.

– Plătiți în numerar sau cu card, domnule?

– În numerar.

Femeia îi puse în față formularul de înregistrare și un pix, apoi îi ceru pașaportul.

– Nu e nevoie, zise bărbatul. Plătesc acum.

Vorbea engleza aproape ca un nativ, dar articula consoanele într-un mod aparte, făcând-o să se gândească la Europa de Est.

– Oricum, trebuie să îmi arătați pașaportul, domnule. Acestea sunt regulile internaționale.

El încuviință din cap și îi întinse recepționerei o bancnotă nouă, de 1 000 de coroane și pașaportul său. Republica Croată? Una dintre noile țări din Est, probabil.

Recepționera îi dădu restul, puse bancnota în cutia pentru bani gheață și își spuse că va trebui să o verifice mai târziu, la lumină, când turistul nu va mai fi de față. Se străduia să păstreze un anumit stil de comportament, cu toate că trebuia să recunoască faptul că momentan lucra la unul dintre cele mai puțin sofisticate hoteluri din oraș. Iar acest oaspete al hotelului nu arăta ca un șarlatan, ci mai mult ca

un... ei bine, cum arăta de fapt? Îi întinse bărbatului cardul şi îi oferi detaliile obişnuite despre etaj, lift, micul dejun şi ora plecării.

– Mai doriți ceva, domnule? întrebă ea cu o voce melodioasă, convinsă că engleza ei perfectă şi atitudinea ireproşabilă erau prea bune pentru hotelul acesta.

În scurt timp, avea să caute ceva mai bun. Sau – în cazul în care nu ar fi găsit nimic – avea de gând să-și pregătească atent terenul în acest scop.

Bărbatul își drese vocea și întrebă unde putea găsi o cabină telefonică.

Ea îi spuse că putea suna chiar din camera lui, dar el clătină din cap. Femeia se gândi câteva clipe. Faptul că utilizau doar telefoane mobile însemna că majoritatea cabinelor telefonice din Oslo fuseseră desfiinţate, dar își aminti că mai era totuși una în apropiere, în Jernbanetorget, piața din fața gării. Cu toate că nu erau decât 100 de metri până la cabină, ea scoase o hartă micuță, făcu un semn pe ea și îi explică în ce direcție trebuia să meargă, așa cum procedau cei de la hotelurile Radisson şi Choice. Privindu-l apoi pe bărbat, ca să vadă dacă a înțeles sau nu, rămase nedumerită preț de câteva secunde, fără să știe de ce.

– Suntem doar noi împotriva restului lumii, Halvorsen!

Harry striga în gura mare cuvintele pe care le folosea în fiecare dimineață, în loc de salut, în timp ce intra ca o furtună în biroul pe care-l împărțea cu Halvorsen.

– Două mesaje, zise Halvorsen. Trebuie să mergi la raport, în biroul noului POB. Şi a sunat o femeie care a vrut să stea de vorbă cu tine. Avea o voce nemaipomenită.

– A, da?

Harry își aruncă paltonul de la distanță, în direcția cuierului. Paltonul ateriză pe podea.

– Uau! exclamă Halvorsen. Până la urmă, ai reușit să treci peste asta, nu-i așa?

– Poftim?

– Arunci din nou hainele în cuier, de la distanță. Și spui din nou „Suntem doar noi împotriva restului lumii!“ Nu ai mai zis asta de când te-a părăsit Rakel...

Halvorsen tăcu văzând expresia de pe chipul încruntat al colegului său.

– Ce voia doamna aceea?

– Să-ți transmit un mesaj. Numele ei este... Halvorsen începu să caute printre bilețelele galbene din fața lui. ... Martine Eckhoff.

– N-o cunosc.

– Lucrează la Far.

– Aha!

– A spus că i-a mai întrebat și pe alții, dar nimeni n-a auzit că Per Holmen ar fi avut datorii.

– A făcut asta până la urmă. Hm! Poate că ar trebui să-i dau un telefon, ca să întreb dacă mai voia să-mi spună ceva.

– A, bine. În regulă.

– În regulă? Atunci, de ce ai expresia asta plină de neîncredere? Harry se aplecă după paltonul căzut, dar, în loc să-l agațe în cuier, îl îmbrăcă. Știi ce, Junior? Trebuie să plec din nou.

– Dar, noul POB...

– ... Va trebui să aștepte.

Poarta de la terminalul de containere era deschisă, dar pe gard era un indicator care interzicea accesul, direcționând vehiculele spre parcarea din exterior. Harry își frecă piciorul rănit, măsură din ochi deschiderea vastă, interminabilă, dintre containere, apoi intră cu mașina pe poartă. Biroul paznicului era o gheretă nu prea înaltă, ce semăna mai mult a baracă de șantier, extinsă la intervale regulate de timp în ultimii 30 de ani. Harry parcă mașina în fața gheretei, apoi coborî și se îndreptă grăbit spre ușă.

Paznicul stătea rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile împreunate sub cap, mestecând tacticos un băț de chibrit în vreme ce Harry îl lămurea ce căuta acolo. Și ce i se întâmplase cu o noapte în urmă.

Bățul de chibrit era singurul lucru care se mişca pe fața paznicului, dar Harry sesiză o tentativă de rânjet pe când îi povestea despre altercația cu câinele.

– Metzner negru, zise paznicul. Înrudit cu ogarul-leu african. Am avut noroc să-l importăm. E un câine de pază grozav. Și nu scoate nici un sunet.

– Am observat.

Bățul de chibrit se ridică în semn de amuzament.

– Metznerul e un vânător, aşa că se furişează, nu vrea să-şi sperie prada.

– Vrei să spui că animalul acela intenționa să... ăăă, să mă mănânce?

– Depinde ce înțelegeți prin „să mănânce".

Paznicul nu intră în detalii, rămase doar pe gânduri, privindu-l pe Harry cu indiferență. Mâinile împreunate îi cuprindeau capul în întregime, făcându-l pe Harry să presupună că acesta ori avea mâinile neobișnuit de mari, ori avea un cap neobișnuit de mic.

– Deci nu ai văzut și nici nu ai auzit pe nimeni atunci când se presupune că a fost împuşcat Per?

– A fost împușcat?

– S-a împușcat. Deci nu ai văzut nimic?

– Paznicii stau în gherete iarna. Iar metznerul nu scoate nici un sunet, așa cum am spus.

– Nu e totuși ineficient? Că nu latră ca să dea alarma, vreau să zic.

Paznicul ridică din umeri.

– Își face bine treaba. Iar noi nu mai trebuie să ieşim.

– Nu l-a prins pe Per Holmen când s-a strecurat în container.

– E o zonă vastă.

– Dar mai târziu?

– Vreți să spuneți când era deja mort? Pfui! Cadavrul era înghețat, nu-i așa? Iar metznerul nu se dă în vânt după mortăciuni. Preferă carnea proaspătă.

Harry se cutremură.

– În raportul poliției scrie că nu l-ai mai văzut niciodată pe Holmen în zona asta.

– E adevărat.

– Tocmai am fost să vorbesc cu mama lui și mi-a împrumutat poza asta de familie.

Harry așeză poza pe biroul paznicului.

– Ai putea să arunci o privire și să juri că nu ai mai văzut-o niciodată pe această persoană?

Paznicul se uită la fotografie. Mută apoi bățul de chibrit în colțul gurii, ca să răspundă, dar rămase pe gânduri. Își lăsă mâinile în jos, pentru a ridica fotografia de pe birou. O studie cu atenție.

– Am făcut o greșeală. L-am mai văzut. A fost aici, în vara asta. Știți, nu a fost atât de ușor să recunosc... ceea ce era în container.

– Pot să-mi dau seama de asta.

Câteva minute mai târziu, Harry era în pragul ușii, pregătit de plecare; o întredeschise și se uită afară. Paznicul rânji satisfăcut.

– Îl închidem în timpul zilei. Și, oricum, dinții unui metzner sunt destul de mici. Rana se vindecă repede. Mă gândeam să-mi cumpăr un terier Kentucky. Are dinții ca un ferăstrău. Sfâșie bucăți întregi din tine. Ați fost norocos, domnule detectiv.

– Ei bine, zise Harry, mai bine l-ai avertiza pe Fido că o anumită doamnă e pe drum încoace ca să-i dea să muște și altceva.

– Ce anume? întrebă Halvorsen manevrând cu grijă mașina, ca să depășească un plug de zăpadă.

– Ceva moale, spuse Harry. Un fel de argilă. După aceea, Beate și echipa ei vor turna ghips peste argilă și, după ce se va întări, bingo, te alegi cu mulajul unui maxilar de câine.

– Așa. Iar asta ar trebui să dovedească faptul că Per Holmen a fost ucis?

– Nu.

– Am crezut că ai zis...

– Am spus că e o probă de care am nevoie ca să pot dovedi că a fost crimă. Veriga lipsă din şirul de dovezi.

– Înţeleg. Şi care ar fi celelalte verigi?

– Cele obişnuite. Mobilul, arma crimei şi ocazia favorabilă. Întoarce chiar aici.

– Nu mai înţeleg, totuşi. Ai zis că suspiciunile tale se bazau pe faptul că Holmen a folosit un cleşte de tăiat sârmă ca să intre în terminalul de containere.

– Am spus că acest lucru a fost primul care m-a surprins. Mai precis, m-a făcut să mă întreb cum a fost posibil ca un dependent de heroină atât de disperat, încât să caute adăpost într-un container, să facă rost de un cleşte de tăiat sârmă ca să poată intra pe poartă. Apoi, am început să analizez mai atent cazul. Poţi parca aici.

– Ceea ce nu înţeleg este cum poţi pretinde că ştii cine este vinovat?

– Încearcă să rezolvi acest mister, Halvorsen. Nu e deloc dificil şi ai toate datele problemei.

– Urăsc când faci asta.

– Vreau doar să te perfecţionezi.

Halvorsen îi aruncă o privire colegului său mai în vârstă, ca să vadă dacă nu cumva glumea. Ieşiră amândoi din maşină.

– N-ai de gând să încui maşina? întrebă Harry.

– Butucul a îngheţat noaptea trecută. În dimineaţa asta mi s-a rupt cheia în broască. De când ştii cine este vinovatul în acest caz?

– Ştiu de ceva vreme.

Traversară strada.

– Să afli *cine* este partea cea mai uşoară în majoritatea cazurilor. Este cel care trezeşte cele mai multe suspiciuni. Soţul, cel mai bun prieten, tipul cu cazier. Şi niciodată valetul. Nu asta este problema, partea mai grea e să dovedeşti ceea ce îţi spune inteligenţa, instinctul. Harry apăsă butonul soneriei din dreptul numelui Holmen. Şi chiar asta vom face acum. Vom găsi micuţa piesă care transformă informaţiile ce par lipsite de importanţă într-o înlănţuire perfectă de dovezi.

La interfon se auzi o voce ca un cârâit:

– *Ja.*

– Poliția, Harry Hole. Putem să?...

Mecanismul de deschidere al ușii bâzâi.

– Tot secretul e să te miști repede, zise Harry. Majoritatea cazurilor de crimă sunt rezolvate în primele 24 de ore sau nu mai sunt rezolvate deloc.

– Mulțumesc, am mai auzit asta, spuse Halvorsen.

Birger Holmen îi aștepta în capul scărilor.

– Intrați, le zise acesta invitându-i în living.

Lângă ușa balconului franțuzesc se vedea un brad încă neîmpodobit, așteptând probabil Crăciunul.

– Soția mea doarme, spuse bărbatul înainte ca Harry să întrebe ceva.

– O să vorbim în șoaptă, zise Harry.

Birger Holmen afișă un zâmbet trist.

– Nu se va trezi.

Halvorsen îi aruncă lui Harry o privire rapidă.

– Hm! Probabil că a luat sedativele.

Birger Holmen încuviință din cap.

– Mâine este înmormântarea.

– Da, desigur, e o încercare grea. Mulțumesc pentru fotografia pe care mi-ați împrumutat-o.

Harry puse fotografia pe masă. În poză, Per Holmen stătea la mijloc, între părinții săi. Pe vremea aceea, era protejat. Sau păzit. Urmă un moment de tăcere în care nimeni nu spuse nimic. Birger Holmen începu să-și scarpine brațul prin mânecă. Halvorsen nu-și mai găsea locul pe scaun, dar, până la urmă, se rezemă de spătar și rămase nemișcat.

– Știți multe lucruri despre dependența de droguri, *herr* Holmen? îl întrebă Harry fără să-l privească.

Birger Holmen se încruntă.

– Soția mea a luat doar un somnifer. Asta nu înseamnă că...

– Nu mă refer la soția dumneavoastră. Pe ea o puteți salva. Vorbesc despre fiul dumneavoastră.

– Depinde ce vreți să ziceți când mă întrebați dacă *știu*. Fiul meu era dependent de heroină. Drogul ăsta îl făcea nefericit.

Bărbatul voi să mai spună ceva, dar se opri. Se uită apoi cu atenție la fotografia de pe masă.

– Ne făcea pe toți nefericiți.

– Nu mă îndoiesc de acest lucru. Dar, dacă ați fi știut ceva despre dependența de droguri, ați fi înțeles că drogurile au prioritate înaintea oricărui alt lucru.

Vocea lui Birger Holmen tremură, plină de indignare.

– Vreți să ziceți că eu nu eram conștient de asta, domnule detectiv? Vreți să spuneți că... soția mea a fost... el... propria mamă...

Lacrimile îl împiedicară să mai vorbească.

– Știu, șopti Harry. Dar drogurile sunt pe primul plan, înaintea mamelor sau a taților, înaintea vieții. Harry inspiră adânc. Și înaintea morții, mai continuă el.

– Sunt epuizat, domnule detectiv. Ce vreți de fapt?

– Testele arată că Per nu avea urme de droguri în sânge când a murit. Asta înseamnă că se simțea groaznic. Iar când cei dependenți de heroină sunt în starea asta, nevoia de a se droga devine atât de chinuitoare, încât ajung să-și amenințe propria mamă cu pistolul, numai ca să obțină ceea ce le trebuie. Și asta nu înseamnă că aceștia își trag de obicei un glonț în cap, ci își injectează doza în braț, în gât, în zona inghinală sau în oricare alt loc în care pot găsi o nouă venă. Când a fost găsit, fiul dumneavoastră avea în buzunar trusa lui și o punguță cu heroină, *herr* Holmen. Nu s-ar fi putut împușca. Pentru narcomani, drogurile sunt pe primul plan, cum am mai spus. De asemenea...

– Ucis. Birger Holmen stătea tot cu capul în mâini, dar vocea lui era altfel. Deci, dumneavoastră credeți că fiul meu a fost ucis. Dar de ce?

– Speram să ne spuneți dumneavoastră acest lucru.

Birger Holmen nu răspunse.

– Ați făcut-o pentru soția dumneavoastră? Pentru că a amenințat-o? întrebă Harry. Pentru liniștea ei?

Holmen ridică privirea.

– Ce vreți să spuneți?

– Eu cred că ați stat un timp în zona Plata și ați așteptat. Iar când a apărut, l-ați urmărit până când și-a cumpărat doza. Dumneavoastră l-ați dus la terminalul de containere, acolo unde se refugia uneori, când nu avea unde să doarmă.

– De unde era să știu în ce locuri dormea? E revoltător. Eu...

– Bineînțeles că știați. I-am arătat poza asta paznicului, iar acesta a recunoscut persoana din fotografie.

– Per?

– Nu, pe dumneavoastră. Ați fost acolo în vara asta, ca să întrebați dacă vă puteți căuta fiul prin containere.

Holmen îl privi confuz pe Harry, care continuă:

– Aveați totul plănuit. Cleștele de tăiat sârmă, ca să puteți intra, și un container gol, locul cel mai nimerit pentru ca un dependent de heroină să-și pună capăt zilelor, un loc în care nimeni nu putea vedea sau auzi când l-ați împușcat. Și l-ați ucis cu arma pe care mama lui Per ar fi recunoscut-o ca fiind a lui.

Halvorsen îl studie cu atenție pe Birger Holmen, pregătindu-se să intervină, dar Holmen nu dădea semne că ar avea de gând să facă vreo mișcare. Respira cu dificultate pe nas și își scărpina întruna brațul, privind într-un punct fix.

– Nu puteți dovedi nimic din toate astea.

Holmen rostise aceste cuvinte pe un ton resemnat, ca și cum ar fi regretat acest lucru.

Harry făcu un gest prietenos, fără să mai spună ceva. De afară, probabil de pe stradă, se auzi un lătrat puternic, care sfâșie dintr-odată liniștea aceea profundă.

– Mâncărimea nu se oprește, nu-i așa? zise Harry.

Holmen încetă imediat să se mai scarpine.

– Putem vedea și noi ce vă deranjează atât de tare la braț?

– Nu am nimic.

– Putem rezolva asta aici sau la secție. E alegerea dumneavoastră, *herr* Holmen.

Lătratul se auzea tot mai tare. O sanie trasă de câini acolo, în mijlocul orașului? Halvorsen avea senzația că va urma o explozie.

– Bine, murmură Holmen și își descheie manșeta, suflecându-și apoi mâneca.

Pe brațul său se vedeau două răni mici, acoperite cu cruste. Pielea din jurul acestora era roșie, inflamată.

– Întoarceți brațul, îi ceru Harry.

Holmen mai avea o rană micuță, la fel precum celelalte două, pe partea interioară a brațului.

– Mușcăturile de câine provoacă o mâncărime îngrozitoare, nu-i așa? întrebă Harry. În special după 10 zile până la 14, când încep să se vindece. Un doctor de la Urgențe mi-a spus că ar trebui să încerc să mă stăpânesc, să nu mă mai scarpin. Așa ar fi trebuit să faceți și dumneavoastră, *herr* Holmen.

Holmen se uita lung la rănile de pe brațul său, fără să le vadă.

– Așa ar fi trebuit?

– Pielea e străpunsă în trei locuri. Putem dovedi că v-a mușcat un câine de la terminalul de containere – avem un mulaj al dinților acestuia. Sper că veți reuși să găsiți un motiv bun.

Holmen clătină din cap.

– Nu am vrut să... Am vrut doar ca ea să se simtă liberă.

Lătratul din stradă conteni brusc.

– Vreți să mărturisiți? îl întrebă Harry în timp ce-i făcea un semn lui Halvorsen, care își băgă repede mâna în buzunarul interior al jachetei.

Fără să găsească însă hârtie sau pix. Harry își dădu ochii peste cap și îi întinse carnețelul lui.

– Mi-a spus că a decăzut atât de mult și nu mai poate continua în felul acesta, continuă Holmen. Voia cu adevărat să renunțe la droguri. Așa că am căutat în mai multe locuri și i-am găsit o cameră la azilul Armatei Salvării. Un pat și trei mese pe zi pentru 1 200 de coroane pe lună. Și îi promiseseră că va fi înscris în program pentru

tratamentul cu metadonă. Mai avea de așteptat doar vreo două luni, dar, după o vreme, nu am mai auzit nimic de el și, când am sunat la azil să întreb, mi-au spus că dispăruse fără a mai plăti chiria, apoi... ei bine, a venit din nou aici. Cu pistolul.

– Și atunci ați luat această hotărâre?

– Era doar un muribund. Eu îmi pierdusem deja fiul. Și nu l-am putut lăsa să o tragă și pe ea după el.

– Cum l-ați găsit?

– Nu era în Plata. Era în Eika, iar eu i-am zis că-i cumpăr pistolul. Avea pistolul la el, mi l-a arătat. Voia banii pe loc. Dar i-am spus că nu aveam bani destui. Trebuia să ne întâlnim a doua zi, spre seară, la poarta din spate a terminalului de containere. Știți, de fapt mă bucur că ați... eu...

– Cât? îl întrerupse Harry.

– Ce anume?

– Cât voia să-i dați pe pistol?

– 15 000 de coroane.

– Și...

– A venit. Și s-a dovedit că pistolul nu era încărcat, nu avea gloanțe. A zis că nu a avut niciodată.

– Dar probabil că bănuiați acest lucru și, de altfel, pistolul este de calibru standard, așa că ați cumpărat dumneavoastră câteva cartușe.

– Da.

– I-ați dat banii înainte?

– Cum?

– N-are importanță.

– Trebuie să înțelegeți că nu suferean doar noi, eu și Pernille. Pentru Per, fiecare zi era doar o prelungire a agoniei sale. Fiul meu era doar un muribund în așteptarea... cuiva care putea să apese pe trăgaci, ca să pună capăt bătăilor inimii lui ce nu se mai oprea. Un... un...

– Mântuitor.

– Da, un mântuitor.

– Dar asta nu era treaba dumneavoastră, *herr* Holmen.

– Nu, era treaba lui Dumnezeu.

Holmen își aplecă fruntea și mormăi ceva.

– Poftim? întrebă Harry.

Holmen ridică din nou capul, dar ochii lui erau pironiți în gol.

– Totuși, dacă Dumnezeu nu Își face treaba, atunci altcineva trebuie să o facă în locul Lui.

Pe stradă, amurgul brun coborâse peste luminile galbene ale orașului. În Oslo, întunericul nu era deplin nici măcar în miez de noapte, pentru că totul era acoperit de zăpadă. Zgomotele se pierdeau înăbușite ca într-un strat de vată, iar scârțâitul zăpezii sub tălpile trecătorilor se auzea ca un foc de artificii din depărtare.

– De ce nu l-am luat cu noi? întrebă Halvorsen.

– Nu pleacă nicăieri. Are ceva să-i spună soției sale. O să trimitem o mașină în două ore.

– Ce mai actor, nu-i așa?

– Cum?

– Păi, nu era el cel care plângea în hohote și se dădea de ceasul morții când l-ai anunțat de moartea fiului său?

Harry clătină din cap resemnat.

– Mai ai multe de învățat, Junior.

Enervat, Halvorsen trase un șut într-un morman de zăpadă.

– Atunci, luminează-mă, o, Mărite Înțelept.

– A comite o crimă este un act atât de extrem, încât mulți își reprimă amintirile neplăcute legate de aceasta. Se obișnuiesc să trăiască fără să se gândească prea mult la ce au făcut, de parcă ar fi fost vorba de un coșmar aproape uitat. Sunt convins, pentru că am văzut o mulțime de asemenea cazuri. Abia atunci când li se spune în față ce s-a întâmplat, ei realizează că au comis în realitate acea crimă și că nu e doar produsul imaginației lor. *Se* întâmplă.

– Înțeleg. Oricum, e o persoană rece.

– N-ai văzut că omul era distrus? Pernille Holmen avea probabil dreptate când zicea că soțul ei era cel afectuos.

– Afectuos? Un criminal?

Vocea lui Halvorsen tremura de indignare. Harry îi puse mâna pe umăr.

– Uite, gândește-te puțin. Nu e acesta actul final al dragostei, ultima dovadă de afecțiune? Să-ți sacrifici unicul fiu?

– Dar...

– Știu la ce te gândești, Halvorsen. Dar va trebui să te obișnuiești cu ideea. Acesta este genul de paradox moral care îți va umple zilele de-acum încolo.

Halvorsen trase de mânerul portierei neîncuiate, dar acesta era înghețat. Într-o izbucnire de furie, smuci cu putere, iar portiera se deschise cu tot cu garnitura de cauciuc de pe cadrul ușii, scârțâind jalnic. Urcară în mașină, iar Harry îl privi cu atenție pe Halvorsen în timp ce acesta întorcea cheia în contact, pișcându-se tare de frunte cu cealaltă mână. Motorul porni.

– Halvorsen... începu Harry.

– Oricum, cazul este rezolvat, iar noul nostru POB are toate motivele să se bucure, strigă Halvorsen țâșnind cu mașina în fața unui autocamion care claxonă insistent. Ridică degetul din mijloc în fața oglinzii. Așa că mai bine zâmbim și sărbătorim puțin, nu?

Lăsă mâna în jos și continuă să se piște de frunte.

– Halvorsen...

– Ce e?

– Oprește mașina.

– Poftim?

– Acum!

Halvorsen opri mașina lângă bordură, luă mâinile de pe volan și începu să privească absent prin parbriz. În timpul conversației cu Holmen, flori de gheață răsăriseră pe parbrizul mașinii, care arăta acum de parcă ar fi fost năpădit brusc de un soi de ciupercă. Halvorsen respira cu greutate, aproape șuierând.

– Sunt zile când urăsc slujba asta, zise Harry. Nu trebuie să te lași copleșit.

– Nu, spuse Halvorsen respirând parcă și mai greu.

– Tu ești tu, iar ei sunt așa cum sunt.

– Da.

Harry îi puse lui Halvorsen o mână pe spate și așteptă. După un timp, simți cum respirația colegului său se calmează.

– Ești tare, zise Harry.

Nici unul din ei nu mai scoase o vorbă în vreme ce mașina pornea încet, croindu-și drum prin traficul după-amiezii, spre Grønland.

7

LUNI, 15 DECEMBRIE. ANONIMATUL

Stătea în punctul cel mai înalt al celei mai aglomerate străzi pietonale din Oslo, strada Karl Johan, numită astfel după regele Uniunii Regatelor Suediei și Norvegiei. Memorase harta pe care o primise de la hotel și era sigur că edificiul care se zărea la vest era Royal Palace și că Gara Centrală din Oslo era ultima clădire care se vedea spre est.

Tremura.

La înălțime, pe zidul unei case, un termometru de exterior cu leduri roșii arăta mult sub zero grade.

Până și cea mai slabă adiere îl făcea să înghețe de frig în paltonul său din păr de cămilă, în care se simțise foarte bine până atunci. Îl primise în Londra, pentru o misiune.

Ceasul de lângă display-ul termometrului arăta ora 19.00. O luă spre est. Totul părea să fie în favoarea lui. Era întuneric, strada era aglomerată, iar singurele camere de supraveghere din zonă erau cele de la sediile băncilor, iar acestea erau îndreptate spre bancomatele din exterior. Deja eliminase metroul ca mijloc de retragere în caz de urgență, pentru că la metrou existau prea multe camere de supraveghere

și erau prea puțini oameni, o combinație destul de periculoasă. Oslo era mai mic decât își imaginase el.

Intră într-un magazin de îmbrăcăminte unde găsi o pălărie din fetru, de culoare albastră, care costa 49 de coroane, și o jachetă din lână, de 200 de coroane, dar renunță la jachetă la vederea unei haine subțiri de ploaie, de numai 120 de coroane. În timp ce proba haina de ploaie în cabină, descoperi că încă mai avea în buzunarul sacoului pastilele odorizante luate din Paris. Acestea se crăpaseră și se transformaseră într-o pulbere, intrând în materialul căptușelii.

Restaurantul se afla la câteva sute de metri distanță de magazin, în zona pietonală, pe partea dreaptă a străzii. Observă imediat că nu era nici un garderobier la intrare. Bun, asta ușura mult lucrurile. Intră apoi în sala de mese. Era pe jumătate plină. Studie toată sala dintr-o privire; putea vedea toate mesele din locul în care se afla. Un chelner se apropie, iar el rezervă o masă lângă fereastră pentru a doua zi, la ora 6.

Înainte de a pleca, verifică toaleta. Nu avea ferestre. Deci singura ieșire, în afară de cea principală, era prin bucătărie. Foarte bine, nu putea fi totul perfect și era puțin probabil să aibă nevoie de o altă cale de ieșire.

Părăsi restaurantul, se uită la ceas și porni spre gară. Trecătorii evitau să-l privească în ochi. Era un oraș mic, dar care își păstra totuși răceala rezervată specifică unei capitale. Bine.

Își verifică din nou ceasul și se opri pe peron în așteptarea trenului expres spre aeroport. Făcuse 6 minute de la restaurant până la gară. Trenurile plecau la fiecare 10 minute, iar drumul până la aeroport dura 19 minute. Cu alte cuvinte, dacă s-ar fi urcat în tren la 19.20, ar fi ajuns la aeroport la 19.40. Avea un zbor direct spre Zagreb, la 21.10, iar biletul se afla în buzunarul său. Îl cumpărase de la SAS[1]. Ofertă specială.

[1] Scandinavian Airlines System (n.tr.)

Satisfăcut, părăsi noul terminal al gării, coborî scările și ajunse sub o cupolă de sticlă care era fostul hol de plecări transformat acum în centru comercial. De aici, ieși într-o piață publică. Era probabil piața Jernbanetorget, după cum văzuse pe hartă.

În mijlocul pieței, zări statuia unui tigru, de două ori mai mare decât un tigru adevărat. Statuia se afla undeva la mijloc, între liniile de tramvai, mașini și mulțime. Dar nu vedea nicăieri o cabină de telefon, deși recepționera îl asigurase că va găsi una în această zonă.

La un capăt al pieței era un refugiu pietonal. O mulțime de oameni se îmbulzeau în zona aceea. Se apropie. Câțiva dintre cei adunați aveau capetele acoperite cu glugi și stăteau foarte aproape unul de altul, vorbind însuflețiți. Probabil că veneau din același loc sau poate că erau vecini, cunoștințe care așteptau același autobuz. Toți acei oameni îi aminteau de ceva din trecutul lui. Observă mai mulți bărbați numai piele și os, care se agitau prin zonă, mergând încovoiați din cauza gerului de afară. Aceștia făceau tot felul de schimburi cu niște obiecte pe care reuși să le identifice până la urmă. Mai văzuse tranzacții cu heroină la Zagreb și în alte orașe europene, dar nicăieri atât de evidente ca aici, în plină stradă. Apoi înțelese de cine îi aminteau bărbații aceia. De mulțimile de oameni din care făcuse și el parte după retragerea sârbilor. De refugiați.

La un moment dat apăru un autobuz. Era de culoare albă și opri chiar lângă refugiu. Ușile se deschiseră, dar nimeni nu se grăbi să urce. În schimb, din autobuz coborî o fată îmbrăcată în uniformă. Recunoscu imediat uniforma. Armata Salvării. Micșoră pasul. Fata se îndreptă spre una dintre femei și o ajută să urce în autobuz. Procedă la fel și cu alți doi bărbați.

El se opri și privi în sus. „O coincidență", îi trecu lui prin minte. Asta era. Se întoarse apoi. Și acolo, pe peretele unui mic turn cu ceas, văzu trei telefoane.

Cinci minute mai târziu, suna la Zagreb și îi spunea ei că totul părea în regulă.

– Ultima misiune, repetase el.

Iar Fred îi zise că leii lui albaştri, Dinamo Zagreb, conduceau cu unu la zero în faţa echipei Rijeka, în prima repriză a meciului de pe stadionul Maksimar. Convorbirea telefonică îl costase 5 coroane. Ceasurile turnului arătau 19.25. Numărătoarea inversă începuse.

Grupul se întâlnea în holul bisericii Vestre Aker. O cărare străjuită de nămeţi înalţi ducea la această micuţă construcţie din cărămidă care se ridica pe colina de lângă cimitir. Exact 14 persoane stăteau aşezate într-un hol spaţios, în jurul unei mese lungi. În încăpere mai era o grămadă de scaune din plastic clădite unele peste altele, la perete. Dacă ar fi nimerit cineva din întâmplare în acea încăpere, ar fi putut crede că era vorba de vreo adunare generală a unei asociaţii, pentru că feţele, vârsta, sexul sau hainele celor prezenţi nu ar fi oferit nici un indiciu în legătură cu identitatea acestei comunităţi. Lumina puternică se reflecta în ochiurile de geam şi în linoleumul de pe pardoseală. Se auzea un murmur generalizat, iar cei adunaţi acolo se foiau pe scaune, ţinând în mâini pahare de carton. Cineva deschise o sticlă de apă minerală Farris, care fâsâi din cauza presiunii.

La ora 19 fix, murmurul încetă. La capătul mesei se ridică o mână şi în acelaşi moment se auzi un clopoţel. Toţi ochii se întoarseră spre femeia de 30 de ani. Avea o privire îndrăzneaţă şi nişte buze subţiri şi severe, gura ei fiind înviorată doar de culoarea rujului. Părul ei era blond, lung şi des, prins într-o clamă. În acel moment, îşi ţinea mâinile pe masă. Avea nişte mâini mari, care sugerau calm şi încredere. Era elegantă, adică avea trăsături atractive, dar îi lipsea acea graţie care ar fi calificat-o drept „dulce", cum obişnuiau să spună norvegienii. Gesturile ei dezvăluiau tendinţa spre control şi putere, la fel şi vocea dură, care răsună în încăperea rece în următoarele minute.

– Bună, numele meu este Astrid şi sunt alcoolică.

– Bună, Astrid! răspunse la unison întreaga adunare.

Astrid deschise cartea din faţa ei şi începu să citească.

– Singura condiţie pentru membrii AA[1] este dorinţa de a înceta să mai bea alcool.

---

[1] Alcoolicii Anonimi (n.tr.)

Ea continuă să citească, iar cei din jurul mesei, care ştiau pe de rost cele douăsprezece reguli ale AA, murmurară în cor alături de ea. Când femeia făcea câte o pauză, ca să respire, se putea auzi corul bisericii care făcea repetiţii la etajul de deasupra.

– Tema de astăzi este primul pas, zise Astrid, care sună aşa: Noi recunoaştem că suntem neputincioşi în faţa alcoolului şi că vieţile noastre au devenit greu de controlat. Vreau să spun doar câteva cuvinte, din moment ce consider că am făcut primul pas.

Inspiră adânc și zâmbi scurt.

– Nu mai beau de 7 ani, dar totuși primul lucru pe care îl fac atunci când mă trezesc dimineaţa este să-mi spun că sunt alcoolică. Dar copiii mei nu ştiu acest lucru. Ei cred că mămica lor obişnuia să se îmbete foarte des şi că s-a lăsat de băut pentru că se enerva foarte rău când era beată. Viaţa mea are nevoie de cumpătare, de echilibru, și voi găsi acest echilibru doar atunci când voi recunoaşte dependenţa mea de alcool, eliberându-mă de iluzii și minciună. Poate că nu voi rezista până la capăt, însă trăiesc din plin fiecare zi fără alcool, evit înainte de toate băutura şi în prezent lucrez la cel de-al unsprezecelea pas. Mulțumesc!

– Mulțumim, Astrid, veni răspunsul membrilor adunării, urmat de aplauze, în timp ce corul bisericii cânta la etajul de deasupra, proslăvindu-l pe Dumnezeu.

Femeia făcu un semn din cap unui bărbat înalt, din stânga ei, cu părul blond și foarte scurt.

– Bună, numele meu este Harry, spuse bărbatul cu o voce răgușită. Rețeaua fină de vinișoare roșii de pe nasul său mare era dovada unei vieţi dominate de alcool. Sunt alcoolic, mai zise el.

– Bună, Harry!

– Sunt nou aici. E a șasea oară când vin la această adunare. Sau a şaptea. Și nu am trecut încă de primul pas. Cu alte cuvinte, știu că sunt un alcoolic, însă cred că îmi pot controla acest viciu. Presupun că este un soi de contradicţie faptul că mă aflu printre voi. Dar am venit aici în urma unei promisiuni făcute unui psiholog, un prieten

care nu vrea decât să mă ajute. El îmi spunea că, dacă voi reuși să trec peste discuțiile despre Dumnezeu și spiritualitate din primele săptămâni, voi constata că programul funcționează. Ei bine, nu știu dacă alcoolicii anonimi se pot ajuta pe ei înșiși, dar sunt dispus să încerc. De ce nu?

Se întoarse spre stânga, în semn că terminase de vorbit. Dar, înainte să aplaude cineva, Astrid îl întrerupse:

– Mi se pare că e prima dată când ai luat cuvântul la întâlnirile noastre, Harry. E foarte bine. Dar poate că ai vrea să ne mai spui câteva cuvinte, dacă tot ai început.

Harry o privi cu atenție. Și ceilalți se întoarseră uimiți spre ea, deoarece constrângerea unui membru al adunării era o evidentă încălcare a regulilor. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Nu era prima dată când îl privea. Harry se simțise analizat și la întâlnirile anterioare, dar el o privise o singură dată. Oricum, ținea minte că o privise insistent și obraznic, așa cum merita, din cap până-n picioare și invers. De fapt, chiar îi plăcuse atunci, și rămăsese plăcut surprins de faptul că femeia se îmbujorase foarte tare. Iar la următoarea întâlnire, fusese invizibil pentru ea.

– Nu, mulțumesc, rosti Harry.

Se auziră câteva aplauze.

Harry o observă cu coada ochiului, în vreme ce un bărbat de alături începu să vorbească. După întâlnire, femeia îl întrebă unde locuiește, oferindu-se să-l conducă acasă cu mașina ei. Harry ezită în timp ce acordurile vocale ale corului de la etajul superior atingeau notele cele mai înalte, toate vocile unindu-se într-un elogiu adus Domnului.

O oră și jumătate mai târziu, fumau amândoi câte o țigară, urmărind tăcuți fumul albăstrui care se destrăma în întunericul din dormitor. Cearșafurile reci de pe patul îngust al lui Harry erau acum încălzite de cele două corpuri, dar frigul din cameră o făcuse pe Astrid să-și ridice cuvertura albă și subțire până sub bărbie.

– A fost minunat, spuse ea.

Harry nu răspunse. Considera că nu fusese o întrebare.

– Eu am venit la tine, zise ea. E prima dată când suntem împreună. Asta nu e...

– Deci soţul tău e doctor? întrebă Harry.

– E a doua oară când mă întrebi acest lucru, iar răspunsul este acelaşi, da.

Harry dădu din cap.

– Tu auzi sunetul ăsta?

– Ce sunet?

– Ticăitul. E ceasul tău?

– Nu am ceas. Trebuie să fie al tău.

– Al meu e digital. Nu face zgomot.

Femeia îi puse o mână pe şold. Harry coborî repede din pat. Simţi cum îi îngheaţă tălpile pe linoleumul rece.

– Vrei un pahar cu apă?

– Mm.

Harry intră în baie şi se privi în oglindă în vreme ce deschidea robinetul de la chiuvetă. Ce voise să-i spună, de fapt? Văzuse oare singurătatea din ochii lui? Se apropie mai mult de oglindă, dar tot ce putu vedea era câte un iris albastru, pupilele mici şi reţeaua de vinişoare roşii de pe albul ochilor săi. Atunci când Halvorsen aflase de sfârşitul relaţiei sale cu Rakel, îi zisese că ar fi trebuit să-şi găsească alinare în braţele altei femei. Sau, aşa cum îi spusese atât de poetic, să-şi smulgă melancolia din suflet. Oricum, Harry nu avea nici energia şi nici voinţa necesare să facă acest lucru. Şi asta deoarece era sigur că fiecare femeie pe care ar fi atins-o s-ar fi transformat în Rakel. Iar asta era ceea ce-i trebuia lui: să uite. Trebuia să şi-o scoată din sânge, nu era destul acest tratament sexual cu metadonă.

Dar era posibil ca el să se fi înşelat şi Halvorsen să fi avut dreptate. Pentru că se simţise bine. *Fusese* într-adevăr minunat. Şi, în loc de senzaţia de gol pe care o simţeau unii oameni când încercau să-şi înăbuşe o anumită dorinţă satisfăcându-şi alta, el simţea că îşi reîncărcase bateriile. Şi se simţea relaxat în acelaşi timp. Ea obţinuse ce

își dorise. Iar lui îi plăcuse felul în care făcuse acest lucru. Probabil că era simplu ca bună ziua să treacă peste asta.

Făcu un pas îndărăt și își studie trupul în oglindă. Slăbise mult în ultimul an. Avea mai puțină grăsime pe el, dar și mai puțini mușchi. Începea să semene cu tatăl lui. Așa cum era de așteptat.

Se întoarse în pat cu un pahar mare, de jumătate de litru, plin cu apă, din care băură amândoi. După aceea, ea se lipi de el. Pielea ei fu umedă și rece la început, dar reuși în scurt timp să-l încălzească.

– Acum, poți să-mi spui, zise ea.

– Ce să-ți spun? Harry suflă încet fumul de țigară în aer, urmărind o literă formată din rotocoale albastre.

– Cum o cheamă? Pentru că există *cineva*, nu-i așa? Litera se destrămă în întuneric. Din cauza ei ai venit la noi.

– Poate.

În timp ce vorbea, Harry urmărea capătul aprins al țigării sale strălucind în întuneric. Nu prea știa ce să-i zică. Femeia de lângă el era o străină care stătea alături, în întunericul din dormitor. Cuvintele îi ieșeau de pe buze și se topeau imediat în beznă, iar lui îi trecu prin minte că așa era probabil într-un confesional. Acolo putea să spună tot ce avea pe suflet. Sau să-și împărtășească problemele, cum ziceau alcoolicii anonimi. Așa că preferă să continue. Îi povesti despre Rakel, care-l alungase din casă cu un an în urmă, pentru că își închipuise că avea o obsesie pentru o „cârtiță" din poliție, Prințul. Și despre Oleg, fiul ei, care fusese răpit din dormitorul lui și folosit ca ostatic când Harry încercase, în cele din urmă, să-l împuște de la distanță pe Prinț. Oleg se descurcase bine, având în vedere circumstanțele răpirii sale și faptul că fusese de față când Harry îl omorâse pe răpitorul său într-un lift din Kampen. Fusese mai rău pentru Rakel. Două săptămâni mai târziu, după ce Rakel aflase toate detaliile, îi spusese lui Harry că nu l-ar putea accepta în viața ei. Sau, mai bine zis, în viața lui Oleg.

Astrid dădu din cap.

– Deci, te-a părăsit din cauza suferinței pe care le-ai provocat-o?

Harry clătină din cap.

– Din cauza suferinței pe care nu le-o provocasem. Încă.

– Oh?

– Cum am spus, cazul era închis, dar ea o ținea una și bună că eram obsedat, că acest caz nu avea să se închidă niciodată atâta vreme cât ei erau în continuare liberi. Harry își stinse țigara strivind-o în scrumiera de pe noptieră. Și mai susținea că, dacă nu ar fi fost vorba de ăia, aş fi dat peste alții. Alți infractori care le-ar fi putut face rău. Mi-a spus că nu-și poate asuma această responsabilitate.

– Mai degrabă, ea era obsedată.

– Nu, zâmbi Harry. Avea dreptate.

– Adevărat? Ai putea să-mi explici?

Harry ridică din umeri.

– Submarinele... începu el, dar se opri din cauza unui acces violent de tuse.

– Ce ziceai despre submarine?

– Ea spunea asta. Că eram un submarin. Zicea că obișnuiam să mă scufund în adâncuri reci și întunecate, acolo unde nu mai puteam respira, și că reveneam pentru puțin timp la suprafață, în fiecare lună. Nu voia să-mi țină companie acolo, jos. Avea dreptate.

– Încă o mai iubești?

Lui Harry nu-i prea plăcea direcția în care deviase acea împărtășire a problemelor. Inspiră adânc.

Își amintea ultima conversație cu Rakel.

Îi răsună în minte propria voce, scăzută, ca de fiecare dată când era nervos sau îngrijorat:

– Submarin?

Rakel îi spune:

– Știu că nu e o comparație tocmai potrivită, dar cred că înțelegi...

Harry ridică mâinile într-un gest defensiv.

– Desigur. O comparație excelentă. Și ce este, mă rog, acest... doctor? Un portavion?

Ea oftează.

– El nu are nici o legătură cu asta, Harry. E vorba de relația noastră. Și despre Oleg.

– Nu te ascunde în spatele lui Oleg acum.

– Să mă ascund...

– Îl folosești ca ostatic, Rakel.

– Eu îl folosesc ca ostatic? Eu l-am răpit pe Oleg și i-am pus pistolul la tâmplă pentru ca TU să-ți potolești setea de răzbunare?

Venele de pe gâtul ei sunt umflate și țipă atât de tare, încât vocea îi devine îngrozitoare, e vocea altei femei. Coardele ei vocale nu pot suporta o asemenea furie. Harry pleacă și închide încet ușa în urma lui, fără să facă vreun zgomot.

Se întoarse spre femeia din patul său.

– Da, o iubesc. Tu îl iubești pe doctor, soțul tău?

– Da.

– Atunci, de ce-ai făcut asta?

– El nu mă iubește.

– Aha. Deci acum îți iei revanșa.

Îl privi surprinsă.

– Nu. Adevărul este că mă simt foarte singură. Și îmi placi foarte mult. Cred că și tu simți la fel. Sperai să fie ceva mai complicat?

Harry chicoti.

– Nu. E bine așa.

– De ce l-ai omorât?

– Pe cine?

– Au fost mai mulți? Pe răpitor, desigur?

– Nu asta e important.

– Poate că nu, dar aș vrea să aud de la tine... în timp ce vorbea, femeia își strecură mâna între picioarele lui și se lipi de el, șoptindu-i în ureche: ...detaliile.

– Nu cred că e o idee bună.

– Eu cred că faci o greșeală.

– Bine, dar nu vreau să...

– Ei, haide! rosti ea printre dinți, iritată, și-i strânse tare penisul.

Harry o privi. Ochii ei albaștri scânteiau în întuneric. Cu un zâmbet fugar în colțul buzelor, femeia adăugă pe un ton dulceag:

– Doar pentru mine!

Afară, temperatura continua să scadă, făcând acoperișurile din Bislett să scârțâie și să geamă în vreme ce Harry îi povestea detaliile. O simți crispată și îi dădu mâna la o parte, iar în final îi șopti că auzise destul.

După plecarea ei, Harry rămase în dormitor, ascultând. Scârțâitul. Și ticăitul.

Apoi, se aplecă spre haina pe care o aruncase pe podea, alături de toate celelalte haine, în graba lor febrilă de la ușa din față până în dormitor. Găsi sursa ticăitului în buzunarul hainei. Darul de despărțire al lui Bjarne Møller. Sticla ceasului licări în beznă. Îl puse în sertarul noptierei, dar ticăitul îl însoți în continuare până în lumea viselor.

Șterse uleiul în surplus de pe componentele pistolului cu unul dintre prosoapele albe de la hotel. Se obișnuise cu zgomotul infernal al traficului de afară, care acoperea sonorul micului televizor din colțul camerei, la care nu se prindeau decât trei canale cu imagine proastă, în limba norvegiană. Fata de la recepție îi luase sacoul și promisese că acesta va fi curățat până în dimineața următoare, la prima oră. Aranjă părțile componente ale pistolului pe un ziar. Când consideră că erau complet uscate, asamblă pistolul, îl îndreptă spre oglindă și apăsă pe trăgaci. Se auzi un clic slab și simți din palmă până în braț deplasarea cuiului percutor. Era doar un clic în gol. O execuție simulată.

Așa încercaseră să-l ciuruiască pe Bobo.

În luna noiembrie a anului 1991, după trei luni de bombardamente și asediu neîntrerupt, Vukovar capitulase în cele din urmă. Plouase torențial când sârbii intraseră în oraș. El era împreună cu cei care mai rămăseseră din unitatea lui Bobo, în jur de 80 de prizonieri de război croați, epuizați și flămânzi. Li se ordonase să rămână pe loc și să nu iasă din rând, în fața ruinelor străzii principale a orașului. Sârbii îi atenționaseră să nu facă nici o mișcare, apoi se retrăseseră într-un cort încălzit. Turnase în continuare, noroiul transformându-se într-o adevărată mocirlă. După două ore începuseră să cadă primii

oameni. Atunci când locotenentul lui Bobo ieși din rând ca să-l ajute pe unul din cei doi care se prăbușiseră în noroi, un tânăr soldat sârb – doar un copil – apăru din cort și îl împușcă pe locotenent în stomac. După aceea, nimeni nu mai făcu vreo mișcare; urmăreau tăcuți ploaia care scălda culmile munților din jurul lor și sperau ca țipetele locotenentului să înceteze.

El începu să plângă, dar apoi auzi vocea lui Bobo în spatele lui:

– Nu plânge!

Și se opri.

Dimineața trecu, la fel și după-amiaza, și era seară când apăru un jeep fără prelată. Sârbii din cort ieșiră în grabă să-l întâmpine și să-l salute. El știa că bărbatul de lângă șofer trebuia să fie ofițerul comandant, „durul cu voce blândă", cum îi spuneau ei. Pe locul din spate stătea un bărbat îmbrăcat civil, cu capul aplecat. Jeepul trase pe dreapta, chiar în fața lor, iar el, fiind în primul rând, auzi când ofițerul comandant îi ceru bărbatului în civil să se uite cu atenție la toți prizonierii de război. Îl recunoscu imediat pe bărbat când acesta ridică ezitant capul. Era din Vukovar, tatăl unui băiat din școala lui. Bărbatul cercetă cu privirea rândurile de prizonieri, ajunse la el, dar nu făcu vreun semn că l-ar recunoaște și trecu mai departe. Comandantul oftă, se ridică în picioare în jeep și începu să urle prin ploaie, fără să folosească de această dată vocea blândă:

– Care dintre voi are numele de cod „Micul mântuitor"?

Nici unul dintre prizonieri nu făcu vreo mișcare.

– Ești prea înspăimântat să faci un pas înainte, micule mântuitor? Tu, care ai distrus douăsprezece tancuri sârbești și le-ai lăsat pe femeile noastre văduve și pe copiii sârbi fără tată?

El rămăsese încremenit.

– Eram sigur. Care dintre voi este Bobo?

Nimeni nu făcu nici o mișcare. Comandantul se uită la bărbatul în civil, care îndreptă un deget tremurător în direcția lui Bobo, aflat în rândul al doilea.

– Vino în față! strigă comandantul.

Bobo ieși în față și înaintă spre jeep. Șoferul jeepului coborî din mașină și rămăsese pe loc, lângă portieră. Când Bobo luă poziția de drepți și salută, șoferul își trânti chipiul în noroi.

– Din transmisiile radio interceptate, am înțeles că micul mântuitor este sub comanda ta, spuse comandantul. Te rog să mi-l arăți.

– N-am auzit niciodată de vreun mântuitor, zise Bobo.

Comandantul îl lovi cu patul armei. Un fir roșu de sânge începu să se prelingă din nasul lui Bobo.

– Grăbește-te! Am să mă ud până la piele și masa e gata.

– Eu sunt Bobo, căpitan în armata cro...

Comandantul îi făcu un semn din cap șoferului, care îl apucă pe Bobo de păr și-i trase capul pe spate, obligându-l să stea cu fața în sus, în ploaie. Apa îi spălă sângele care-i curgea din nas și din gură, scurgându-se pe eșarfa roșie de la gâtul său.

– Idiotule! strigă comandantul. Aici nu e nici o armată croată, aici sunt doar trădători! Ai de ales: vrei să fii executat chiar acum sau ne poți scuti să mai pierdem vremea. Îl vom găsi oricum.

– Oricum, ne vei executa pe toți, murmură Bobo.

– Desigur.

– De ce?

Comandantul făcu un gest de nerăbdare și își încărcă pistolul. Picăturile de ploaie șiroiau pe mânerul armei. Lipi țeava pistolului de tâmpla lui Bobo.

– Pentru că sunt ofițer sârb. Și pentru că un adevărat bărbat trebuie să-și facă datoria. Ești gata să mori?

Bobo închise ochii. Câteva picături de ploaie îi rămaseră agățate de gene.

– Unde este micul mântuitor? O să număr până la trei și trag. Unu...

– Eu sunt Bobo...

– Doi!

– ... căpitan în armata croată. Eu...

– Trei!

Deşi zgomotul ploii era atât de puternic, clicul pistolului gol se auzise ca o explozie.

– Îmi pare rău, probabil că am uitat să schimb încărcătorul, zise comandantul.

Şoferul îi întinse comandantului un încărcător. Acesta îl montă în mânerul pistolului, armă şi ridică din nou ţeava la tâmpla lui Bobo.

– Ultima şansă! Unu!

– Eu... unitatea mea... este...

– Doi!

– ... primul batalion de infanterie din... din...

– Trei!

Încă un clic în gol. Tatăl de pe bancheta din spate scoase un oftat.

– Dumnezeule! Alt încărcător gol. Să încercăm acum cu nişte gloanţe drăguţe şi lucioase?

Scoase şi al doilea încărcător, pe care îl înlocui cu altul nou.

– Unde este micul mântuitor? Unu!

Bobo începu să se roage în şoaptă:

– *Tatăl nostru...*

– Doi!

Cerurile se deschiseră şi ploaia începu să se reverse mai tare, cu un muget, ca într-o încercare disperată de a opri ceea ce voiau să facă. Nu mai putu suporta să se uite la Bobo. Deschise gura ca să strige că el era micul mântuitor, el era cel pe care-l voiau, şi nu Bobo, doar el, puteau să-l omoare pe el. Dar, în acelaşi moment, privirea lui Bobo trecu pe deasupra lui, mai departe. Zărise ruga sălbatică, intensă din ochii acestuia. Văzuse cum clătina din cap. Apoi, Bobo tresări când glonţul reteză legătura dintre suflet şi corp. Ochii lui se stinseră, iar viaţa i se scurse din trup.

– Tu, strigă comandantul făcând un semn spre unul dintre bărbaţii din primul rând. E rândul tău. Vino aici!

Tânărul ofiţer sârb care îl împuşcase pe locotenent apăru în fugă şi se îndreptă spre comandant.

– Un schimb de focuri la spital, strigă el.

Comandantul înjură și îi făcu șoferului un semn cu mâna. În momentul următor, se auzi motorul jeepului care dispăru imediat în beznă. Dar nu înainte ca ofițerul comandant să le spună că sârbii nu aveau motive de îngrijorare. La spital, cei care trăgeau nu puteau fi croați, pentru că aceștia nu aveau arme.

Îl lăsaseră pe Bobo acolo unde căzuse, cu fața în noroiul negru. Iar atunci când se făcu întuneric și sârbii din cort nu mai aveau cum să-i vadă, el se duse pe furiș până la cadavrul căpitanului, se aplecă și-i desfăcu eșarfa roșie de la gât.

8

MARȚI, 16 DECEMBRIE. ORA MESEI

Era ora 8 dimineața în Oslo, iar ziua de 16 decembrie, care avea să se dovedească a fi cea mai rece din ultimii 24 de ani, era la fel de întunecată ca noaptea. Harry plecă de la sediul Poliției după ce semnă pentru cheia de la apartamentul lui Tom Waaler, pe care o primi de la Gerd. Mergea cu gulerul paltonului ridicat, iar când tușea, zgomotul părea să dispară în stofa de lână, ca și cum, din cauza frigului, aerul se făcuse mai greu și mai dens. Oamenii, în graba lor matinală, treceau repede pe lângă el. Toți se zoreau să intre undeva, în vreme ce el călca apăsat, cu pași mari, ținând genunchii încordați în caz că tălpile de cauciuc ale pantofilor săi Doc Martens ar fi alunecat pe stratul gros de gheață.

Când ajunse la fosta locuință a lui Tom Waaler, un apartament de burlac din centrul orașului, dinspre Ekeberg Ridge cerul începea să se lumineze. Apartamentul fusese sigilat după moartea lui Waaler, dar ancheta continua, pentru că nu fuseseră încă epuizate toate pistele care să conducă la identificarea unor noi contrabandiști de arme. Cel puțin așa le spusese șeful Poliției celor de la Departamentul omucideri,

că acel caz nu mai avea prioritate din cauza „altor investigații care necesitau o soluționare urgentă".

Harry aprinse lumina în living și remarcă din nou faptul că locuințele morților aveau o liniște aparte. Pe peretele din fața canapelei din piele neagră, lucioasă era montat un enorm televizor cu plasmă și două boxe mari în laterale, o parte a sistemului audio din apartament. Pereții erau plini de tablouri cu diverse reprezentări geometrice albastre. Rakel o numea artă „riglă și compas".

Intră în dormitor. O lumină cenușie pătrundea prin fereastră. Camera era curată, îngrijită. Pe un birou se afla un monitor, dar nu văzu nicăieri unitatea de memorie. Probabil că o luaseră cei de la poliție, ca să caute probe. Oricum, el nu o văzuse printre celelalte obiecte aduse la sediu. Cu toate că, desigur, el nu mai avea acces la informații legate de acest caz. Explicația oficială era că investigațiile fuseseră preluate de SEFO, autoritatea independentă ce ancheta moartea lui Waaler. Totuși, nu putea să-și scoată din cap ideea că exista cineva care nu se bucura prea mult la gândul că se făceau atâtea cercetări.

Harry se pregătea să iasă din dormitor când auzi zgomotul acela.

Apartamentul celui decedat nu mai era cufundat în liniște.

Un zgomot repetitiv, un ticăit îndepărtat, îi ridică toate firele de păr de pe braț, dându-i fiori. Zgomotul se auzea din șifonier. Ezită o clipă. Apoi deschise ușa șifonierului. În interior, pe podea, văzu o cutie de carton fără capac, în care era o jachetă pe care o recunoscu imediat. Era cea pe care Waaler o purtase în noaptea aceea, în Kampen. Undeva în buzunarul de sus al jachetei ticăia un ceas de mână. La fel cum ticăise când Tom Waaler își băgase brațul prin fereastra de la ușa liftului în care se aflau ei. Liftul pornise în cele din urmă și îi retezase brațul lui Waaler. După aceea, rămăseseră în lift, cu brațul între ei, un braț ca de ceară, lipsit de viață, ca un membru rigid al unui manechin. Singura diferență, bizară de altfel, era că acest braț avea un ceas. Un ceas care ticăia, refuzând să se oprească. Un ceas care era viu, la fel ca în povestea pe care tatăl lui Harry i-o spunea acestuia în copilărie,

cea în care bătăile inimii bărbatului ucis nu se mai opreau, făcându-l pe criminal să înnebunească până la urmă.

Era un ticăit clar, intens. Un sunet specific, care putea fi recunoscut cu ușurință. Un ceas Rolex. Masiv și probabil exorbitant de scump.

Harry închise brusc ușa șifonierului. Se îndreptă grăbit spre ușa de la intrare, ecoul pașilor săi reverberând în pereți. Făcu un zgomot asurzitor cu cheile când încuie ușa, mormăind ca un apucat până ce ajunse în stradă, unde zgomotul bine-venit al traficului acoperi totul.

La ora 3 după-amiază, întunericul se lăsase peste piața Kommandør T. I. Øgrims numărul 4, iar luminile începuseră deja să se aprindă la ferestrele sediului Armatei Salvării. La ora 5 era deja întuneric, iar mercurul din termometre scăzuse la minus 15 grade. Câțiva fulgi de zăpadă răzleți se așezaseră pe capota mașinii nostime și micuțe în care aștepta Martine Eckhoff.

– Hai odată, tată, mormăi ea privind îngrijorată indicatorul bateriei.

Nu era sigură că mașina aceea electrică – ce fusese dăruită Armatei de către familia regală – avea să facă față frigului. Recapitulase totul în minte, înainte de a-și încuia biroul: reușise să introducă datele cu informațiile despre vizită și anulase ședințele de pe pagina inițială, revizuise lista cu numărul de persoane pentru supa din autobuz și pentru ceaunul cu mâncare din Egertorget, și verificase scrisoarea către biroul prim-ministrului privind concertul anual de Crăciun de la Filarmonica din Oslo.

La un moment dat, portiera se deschise și, odată cu frigul de afară, în mașină intră un bărbat în uniformă, cu părul alb și des, sub chipiul căruia străluceau cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată Martine. Cel puțin, la persoanele peste 60 de ani. Bărbatul se instală cu dificultate, reușind în cele din urmă să-și introducă picioarele în spațiul strâmt dintre scaun și bordul mașinii.

– Să mergem! zise el scuturându-și zăpada de pe epoleții uniformei, simbolul celui mai înalt grad de ofițer al Armatei Salvării din Norvegia.

Vorbea cu însuflețire, folosind un ton autoritar, dar plin de naturalețe, specific persoanelor cu funcții înalte ale căror ordine trebuiau respectate.

– Ai întârziat, îi reproșă ea.

– Iar tu ești un înger. O mângâie pe obraz cu dosul palmei. Ochii lui albaștri străluceau de veselie și entuziasm. Să plecăm acum, mai spuse bărbatul.

– Tăticule...

– O clipă, îi zise bărbatul lăsând în jos geamul mașinii. Rikard!

Un tânăr stătea în fața intrării în Citadelă, o clădire lipită de sediul Armatei Salvării, având acoperiș comun cu acesta. Tresări surprins și se îndreptă imediat spre mașină, ținându-și genunchii apropiați și brațele pe lângă corp. Alunecă, aproape să cadă, dar ridică brațele și își recăpătă echilibrul. Când ajunse la mașină, aproape că nu mai putea respira.

– Da, domnule comandant.

– Poți să-mi spui David, așa cum îmi spun toți ceilalți, Rikard.

– Bine, David.

– Dar nu de fiecare dată când mi te adresezi, te rog.

Rikard își luă ochii de la comandantul David Eckhoff și o privi pe fiica acestuia, Martine, apoi se uită din nou la comandant. Își trecu două degete peste buza asudată. Martine se întreba destul de des cum era posibil să transpire cineva atât de tare în zona buzei superioare, indiferent de vreme, chiar dacă era frig sau dacă bătea vântul, dar mai ales atunci când ședea alături de ea, în timpul slujbei religioase sau oriunde în altă parte. În plus, îi șoptea de fiecare dată cuvinte pe care el le considera amuzante. Poate că le-ar fi considerat și ea amuzante dacă nu i-ar fi observat nervozitatea pe care reușea cu greu să o ascundă, felul în care se apropia insistent de ea și, ei bine, buza asudată. Câteodată, dacă Rikard stătea foarte aproape de ea și în jurul lor era liniște, auzea un zgomot enervant, ca de rașpel, când el își trecea degetele peste buza superioară. Pentru că, pe lângă faptul că transpira atât de mult, lui Rikard Nilsen îi creștea imediat barba,

într-un mod neobișnuit. Când sosea dimineață la sediu, fața lui era ca un fund de bebeluș, dar, până la prânz, pielea albă din jurul gurii sale căpăta o tentă albăstruie. Martine observase că, atunci când apărea seara la vreo ședință, era proaspăt bărbierit.

– Te tachinez doar, Rikard, îi zise zâmbind David Eckhoff.

Martine știa că nu se ascundea nici o intenție răutăcioasă în spatele glumelor tatălui său, dar uneori părea pur și simplu incapabil să-și dea seama că-i intimida pe oameni.

– A, am înțeles, spuse Rikard încercând să zâmbească. Bună, Martine, o salută el aplecându-și capul.

– Bună, Rikard, îi răspunse Martine prefăcându-se preocupată de indicatorul bateriei.

– Aș vrea să îți cer o favoare, zise comandantul. Este atâta gheață pe străzi acum, iar anvelopele mașinii mele nu au crampoane. Ar fi trebuit să le schimb, însă acum trebuie să mă duc la Far...

– Știu asta, rosti plin de zel Rikard. Trebuie să luați masa de prânz împreună cu ministrul Afacerilor Sociale. Sperăm că va fi o întâlnire destul de mediatizată. Am stat de vorbă cu șeful de la Relații Publice.

David Eckhoff afișă un zâmbet binevoitor.

– Îmi pare bine să aud că te implici, Rikard. Problema este că am lăsat mașina aici, în garaj, și aș fi vrut să am deja crampoanele montate la întoarcere. Înțelegi...

– Anvelopele sunt în portbagaj?

– Da. Dar numai dacă ai timp, poate că ai altceva de făcut. Eram pe punctul de a-l suna pe Jon. A spus că ar putea...

– Nu, nu, zise Rikard clătinând hotărât din cap. O să mă ocup imediat de crampoane. Ai toată încrederea, ăăă... David.

– Ești sigur?

Rikard îl privi confuz pe comandant.

– Că poți avea încredere în mine?

– Că nu ai altceva de făcut.

– Sigur că nu am. E o treabă care-mi face plăcere... să lucrez la mașini... și...

– Să schimbi anvelope?

Rikard înghiți în sec și încuviință cu un semn din cap în timp ce comandantul îl privea zâmbind.

Pe când David ridica geamul portierei și mașina ieșea din piață, Martine îi spuse tatălui ei că nu era frumos din partea lui să profite de amabilitatea lui Rikard.

– De servilismul lui, cred că asta ai vrut să zici, îi replică tatăl ei. Relaxează-te, draga mea, e doar un test.

– Un test? Vrei să-i testezi altruismul sau frica de autoritate?

– A doua variantă, rosti comandantul chicotind. Din întâmplare, am vorbit cu sora lui Rikard, Thea, și mi-a spus că Rikard se chinuie să finalizeze bugetul. Mâine, ar trebui să fie gata. Dacă-i așa, ar fi trebuit să știe care-i sunt prioritățile și să lase treaba cu crampoanele pe seama lui Jon.

– Și? Poate că Rikard vrea doar să fie drăguț.

– Da, e drăguț și inteligent. Muncitor și foarte serios. Vreau să fiu sigur că are coloană vertebrală și curaj, calități atât de necesare pentru a ocupa un post important în management.

– Toată lumea zice că Jon va primi postul.

David Eckhoff se uită în jos, la mâinile lui, cu un zâmbet aproape imperceptibil.

– Așa spun? Apropo, apreciez faptul că-l aperi pe Rikard.

Fără să-și ia ochii de la drum, Martine simți privirea tatălui ei în vreme ce acesta continua să vorbească:

– Familiile noastre au fost mereu în relații bune, de prietenie, știi foarte bine acest lucru. Sunt oameni cumsecade, oameni de nădejde ai Armatei.

Martine trase adânc aer în piept, ca să-și înăbușe iritarea.

Pentru misiunea asta, avea nevoie de un singur glonț.

Totuși, le puse pe toate în încărcător. În primul rând, deoarece arma funcționa perfect când avea încărcătorul plin. Și pentru că șansele ca arma să nu funcționeze erau minime în acest caz. Șase gloanțe în

încărcător și unul pe țeavă. Își prinse apoi tocul de umăr. Cumpărase un toc second-hand, iar pielea era moale și mirosea ciudat, înțepător, a sare, ulei și transpirație. Pistolul stătea lipit de corp, așa cum trebuia. Se postă în fața oglinzii și își îmbrăcă sacoul. Pistolul nu se observa deloc. Armele mai mari erau mai precise, dar acest caz nu necesita precizie. Își puse haina de ploaie. Apoi, paltonul. Își îndesă șapca în buzunar și căută cu mâna în buzunarul interior eșarfa mică, roșie.

Se uită la ceas.

– Coloană vertebrală, spuse Gunnar Hagen. Și curaj. Acestea sunt calitățile pe care le caut înainte de toate la detectivii mei.

Harry nu răspunse. Nu considera că fusese o întrebare. În schimb, își roti privirea în jurul biroului la care șezuse de atâtea ori, ca acum. Dispăruseră teancurile de hârtii ale lui Bjarne Møller și benzile desenate cu Donald Duck & Co. presate între documentele oficiale, statutul polițistului de pe raft, fotografia mare de familie de pe birou și cealaltă fotografie, și mai mare, a retrieverului auriu al copiilor, de mult uitat, pentru că murise de nouă ani de zile, dar pe care Bjarne Møller încă îl mai jelea.

Rămăsese doar un birou cu monitor și tastatură, pe care nu mai era decât o mică statuetă albă, din os, cu suport de argint, și coatele lui Gunnar Hagen, pe care acesta se rezema în acel moment, ca să-l privească pe Harry pe sub sprâncenele sale lungi și stufoase.

– Dar mai există o a treia calitate pe care o prețuiesc chiar mai mult, Hole. Poți să ghicești care?

– Nu, zise Harry pe un ton neutru.

– Disciplina. Dis-ci-pli-na.

Despărțirea cuvântului în silabe îi sugera lui Harry că noul POB îl chemase acolo pentru un curs de etimologie. Oricum, Hagen se ridică în picioare și începu să pășească țanțoș prin încăpere, înainte și înapoi, marcându-și parcă teritoriul, gest pe care Harry îl considerase întotdeauna destul de caraghios.

– Vreau să discut cu fiecare angajat al acestei secții, ca să le fie clar tuturor care sunt așteptările mele.

– Departament.

– Poftim?

– Nu o numim niciodată secție. Chiar dacă funcția dumneavoastră e cunoscută drept șef Secție poliție, PAS. Asta așa, doar informativ.

– Îți mulțumesc, domnule detectiv, că mi-ai atras atenția asupra acestui aspect. Unde rămăsesem?

– Dis-ci-pli-nă.

Hagen îl sfredeli cu privirea pe Harry, care nu schiță nici un gest. Așa că Hagen își reluă plimbarea.

– În ultimii zece ani, am ținut prelegeri la Academia Militară. Domeniul meu de specialitate era războiul din Burma. S-ar putea să te surprindă faptul că acest lucru a jucat un rol decisiv în obținerea acestui post, Hole.

– Bine, spuse Harry scărpinându-se pe picior. Mă puteți citi ca pe o carte deschisă, șefule.

Hagen își trecu degetul arătător peste rama ferestrei și privi apoi nemulțumit rezultatul.

– În 1942, 100 000 de soldați japonezi au cucerit Burma. Aceasta era de două ori mai mare decât Japonia, la acea vreme fiind ocupată de trupele britanice, superioare atât din punct de vedere numeric, cât și ca armament și tehnologie.

Hagen își ridică degetul murdar și continuă:

– Dar aveau și japonezii un domeniu în care erau net superiori, iar acest lucru a făcut posibilă victoria lor asupra mercenarilor britanici și indieni. Disciplina. Atunci când japonezii au intrat în Rangoon, după ce au mărșăluit timp de 45 de minute, s-au oprit și au dormit doar un sfert de oră. Au adormit pe drum, având rucsacurile în spate, cu picioarele îndreptate spre destinația lor. Așa că nu s-au împotmolit și nici nu au luat-o în direcția greșită când s-au trezit. Direcția e foarte importantă, Hole. Înțelegi ce vreau să zic, Hole?

Harry bănuia ce avea să urmeze.

– Am înțeles că au reușit să ajungă în Rangoon, șefule.

– Au reușit. Toți. Pentru că au făcut ceea ce li s-a spus. Mie tocmai mi s-a spus că ai cerut cheile de la apartamentul lui Tom Waaler. E adevărat, Hole?

– Am aruncat o privire, șefule. Din motive terapeutice.

– Sper să fie adevărat. Cazul acela e închis. Să dai târcoale locuinței lui Waaler nu este numai pierdere de timp, ci și o încălcare gravă a ordinelor pe care le-ai primit de la șeful poliției, și acum de la mine. Nu cred că mai e nevoie să-ți explic care sunt consecințele nerespectării ordinelor. Oricum, aș vrea să menționez că ofițerii japonezi îi împușcau pe soldații care beau apă în afara orelor în care aveau voie să bea. Și asta nu pentru că erau sadici, ci din cauză că disciplina poate extirpa o tumoare de la rădăcină. Am fost destul de clar, Hole?

– La fel de clar precum... ei bine, precum ceva foarte clar, șefule.

– Asta-i tot, deocamdată, Hole.

Hagen se așeză pe scaunul său, scoase o foaie din sertar și începu să o lectureze cu mare interes, ca și cum Harry ar fi ieșit deja din birou. Și ridică surprins ochii atunci când îl văzu pe Harry stând în continuare pe scaunul din fața lui.

– Mai este ceva, Hole?

– Hm! Mă întrebam doar. Japonezii nu au pierdut războiul?

Gunnar Hagen rămase pe scaun, privind lung documentul din fața lui, încă multă vreme după plecarea lui Harry.

Restaurantul era pe jumătate plin. La fel ca și în ziua precedentă. La ușă, îl întâmpină un chelner cu ochi albaștri și bucle blonde. Semăna atât de mult cu Giorgi, încât rămase țintuit locului pentru o clipă. Și, văzând zâmbetul de pe buzele chelnerului, realiză că se dăduse de gol. Își scoase paltonul și haina de ploaie la garderobă și în tot acest timp simți privirea chelnerului îndreptată spre el.

– Numele dumneavoastră? întrebă chelnerul.

Bărbatul îl murmură.

Chelnerul urmări cu un deget lung și subțire rândurile din registrul de rezervări al restaurantului. Se opri.

– Am pus degetul pe dumneavoastră acum, zise chelnerul fixându-l cu ochii lui albaștri până când bărbatul simți că roșește.

Nu părea să fie un restaurant exclusivist, dar probabil că abilitatea sa de a face calcule mintale îl părăsise, pentru că prețurile trecute în meniu i se păreau exorbitante. Comandă o porție de paste și un pahar cu apă. Îi era foame. Era calm, pulsul lui era regulat.

Ceilalți clienți ai restaurantului stăteau de vorbă, zâmbeau sau râdeau, ca și cum nimic nu li s-ar fi putut întâmpla. Era întotdeauna surprins să constate că nu ieșea cu nimic în evidență, trecea neobservat. Nu avea o aură întunecată sau vreun semn distinctiv și nici nu răspândea un miros greu de putregai. Mai bine spus, nimeni nu observase aceste lucruri.

Afară se auzeau acordurile orologiului primăriei, care bătu de șase ori.

– E un local drăguț, zise Thea privind în jur.

Restaurantul era spațios și oferea o panoramă plăcută, iar de la masa lor se vedea perfect zona pietonală de afară. Din niște difuzoare care nu se aflau la vedere răzbătea o lentă melodie New Age, care se auzea în surdină.

– Am vrut să aleg un loc special, spuse Jon studiind meniul. Ce ai vrea să comanzi?

Thea aruncă o privire pe singura pagină a meniului.

– Pentru început, aș vrea să beau ceva.

Thea obișnuia să bea multă apă. Jon știa că acest lucru era din cauza diabetului ei și al rinichilor.

– Nu e atât de ușor să alegi, spuse ea. Toate par delicioase, nu-i așa?

– Dar nu putem comanda tot ce apare în meniu.

– Nu...

Jon înghiți în sec. Cuvintele îi scăpaseră, pur și simplu. Se uită la ea pe sub sprâncene. Cu siguranță, Thea nu îi remarcase iritarea.

Dintr-odată, ea își înălță capul și îl privi.

– Ce-ai vrut să zici cu asta?

– La ce te referi? întrebă el pe un ton degajat.

– Tot ce apare în meniu. Încercai de fapt să spui ceva. Te cunosc foarte bine, Jon. Despre ce-i vorba?

El ridică din umeri.

– Am stabilit, înainte de logodnă, că nu vom avea secrete unul față de celălalt, nu-i așa?

– Da.

– Ești sigură că nu ai secrete față de mine?

Ea oftă resemnată.

– Sunt sigură, Jon. Nu am fost cu nici un alt bărbat. Nu... *așa* cum crezi tu.

Dar el era sigur că se schimbase ceva în ochii ei, avea o expresie ciudată, pe care nu o mai văzuse. Observase zvâcnirea involuntară din colțul gurii și privirea întunecată a Theei, ca o diafragmă de obiectiv fotografic limitând deschiderea. Și nu se putu abține să nu o întrebe:

– Nici cu Robert?

– Poftim?

– Robert. Îmi amintesc foarte bine cum flirtați voi doi în prima vară petrecută la Østgård.

– Aveam 14 ani, Jon!

– Și?

Îl privi mai întâi cu neîncredere, apoi, se posomorî dintr-odată și nu mai spuse nimic. Jon o prinse de mână și se aplecă spre ea, șoptindu-i:

– Iartă-mă, Thea, îmi pare rău. Nu știu ce mi-a venit. Eu... ai putea să uiți ce te-am întrebat?

– Pot să iau comanda?

Amândoi ridicară ochii spre chelner.

– Sparanghel proaspăt pentru început, zise Thea în vreme ce-i întindea acestuia meniul. Chateaubriand cu ciuperci de pădure pentru primul fel.

– Excelentă alegere. Pot să vă recomand un vin roşu deosebit, cu gust bogat, pe care tocmai l-am primit?

– Da, dar aş prefera doar apă, spuse ea cu un zâmbet strălucitor. Multă apă.

Jon o privi. Admira abilitatea ei de a-şi ascunde emoţiile.

Când rămaseră singuri, Thea se uită din nou în ochii lui Jon.

– Dacă ai terminat interogatoriul, ce poţi să-mi zici despre tine?

Jon zâmbi subţire şi clătină din cap.

– Tu n-ai avut niciodată o iubită, nu-i aşa? întrebă Thea. Nici măcar atunci când eram în Østgård.

– Şi ştii de ce? spuse Jon acoperindu-i mâinile cu palmele lui.

Thea clătină din cap.

– Pentru că m-am îndrăgostit de o fată deosebită în vara aceea, zise Jon, iar ea îl privi cu intensitate. Avea 14 ani. Şi acum sunt îndrăgostit de aceeaşi fată.

Amândoi zâmbiră, iar Jon simţi că reţinerea ei dispăruse. Avea din nou încredere în el.

– Grozavă supă, zise ministrul Afacerilor Sociale întorcându-se spre comandantul David Eckhoff.

Vorbele sale fuseseră auzite de grupul de jurnalişti.

– E reţeta noastră proprie, spuse comandantul. Noi am publicat o carte de bucate acum doi ani şi ne-am gândit că ar fi...

La un semn al tatălui ei, Martine se apropie de masă şi puse cartea lângă supieră.

– ... de folos dacă, de exemplu, domnul ministru ar dori o mâncare bună şi sănătoasă gătită în casă.

Cei câţiva jurnalişti şi fotografi care apăruseră la Far începură să chicotească. De fapt, nu erau prea mulţi oameni de faţă, vreo doi bătrâni de la azilul Armatei, o doamnă plânsă, îmbrăcată cu o pelerină, şi un narcoman cu o rană sângerândă la frunte, care tremura ca o frunză de plop de groază că trebuia să ajungă la spitalul Fields, la camera de tratamente de la primul etaj. Nu era surprinzător faptul

că persoanele prezente erau atât de puține. De obicei, cafeneaua nu era deschisă la ora aceea. Oricum, o vizită matinală nu s-ar fi potrivit cu agenda încărcată a ministrului, așa că acesta nu avea cum să vadă cât de mulți oameni veneau zilnic la Far. Comandantul îi explică totul. Și cât de eficient era administrată cafeneaua, și ce cheltuieli implica. Din când în când, ministrul încuviința din cap și mai sorbea, îndatoritor, câte o lingură de supă.

Martine se uită la ceas. Era 18.45. Secretara ministrului menționase că aveau timp până la ora 19. Trebuiau să plece.

– A fost delicioasă, spuse ministrul. Mai avem ceva timp să stăm de vorbă cu cineva prezent aici?

Secretara aprobă din cap. „Trebuia să-și facă numărul în fața audienței", se gândi Martine. Bineînțeles că aveau vreme să discute cu cei prezenți, doar pentru asta erau acolo. Nu veniseră să distribuie fonduri – puteau face asta și la telefon –, ci ca să invite presa la acea întâlnire. Presa urma să prezinte un ministru al Afacerilor Sociale apropiat de cei nevoiași, mâncând supă, strângând mâna narcomanilor și ascultându-i pe toți cu înțelegere și compasiune. Purtătorul de cuvânt al presei le făcu un semn fotografilor că puteau începe să facă poze. Sau, mai bine spus, ministrul voia să fie fotografiat.

Ministrul se ridică de la masă și își încheie nasturii de la haină în timp ce își roti privirea prin încăpere. Martine se întreba ce credea acesta în legătură cu cele trei opțiuni pe care le avea: cei doi bărbați în vârstă arătau ca doi ocupanți obișnuiți ai azilului de bătrâni și nu prezentau nici un interes când era vorba de un titlu răsunător precum: „Ministrul se întâlnește cu dependenții de droguri" sau cu prostituatele, sau ceva de acest gen. Narcomanul rănit la frunte părea alienat mintal și ar fi fost riscant pentru oricine să-l abordeze. Dar femeia... ea părea o persoană normală, cu care oricine s-ar fi putut identifica și pe care oricine ar fi vrut să o ajute, mai ales dacă i-ar fi auzit povestea impresionantă.

– Apreciezi faptul că te afli aici? întrebă ministrul întinzând mâna spre femeie.

Femeia ridică ochii spre el. Ministrul își spuse numele.

– Pernille... începu femeia, dar ministrul o întrerupse.

– E de ajuns numele de botez, Pernille. Știi că presa e aici. Ar vrea să facă o poză. Ești de acord?

– Holmen, continuă femeia suflându-și nasul în batistă. Pernille Holmen. Arătă apoi cu degetul spre masă, pe care se vedea arzând o lumânare în fața unei fotografii. Am venit la comemorarea fiului meu. Vă rog să mă lăsați în pace.

Martine rămase lângă masa femeii, în vreme ce persoanele din alaiul ministrului se retraseră în grabă. Observă că se îndreptară, în cele din urmă, spre cei doi bătrâni.

– Îmi pare rău pentru Per, rosti încet Martine.

Femeia ridică ochii și o privi. Avea fața umflată de plâns. „Și din cauza pastilelor“, se gândi Martine.

– L-ai cunoscut pe Per? întrebă în șoaptă femeia.

Martine prefera adevărul. Chiar și atunci când era crud. Și nu numai pentru că așa fusese educată, ci pentru că descoperise că adevărul făcea viața mai ușoară până la urmă. Pe de altă parte, în vocea gâtuită a femeii se simțea o rugă. Își dorea să-i spună cineva că fiul ei nu fusese doar un robot dependent de droguri, acum o povară în minus pentru societate, ci o persoană pe care o cunoscuse, poate chiar o simpatizase, că fuseseră prieteni.

– Doamnă Holmen, spuse Martine înghițind în sec. L-am cunoscut și pot afirma că era un băiat bun.

Pernille Holmen clipi de două ori fără să zică nimic. Încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să se strâmbe. Mai apucă să spună doar „mulțumesc“ înainte să izbucnească în lacrimi.

Martine îl zări pe comandant, care rămăsese la masa lui și-i făcea semne cu mâna. Cu toate acestea, se așeză.

– L-au... l-au luat și pe soțul meu, suspină Pernille Holmen.

– Cum?

– Cei de la poliție. Au zis că el a făcut-o.

Martine plecă de la masa lui Pernille Holmen. Se gândea la polițistul acela înalt și blond. Păruse atât de sincer când spusese că lui îi pasă. Era furioasă. Și tulburată, în același timp. Pentru că nu înțelegea de ce simțea atâta furie din cauza unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora 19.

Harry făcuse supă de pește. Pusese la fiert o pungă de legume congelate Findus, amestecată cu lapte și bucăți de budincă de pește. Cumpărase și o baghetă. Toate de la Niazi, mica băcănie a lui Ali, vecinul său de la etajul de mai jos, și a fratelui acestuia. Lângă farfuria cu supă de pe măsuță era un pahar mare cu apă.

Harry introduse un CD în combină și măriri volumul. Încercă să-și elibereze mintea și să se concentreze doar asupra muzicii și a supei sale. Sunet și gust. Doar atât.

Când asculta a treia melodie de pe CD, după ce mâncase jumătate din porția de supă, telefonul sună. Se gândi să-l lase să sune. Dar, după al optulea apel, se ridică și micșoră volumul.

– Harry.

Era Astrid.

– Ce faci acum?

Femeia vorbea destul de încet, dar camera avea un ecou. Bănuia că era acasă la ea și se încuiase undeva în baie, ca să vorbească la telefon.

– Mănânc și ascult muzică.

– Trebuie să ies în oraș. Nu prea departe de locuința ta. Ai alte planuri pentru restul serii?

– Da.

– Ca de exemplu?

– Vreau să ascult și mai multă muzică.

– Hm! Am impresia că nu ai nevoie de companie.

– Poate.

Nici unul nu mai spuse nimic preț de câteva secunde. Apoi, ea oftă.

– Dă-mi un telefon dacă te răzgândești cumva.

– Astrid?

– Da?

– Nu e din cauza ta, înțelegi? Eu sunt de vină.

– Nu trebuie să te scuzi, Harry. Nu e nevoie să ne amăgim cu iluzia că această relație ar fi vitală pentru oricare din noi. M-am gândit doar că ar fi plăcut.

– Poate altădată.

– Când anume?

– Altădată.

– Altădată, în altă viață, vrei să spui?

– Cam așa ceva.

– Bine. Dar îmi placi foarte mult, Harry. Să nu uiți asta.

După ce închise telefonul, Harry rămase pe loc, fără să mai facă vreo mișcare, incapabil parcă a se obișnui cu liniștea aceea subită. Pentru că era atât de surprins. Atunci când îl sunase Astrid, un chip îi apăruse în fața ochilor. Îi răsărise pur și simplu în minte. Uimirea lui nu era motivată de faptul că văzuse acel chip cu ochii minții. Era uimit pentru că nu era al lui Rakel. Și nici al lui Astrid. Se cufundă în scaun și decise să nu mai piardă timpul gândindu-se la acest lucru. Poate că medicamentul numit „timp“ începuse să-și facă efectul și începea să o uite pe Rakel. Era o veste bună. Atât de bună, încât nu voia să complice lucrurile.

Mări volumul combinei stereo și nu se mai gândi la nimic.

Plătise consumația. Lăsă scobitoarea în scrumieră și se uită la ceas. Mai erau trei minute până la ora 19. Tocul de umăr îl deranja pentru că se freca de pieptul lui. Scoase fotografia din buzunarul interior al sacoului și o mai privi o dată. Era timpul.

Nici unul dintre ceilalți clienți ai restaurantului – nici măcar cuplul de la masa vecină – nu îl observă când se ridică de la masă pentru a merge la toaletă. Se încuie într-o cabină și așteptă un minut fără să cedeze tentației de a verifica dacă pistolul era încărcat. Învățase acest

lucru de la Bobo. Cei care se obişnuiau cu luxul de a verifica totul de două ori îşi puteau pierde vigilenţa.

Minutul trecuse. Merse la garderobă, îmbrăcă haina de ploaie, îşi legă la gât mica eşarfă roşie şi îşi trase şapca peste urechi. Deschise uşa care dădea în strada Karl Johans. Porni cu paşi mari către cel mai înalt punct al străzii, şi nu pentru că se grăbea, ci pentru că observase că aşa mergeau toţi oamenii pe acolo. Probabil că viteza cu care păşeau le asigura echilibrul. Trecu pe lângă cutia de gunoi fixată pe stâlpul pentru iluminat stradal, acolo unde hotărâse cu o zi în urmă să arunce pistolul la întoarcere. Chiar în mijlocul acelei aglomerate străzi pietonale. Poliţia avea să-l găsească, dar nu mai conta. Era important să nu-l găsească asupra lui.

Auzi muzica înainte să ajungă acolo. Când intră în piaţă, văzu câteva sute de oameni adunaţi într-un semicerc, în faţa unei formaţii care tocmai termina de interpretat o melodie.

Mulţimea izbucni în aplauze şi, în acelaşi moment, se auzi un clopot. Ajunsese la timp.

În interiorul semicercului, chiar în faţa formaţiei, se vedea un ceaun negru, agăţat de trei beţe din lemn. Lângă ceaun, mai într-o parte, îl zări pe bărbatul din fotografie.

De fapt, singura sursă de lumină din piaţă erau stâlpii de iluminat stradal şi alte două becuri, însă el nu avea nici o îndoială. În plus, bărbatul din mulţime purta uniforma şi chipiul Armatei Salvării. Solistul trupei strigă ceva la microfon, iar mulţimea începu să-l aclame şi să bată din palme. Deodată se aprinse un reflector. Formaţia începu un nou cântec. Sonorizarea era puternică. Toboşarul ridica mâna dreaptă de fiecare dată când lovea cu putere în tobe.

Înaintă făcându-şi loc prin mulţime până ce ajunse la trei metri de bărbatul în uniformă, apoi verifică dacă nu era urmărit. În faţa lui stăteau două adolescente care expirau în aerul îngheţat aburi albi cu aromă de gumă mentolată. Acestea erau mai scunde decât el. Nu se gândea la nimic, nu se grăbea, făcea ceea ce trebuia să facă, fără prea multă ceremonie. Pentru asta venise. Scoase pistolul şi întinse braţul.

Gestul reduse distanța la doi metri. Ținti. Privirea i se încețoșă. În loc de un singur bărbat, vedea doi. Se relaxă și cele două imagini identice se contopiră din nou.

– *Skål!*[1] zise Jon.

Muzica se scurgea prin difuzoarele restaurantului ca o gelatină vâscoasă.

– *Skål*, spuse la rândul ei Thea, ridicând supusă paharul în direcția lui.

După ce băură, se priviră îndelung, iar el își mișcă doar buzele ca să rostească un „te iubesc" mut.

Ea își coborî privirea, roșie la față, dar zâmbitoare.

– Am un mic dar pentru tine, spuse el.

– Oh? făcu Thea, veselă și provocatoare.

Jon căută în buzunarul jachetei. Sub telefonul mobil simți plasticul dur al cutiuței de la magazinul de bijuterii. Inima începu să-i bată mai tare. Dumnezeule, cu câtă nerăbdare așteptase acest moment, această seară, și totuși se simțea înspăimântat.

Telefonul său mobil începu să vibreze.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă Thea.

– Nu, eu... scuză-mă. Revin într-o secundă.

Când ajunse la toaletă, scoase din buzunar telefonul și se uită la ecran. Oftă și apăsă butonul verde.

– Bună, scumpule. Ce faci?

Vocea era veselă, ca și cum femeia de la telefon tocmai auzise ceva amuzant, care o făcuse să se gândească la el, așa că îl sunase cedând unui impuls. Dar el știa că îl mai sunase de câteva ori. Avea șase apeluri nepreluate de la ea.

– Bună, Ragnhild.

– Ciudat ecou. Ești cumva?...

---

[1] Noroc! (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

– Sunt într-o toaletă. La un restaurant. Iau masa cu Thea. Vorbim altădată.

– Când?

– Ăăă... altădată.

Nici unul din ei nu mai zise nimic.

– Aha!

– Ar fi trebuit să te sun, Ragnhild. Vreau să-ți spun ceva. Sunt sigur că ai înțeles deja despre ce este vorba. Trase aer în piept. Noi doi nu putem să...

– Jon, nu aud nimic, nu înțeleg ce zici.

Jon se îndoia că femeia spunea adevărul.

– Pot să vin la tine mâine-seară? întrebă Ragnhild. Ai să-mi zici atunci.

– Nu sunt liber mâine-seară. Și nici în altă...

– Atunci, te aștept la Grand, să luăm prânzul împreună. Pot să-ți trimit un mesaj cu numărul camerei?

– Ragnhild, nu...

– Nu aud ce spui. Aștept să mă suni mâine, Jon. Oh, nu, mi-am amintit că sunt toată ziua în ședințe. O să te sun eu. Să nu-ți închizi telefonul. Și, distracție plăcută, scumpule!

– Ragnhild?

Jon se uită la ecran. Deja închisese. Ar fi putut ieși, ca să o sune din nou. Să termine odată. Acum, că tot începuse. Acesta ar fi fost lucrul cel mai potrivit. Și cel mai înțelept. Ca să-i dea lovitura de grație, să pună punct definitiv.

Acum, se afla chiar față în față cu bărbatul îmbrăcat în uniforma Armatei Salvării, dar acesta nu dădea semne că l-ar fi zărit. Respira calm, ținând degetul pe trăgaci, și începu să apese din ce în ce mai tare. Și îi trecu fulgerător prin minte că pe fața soldatului nu se citea surpriză, nici șoc și nici teroare. Dimpotrivă, i se părea că vede în ochii acestuia o licărire de înțelegere, ca și cum imaginea pistolului i-ar fi dat răspunsul la o întrebare care îl frământa. Apoi se auzi o bubuitură.

Dacă focul de armă ar fi răsunat odată cu bubuitul tobelor, muzica ar fi putut camufla zgomotul împuşcăturii. Detunătura fusese puternică şi îi făcu pe mulţi să se întoarcă spre bărbatul în haină de ploaie, cu pistolul în mână. Şi îl văzură şi pe soldatul Armatei Salvării căzând brusc pe spate, cu braţele zvâcnindu-i în faţă, ca ale unei marionete.

Acesta avea o gaură în frunte, chiar sub litera A de pe chipiu.

Harry tresări pe scaunul său. Aţipise. Camera era cufundată în tăcere. De ce se trezise? Ascultă cu atenţie, însă tot ce auzi era doar zarva continuă şi liniştitoare de afară. Nu, mai era un sunet care îl deranja. Se concentră. Descoperi sursa zgomotului până la urmă. La început, sunetul fu aproape imperceptibil, dar acum, că îl identificase, păru să crească în intensitate şi deveni mai clar. Era tic-tacul scăzut al unui ceas.

Harry rămase pe scaun, cu ochii deschişi.

Apoi, se simţi dintr-odată cuprins de furie şi, fără să se gândească prea mult, se repezi în dormitor şi deschise sertarul noptierei. Înhăţă ceasul lui Møller, deschise fereastra şi îl aruncă în întuneric, cu toată puterea. Auzi zgomotul înfundat al ceasului care se lovi mai întâi de zidul blocului vecin, căzând apoi pe asfaltul îngheţat al străzii. Închise bine fereastra, se întoarse în camera de zi şi deschise iarăşi combina, cu volumul dat tare. Atât de tare, încât simţea membranele boxelor vibrându-i în ochi, notele cele mai înalte, în urechi, iar basul îi umplea gura.

Oamenii din mulţime nu se mai uitau spre cei din formaţie. Se adunaseră toţi în jurul bărbatului care zăcea în zăpadă. Chipiul acestuia se rostogolise la câţiva metri distanţă, oprindu-se chiar lângă stativul microfonului solistei, în vreme ce restul celor din formaţie, fără să observe nimic, cântau în continuare. Cele două fete care se aflau lângă bărbatul căzut în zăpadă se traseră înapoi, speriate. Una din ele începu să ţipe.

Solista, care cântase până atunci cu ochii închişi, deschise ochii şi descoperi că nu se mai bucura de atenţia publicului. Întoarse capul şi îl zări pe bărbatul prăbuşit în zăpadă. Începu să caute din priviri un gardian, un organizator sau vreun manager, orice persoană care ar fi putut interveni, dar acesta era doar un concert stradal obişnuit. Toată lumea aştepta ca altcineva să acţioneze, în timp ce instrumentiştii formaţiei continuau să cânte.

Deodată, din mulţime se ivi o femeie, făcându-şi drum cu coatele în direcţia bărbatului căzut.

– Robert!

Vocea femeii era aspră, răguşită. Purta o haină subţire de piele neagră, cu găuri la coate, şi era lividă. Femeia se strecură clătinându-se prin mulţime, până ce ajunse lângă corpul neînsufleţit şi se prăbuşi în genunchi lângă acesta.

– Robert?

Îşi puse mâna scheletică pe gâtul bărbatului. Apoi, se întoarse spre cei din formaţie.

– Opriţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe rând, membrii formaţiei se opriră.

– Băiatul moare. Căutaţi un medic. Repede!

Îşi puse apoi mâna pe ceafa bărbatului. Nici acolo nu simţi puls. Trecuse de multe ori prin asta. Câteodată, se termina cu bine. Dar nu întotdeauna. Era nedumerită. Nu putea fi din cauza unei supradoze; un soldat al Armatei Salvării nu putea fi dependent de droguri. Începuse să ningă, iar fulgii de zăpadă se topeau pe obrajii lui, pe ochii închişi şi pe gura întredeschisă. Era un bărbat chipeş, iar ei îi trecu prin minte – în vreme ce-l privea cum stătea aşa, cu faţa destinsă – că era la fel ca băiatul ei atunci când dormea. Descoperi firul roşu de sânge care se prelingea din mica gaură neagră din capul bărbatului. Sângele îi curgea de pe frunte pe tâmplă, apoi în ureche.

Nişte braţe o apucară şi o ridicară pe femeie în timp ce altcineva se aplecă deasupra tânărului. Îi mai zări o dată chipul, apoi gaura

din frunte și simți o strângere de inimă la gândul că aceeași soartă îl aștepta și pe băiatul ei.

Mergea cu pași mari. Nu se grăbea totuși atât de tare, ca să nu bată la ochi; nu alerga. Le vedea spinările celor din fața lui, apoi observă pe cineva care se grăbea să iasă din mulțime și porni pe urmele sale. Nimeni nu încercase să-l oprească. Bineînțeles că nu o făcuseră. De obicei, detunătura unui pistol îi face pe oameni să se retragă. Toți fug la vederea unui pistol. Iar în acest caz, majoritatea celor prezenți nici măcar nu observaseră ce se petrecuse.

Era ultima misiune.

Muzica încă se mai auzea. Începuse să ningă. Grozav. Acest lucru îi făcea pe oameni să privească în jos, ca să-și protejeze ochii. La câteva sute de metri în fața lui, zări clădirea gării. Îl încercă un sentiment ciudat, pe care-l mai avea din când în când. Simțea că totul se rotea în jurul lui, că plutea. Își spunea că nimic nu i se putea întâmpla, că un tanc sârbesc T-55 nu era nimic mai mult decât un monstru de fier, care se mișca greoi, surd și orb, și că orașul său natal avea să reziste până la întoarcerea lui acasă. Văzu pe cineva stând chiar lângă coșul de gunoi în care avea de gând să arunce pistolul. Hainele cu care era îmbrăcat bărbatul păreau noi și moderne, cu excepția pantofilor sport de culoare albastră, dar fața acestuia era arsă și plină de zgârieturi, ca a unui fierar. Bărbatul sau băiatul, sau orice ar fi fost acesta părea hotărât să rămână mai multă vreme acolo. Își băgase complet brațul drept în coșul de gunoi de culoare verde.

Fără să încetinească, se uită la ceas. Nu trecuseră nici două minute de la focul de armă și mai erau 11 minute până la plecarea trenului. Iar el tot nu scăpase de pistol. Trecu pe lângă coșul de gunoi și se îndreptă spre restaurant. Văzu un bărbat care venea direct spre el, privindu-l cu atenție. Dar acesta nu întoarse capul după ce trecură unul pe lângă celălalt.

Ajuns în fața restaurantului, se îndreptă spre intrare și deschise ușa.

La garderobă, o mămică stătea aplecată deasupra unui băiețel, trăgându-i fermoarul jachetei. Nici unul nu se uită la el. Paltonul cafeniu din păr de cămilă era agățat în același loc. Valiza era dedesubt. Luă paltonul și valiza și intră în toaleta bărbaților. Se încuie în una din cele două cabine, își scoase haina de ploaie, băgă pălăria în buzunarul acesteia și își puse paltonul din păr de cămilă. Chiar dacă nu erau ferestre, putea auzi sirenele de afară. Multe sirene. Aruncă o privire în jur. Trebuia să scape de pistol. Acolo nu avea prea multe opțiuni. Se urcă pe closet și ridică mâna ca să ajungă la nișa de ventilație cu capac alb din perete. Scoase capacul și încercă să împingă pistolul în spațiul acela, dar în interior găsi un grilaj. Coborî de pe closet. Respira greu acum și simțea că se înfierbântase. Mai erau opt minute până la plecarea trenului. Ar fi putut lua cursa următoare, desigur, situația nu era atât de gravă. Ceea ce îl îngrijora cu adevărat era faptul că trecuseră deja cinci minute, iar el tot nu reușise să scape de armă. Ea îi spunea întotdeauna că nu trebuia să întârzie mai mult de patru minute. Ar fi fost un risc inacceptabil.

Firește, ar fi putut lăsa pistolul pe pardoseală, dar ei lucrau întotdeauna pe principiul că pistolul nu trebuia descoperit înainte ca el să fie în siguranță.

Ieși din cabină și se duse la chiuvetă. Se spălă pe mâini în timp ce ochii lui cercetau încăperea goală. *Upomoc!*[1] Privirea i se opri asupra dozatorului de săpun de deasupra chiuvetei.

Jon și Thea părăsiră restaurantul din Torgatta ținându-se de mână. Thea scoase un țipăt când alunecă pe gheața de sub stratul înșelător de zăpadă din zona pietonală. Aproape că-l trase și pe Jon după ea, dar acesta reuși să-și mențină echilibrul și o susținu în ultimul moment. Râsul ei cristalin îi răsună în urechi.

– Ai spus da! strigă el către cer și simți cum fulgii de nea cădeau și se topeau pe fața lui. Ai spus da!

---

[1] Ajutor! (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

În noapte se auzi sunetul unei sirene. Mai multe sirene. Se auzeau din direcția străzii Karl Johans.

– Vrei să mergem să vedem ce-i cu toată agitația asta? o întrebă Jon luând-o de mână.

– Nu, Jon, zise Thea și se încruntă.

– Ba da, haide, să mergem!

Thea își înfipse hotărâtă picioarele în zăpadă, dar tălpile lunecoase ale cizmelor ei nu găsiră stabilitate.

– Nu, Jon.

Dar el izbucni în râs și începu să o tragă după el ca pe o sanie.

– Nu, am spus!

Tonul vocii ei îl făcu pe Jon să îi dea drumul imediat. O privi surprins.

Ea oftă.

– Nu vreau să văd un incendiu în momentul ăsta. Vreau doar să mă culc. Cu tine.

Jon se uită lung la ea.

– Sunt atât de fericit, Thea. Tu mă faci fericit.

Nu mai auzi replica ei. Fața Theei era îngropată în haina lui.

Partea a doua

MÂNTUITORUL

MARȚI, 16 DECEMBRIE. NINSOAREA

Ninsoarea care cădea deasupra pieței Egertorget părea galbenă din cauza reflectoarelor echipei de la Criminalistică. Harry și Halvorsen stăteau în fața barului 3 Brødre[1], urmărind mulțimea de gură-cască și armata de ziariști care se împingeau în barierele trasate de cei de la poliție. Harry scoase țigara din gură și începu să tușească. Avea o tuse guturală, productivă.

– Prea mulți jurnaliști, bombăni el.

– Nici nu știu când au apărut, zise Halvorsen. Birourile lor sunt doar la o aruncătură de băț, desigur.

– Un caz teribil de atractiv pentru ei. Crimă în mijlocul mulțimii adunate de Crăciun în cea mai cunoscută piață din Norvegia. O victimă pe care a văzut-o toată lumea; tipul care stătea lângă ceaunul Armatei Salvării, în timpul spectacolului oferit de o formație celebră. Ce și-ar putea dori mai mult?

– Un interviu cu faimosul detectiv Harry Hole.

– Vom rămâne aici pentru moment, zise Harry. Ai aflat ora crimei?

– Puțin după ora 19.

---

[1] Trei frați (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

Harry își consultă ceasul.

– Cu aproape o oră în urmă. Și de ce am fost anunțat atât de târziu?

– Habar n-am. Am primit un telefon de la POB cu puțin înainte de 19.30. Am crezut că o să te găsesc aici, când am ajuns...

– Deci m-ai sunat din proprie inițiativă?

– Păi, cum s-ar zice, tu ești detectivul.

– Așa s-ar zice, mormăi Harry.

Aruncă țigara. Aceasta topi stratul subțire de zăpadă depusă pe asfalt, apoi dispăru dedesubt.

– Toate dovezile vor fi în curând acoperite de un strat de zăpadă de jumătate de metru, remarcă Halvorsen. Tipic, de fapt.

– Nu va fi nici o dovadă, spuse Harry.

Beate se îndrepta către ei, având fulgi de nea în părul blond. Ținea în mână o mică pungă din plastic, cu un tub de cartuș înăuntru.

– Greșit, îi zise Halvorsen lui Harry, zâmbind triumfător.

– De 9 milimetri, spuse Beate făcând o grimasă. Cel mai folosit calibru prin zonă. E tot ce am găsit.

– Nu te mai gândi la asta, zise Harry. Care a fost prima ta impresie? Nu sta prea mult pe gânduri, vorbește.

Beate zâmbi. Îl cunoștea bine pe Harry. Mai întâi, intuiția, apoi, circumstanțele crimei. Pentru că intuiția ajuta uneori la stabilirea circumstanțelor, era vorba de toate acele informații furnizate de scena crimei, toate acele indicii pe care creierul nu le putea pune imediat cap la cap.

– De data asta, intuiția nu mă ajută prea mult. Egertorget este cea mai aglomerată piață din Oslo. Prin urmare, scena crimei a fost deja contaminată, chiar dacă am ajuns acolo la 20 de minute după ce a fost ucis bărbatul. Cred că avem de-a face cu un profesionist. Medicul legist tocmai examinează cadavrul – pare să fie vorba de un singur glonț, chiar în frunte. Glonțul a fost tras de un profesionist. Da, asta îmi spune instinctul.

– Ne luăm după instinct, nu-i așa, inspectore?

Toţi trei se întoarseră în direcţia vocii care se auzise în spatele lor. Era Gunnar Hagen. Acesta purta o tunică militară, de culoare verde, şi avea pe cap un chipiu negru, din postav. Zâmbetul său era aproape imperceptibil.

– Încercăm absolut orice, şefule, zise Harry. Ce vă aduce aici?

– Nu e acesta locul crimei?

– Într-un fel.

– Presupun că Bjarne Møller prefera să rămână la birou în asemenea situaţii. În ceea ce mă priveşte, consider că un lider ar trebui să lucreze pe teren. S-au tras mai multe focuri de armă? Halvorsen?

Halvorsen tresări.

– Nu. S-a tras doar un singur foc. Cel puţin aşa au declarat martorii oculari.

Hagen începu să-şi aranjeze degetele mănuşilor.

– Descrierea făptaşului?

– Un bărbat. Privirea lui Halvorsen trecu de la POB la Harry şi înapoi. Doar atât am reuşit să aflăm. Oamenii urmăreau concertul, iar evenimentul s-a petrecut fulgerător.

Hagen strâmbă din nas.

– Printre atâţia spectatori trebuie să fi fost cineva care să-l fi văzut mai bine pe criminal.

– Probabil că da, răspunse Halvorsen. Dar nu ştim cu siguranţă în ce loc stătea acest bărbat şi de unde a tras.

– Înţeleg, zise Hagen cu un zâmbet subtil.

– Stătea chiar în faţa victimei, la o distanţă de maximum doi metri, interveni Harry.

– Cum?

Hagen şi ceilalţi doi se întoarseră spre Harry.

– Asasinul nostru ştia că, folosind o armă de calibru mic, l-ar fi putut elimina pe cel vizat împuşcându-l în cap, zise Harry. Din moment ce a tras un singur foc, înseamnă că era sigur de rezultat. Prin urmare, probabil că a stat atât de aproape de victimă, încât a văzut

gaura din fruntea acesteia și s-a asigurat că nu dăduse greș. Dacă îi veți examina hainele, veți găsi cu siguranță un strat fin de praf de pușcă, iar acesta va dovedi întocmai ce vă zic. Cel mult doi metri.

– Un metru și jumătate, spuse Beate. Majoritatea armelor ejectează tubul glonțului spre dreapta, dar nu foarte departe. Acesta a fost probabil călcat în picioare, pentru că l-am găsit în zăpadă, la 1,46 metri distanță de corp. Și, în plus, bărbatul decedat avea niște fire de stofă pârlite pe mâneca hainei.

Harry o cercetă pe Beate cu privirea. Nu o aprecia numai pentru abilitatea ei înnăscută de a memora și distinge chipuri de persoane, ci și pentru inteligența, zelul și crezul nătâng pe care-l aveau amândoi: că slujba lor era foarte importantă.

Hagen își îndesă picioarele în zăpadă.

– Bine lucrat, Lønn. Dar cine ar fi putut plănui să împuște tocmai un ofițer din Armata Salvării?

– Nu era ofițer, remarcă Halvorsen. Era un simplu soldat. Ofițerii sunt angajați definitiv, soldații sunt doar voluntari sau lucrează pentru Armata Salvării pe bază de contract. Își răsfoi carnețelul. Robert Karlsen. 29 de ani. Necăsătorit, fără copii.

– Dar se pare că nu ducea lipsă de dușmani, zise Hagen. Tu ce spui, Lønn?

Beate nu se uită spre Hagen, ci spre Harry, în timp ce răspundea:

– Poate că nu a fost nimic personal. Există posibilitatea să fi fost un avertisment.

– Oh? făcu Hagen zâmbind. Și pentru cine crezi că era acest avertisment?

– Pentru Armata Salvării, probabil.

– Ce te face să crezi asta?

Beate ridică din umeri.

– Anumite convingeri, puncte de vedere diferite, interveni Halvorsen. Homosexualitate, femei-pastor, opiniile despre avort. Poate că era vreun fanatic sau alt...

– Vom lua în calcul și această teorie, îi asigură Hagen. Acum, vreau să văd cadavrul.

Atât Beate, cât și Halvorsen îi aruncară lui Harry câte o privire nedumerită. Harry îi făcu un semn din cap lui Beate.

– Isuse! exclama Halvorsen după ce Hagen plecă însoțit de Beate. Noul POB are de gând să preia investigațiile?

Îngândurat, Harry se frecă pe bărbie fără a scăpa din ochi cordonul de poliție care ținea în frâu mulțimea de ziariști și fotografi ce luminau cu blițurile întunericul nopții de iarnă.

– Profesionist, zise el.

– Cum?

– Beate a spus că autorul crimei este profesionist. Așa că hai să începem cu asta. Ce face un profesionist după o crimă?

– Își pregătește retragerea?

– Nu neapărat. În primul rând, vrea să scape de orice lucru care l-ar putea face suspect de crimă.

– Arma.

– Exact. Vreau să fie verificate toate depozitele, containerele, tomberoanele și curțile interioare din toate zonele aflate pe raza pieței Egertorget, cel puțin la cinci străzi distanță. Acum. Poți să mai ceri oameni dacă este necesar.

– OK!

– Și încearcă să găsești toate casetele video de la camerele de supraveghere din magazinele din zonă, cu toate înregistrările din jurul orei 19.

– O să-l pun pe Skarre să facă asta.

– Și mai e ceva. Știu că tipii de la *Dagbladet*[1] au un cuvânt de spus în organizarea concertelor de stradă,și scriu diverse articole despre acestea. Vreau să verifici dacă nu cumva fotograful lor are vreo poză cu spectatorii.

---

[1] Traducere literară: Revista zilnică; al doilea cel mai mare tabloid din Norvegia și ziarul aflat pe locul trei în privința tirajului (n.red.)

– Desigur. Nu m-am gândit la asta.

– Trimite-i pozele lui Beate, ca să arunce o privire. Și vreau ca toți detectivii să se adune în sala de ședințe, în zona roșie, mâine, la ora 10. O să le transmiți?

– Da.

– Unde sunt Li și Li?

– Îi chestionează pe martorii din gară. Două fete au stat chiar lângă făptaș când a tras.

– OK. Spune-i lui Ola să facă o listă cu familia și prietenii victimei. O să începem cu aceștia, ca să vedem dacă există printre ei cineva care să fi avut motive pentru a comite crima.

– Parcă ziceai că e opera unui profesionist.

– Trebuie să trimitem mai multe mingi în teren, Halvorsen. Și să începem să căutăm ce pare mai promițător. Familia și prietenii sunt ușor de găsit de obicei. Opt din zece crime sunt comise...

– ... de către o persoană care o cunoaște pe victimă, oftă Halvorsen.

În acel moment, cineva îl strigă pe Harry Hole. Amândoi se întoarseră la timp ca să-i vadă pe cei din presă năvălind spre ei prin zăpadă.

– Începe distracția, rosti Harry. Trimite-i la Hagen. Eu mă duc la gară.

Valiza fusese înregistrată și predată pentru verificare, iar el se îndrepta spre punctul pentru controlul de securitate. Era foarte vesel. Ultima sa misiune fusese îndeplinită. Era într-o dispoziție atât de bună, încât se hotărî să treacă prin filtrul de securitate. Scoase din buzunarul interior al hainei plicul albastru cu biletul de avion. Femeia de la punctul de control clătină din cap.

– Telefon mobil? întrebă ea.

– Nu.

Puse plicul pe masă, între aparatul cu raze X și detectorul de metale, în vreme ce se dezbrăca de paltonul său din păr de cămilă. Descoperi că încă purta eșarfa roșie. O scoase și o băgă în buzunar,

își puse apoi paltonul în tava pe care o primise și trecu prin filtru, urmărit de două perechi de ochi vigilenți. Punându-l la socoteală pe bărbatul care îi verifica paltonul și pe cel de la capătul transportorului cu bandă, numără cinci persoane din serviciul de securitate a căror sarcină era să se asigure că nu avea asupra lui vreun obiect care să poată fi folosit ca armă la bordul avionului. După ce trecu de filtru, se îmbrăcă din nou cu paltonul și se întoarse la masa pe care își lăsase biletul. Nimeni nu îl opri și trecu nestingherit mai departe. Se gândi ce simplu ar fi fost să strecoare în plic o lamă de cuțit. Ieși în holul mare de plecări și rămase surprins la vederea enormei ferestre panoramice pe care nu se mai putea distinge nimic. Aceasta era complet acoperită cu o perdea albă de zăpadă.

Martine stătea aplecată pe volan în timp ce ștergătoarele de parbriz aruncau în părți omătul.

– Ministrul s-a arătat încrezător în acțiunile noastre. Foarte încrezător, zise cu satisfacție David Eckhoff.

– Știai deja asta, spuse Martine. Oamenii de acest gen nu vin pentru supă și nici nu invită presa dacă au de gând să refuze. Ei vor să fie realeși.

– Da, zise Eckhoff oftând. Trebuie să fie realeși. Se uită pe geam. Arătos băiat. Rikard, nu-i așa?

– Ai mai spus asta, tăticule.

– Ar mai avea nevoie de ceva consiliere ca să fie persoana potrivită pentru noi.

Martine opri mașina în fața garajului de sub clădirea sediului, apăsă telecomanda și porțile de oțel se deschiseră cu zgomot. Intră cu mașina în garaj, hodorogind, iar pneurile cu cuie scrâșniră la contactul cu pavajul de beton.

Sub unul dintre becurile de pe tavan, lângă Volvo-ul albastru al comandantului, stătea Rikard, îmbrăcat în salopetă și purtând

mănuși. Dar privirea ei nu se îndreptă spre el, ci spre bărbatul înalt și blond, care se afla lângă Rikard și pe care îl recunoscu imediat.

Martine parcă lângă Volvo, dar rămase în mașină ca să caute ceva în geantă, în vreme ce tatăl ei coborî. Acesta lăsă portiera deschisă, iar ea îl auzi pe polițist spunând:

– Domnul Eckhoff?

Vocea lui răsuna între pereții garajului.

– Eu sunt. Pot să te ajut cu ceva, tinere?

Fiica recunoscu tonul pe care îl folosea tatăl ei. Tonul prietenos dar plin de autoritate al comandantului.

– Mă numesc Harry Hole. Sunt detectiv în cadrul poliției din Oslo. Este vorba despre unul dintre angajații dumneavoastră. Robert...

Martine putea simți privirea polițistului ațintită asupra ei în timp ce se dădea jos din mașină.

– ... Karlsen, continuă Hole îndreptându-și privirea spre comandant de această dată.

– Un frate de-al nostru, zise David Eckhoff.

– Poftim?

– Obișnuim să îi considerăm pe colegii noștri niște membri ai familiei.

– Înțeleg. În acest caz, mă tem că trebuie să vă aduc la cunoștință un deces în familie, *herr* Eckhoff.

Martine simți o gheară în piept. Polițistul așteptă câteva clipe pentru ca șocul veștii să se atenueze, apoi continuă:

– Robert Karlsen a fost împușcat mortal în Egertorget, în această seară, la ora 19.

– Dumnezeule mare! exclamă David Eckhoff. Cum?

– Tot ce știm deocamdată este că a fost împușcat de către un bărbat necunoscut din mulțime, care a dispărut imediat după crimă.

Comandantul clătină nedumerit din cap.

– Dar... spui că s-a întâmplat la ora 19? De ce... de ce nu am fost anunțat până acum?

– Pentru că trebuie să respectăm anumite proceduri în astfel de cazuri și le informăm mai întâi pe rude. Îmi pare rău să vă anunț că nu am reușit să găsim pe nimeni din familia lui.

Din comportamentul natural și răbdător al detectivului, Martine înțelese că acesta era obișnuit cu reacțiile oamenilor la aflarea unor astfel de vești și că nu-l deranjau toate aceste întrebări irelevante.

– Înțeleg, rosti Eckhoff umflându-și mai întâi obrajii și eliminând apoi aerul pe gură. Părinții lui Robert nu mai locuiesc în Norvegia, dar bănuiesc că l-ați contactat pe fratele lui, Jon, nu-i așa?

– Nu este acasă și nici nu răspunde la telefonul mobil. Mi s-a spus că ar putea fi aici, la sediu, lucrând până târziu. Oricum, singura persoană pe care am întâlnit-o aici este acest tânăr.

Făcu un semn din cap spre Rikard, care rămăsese pe loc, uitându-se la fiecare dintre cei de față cu niște ochi rotunzi și lucioși, ca o gorilă deprimată. Brațele acoperite cu niște mănuși enorme de mecanic îi atârnau în părți, fără vlagă, iar sudoarea îi strălucea pe buza superioară, pe care deja începuse să-i crească mustața.

– Aveți idee unde l-aș putea găsi pe fratele lui? întrebă polițistul.

Martine și tatăl ei se priviră și clătinară din cap.

– Aveți idee cine ar fi vrut să-l omoare pe Robert Karlsen?

Din nou, clătinară din cap.

– Ei bine, v-am anunțat. Trebuie să plec acum, dar am vrea să vă mai deranjăm mâine, cu mai multe întrebări.

– Desigur, inspectore, zise comandantul îndreptându-și umerii. Dar, înainte să pleci, ai putea să-mi dai mai multe detalii în legătură cu ce s-a întâmplat?

– Încercați pe teletext. Trebuie să plec.

Martine îl văzu pe tatăl său schimbându-se la față, apoi se întoarse spre polițist și îi întâlni privirea.

– Îmi cer scuze, zise acesta. Timpul este un factor important în această fază a investigației.

– Ați... ați putea încerca la locuința surorii mele. Thea Nilsen.

Toți trei se întoarseră spre Rikard. Acesta înghiți cu dificultate.

– Locuiește în blocul Armatei din Gøteborggata.

Polițistul dădu din cap. Vru să plece, dar își aminti ceva și se întoarse spre Eckhoff.

– De ce nu locuiesc părinții victimei în Norvegia?

– E o poveste lungă. Au renunțat.

– Renunțat?

– Și-au abandonat credința. Oamenii educați în spiritul Armatei Salvării consideră deseori dificil un alt drum.

Martine îl privi cu atenție pe tatăl ei. Dar nici măcar ea – propria fiică – nu și-ar fi dat seama că mințea, pentru că trăsăturile ferme ale comandantului nu trădau absolut nimic.

Polițistul se îndepărtă, iar ecoul pașilor lui se mai auzi preț de câteva clipe. Martine simți primul val de lacrimi. După ce se făcu liniște, Rikard își drese glasul și spuse:

– Am pus anvelopele în portbagaj.

Anunțul se auzi în sfârșit la microfonul aeroportului Gardemoen, exact cum bănuise:

– Din cauza condițiilor meteo, aeroportul a fost închis temporar.

Era de așteptat, își spuse el, mai ales că, în urmă cu o oră, fusese făcut primul anunț în legătură cu întârzierile din cauza ninsorii. Personalul aeroportului așteptase până ce ninsoarea așternuse pături groase de zăpadă deasupra avionului de afară. Involuntar, nu-i scăpase din ochi pe cei în uniformă. Cei de la aeroport purtau uniforme sau cel puțin așa își imagina el. Și atunci, când femeia în albastru din spatele ghișeului de la poarta de îmbarcare cu numărul 42 ridică microfonul, înțelese imediat ce avea de gând să zică, pentru că se citea pe fața ei. Zborul cu destinația Zagreb fusese anulat. Femeia își ceru apoi scuze. Spuse că avionul urma să plece la ora 10.40 în dimineața următoare. Anunțul stârni rumoare în rândul pasagerilor. Femeia continuă să vorbească agitată la microfon. Compania de transport aerian avea

să suporte prețul unui bilet de tren spre Oslo și cazarea în camerele hotelului SAS, atât pentru pasagerii aflați în tranzit, cât și pentru cei care aveau bilete dus-întors.

Era de așteptat, își zise din nou, în timp ce trenul spinteca întunericul nopții. Înainte de Oslo, trenul opri într-o singură stație, în dreptul unor case, unde totul era acoperit de zăpadă. Un câine stătea ghemuit sub una dintre băncile de pe peron, tremurând de frig, iar ninsoarea se cernea fără oprire la lumina becurilor din gară. Parcă era Tinto, câinele vagabond cel jucăuș din cartierul său din Vukovar, unde locuise în copilărie. Giorgi și alți doi băieți mai mari îi puseseră la gât lui Tinto o zgardă de piele pe care scria: „Numele: Tinto; Proprietarul: Toți cei din cartier". Nimeni nu voia să-i facă vreun rău lui Tinto. Nimeni. Uneori, acest lucru nu era de ajuns.

Jon se mutase într-un colț al camerei, ca să nu fie văzut, în vreme ce Thea se îndrepta spre ușă. Era Emma, vecina acesteia.

– Îmi pare rău, Thea, dar acest bărbat îl caută pe Jon Karlsen, într-o problemă urgentă.

– Jon?

Jon auzi apoi vocea unui bărbat:

– Da. Am fost informat că l-aș putea găsi la această adresă, la Thea Nilsen. Nu era nici un nume trecut jos la interfon, dar această doamnă a fost destul de amabilă să mă ajute.

– Jon, aici? Nu știu cum?...

– Sunt de la poliție. Mă numesc Harry Hole. E vorba despre fratele lui Jon.

– Robert?

Jon se îndreptă spre ușă. Un bărbat la fel de înalt ca el, cu ochi albaștri și luminoși, îl privea din pragul ușii.

– A comis Robert vreo infracțiune? întrebă Jon încercând să o ignore pe vecina Theei, care se ridicase pe vârfuri pentru a putea privi peste umărul polițistului.

– Nu știm deocamdată, spuse bărbatul. Pot să intru?

– Vă rog, zise Thea.

Detectivul intră în apartament și închise ușa după el, chiar în fața vecinei dezamăgite.

– Mă tem că am vești proaste. Poate că ar fi mai bine să luați loc.

Toți trei se așezară în jurul unei măsuțe de cafea. Vestea veni ca un pumn în stomac, iar capul lui Jon zvâcni ca reacție la vorbele polițistului.

– Mort? o auzi pe Thea șoptind. Robert?

Polițistul își drese vocea și vorbi în continuare. Cuvintele pe care le rostea i se păreau lui Jon niște sunete sinistre, obscure, greu de înțeles. În vreme ce îl asculta pe detectiv explicându-le circumstanțele crimei, Jon era concentrat asupra unui singur lucru. Privea gura întredeschisă a Theei, buzele ei roșii, strălucitoare și umede. Respirația ei era precipitată. Nu realiză că polițistul tăcuse până ce nu auzi vocea Theei:

– Jon? Răspunde la întrebare.

– Scuzați! Ce... m-ați întrebat?

– Știu că e un moment dificil, dar mă întrebam dacă există cineva care să fi dorit moartea fratelui dumitale.

– Moartea lui Robert?

Totul în jurul lui Jon părea să se miște cu încetinitorul, până și gestul său de a clătina din cap.

– Exact, zise polițistul fără să noteze nimic pe carnețelul pe care tocmai îl scosese din buzunar. Exista ceva la slujba sau în viața personală a fratelui dumitale care să-i fi atras dușmănia cuiva?

Jon își auzi propriul hohot de râs, destul de strident și complet nepotrivit în situația dată.

– Robert face parte din Armata Salvării, spuse el. Dușmanul nostru e sărăcia. Materială și spirituală. Cred că se întâmplă foarte rar ca vreunul dintre noi să fie omorât.

– Am înțeles. Asta în privința slujbei. Dar viața lui personală?

– Ceea ce am spus e valabil atât pentru relațiile sale de la slujbă, cât și pentru viața personală.

Polițistul așteptă în tăcere.

– Robert era prietenos, zise Jon, iar vocea lui începu să se stingă. Era loial. Toată lumea îl plăcea pe Robert. El...

Vocea îi deveni răgușită, apoi nu se mai auzi deloc.

Polițistul se uită în altă parte. Nu părea să se simtă în largul lui, dar așteptă. Și așteptă.

Jon respira cu dificultate. Înghiți de mai multe ori, înainte să spună:

– Poate că își mai pierdea din când în când controlul. Era cam... impulsiv. Unii oameni considerau că avea o doză de cinism. Dar așa era el. De fapt, în adâncul sufletului, Robert era un băiat blând.

Polițistul se întoarse spre Thea, apoi aruncă o privire pe notițele sale.

– Dumneata ești Thea Nilsen, sora lui Rikard Nilsen, bănuiesc. Corespunde această descriere cu părerea dumitale despre Robert Karlsen?

Thea ridică din umeri.

– Nu l-am cunoscut prea bine pe Robert. El... Thea își încrucișase brațele și evita privirea lui Jon. Nu a făcut rău nimănui, din câte știu eu.

– A zis vreodată ceva care să vă dea de bănuit că ar fi avut vreun conflict cu cineva?

Jon clătină din cap categoric, ca și cum ar fi încercat să scape de un gând care-l frământa. Robert era mort. Mort.

– Știți dacă datora vreo sumă de bani cuiva?

– Nu. Da. Mie. O sumă mică.

– Sigur nu era dator și altor persoane?

– La ce vă referiți?

– Robert obișnuia să consume droguri?

Jon îi aruncă polițistului o privire îngrozită, apoi spuse:

– Nu, nu consuma așa ceva.

– Cum puteți fi atât de sigur? Nu e întotdeauna...

– Noi lucrăm cu persoane dependente de droguri. Știm foarte bine simptomele. Și sunt sigur că Robert nu se droga. Bine?

Polițistul dădu din cap și își notă ceva în carnet.

– Îmi pare rău, dar trebuie să întrebăm aceste lucruri. Firește, nu putem exclude posibilitatea ca bărbatul care l-a împușcat să fi fost nebun și Robert să fi devenit din întâmplare victima acestuia. Sau – din moment ce soldatul Armatei Salvării care stă lângă ceaunul de Crăciun este un simbol – ca această crimă să fi fost comandată împotriva organizației voastre. Există ceva care să susțină această ultimă teorie?

Ca și cum ar fi fost sincronizați, cei doi tineri clătinară din cap simultan.

– Vă mulțumesc pentru ajutor.

Polițistul își îndesă carnetul în buzunarul paltonului și se ridică.

– N-am reușit să găsim un număr de telefon sau adresa părinților dumitale...

– Mă ocup eu de asta, zise Jon privind în gol. Sunteți sigur?

– Sigur de ce?

– Că este vorba de Robert?

– Da. Mă tem că este vorba despre el.

– Dar e singurul lucru de care sunteți sigur, izbucni Thea. În rest, nu știți absolut nimic.

Polițistul se opri o clipă în fața ușii, la auzul acestui comentariu.

– Cred că este o evaluare destul de corectă a acestei situații, zise el.

La ora două dimineața, ninsoarea se opri. Norii care atârnaseră până atunci deasupra orașului ca o cortină neagră și grea se adunaseră într-un singur loc, lăsând la vedere o enormă lună galbenă. Cerul fiind senin, temperatura începu din nou să scadă, făcând pereții caselor să scârțâie și să geamă.

10

MIERCURI, 17 DECEMBRIE. SCEPTICUL

Cea de-a şaptea zi înainte de Ajunul Crăciunului debută cu nişte temperaturi atât de scăzute, încât trecătorii de pe străzile din Oslo simţeau în jurul gâtului o mănuşă de oţel în timp ce se grăbeau în tăcere, concentraţi asupra unui singur lucru: să ajungă la destinaţie ca să poată scăpa de acea gheară îngheţată.

Harry aştepta în sala de şedinţe din zona roşie a sediului Poliţiei, ascultând raportul pesimist al lui Beate Lønn, încercând să ignore ziarele de pe masa din faţa lui. Crima era pe prima pagină a tuturor, pe fiecare apărea o fotografie neretuşată cu piaţa Egertorget înzăpezită şi întunecoasă, cu referinţe la diverse articole ce ocupau două sau trei pagini de ziar. *Verdens Gang*[1] sau *Dagbladet* reuşiseră să pună cap la cap nişte informaţii care, cu puţină bunăvoinţă, s-ar fi putut numi descrieri ale lui Robert Karlsen bazate pe nişte conversaţii scurte şi aleatorii cu prietenii şi cunoştinţele acestuia. „Un băiat de treabă." „Mereu gata să ajute pe cineva." „Tragic." Harry le răsfoise şi citise cu atenţie toate aceste articole fără să găsească nimic important. Nimeni

[1] Traducere literară: Mersul lumii; tabloid aflat pe locul doi în topul ziarelor norvegiene, în privinţa tirajului (n.red.)

nu-i contactase pe părinții victimei, iar *Aftenposten*[1] era singurul ziar care îl cita pe Jon: „De neînțeles" era titlul scurt care apărea sub fotografia unui bărbat ciufulit, cu o figură consternată, aflat în fața blocului Armatei Salvării din Gøteborggata. Articolul era scris de un prieten vechi de-al lui Harry, Roger Giendem.

Harry începu să-și scarpine coapsa printr-o ruptură pe care o avea în blugi, gândindu-se că ar fi trebuit să-și pună pe el niște indispensabili. Când venise la serviciu, la 7.30 dimineață, trecuse mai întâi pe la biroul lui Hagen ca să-l întrebe cine conducea investigația. Acesta îi aruncase o privire și-i spusese că împreună cu șeful poliției hotărâse ca acest caz să-i fie încredințat lui Harry. Până la noi ordine. Harry nu ceruse lămuriri în legătură cu ce putea însemna „până la noi ordine", ci dăduse din cap și plecase.

Încă de la ora 10, exact 12 detectivi de la Omucideri, plus Beate Lønn și Gunnar Hagen, care ținuse foarte mult să fie prezent la ședință, erau adânciți în discuții.

Și comentariul Theei Nilsen din seara anterioară era la fel de corect ca și atunci.

În primul rând, nu aveau martori. Nici unul dintre cei prezenți în seara aceea în Egertorget nu văzuse nimic important. Filmul celor de la CCTV[2] era încă verificat, dar, până în acel moment, nu descoperiseră nimic. Nici unul dintre angajații cu care vorbiseră în magazinele și restaurantele de pe strada Karl Johans nu observase nimic neobișnuit și nu apăruse nici un alt martor care să vorbească. Beate, care primise cu o noapte în urmă, de la *Dagbladet,* fotografiile spectatorilor, le spusese că acestea erau ori prim-planuri cu fete zâmbitoare, ori poze panoramice mult prea neclare ca să poată obține o imagine adecvată a trăsăturilor faciale. Ea mărise anumite porțiuni din aceste imagini panoramice, insistând pe spectatorii din fața lui

[1] Traducere literară: Ziarul de seară; cel mai vândut ziar din Norvegia (n.red.)

[2] Televiziune cu circuit închis (n.tr.)

Robert Karlsen, dar nu văzuse nici o armă sau altceva care să poată duce la identificarea persoanei pe care o căutau.

În al doilea rând, nu aveau nici o dovadă criminalistică, exceptând faptul că expertul în balistică de la *Krimteknisk* stabilise că proiectilul care penetrase capul lui Robert Karlsen se potrivea cu tubul de cartuş pe care îl găsiseră.

Şi, în al treilea rând, încă nu aveau un motiv al crimei. Beate Lønn termină de vorbit şi Harry îi dădu cuvântul lui Magnus Skarre.

– În dimineaţa aceasta, am vorbit cu şefa magazinului Fretex din Kirkeveien, magazinul la care lucra Robert Karlsen, zise Skarre.

Ironia sorţii făcea ca numele acestuia să însemne „a pronunţa cu r-ul rulat", iar el chiar aşa pronunţa. Skarre continuă:

– Era devastată şi mi-a spus că toată lumea îl iubea pe Robert, care era întotdeauna fermecător şi binedispus. A recunoscut că acesta era destul de imprevizibil, că erau zile când nu apărea pe la serviciu, dar nu îşi putea imagina să fi avut duşmani.

– La fel ziceau despre el şi cei cu care am stat eu de vorbă, spuse Halvorsen.

În timpul şedinţei, Gunnar Hagen şedea relaxat, cu mâinile la ceafă, urmărindu-l pe Harry cu un zâmbet subtil şi răbdător, ca şi cum ar fi asistat la un spectacol de magie şi s-ar fi aşteptat ca, dintr-un moment în altul, Harry să scoată un iepure din joben. Dar nu se întâmplă nimic deosebit. Nu aveau decât nişte bănuieli, ca de obicei. Nişte teorii.

– Aveţi vreo bănuială? întrebă Harry. Haideţi. Aveţi permisiunea să spuneţi tot ce vă trece prin minte, presupuneri sau ipoteze. După încheierea şedinţei, nu mai puteţi face acest lucru.

– Împuşcat în văzul tuturor, într-una dintre cele mai aglomerate zone din Oslo, zise Skarre. Există un singur domeniu de activitate în care se practică astfel de lucruri. Poate fi o treabă de criminal profesionist, ca să-i sperie pe ceilalţi consumatori dependenţi care nu-şi plătesc datoriile.

– Ei bine, zise Harry, nici unul dintre băieții de la Narcotice care lucrează sub acoperire nu a auzit și nici nu l-a văzut pe Robert Karlsen. E curat. Nici o infracțiune anterioară, absolut nimic. A auzit cineva de aici de vreun narcoman care să nu fi fost arestat?

– Legiștii nu au găsit urme de substanțe ilegale în probele de sânge, spuse Beate. Nu am văzut în raport nici o mențiune despre urme de ace sau altceva.

Hagen își drese glasul și toți se întoarseră spre dânsul.

– Un soldat al Armatei Salvării nu ar putea fi implicat în astfel de lucruri. Continuați!

Harry observă niște pete roșii pe fruntea lui Skarre. Acesta era scund și îndesat, un fost gimnast, cu părul negru, drept și cărare într-o parte. Skarre era unul dintre cei mai tineri detectivi, un arivist ambițios și arogant, care îi amintea în multe privințe de Tom Waaler când era tânăr, dar care nu avea inteligența deosebită a lui Waaler și nici talentul acestuia ca polițist. În orice caz, în ultimul an, orgoliul lui Skarre se evaporase într-o oarecare măsură, iar Harry începuse să creadă că nu le-ar fi fost imposibil să scoată din el un polițist bun, la urma urmei.

– Pe de altă parte, am aflat că lui Robert Karlsen îi plăcea să experimenteze tot felul de lucruri, spuse Harry. Iar noi știm că dependenții de droguri își pot ispăși pedepsele în magazinele Fretex.

Curiozitatea și accesibilitatea sunt o combinație foarte proastă.

– Exact, zise Skarre. Iar când am întrebat-o pe doamna de la Fretex dacă Robert avea vreo iubită, aceasta a spus că nu crede să fi avut. Cu toate că și-a amintit că a fost căutat de câteva ori de o fată de altă naționalitate, care părea totuși prea tânără pentru el. Ea bănuia că fata era din fosta Iugoslavie. Pot să pariez că este vorba de vreo albaneză din Kosovo.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Harry.

– Albaneză din Kosovo. Droguri.

– Ușurel, nu vă pripiți cu concluziile, făcu Hagen balansându-se în scaun. Acestea sunt pure supoziții, tinere.

– Chiar așa, zise Harry. Și supozițiile noastre rezolvă cazuri. Pentru că ele nu se bazează pe lipsă de informații, ci pe fapte reale și pe experiență. În această încăpere, ne rezervăm dreptul de a face deosebire între toți, indiferent de rasă, religie sau sex. În apărarea noastră, putem spune că persoanele discriminate nu sunt neapărat cei mai slabi membri ai societății noastre.

Halvorsen rânji. Mai auzise și înainte această regulă.

– Homosexualii, credincioșii entuziaști și femeile sunt, din punct de vedere statistic, mult mai supuși legilor decât bărbații heterosexuali între 18 și 60 de ani. Dar, dacă e vorba de o femeie – lesbiană sau albaneză din Kosovo –, cu anumite convingeri religioase, șansele ca acea persoană să fie traficant de droguri sunt totuși mult mai mari decât în cazul unui porc șovin plin de tatuaje pe frunte. Așa că, dacă ar trebui să alegem – și o putem face –, o vom căuta în primul rând pe albaneza aceea pentru a o interoga. Considerați că este nedrept față de albanezii din Kosovo care respectă legea? Desigur. Dar, din moment ce lucrăm pe bază de probabilități și avem resurse limitate, nu ne putem permite să ignorăm nici o sursă de informații, oricare ar fi aceea. Dacă experiența ne-a învățat că un procent neașteptat de mare al celor pe care i-am arestat la punctul de control din aeroportul Gardemoen erau persoane în scaune cu rotile care ascundeau droguri în toate orificiile, ne-am pus pe mâini mănuși din latex, i-am dat jos de pe scaune și l-am controlat cu degetul pe fiecare în parte. Trebuie doar să avem grijă să nu pomenim nimic în legătură cu aceste lucruri atunci când dăm declarații presei.

– Interesantă filosofie, Hole. Hagen se uită în jur, pentru a constata reacțiile celor de față, dar nu reuși să deslușească nimic pe chipurile acestora. Ei bine, să ne întoarcem la cazul nostru.

– Bine, spuse Harry. Vom continua de unde am rămas, vom căuta arma crimei, dar va trebui să mărim aria căutărilor, așa că vor fi cercetate zonele aflate la șase străzi distanță de piață. O să continuăm interogarea martorilor și vom trece pe la magazinele care au fost închise noaptea trecută. Nu vom mai pierde timpul cu filmul de la CCTV. Mai

bine așteptăm până ce vom stabili cu exactitate ce trebuie să căutăm. Li și Li, aveți adresa apartamentului în care locuia Robert Karlsen și mandatul de percheziție. E pe strada Gørbitz, nu-i așa?

Li și Li încuviințară din cap.

– Verificați și la biroul acestuia. Ați putea găsi ceva interesant. Aduceți aici toată corespondența din apartament și din birou, la fel și hard diskurile, ca să putem vedea cu cine a luat legătura în ultima vreme. Am vorbit cu cei de la Kripos[1], care au contactat astăzi Interpolul, ca să aflăm dacă au mai fost cazuri asemănătoare în Europa. Halvorsen, vii cu mine mai târziu până la sediul Armatei Salvării. Beate, aș vrea să stăm puțin de vorbă după ședință. Sunteți liberi!

Nu se mai auzi decât zgomotul scaunelor trase pe podea și târșâit de picioare.

– Un moment, domnilor!

Liniște. Toți se întoarseră spre Gunnar Hagen.

– Am constatat că unii dintre voi vin la serviciu în blugi rupți și articole vestimentare cu însemnele clubului de fotbal Vålerengen, dacă nu mă înșel. Poate că fostul șef de departament era de acord cu așa ceva, eu însă nu pot accepta acest lucru. Presa ne va urmări cu ochi de Argus. Începând de mâine, vreau să văd haine întregi și impecabile, fără sloganuri publicitare. Publicul stă cu ochii pe noi și trebuie să le oferim imaginea unor polițiști decenți, cu o poziție neutră, aflați în serviciul populației pentru apărarea ordinii publice. Și i-aș ruga pe inspectori și pe cei cu grad mai înalt decât cel de inspector să rămână în sală.

Încăperea se goli, iar Harry și cu Beate rămaseră la urmă.

– Vreau să emit o notă internă pentru toți inspectorii din departament, prin care să le aduc la cunoștință obligativitatea armelor, începând de săptămâna viitoare, zise Hagen.

Harry și Beate îl priviră surprinși. Hagen continuă:

– Situația se complică, mai spuse el ridicându-și arogant bărbia. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că armele vor deveni o necesitate

---

[1] *Kriminalpolitisentralen* – Departamentul central de omucideri (n.red.)

în poliție, de-acum încolo. Şi, de altfel, ofițerii cu grad înalt ar trebui să dea un exemplu, fiind primii care vor purta arme. O armă de foc nu trebuie să fie un obiect neobişnuit pentru un polițist, ci o unealtă utilă în acest domeniu, la fel ca un telefon mobil sau un computer. În regulă?

– Ei bine, zise Harry, eu nu am permis de portarmă.

– Presupun că glumeşti, spuse Hagen.

– Am ratat testul toamna trecută, aşa că a trebuit să predau pistolul.

– Am să-ți obțin un permis. Am această autoritate. Vei găsi un formular tipizat în compartimentul de corespondență, ca să îți poți ridica arma. Nimeni nu va face excepție. Sunteți liberi.

Hagen plecă.

– Cred că nu e în toate mințile, zise Harry. Pentru ce naiba să avem nevoie de arme?

– E vremea să ne cârpim blugii şi să ne cumpărăm un toc pentru armă, nu? spuse Beate cu o sclipire veselă în ochi.

– Hm! Nu m-ar deranja să arunc o privire pe fotografiile celor de la *Dagbladet* cu piața Egertorget.

– Serveşte-te! Beate îi întinse un dosar galben. Pot să te întreb ceva, Harry?

– Desigur.

– De ce ai făcut asta?

– Ce anume?

– De ce i-ai luat apărarea lui Magnus Skarre? Ştii doar că e rasist, iar tu nu ai crezut o iotă din discursul tău despre discriminare. Ai făcut-o doar ca să-l enervezi pe noul POB? Sau ca să te asiguri că vei atrage antipatia tuturor, de-acum înainte?

Harry deschise plicul.

– Am să-ți trimit pozele mai târziu.

Stătea la o fereastră dintr-o cameră a hotelului Radisson SAS din piața Holbergs, privind oraşul acela alb şi complet înghețat înainte

de ivirea zorilor. Clădirile modeste nu erau prea înalte în zona aceea, lucru ciudat ţinând cont că era vorba despre capitala uneia dintre cele mai bogate ţări ale lumii. Royal Palace era o clădire simplă şi galbenă, un compromis între o democraţie onestă şi o monarhie săracă. Printre ramurile copacilor golaşi, zări un balcon de mari dimensiuni. Regele trebuie să se fi adresat poporului din acel balcon. Ridică la umăr o puşcă imaginară, închise un ochi şi ţinti. Balconul se împărţi în două imagini identice.

Îl visase pe Giorgi.

Prima dată când îl întâlnise pe Giorgi, acesta stătea ghemuit lângă un câine care scheuna. Câinele era Tinto, dar el se întrebase cine era băiatul acela cu părul blond şi cârlionţat. Împreună, reuşiseră să-l pună pe Tinto într-o cutie de lemn şi să-l ducă la veterinarul din oraş, care locuia într-o casă cenuşie de cărămidă, cu două camere, într-o livadă de meri lăsată în paragină, de pe malul râului. Veterinarul descoperise că Tinto avea probleme cu dinţii şi le spusese că el nu era dentist. În afară de asta, cine ar fi plătit pentru un câine bătrân care avea să-şi piardă şi ceilalţi dinţi în foarte scurt timp? Veterinarul considera că ar fi fost mai bine să-i facă o injecţie care să-l adoarmă pe vecie, ca să evite durerile şi moartea lentă prin înfometare. Dar atunci Giorgi începuse să plângă. Plângea strident şi sfâşietor, aproape melodios. Iar când veterinarul îl întrebase de ce plângea, Giorgi îi spusese că acel câine putea fi chiar Isus, pentru că tatăl lui îi povestise că Isus se afla printre ei, sub forma celei mai umile fiinţe de pe pământ. Poate că Isus era chiar acel biet câine neajutorat, căruia nimeni nu avea să-i ofere adăpost sau mâncare. Clătinând din cap, veterinarul îl sunase pe dentist.

După terminarea orelor, el şi Giorgi plecaseră împreună de la şcoală, ca să-l vadă pe Tinto. Acesta îi întâmpinase dând bucuros din coadă, iar veterinarul le arătase plombele rezistente, de culoare neagră, din gura câinelui. Deşi Giorgi era cu un an mai mare decât el, se mai jucaseră de câteva ori după această întâmplare. Dar numai câteva

săptămâni, pentru că urmase vacanța de vară. Iar la începerea școlii, în toamnă, Giorgi părea să-l fi uitat deja. Oricum, îl ignora, ca și cum nu l-ar mai fi interesat prietenia lui.

Iar el îl uitase pe Tinto, în schimb, nu reușea să-l uite pe Giorgi. Cu toate astea, câțiva ani mai târziu, în timpul asediului, găsise printre ruinele din partea de sud a orașului un câine costeliv. Acesta venise în fugă spre el, ca să-l lingă pe față. Câinele își pierduse zgarda din piele și, numai atunci când zărise plombele de culoare neagră din gura lui, realizase că era Tinto.

Se uită la ceas. Autobuzul care trebuia să-i ducă la aeroport ajungea peste zece minute. Își luă valiza și aruncă o ultimă privire prin cameră, ca să se asigure că nu uitase nimic. Când deschise ușa, se auzi un foșnet de hârtie. Se uită pe coridor și văzu același ziar în fața fiecărei uși de pe palier. Fotografia de pe prima pagină îi atrase atenția. Era o imagine de la locul crimei.

Se aplecă și ridică de pe podea ziarul gros, al cărui titlu era scris cu litere gotice, ilizibile. În vreme ce aștepta liftul, încercă să citească, dar, deși unele cuvinte îi aminteau cumva de limba germană, nu înțelegea nimic. În schimb, începu să răsfoiască grăbit ziarul, ca să găsească articolele de pe prima pagină. Ușile liftului se deschiseră, iar lui îi trecu prin minte să lase ziarul gros și incomod în coșul de gunoi dintre cele două lifturi. Dar liftul era gol, așa că păstră ziarul, apăsă butonul cu cifra zero și se concentră asupra pozelor. Textul de sub una dintre ele îi atrase atenția. Nu-i venea să creadă ce citea. Liftul începu să coboare, iar el înțelese brusc adevărul. Era șocat. Îngrozitoarea certitudine îl făcu să amețească pentru o clipă. Se sprijini de peretele cabinei ca să nu cadă. Aproape că scăpă ziarul din mână și nici nu observă când ușile liftului se deschiseră în fața lui. Când ridică privirea în cele din urmă, constată că se afla într-un spațiu întunecos, probabil la subsol, și nu la recepție, cum crezuse el. Lucru foarte ciudat, recepția se afla la primul etaj în această țară. Ieși din lift, iar ușile se închiseră în spatele lui. Se opri în întuneric și încercă să-și limpezească mintea,

pentru că situația de față îi strica toate planurile. Autobuzul care mergea la aeroport pleca în opt minute. Atât mai avea la dispoziție ca să ia o decizie.

– Încerc să mă uit la niște poze aici, spuse disperat Harry.

Halvorsen se iți de după biroul său, care se afla chiar în fața biroului lui Harry.

– Chiar te rog.

– Atunci, nu mai trosni din degete. De ce faci asta?

– A, asta? Halvorsen își privi mâinile, apoi își trosni din nou degetele. Râse stânjenit. E doar un vechi obicei de-al meu.

– Nu mai spune!

– Tatăl meu era fanul lui Lev Yashin, un celebru portar rus din anii '60.

Harry așteptă ca Halvorsen să continue.

– Tatăl meu voia să mă vadă portar al clubului Steinkjer. Așa că, atunci când eram mic, obișnuia să-și trosnească degetele în fața ochilor mei. Așa. Ca să mă întărească, astfel încât să nu-mi fie frică de șuturile la poartă. Se pare că tatăl lui Yashin făcuse la fel. Dacă nu clipeam, primeam un cub de zahăr.

După aceste cuvinte, biroul se cufundă într-o tăcere deplină.

– Glumești, zise Harry.

– Nici vorbă. Primeam un cub de zahăr brun.

– Mă refer la trosnitul degetelor. E adevărat?

– Absolut. O făcea mereu. În timpul mesei, când ne uitam la televizor, chiar și atunci când prietenii mei erau de față. Până la urmă, am început să fac și eu același lucru. Am scris numele lui Yashin pe toate gențile mele de școală și l-am gravat pe pupitru. Până și acum, folosesc numele lui Yashin ca parolă pentru computerul meu sau oriunde este nevoie. Chiar dacă știu foarte bine că am fost manipulat. Înțelegi?

– Nu. Te ajută cumva acest obicei?

– Da. Nu mi-e frică de șuturi.

– Deci, tu...

– Nu. S-a dovedit că nu am simțul mingii.

Harry se ciupi cu două degete de buza superioară.

– N-ai reușit să descoperi nimic în pozele alea? întrebă Halvorsen.

– Nu, mai ales dacă te aud cum îți trosnești degetele întruna. Și mă mai și ții de vorbă.

Halvorsen clătină încet din cap.

– N-ar trebui să fim deja în drum spre sediul Armatei Salvării?

– Plecăm imediat ce termin. Halvorsen!

– Da?

– Chiar trebuie să respiri atât de... *ciudat?*

Halvorsen închise gura și își ținu respirația. Harry închise ochii și îi deschise din nou după câteva secunde. Lui Halvorsen i se păru că observase un zâmbet. Dar nu ar fi băgat mâna în foc. Acum, zâmbetul dispăruse, înlocuit de o cută adâncă pe fruntea inspectorului.

– Vino să arunci o privire, Halvorsen.

Halvorsen ocoli birourile. În fața lui Harry erau două fotografii, ambele cu mulțimea din Egertorget.

– Îl vezi pe bărbatul cu pălărie de fetru, cel care are o eșarfă mică la gât? Harry puse degetul pe un chip destul de neclar din fotografie. Bărbatul acesta stă în rând cu Robert Karlsen, chiar într-o parte a scenei pe care cântă formația, nu-i așa?

– Da...

– Dar privește acum această poză. Aici. Aceeași pălărie și aceeași eșarfă, dar, de data asta, bărbatul este în mijloc, chiar în fața formației.

– E chiar atât de ciudat acest lucru? Probabil că s-a deplasat spre mijloc, ca să audă și să vadă mai bine.

– Dar dacă a făcut asta în ordine inversă? Halvorsen nu răspunse, așa că Harry continuă. La un concert, nu îți schimbi locul din față pentru un loc lângă boxe, de unde nici nu poți vedea formația. Doar dacă nu ai un motiv întemeiat.

– Ca, de exemplu, să împuști pe cineva?

– Nu e nevoie să fii ironic.

– Bine, dar nici nu știi la ce ore au fost făcute cele două poze, nu știi care a fost prima. Pariez că s-a mutat la mijloc.

– Pe cât?

– Pe 200.

– În regulă. Uită-te la lumina de sub acest stâlp. Apare în ambele fotografii. Harry îi întinse lui Halvorsen o lupă. Poți vedea vreo diferență?

Halvorsen dădu încet din cap.

– Zăpadă, zise Harry. În fotografia asta, în care bărbatul stă într-o parte a scenei, se vede cum ninge. Ninsoarea a început în seara zilei de ieri și nu s-a mai oprit până târziu noaptea trecută. Asta înseamnă că fotografia asta a fost făcută mai târziu. Trebuie să-l sunăm pe tipul ăla, Wedlog, de la *Dagbladet.* Dacă a folosit cumva o cameră digitală cu ceas, am putea afla ora exactă la care a fost făcută poza.

Hans Wedlog, de la *Dagbladet*, era unul dintre cei care aveau încredere oarbă în aparatele foto cu un singur obiectiv pentru reflexie, cele care funcționau cu role de film. De aceea, în privința orei la care fuseseră făcute pozele, acesta fu nevoit să-l dezamăgească pe inspector.

– Bine, zise Hole. Numai tu ai făcut poze la concertul de ieri-seară?

– Eu și Rødberg suntem cei care ne ocupăm de concertele stradale.

– Dacă folosești filme, trebuie să-ți fi rămas pe undeva fotografii ale celor din mulțime, nu-i așa?

– Da, le-am păstrat. Dacă aș fi folosit o cameră digitală, nu le-aș mai fi avut. La ora asta, ar fi fost deja șterse.

– La asta mă gândeam și eu. De asemenea, mă întrebam dacă nu ai vrea să-mi faci o favoare.

– Aha!

– Ai putea verifica filmul de alaltăieri, ca să vezi dacă nu găsești un individ cu pălărie de fetru și haină de ploaie de culoare neagră? Avea o eșarfă la gât. Am găsit o poză făcută de tine și tocmai o cercetam.

Halvorsen o va scana și ți-o va trimite chiar acum dacă ești lângă calculator.

Harry simți din vocea lui Wedlog că acesta șovăia.

– Eu pot să-ți trimit pozele, nici o problemă, dar verificarea lor este treaba poliției și nu vreau să ne încurcăm unul pe altul.

– Mă tem că timpul ne presează. Ai vrea să obții o fotografie cu suspectul principal al poliției sau nu?

– Asta înseamnă că ne vei lăsa să o tipărim?

– Da.

După voce, Wedlog păru mai liniștit.

– Acum sunt în laborator, așa că pot verifica în câteva clipe. Am făcut o mulțime de poze cu cei din piață, așa că sunt șanse să găsesc ce mi-ai cerut. Lasă-mă cinci minute.

Halvorsen scană fotografia și o trimise, iar Harry rămase pe scaun, bătând darabana pe suprafața biroului în vreme ce aștepta.

– Ce te face să crezi că făptașul era acolo, cu o seară înainte? întrebă Halvorsen.

– Nu sunt sigur de nimic, zise Harry. Dar, dacă Beate are dreptate și avem de-a face cu un profesionist, ar fi trebuit să cerceteze mai întâi terenul, așa că ar fi fost de preferat s-o facă la o oră la care condițiile să fie asemănătoare cu cele din ziua crimei pe care o plănuia. Iar în piață mai fusese un concert cu o zi înainte.

Cele cinci minute trecură. După unsprezece minute, telefonul sună.

– Wedlog la telefon. Îmi pare rău, n-am găsit pe nimeni cu pălărie de fetru și haină de ploaie de culoare neagră. Și nici vreo eșarfă.

– La naiba! rosti Harry clar și răspicat.

– Regret că nu am vești bune. Vrei să ți le trimit ca să le verifici cu ochii tăi? În seara aceea, aveam lumina îndreptată spre public. Vei distinge mult mai bine toate chipurile.

Harry ezită. Era important să-și stabilească prioritățile și nu știa cât timp i-ar fi trebuit ca să verifice pozele. Timpul era un factor deosebit de important, mai ales primele 24 de ore de la crimă.

– Trimite pozele. Ne vom uita mai târziu peste ele, mai zise Harry, pe punctul de a-i comunica lui Wedlog adresa lui de e-mail. Stai puțin, mai bine le trimiți direct la *Krimteknisk*, lui Lønn. Poate că ea va vedea ceva. Îi dictă lui Wedlog adresa acesteia. Și nu vreau ca numele meu să fie menționat în ziar, bine?

– Am înțeles. Va fi menționată doar o „sursă anonimă din poliție". Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine.

Harry puse receptorul în furcă și făcu un semn din cap spre Halvorsen, care-l privea cu ochii cât cepele.

– În regulă, Junior, să mergem la sediul Armatei Salvării.

Halvorsen îi aruncă o privire lui Harry. Detectivul nu reuși să-și ascundă nerăbdarea în vreme ce se uita pe avizier, citind mesajele despre vizita predicatorilor, repetițiile corului și ordinele de serviciu. În cele din urmă, doamna cu părul argintiu de la recepție, îmbrăcată în uniforma Armatei Salvării, termină de vorbit la telefon și se întoarse spre ei cu fața numai zâmbet.

Harry îi explică scurt și concis scopul vizitei lor. Ea dădu din cap, ca și cum i-ar fi așteptat, și le indică unde trebuiau să ajungă.

În timp ce așteptau liftul, cei doi nu scoaseră o vorbă, dar Halvorsen văzu broboanele de sudoare de pe fruntea inspectorului. Știa că lui Harry nu-i plăceau lifturile. Urcară cu liftul până la etajul patru, iar Halvorsen îl urmă îndeaproape pe Harry pe coridoarele zugrăvite în galben, până la o ușă deschisă. Harry se opri atât de brusc, încât Halvorsen aproape că se izbi de el.

– Bună ziua, salută Harry.

– Bună, se auzi o voce de femeie. Din nou, dumneavoastră?

Statura impresionantă a lui Harry acoperea toată ușa, împiedicându-l pe Halvorsen să vadă cu cine vorbea acesta. Totuși, Halvorsen sesiză imediat schimbarea din vocea lui Harry, când spuse:

– Chiar eu. Comandantul este?

– Vă așteaptă. Intrați, vă rog.

Halvorsen îl urmă pe Harry prin mica anticameră, salutând-o scurt din cap pe o tânără micuță, din spatele unui birou. Pereții din biroul comandantului erau decorați cu scuturi din lemn, măști și sulițe. Pe rafturile pline de cărți ale bibliotecii gravate cu figuri africane erau mai multe fotografii cu cei din familia comandantului, după bănuielile lui Halvorsen.

– Vă mulțumim că ne-ați primit atât de repede, *herr* Eckhoff, zise Harry. Acesta este ofițerul Halvorsen.

– E o adevărată tragedie, spuse Eckhoff, care se ridicase de pe scaunul său de la birou, invitându-i cu un gest să ia loc. Presa a stat toată ziua pe capul nostru. Ziceți-mi și mie ce-ați aflat până acum.

Harry și Halvorsen se priviră cu subînțeles.

– Nu putem să facem publice aceste informații, *herr* Eckhoff.

Comandantul se încruntă amenințător. Halvorsen oftă ușor și se pregăti sufletește pentru încă o luptă între cocoși. Dar sprâncenele comandantului se ridicară imediat.

– Te rog să mă ierți, inspectore. Deformație profesională. În calitate de comandant aici, uneori mai uit că nu toată lumea trebuie să-mi raporteze ce se întâmplă. Cu ce vă pot ajuta?

– În câteva cuvinte, mă întrebam dacă v-ați gândit la vreun motiv pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Hm! Desigur, m-am gândit la acest lucru. E dificil să mă opresc asupra unei cauze. Robert era un dezastru, dar un băiat drăguț, în fond. Complet diferit de fratele său.

– Jon nu este drăguț?

– El nu e un dezastru.

– În ce fel de afaceri era implicat Robert?

– Implicat? Sugerați anumite lucruri despre care eu nu știu nimic. Am vrut să spun că, spre deosebire de fratele său, Robert nu avea nici un scop în viață. L-am cunoscut bine pe tatăl lor. Josef era unul dintre cei mai buni ofițeri pe care i-am avut. Dar și-a pierdut credința.

– Ați spus că este vorba despre o poveste lungă. Am putea auzi o versiune redusă a acesteia?

– Bună întrebare. Comandantul oftă din greu și se uită pe geam, apoi zise: Josef a lucrat în China, pe vremea inundațiilor. Prea puțini de acolo auziseră de Dumnezeul nostru și mureau ca muștele. Așa cum Josef interpreta Biblia, nici unul dintre oamenii aceia nu avea să fie salvat dacă nu îl acceptau pe Isus; toți aveau să ardă în iad. Josef distribuia medicamente în provincia Hunan. Apele revărsate erau pline de vipere Russell și mulți oameni fuseseră mușcați. Chiar dacă Josef și cei din echipa lui luaseră cu ei o cutie plină cu ser antivenin, au ajuns mult prea târziu la cei mușcați, pentru că acest șarpe are un venin hemotoxic, care dizolvă pereții arterelor și le face pe victime să sângereze prin toate orificiile corpului, chiar prin ochi și urechi. Cei mușcați mor în maximum două ore. Eu însumi am fost martorul efectelor unui astfel de venin când am lucrat ca misionar în Tanzania și am văzut oameni mușcați de reptile otrăvitoare. O imagine cumplită.

Eckhoff închise ochii pentru o clipă, apoi continuă:

– Oricum, într-unul dintre sate, Josef și asistenta sa tocmai le administrau penicilină unor gemeni care aveau pneumonie, când în casă a intrat tatăl copiilor. Acesta fusese mușcat de o viperă Russell în apa din lanul de orez. Josef Karlsen mai avea o singură doză de ser antivenin, așa că a rugat-o pe asistentă să îl pună în seringă și să i-l injecteze bărbatului. Între timp, Josef ieșise, pentru că avea, ca mulți alții, crampe stomacale și diaree. După inundații, apa rămăsese crescută și, în vreme ce stătea ghemuit, a fost mușcat de testicule și a țipat atât de tare, încât toți și-au dat seama ce se întâmplase. Când s-a întors în casă, asistenta i-a spus că păgânul chinez a refuzat injecția deoarece auzise că Josef fusese și el mușcat și voia ca acesta să primească serul în locul lui. Chinezul considera că viața lui Josef era mai importantă, pentru că Josef ar fi putut salva în continuare viața multor copii, în schimb el era doar un fermier care nici nu mai avea fermă.

Eckhoff se opri şi inspiră adânc.

–Josef a povestit că era atât de speriat, încât nici măcar nu i-a trecut prin minte să refuze oferta şi i-a cerut asistentei să-i facă imediat injecţia. Mai târziu, a început să plângă în vreme ce fermierul chinez încerca să-l consoleze. După ce şi-a mai revenit în cele din urmă, i-a cerut asistentei să-l întrebe pe chinezul necredincios dacă auzise de Isus. Asistenta nici măcar nu a avut timp să-i pună această întrebare că pantalonii chinezului se şi înroşiseră de sânge. Bărbatul a murit în câteva secunde.

Eckhoff se opri şi îi privi pe cei doi bărbaţi ca şi cum ar fi aşteptat ca povestea să-şi facă efectul. „Este pauza pe care o face un pastor instruit pentru a crea atmosferă", se gândi Harry.

– Deci bărbatul acela arde acum în iad?

– Conform convingerilor lui Josef, aşa este. Cu toate astea, Josef a renunţat la religie.

– Înseamnă că ăsta a fost motivul pentru care şi-a abandonat credinţa şi a plecat din ţară?

– Asta a fost ceea ce mi-a spus.

Harry dădu din cap şi începu să se uite pe carneţelul său, pe care îl scosese din buzunar.

– Deci Josef Karlsen se va mistui în flăcările iadului pentru că nu a fost în stare să accepte... ăăă, paradoxul despre credinţă. Am înţeles corect?

– Te mişti pe un teren destul de nesigur şi pentru un teolog, Hole. Dumneata eşti creştin?

– Nu. Sunt detectiv. Cred în dovezi.

– Ceea ce înseamnă?

Harry privi pe furiş la ceas şi ezită înainte de a da un răspuns rapid, oferit cu o voce gravă:

– Am probleme cu acceptarea unei religii care spune că simpla credinţă este destul pentru a obţine un bilet spre ceruri. Cu alte cuvinte, cred că idealul acestei religii este abilitatea voastră de a vă manipula

propriul bun-simț pentru a accepta ceva ce intelectul vostru respinge. Este același model de supunere intelectuală pe care l-a folosit dictatura de-a lungul timpului, conceptul unui raționament superior, fără alte obligații, pentru a se elibera de povara dovezii.

Comandantul aprobă cu o mișcare din cap.

– O obiecție chibzuită, inspectore. Și, desigur, nu ești primul care gândește astfel. Dar, cu toate astea, există mulți oameni de seamă, mult mai inteligenți decât dumneata sau decât mine, care sunt credincioși. Acesta nu este un paradox pentru dumneata?

– Nu, zise Harry. Eu întâlnesc mereu oameni mult mai inteligenți decât mine. Unii dintre ei ucid pentru motive pe care nici dumneavoastră și nici eu nu le-am putea înțelege. Credeți că moartea lui Robert putea fi de fapt un atentat împotriva Armatei Salvării?

Comandantul reacționă instinctiv, îndreptându-și brusc umerii așa cum ședea pe scaun.

– Dacă dumneata crezi că a fost opera unui grup de separatiști, eu mă îndoiesc. Armata Salvării a păstrat întotdeauna o poziție neutră în problemele politice. Și am fost mereu consecvenți în această privință. Nici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu am ieșit la rampă ca să ne declarăm public poziția împotriva ocupației germane. Ne-am văzut de treabă, la fel ca întotdeauna.

– Felicitări! comentă Halvorsen pe un ton sec, însă primi de la Harry o privire care-i sugera să fie prudent.

– Singura invazie pentru care ne-am dat acceptul și binecuvântarea a fost cea din 1888, preciză Eckhoff cu însuflețire, atunci când Armata Salvării din Suedia a decis să ocupe Norvegia, iar noi am înființat prima bază în care se servea supă, în cel mai sărac cartier al clasei muncitoare din Oslo. Acolo unde se află acum sediul Poliției, știți și voi asta, băieți.

– Îmi imaginez că sunt o mulțime de oameni care apreciază ceea ce faceți, spuse Harry. Mi se pare că Armata Salvării a devenit mai populară decât niciodată.

– Ei bine, şi da, şi nu, zise Eckhoff. Ne bucurăm de încrederea poporului norvegian. Putem simţi acest lucru. Dar cu recrutările nu stăm prea bine în ultima vreme. În această toamnă s-au înscris doar 11 cadeţi la Şcoala de Ofiţeri aiArmatei din Asker, deşi căminul garnizoanei are o capacitate de 60 de locuri. Şi, din moment ce politica noastră este să susţinem o interpretare conservatoare a Bibliei în privinţa homosexualităţii, de exemplu, se înţelege de la sine că nu suntem populari în toate cercurile. Ne vom reveni, sunt foarte sigur de asta, doar că ne mişcăm destul de încet faţă de reprezentanţii cu viziuni mai liberale ai organizaţiei noastre din alte colţuri ale lumii. Dar ştiţi ce? Eu cred că, în vremurile astea schimbătoare, nu contează atât de mult dacă unele lucruri se mişcă puţin mai încet.

Comandantul le zâmbi lui Halvorsen şi lui Harry de parcă ar fi fost sigur că aceştia aprobau spusele sale. Eckhoff continuă:

– Oricum, persoanele mai tinere din organizaţie vor prelua conducerea. Iar eu am convingerea că vor aduce un suflu nou în organizaţie. Momentan, suntem pe punctul de a numi un nou şef al Administraţiei. Câţiva candidaţi foarte tineri au solicitat acest post.

Îşi puse o mână pe stomac.

– Unul dintre candidaţi era cumva Robert? întrebă Harry.

Comandantul clătină din cap zâmbind.

– Pot să spun cu toată convingerea că nu. Fratele lui, Jon, este unul dintre candidaţi. Cel care va fi numit în această funcţie va deţine controlul asupra unor considerabile sume de bani şi asupra tuturor proprietăţilor Armatei, iar Robert nu era genul de persoană căreia să-i putem încredinţa o asemenea răspundere. Iar el nici măcar nu a făcut Şcoala de Ofiţeri.

– Este vorba despre proprietăţile din Gøteborggata?

– Avem multe proprietăţi. Angajaţii noştri locuiesc în Gøteborggata, în vreme ce alte clădiri din oraş, cum ar fi cea dinJacob Aalls Gate, sunt folosite ca adăpost pentru refugiaţii din Eritreea, Somalia şi Croaţia.

– Aha. Harry se mai uită o dată peste notițele sale, își închise pixul de mânerul scaunului și se ridică. Bănuiesc că v-am răpit destul din prețiosul dumneavoastră timp, *herr* Eckhoff.

– Oh, nu ați stat chiar atât de mult. La urma urmei, este o chestiune care ne privește pe toți.

Comandantul îi conduse până la ușă.

– Pot să îți pun o întrebare personală, Hole? îl întrebă comandantul. Te-am mai văzut undeva, înainte? Vezi dumneata, eu nu uit niciodată o față.

– Poate la televizor sau în ziar, spuse Harry. S-a făcut mare vâlvă în presă în legătură cu uciderea unui cetățean norvegian în Australia.

– Nu, nu, uit tot ce văd la televizor sau în ziare. Trebuie să te fi văzut în realitate.

– Vrei să te duci să aduci mașina? îl rugă Harry pe Halvorsen.

După plecarea lui Halvorsen, Harry se întoarse spre comandant.

– Nu-mi aduc aminte prea bine, dar Armata m-a ajutat o dată, zise el. M-a cules de pe stradă, într-o zi de iarnă, când eram atât de beat, încât nu mai știam ce-i cu mine. Soldatul care m-a găsit a vrut la început să sune la poliție, pentru că el credea că polițiștii puteau să se ocupe mai bine de astfel de cazuri. Oricum, i-am explicat că lucram la poliție și că urma să fiu dat afară dacă îi anunța. Așa că m-a dus la spitalul Field, unde mi-au făcut o injecție și am putut să dorm. Vă sunt foarte recunoscător și știu că le datorez mult celor din Armată.

David Eckhoff aprobă din cap.

– Ei bine, m-am gândit eu că trebuie să fie vorba de așa ceva, totuși nu am vrut să spun nimic. Și, în ceea ce privește recunoștința dumitale, cred că ar trebui să uităm de ea pentru moment. Noi îți vom rămâne datori dacă îl vei găsi pe cel care l-a ucis pe Robert. Fii binecuvântat, Hole, dumneata și munca dumitale.

Harry salută cu un gest din cap și ieși în anticameră, unde rămase pe loc un moment, uitându-se spre ușa închisă a biroului lui Eckhoff.

– Semănați foarte bine, zise Harry.

– Poftim? se auzi vocea profundă a femeii. A fost dur cu tine?

– Vreau să spun, în fotografie.

– Aaa, aveam 9 ani când am făcut poza aceea, preciză Martine Eckhoff. Mă mir că m-ai recunoscut.

Harry clătină din cap.

– Apropo, chiar voiam să te întâlnesc, ca să stăm puțin de vorbă.

– Da?

Lui Harry i se păru că fusese cam personal și se grăbi să adauge:

– În legătură cu Per Holmen.

– Despre ce-am mai putea vorbi? îl întrebă ea ridicând indiferentă din umeri, cu toate că vocea ei se răcise. Dumneata îți faci datoria, iar eu la fel.

– Poate. Dar eu... ei bine, voiam să spun că s-ar putea să mă fi înțeles greșit. Nu e totul așa cum crezi.

– Și ce puteam să înțeleg?

– Ți-am spus atunci că îmi pasă de Per Holmen. Și îmi pare rău că s-a sfârșit astfel, distrugând și ce mai rămăsese din familia lui. Așa este slujba mea uneori.

Martine dădu să răspundă, când sună telefonul. Ridică receptorul și ascultă.

– Biserica Vestre Aker, răspunse ea. Duminică, în 21, la ora 12. Da.

Puse receptorul în furcă.

– Toată lumea va merge la înmormântare, zise Martine răsfoind niște hârtii de pe birou. Politicieni, preoți și celebrități. Toți vor să profite atunci când suntem vulnerabili, când suferim. Managerul unei noi cântărețe din Armata Salvării a telefonat ca să ne anunțe că artista va cânta la înmormântare.

– Ei bine, spuse Harry întrebându-se ce ar fi fost mai potrivit să zică, este...

Dar telefonul sună din nou, aşa că nu mai află ce ar fi spus. Ştia că era momentul să se retragă în tăcere, aşa că salută din cap şi se îndreptă spre uşă.

– Am stabilit ca Ole să meargă miercuri în Egertorget, auzi vocea femeii în spatele lui. Da, pentru Robert. Aşa că întrebarea este dacă ai putea să vii cu mine în seara asta, pentru supa care se serveşte în autobuz.

În lift, înjură încet şi îşi frecă faţa cu mâinile, apoi începu să râdă tare, ca un apucat. Aşa cum râdeau oamenii în faţa unui clovn nemaipomenit de hazliu.

Biroul lui Robert părea, dacă acest lucru ar fi fost posibil, chiar mai mic în ziua aceea. Şi mai dezordonat. Steagul Armatei Salvării domina încăperea, alături de geamul împodobit cu flori de gheaţă, iar briceagul lui Robert era înfipt în tăblia biroului, între un teanc de hârtii şi nişte plicuri sigilate. Jon stătea pe scaunul de la birou, în timp ce privirea lui rătăcea pe pereţii încăperii. Văzu o fotografie cu Robert şi cu el. Când fusese făcută? Când erau în Østgård, bineînţeles, dar în vara cărui an? În poză, Robert se străduia să fie serios, dar nu-şi putuse opri un zâmbet. Spre deosebire de zâmbetul lui Robert, al său părea artificial, forţat.

Citise ziarele în dimineaţa aceea. I se părea nefiresc, deşi el ştia deja toate detaliile, de parcă ar fi fost vorba despre altă persoană, nu despre Robert.

Uşa se deschise. În prag stătea o femeie înaltă şi blondă, îmbrăcată cu o jachetă de pilot, de culoare kaki. Avea buze subţiri şi livide, o privire aspră, indiferentă şi un chip complet inexpresiv. În spatele ei era un bărbat îndesat, rotund la faţă, cu părul roşu şi privire naivă. Acesta avea întipărit pe faţă un fel de rânjet care părea să-l însoţească mereu, fie că primea veşti proaste sau bune.

– Cine sunteţi? îl întrebă femeia.

– Jon Karlsen. Când văzu că privirea femeii devine şi mai aspră, continuă: Sunt fratele lui Robert.

– Îmi cer scuze, rosti cu o voce monotonă femeia, intrând în cameră şi întinzându-i mâna. Toril Li, ofiţer de poliţie, Departamentul omucideri. Mâna femeii era puternică, dar caldă. El este ofiţerul Ola Li.

Bărbatul îl salută cu un semn din cap, iar Jon îi răspunse în acelaşi fel.

– Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat, se grăbi să adauge femeia. Dar, din moment ce este un caz de crimă, trebuie să sigilăm această cameră.

Jon încuviinţa din cap la fiecare vorbă a femeii, în timp ce ochii lui se întoarseră spre fotografia de pe perete.

– Mă tem că asta înseamnă că va trebui să...

– Da, desigur, zise Jon. Îmi pare rău, nu ştiam.

– E de înţeles, îi răspunse Toril Li cu un zâmbet.

Nu era un zâmbet larg, cordial, ci unul simplu şi prietenos, perfect adecvat acelei situaţii. Jon se gândi că oamenii din poliţie erau experimentaţi, ştiau cum să reacţioneze în astfel de situaţii, pentru că aveau mereu de-a face cu crime şi infracţiuni de tot felul. La fel ca preoţii. La fel ca tatăl său.

– Aţi atins vreun obiect din încăpere? întrebă femeia.

– Să ating vreun obiect? Nu, de ce să fi făcut aşa ceva? Stăteam doar pe scaun.

Jon se ridică şi, fără să ştie de ce, scoase briceagul înţepenit în tăblia biroului, îl închise şi îl băgă în buzunar.

– E toată a voastră, zise el părăsind încăperea.

Uşa se închise încet în spatele său. Ajunse la scări şi realiză că făcuse un lucru stupid. Nu trebuia să plece cu briceagul şi se întoarse ca să-l ducă înapoi. Când ajunse la uşa închisă, auzi vocea femeii care râdea.

– Dumnezeule, ce sperietură am tras! Este leit fratele său. La început, am crezut că am în faţă o fantomă.

– Dar nu seamănă chiar atât de bine, se auzi glasul bărbatului.

– Ai văzut doar o fotografie...

Lui Jon îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

Avionul SK-655 cu destinația Zagreb decolă exact la 10.40 de pe aeroportul Gardemoen, făcu un ocol spre stânga, deasupra lacului Hurdal, și se îndreptă apoi către sud, spre turnul de control din Aalborg, Danemarca. Fiind o zi neobișnuit de rece, stratul atmosferic cunoscut sub denumirea de tropopauză coborâse atât de mult, încât un McDonnell Douglas MD-81 îl străbătea deja, când ei erau deasupra centrului orașului Oslo. Și, fiindcă lăsa pe cer o dâră de vapori, ar fi văzut – dacă ar fi privit în sus, în timp ce tremura lângă cabinele telefonice din Jernbanetorget – avionul pentru care avea bilet în buzunarul paltonului din păr de cămilă.

Își băgase valiza într-un compartiment încuiat pentru bagaje, în Gara Centrală din Oslo. Acum, avea nevoie de o cameră de hotel. Și trebuia să-și termine misiunea. Iar asta însemna că trebuia să facă rost de o armă. Dar cum putea să găsească o armă într-un oraș în care nu cunoștea pe nimeni?

O auzi pe femeia de la Informații explicându-i într-o engleză melodioasă, cu accent scandinav, că în cartea de telefoane a orașului Oslo erau 17 abonați cu numele Jon Karlsen și că nu putea să-i transmită toate aceste numere de telefon. Totuși, îi putea da numărul Armatei Salvării, desigur. Femeia de la sediul Armatei Salvării îi răspunse că aveau într-adevăr un Jon Karlsen, însă în acea zi nu era la serviciu. El o asigură că intenționa să-i trimită lui Jon Karlsen un dar de Crăciun și îi ceru femeii adresa acestuia.

– Așteptați puțin, să văd. Gøteborggata numărul 4, cod poștal 0566. E bine că se mai gândește cineva și la el, sărmanul.

– Sărmanul?

– Da, ieri-seară, fratele lui a fost împușcat mortal.

– Fratele lui?

– Da, în piaţa Egertorget. Scrie şi în ziarul de astăzi.

Îi mulţumi femeii pentru ajutor şi închise telefonul.

Simţi o atingere pe umăr şi se întoarse. Când văzu paharul de carton, înţelese ce voia tânărul acela. Adevărat, jacheta din denim era cam soioasă, dar tânărul era proaspăt ras, avea o tunsoare modernă, haine destul de scumpe şi o privire deschisă, vigilentă. Acesta bâigui ceva, dar când el ridică din umeri şi îl făcu să priceapă că nu vorbea limba norvegiană, tipul începu să vorbească într-o engleză perfectă.

– Eu sunt Kristoffer. Am nevoie de bani ca să-mi iau o cameră la noapte. Altfel, am să îngheţ bocnă.

Vorbea de parcă şi-ar fi spus replica învăţată la un curs de marketing, un mesaj scurt şi concis, plus numele său, ca să adauge o notă emoţională care să-l ia prin surprindere pe cel acostat. Rugămintea veni însoţită de un zâmbet larg.

El clătină din cap şi dădu să plece, dar cerşetorul se puse în calea lui, cu paharul întins.

– Hai, domnule. N-ai fost nevoit niciodată să dormi pe jos, îngheţat de frig? Nu te-ai simţit niciodată îngrozit la venirea nopţii?

– De fapt, am trecut şi eu prin asta.

În momentul acela, simţi nevoia să-i povestească tânărului cum stătuse el ascuns patru zile în tranşeele inundate, ca să aştepte un tanc sârbesc.

– Atunci, ştii despre ce vorbesc, domnule.

Încuviinţă foarte încet din cap. Băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă şi i-o întinse lui Kristoffer fără să-l privească.

– Vei dormi oricum pe jos, nu-i aşa?

Kristoffer băgă banii în buzunar, mulţumi cu un semn scurt din cap şi adăugă zâmbind, parcă scuzându-se:

– Trebuie să-mi cumpăr medicamentele mai întâi.

– Dar unde dormi de obicei?

– Acolo. Cerşetorul întinse mâna ca să-i indice direcţia, iar el observă că avea unghii îngrijite. Urmări arătătorul lung şi subţire al

tânărului. Terminalul de containere. Vor să construiască acolo un teatru de operă, la vară. Kristoffer afişă încă un zâmbet larg. Iar mie îmi place opera.

– Nu e cam frig acolo?

– La noapte, cred că mă duc să dorm la Armata Salvării. Ei au întotdeauna un pat liber la azil.

– Adevărat?

Îl privi pe băiat. Avea un aspect destul de îngrijit, iar zâmbetul său dezvăluia nişte dinţi frumoşi, albi şi strălucitori. Cu toate acestea, i se părea că tânărul mirosea a putregai şi că, dacă ar fi ascultat cu atenţie, ar fi auzit ronţăitul miilor de creaturi care îl devorau pe dinăuntru.

11

MIERCURI, 17 DECEMBRIE. CROATUL

Halvorsen aştepta răbdător la volan, în spatele unei maşini cu număr de Bergen. Roţile acesteia începură să patineze pe gheaţa de pe asfalt atunci când şoferul apăsă la maximum pedala acceleraţiei. În acest timp, Harry vorbea cu Beate la telefonul mobil:

– Ce vrei să spui? ţipă Harry în telefon, ca să acopere zgomotul asurzitor al motorului.

– Nu mi se pare că ar fi vorba de aceeaşi persoană în aceste două fotografii, repetă Beate.

– Dar e aceeaşi pălărie de fetru, aceeaşi haină de ploaie şi aceeaşi eşarfă micuţă. Trebuie să fie aceeaşi persoană, nu crezi?

Ea nu răspunse.

– Beate?

– Feţele sunt neclare. Este ceva ciudat şi nu-mi dau seama ce anume. Poate din cauza luminii.

– Tu crezi că umblăm după potcoave de cai morţi?

– Nu ştiu. Poziţia bărbatului în faţa lui Karlsen corespunde cu cea a cartuşului. Ce-i cu zgomotul ăla?

– E Bambi pe gheaţă. Pe curând.

– Stai puțin!

Harry aşteptă la telefon.

– Mai e ceva, spuse Beate. M-am uitat şi la celelalte poze, cele din ziua anterioară.

– Da?

– N-am găsit fețe identice, dar mi-a sărit în ochi un mic detaliu. Am găsit un bărbat îmbrăcat într-un palton gălbui, probabil din păr de cămilă. Acesta are un fular...

– Hm! O eşarfă, vrei să zici?

– Nu, arată ca un fular obişnuit din lână, dar este legat în acelaşi fel în care şi-a legat eşarfa bărbatul din fotografie sau bărbații, dacă nu e vorba de aceeaşi persoană. Capătul din dreapta al fularului iese din nod în partea de sus. Ai observat acest lucru?

– Nu.

– N-am mai văzut la nimeni acest stil de a lega eşarfa, observă Beate.

– Trimite-mi pozele prin e-mail şi am să arunc o privire.

Primul lucru pe care-l făcu Harry când ajunse la birou fu să printeze fotografiile trimise de Beate.

Când intră în camera unde se afla copiatorul, Gunnar Hagen era deja acolo.

Harry îl salută scurt din cap şi cei doi bărbați rămaseră aşteptând în tăcere ca imprimanta cenuşie să arunce afară foile, una după alta.

– Ceva noutăți? întrebă Hagen în cele din urmă.

– Da şi nu, răspunse Harry.

– Presa stă pe capul meu. Ar fi bine dacă am avea ceva concret să le dăm.

– A, da, aproape că am uitat, şefule. Le-am vândut un pont. Le-am zis că suntem pe urmele acestui bărbat.

Harry luă una dintre fotografiile printate din teancul de hârtii şi i-l arătă lui Hagen pe bărbatul cu eşarfă la gât.

– Ce-ai făcut? îl întrebă Hagen.

– Am vândut un pont presei. Ca să fiu mai exact, celor de la *Dagbladet*.

– Fără să mă consulți și pe mine?

– E un lucru de rutină, șefule. Noi îi spunem „schimb eficient de informații". Susținem că informația provine de la o sursă anonimă din poliție, astfel încât ziarele să poată pretinde că au făcut investigații serioase referitor la acest caz. Le place nespus acest lucru, așa că alocă acestor informații un spațiu mult mai mare decât în cazul în care le-am cere să publice niște poze. Acum, putem primi ajutorul cetățenilor pentru a-l putea identifica pe acest bărbat. Și, în final, toată lumea este mulțumită.

– Eu nu sunt mulțumit, Hole.

– Îmi pare sincer rău să aud asta, șefule, spuse Harry și accentuă cuvântul „sincer" în timp ce-l privea îngrijorat pe Hagen.

Acesta îl privi cu dușmănie în vreme ce scrâșnea din dinți, mișcându-și fălcile într-un fel care-i aminti lui Harry de un rumegător.

– Și de ce-ar trebui să-l suspectăm pe acest bărbat? întrebă Hagen smulgându-i din mână fotografia printată.

– Nu suntem siguri, de fapt. S-ar putea să fie mai mulți. Beate Lønn crede că... ei bine, că ăștia își leagă eșarfele într-un anumit fel.

– De fapt, e un nod de cravată. Hagen se mai uită o dată la bărbatul din poză. Și ce-i cu asta?

– Ce spuneai că este, șefule?

– Un nod de cravată.

– Adică, un nod obișnuit, cum se face la toate cravatele?

– E un nod croat, omule.

– Cum?

– Nu știi de unde provine acest cuvânt?

– Ți-aș rămâne recunoscător dacă m-ai lămuri, șefule.

Hagen își puse mâinile la spate.

– Ce știi despre Războiul de 30 de Ani?

– Presupun că mai nimic.

– În timpul Războiului de 30 de Ani, înainte de debarcarea în Germania, Gustav Adolf, regele Suediei, și-a suplimentat armata

mică, dar disciplinată cu un număr de luptători care erau considerați cei mai buni soldați din Europa. Aceștia erau socotiți cei mai buni pentru că nu le era frică de absolut nimic. Era vorba despre mercenarii croați pe care-i angajase regele. Știai că *krabat*, cuvântul norvegian, provine din suedeză, din cuvântul *croat*, adică „maniac neînfricat"?

Harry clătină din cap.

– Cu toate că acești croați luptau într-o țară străină și erau nevoiți să poarte uniforma regelui Gustav Adolf, le era permis să poarte un semn distinctiv care să-i deosebească de ceilalți: eșarfa cavaleriei croate. Era o eșarfă pe care croații o legau într-un mod aparte. Acest articol vestimentar a fost adoptat și modificat mai apoi de către francezi, dar i-au păstrat denumirea, care a devenit *cravate*.

– *Cravate*. Cravată.

– Exact.

– Mulțumesc, șefule. Harry scoase din tăvița imprimantei și ultima copie a fotografiei și începu să-l studieze pe bărbatul cu eșarfă, pe care Beate îl încercuise. Cred că ne-ați ajutat cu un indiciu foarte important.

– Nu-i nevoie să ne mulțumim reciproc doar pentru că ne facem datoria, Hole.

Hagen luă copiile pentru care venise și părăsi încăperea.

Halvorsen îl privi intrigat pe Harry când acesta intră grăbit în birou.

– Avem un indiciu, zise Harry.

Halvorsen scoase un oftat. Mai auzise chestia asta. Însemna că aveau mult de lucru, fără nici un rezultat.

– Vreau să-l sun pe Alex, de la Europol, zise Harry.

Halvorsen știa că Europolul era fratele mai mic al Interpolului, cu sediul în Haga. Europolul fusese înființat de către Uniunea Europeană în urma atacurilor teroriste de la Madrid, din 1998, pentru prevenirea și combaterea terorismului internațional și a crimei organizate. Ceea ce nu înțelegea însă Halvorsen era de ce accepta acest Alex să-l ajute atât de des pe Harry, ținând cont că Norvegia nici măcar nu făcea parte din Uniunea Europeană.

– Alex? Harry din Oslo, la telefon. Aș vrea să te rog ceva. Ai putea să verifici o chestie pentru mine?

Halvorsen îl ascultă pe Harry cerându-i lui Alex, în engleza sa proastă, dar utilă, să caute în baza lor de date toate crimele din ultimii 10 ani comise în Europa de către suspecți internaționali. Și îi ceru să caute după cuvintele: „contract“, „criminal“ și „croat“.

– Aștept, spuse Harry și urmară câteva minute de tăcere. Apoi Harry exclamă surprins: Atât de multe? Își scărpină bărbia și îl rugă pe Alex să adauge cuvintele: „pistol“ și „9 milimetri“. 23 de focuri de armă, Alex? 23 de crime având suspect un croat? Isuse! Bine, știu că războaiele creează ucigași profesioniști, dar nici chiar așa. Încearcă și „Scandinavia“. Nimic? Bine. Poți să-mi dai vreun nume, Alex? Nu ai nici unul? Așteaptă o clipă.

Harry se uită la Halvorsen ca și cum ar fi sperat să audă ceva noutăți, însă Halvorsen doar ridică din umeri.

– Bine, Alex, mai zise Harry. O ultimă încercare.

Îl rugă, de această dată, să caute după cuvintele: „eșarfă roșie“ sau „fular“.

Halvorsen îl auzi pe Alex râzând la celălalt capăt al firului.

– Mulțumesc, Alex. Pe curând!

Harry puse receptorul în furcă.

– Ei bine? întrebă Halvorsen. S-a ales praful de indiciul ăla?

Harry încuviință. Se prăbuși pe scaun, lăsându-se tot mai jos, dar imediat își îndreptă umerii optimist:

– Trebuie să urmărim altă pistă. Ce-am găsit până acum? Nimic. Grozav, ador foile goale.

Halvorsen își amintea ce îi spusese odată Harry: ceea ce făcea diferența între un detectiv bun și unul mediocru era abilitatea acestuia de a uita. Un bun detectiv uită mereu că instinctul său îl părăsește și uită toate pistele pe care le-a urmat și care nu au dus nicăieri. Și o ia de la capăt, se pune din nou pe treabă, naiv și uituc, cu același entuziasm.

Telefonul sună. Harry întinse mâna și apucă receptorul.

– Har...

Vocea de la celălalt capăt se auzea deja turuind.

Harry se ridică de pe scaun și Halvorsen văzu cum articulațiile degetelor cu care acesta strângea receptorul se făceau tot mai albe.

– Așteaptă puțin, Alex. Am să-l rog pe Halvorsen să ia notițe.

Harry acoperi receptorul cu mâna și îi strigă lui Halvorsen:

– A mai încercat o singură dată să caute, din amuzament. A renunțat la „croat", „9 milimetri" și celelalte și a căutat doar după „eșarfă roșie". A găsit mai multe cazuri: la Zagreb, în 2000 și în 2001, la München, în 2002, și la Paris, în 2003.

Harry reveni la telefon.

– Ăsta e omul nostru, Alex. Nu, nu sunt sigur, dar așa îmi spune instinctul. Și mintea mea spune că două crime în Croația nu sunt o simplă coincidență. Mai ai și alte detalii pe care le-ar putea nota Halvorsen?

Halvorsen îl urmărea pe Harry cum căsca gura, peste măsură de uimit.

– Ce vrei să zici? Cum adică nu ai *nici o descriere?* Dacă își aduc aminte de eșarfă, trebuie să fi observat și alte lucruri. Cum? Înălțime normală? Asta-i tot?

Harry clătina din cap în timp ce asculta.

– Ce spune? îl întrebă în șoaptă Halvorsen.

– Că sunt multe contradicții între declarațiile martorilor, îi șopti Harry drept răspuns.

Halvorsen își notă: „contradicții".

– Da, grozav. Trimite-mi detaliile pe adresa de e-mail. Bine, mulțumesc, Alex. Dacă mai găsești ceva, ca, de exemplu, numele vreunui suspect urmărit de poliție, dă-mi de știre. Bine? Cum? Ha, ha! Sigur. Am să-ți trimit o copie cu mine și cu soția mea.

Harry închise telefonul și observă privirea nedumerită a lui Halvorsen.

– Vechea poveste, zise Harry. Alex crede că toate cuplurile scandinave fac filme porno în particular.

Harry formă un alt număr de telefon şi, în timp ce aştepta să-i răspundă cineva, descoperi că Halvorsen încă îl privea. Oftă, adăugând:

– N-am fost căsătorit niciodată, Halvorsen.

Magnus Skarre era nevoit să strige ca să acopere zgomotul automatului de cafea. Maşinăria părea să sufere de o boală gravă de plămâni.

– Poate că există câţiva asasini plătiţi care fac parte dintr-o grupare necunoscută, ce a rămas activă până în zilele noastre. Poate că aceştia poartă eşarfe roşii la gât, ca un fel de uniformă.

– Prostii, rosti tărăgănat Toril Li aşezându-se la rând, în faţa automatului de cafea, în spatele lui Skarre.

Aceasta ţinea în mână o cană goală, cu inscripţia: „CEA MAI BUNĂ MAMĂ DIN LUME".

Ola Li chicoti uşor. Se aşeză la o masă în interiorul chicinetei care servea drept cantină pentru echipele de la Omucideri şi de la Moravuri.

– Prostii? întrebă Skarre. Ar putea fi terorism, nu-i aşa? Sau războiul sfânt împotriva creştinilor? Musulmani. Dacă-i vorba de musulmani, situaţia s-ar putea agrava. Sau poate e vorba de *los dagos.* Ei poartă eşarfe roşii, nu-i aşa?

– Preferă să fie numiţi spanioli, interveni Toril Li.

– Basci, zise Halvorsen aşezându-se la masă, în faţa lui Ola Li.

– Cum?

– Cursele cu tauri. Festivalul San Fermin din oraşul Pamplona. Ţara Bascilor.

– ETA! strigă deodată Skarre. Drace, cum de nu m-am gândit mai devreme la ei.

– Ar trebui să scrii scenarii de film, da, da, spuse Toril Li.

Ola Li începu să râdă în hohote, dar nu zise nimic, ca de obicei.

– Iar voi doi ar trebui să-i urmăriţi în continuare pe spărgătorii de bănci dependenţi de rohypnol, bombăni Skarre referindu-se la faptul că Toril Li şi Ola Li, care nu erau nici căsătoriţi şi nici rude, făcuseră parte din unitatea care se ocupa cu jafurile şi furturile din locuinţe.

– Ar mai fi totuşi un mic detaliu, zise Halvorsen. Teroriştii obişnuiesc să-şi revendice atacurile. Cele patru cazuri de care am aflat de la Europol erau *asasinate* care, după ce au avut loc, au fost urmate de o perioadă de linişte totală, nu s-a mai auzit nimic de ele. Iar victimele erau implicate în diverse infracţiuni. Ambele victime din Zagreb erau cetăţeni sârbi care fuseseră achitaţi de crime de război, iar persoana din München ameninţa autoritatea unui baron local implicat în traficul de persoane. Iar tipul din Paris era un pedofil cu două condamnări anterioare.

Harry Hole intră îngândurat în chicinetă, cu o cană în mână. Skarre, Li şi celălalt Li îşi umplură cănile şi, în loc să se aşeze şi ei, o şterseră imediat. Halvorsen remarcase că Harry avea acest efect asupra colegilor săi. Inspectorul se aşeză, iar Halvorsen observă cuta de pe fruntea acestuia, care-i trăda îngrijorarea.

– Aproape că au trecut cele 24 de ore, constată Halvorsen.

– Da, răspunse Harry privind gânditor în cana pe care nu şi-o umpluse încă.

– S-a întâmplat ceva?

Harry tăcu o clipă, apoi zise:

– Nu ştiu, de fapt. L-am sunat pe Bjarne Møller, în Bergen. Ca să obţin nişte sfaturi constructive.

– Şi ce-a zis?

– Nu mare lucru. Părea... – Harry făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit – ... singur.

– Dar nu a plecat împreună cu familia?

– Era vorba să-l urmeze cât mai curând.

– Necazuri?

– Nu ştiu. Nu mai înţeleg nimic.

– Ce te frământă, de fapt?

– Era beat.

Halvorsen lovi din greşeală cana de cafea, care se vărsă.

– Møller? Beat la serviciu? Glumeşti?

Harry nu răspunse.

– Poate că nu se simțea bine sau ceva de genul ăsta, adăugă Halvorsen.

– Știu cum vorbește un om beat, Halvorsen, crede-mă. Trebuie să plec la Bergen.

– Acum? Conduci o investigație într-un caz de crimă, Harry.

– N-o să lipsesc mai mult de o zi. Tu te vei ocupa de caz între timp.

Halvorsen zâmbi.

– Începi să îmbătrânești, Harry?

– Să îmbătrânesc? Ce vrei să spui?

– Adică îmbătrânești și devii mai sensibil. Este prima dată când te aud că pui pe primul plan un om viu în fața unuia decedat.

În momentul în care Halvorsen văzu expresia lui Harry, regretă că rostise acele cuvinte.

– N-am vrut să...

– E-n regulă, zise Harry ridicându-se de pe scaun. Vreau să faci rost de listele de pasageri de la toate zborurile din ultimele zile spre și dinspre Croația. Întreabă poliția aeroportului Gardemoen dacă este nevoie de avocatul poliției pentru această solicitare. Dacă îți trebuie vreun ordin judecătoresc, treci pe la judecătorie și încearcă să-l obții cât poți de repede. Când ai listele, sună-l pe Alex de la Europol, ca să verifice numele de pe listă. Spune-i că l-am rugat eu.

– Și ești sigur că ne poate ajuta?

Harry încuviință din cap.

– Între timp, eu și Beate vom merge să stăm de vorbă cu Jon Karlsen.

– Da?

– Până acum, toate informațiile despre Robert Karlsen sunt doar clișee. Cred că trebuie să aflăm mai multe.

– De ce nu mergi cu mine?

– Pentru că Beate, spre deosebire de tine, își dă seama când mint oamenii.

Trase aer în piept înainte de a urca scările din fața restaurantului Biscuit. Spre deosebire de seara trecută, restaurantul era aproape gol.

Dar același chelner se rezema de ușa dinspre sala de mese. Cel care avea buclele lui Giorgi și ochi albaștri.

– Aaa, bună, zise chelnerul. Nu v-am recunoscut.

Luat prin surprindere, clipi de două ori. *Fusese* recunoscut.

– V-am recunoscut paltonul, zise chelnerul. Foarte elegant. E din păr de cămilă?

– Așa sper, bâigui el zâmbind.

Chelnerul începu să râdă și îi puse mâna pe braț. Nu văzu nici urmă de frică în ochii chelnerului și presupuse că acesta nu bănuia nimic, de fapt. Spera ca poliția să nu fi trecut încă pe acolo. Asta însemna că nu luase nimeni pistolul.

– Nu vreau să mănânc, zise el. Vreau doar să merg la toaletă.

– La toaletă? repetă chelnerul în vreme ce-l fixa cu ochii lui albaștri. Ați venit doar ca să mergeți la toaletă? Adevărat?

– Doar pentru câteva minute, continuă el înghițind cu greutate.

Prezența chelnerului îl stânjenea.

– Câteva minute, repetă chelnerul. Înțeleg.

Toaleta bărbaților era goală și mirosea a săpun. Dar nu a libertate.

Mirosul de săpun deveni și mai puternic în momentul în care îndepărtă capacul dozatorului de săpun de deasupra chiuvetei. Își suflecă mâneca și băgă mâna în lichidul rece și vâscos, de culoare verde. Îl fulgeră un gând: dacă schimbaseră dozatoarele? Dar apoi îl simți. Scoase ușurel pistolul din dozator, iar săpunul începu să se prelingă, lăsând niște dâre verzi pe chiuveta albă din porțelan. Trebuia doar să-l spele și să-l ungă cu puțin ulei, după care putea să-l folosească. Și mai avea șase gloanțe în încărcător. Spălă grăbit pistolul și, chiar atunci când se gândea să-l bage în buzunar, ușa se deschise.

– Bună, din nou, îi șopti chelnerul cu un zâmbet mare pe față.

Dar zâmbetul acestuia dispăru la vederea pistolului. Ascunse repede arma în buzunar, bâigui un salut și trecu iute pe lângă chelner, grăbindu-se să iasă pe ușă. În trecere, simți pe față respirația precipitată a bărbatului, iar pe coapsă erecția acestuia.

Abia atunci când ieşi din nou la răcoare, înţelese cât era de agitat. Inima lui bătea nebuneşte, de parcă i-ar fi fost frică. Sângele îi clocotea în vene. Era înfierbântat şi ameţit.

Jon Karlsen tocmai ieşea din bloc când Harry sosi în Gøteborggata.

– S-a făcut atât de târziu? întrebă Jon pe când îşi consulta uimit ceasul de la mână.

– Am ajuns ceva mai devreme, spuse Harry. Colega mea trebuie să vină imediat.

– Am timp să cumpăr nişte lapte?

Jon purta o jachetă destul de subţire şi era pieptănat.

– Bineînţeles.

Magazinul era pe cealaltă parte a străzii, chiar în colţ şi, în vreme ce Jon căuta prin buzunare ceva mărunţiş ca să cumpere un litru de lapte semidegresat, Harry studie colecţia generoasă de ornamente de Crăciun expuse între pachetele cu hârtie igienică şi pungile cu fulgi de porumb. Nici unul din ei nu comentă nimic în legătură cu ziarul din suportul de la casă, de pe pagina căruia crima din piaţa Egertorget atrăgea atenţia cu litere mari de tipar. Pe prima pagină a ziarului *Dagbladet* se vedea fotografia făcută de Wedlog: o imagine ştearsă, neclară, a mulţimii din piaţă.

Ceea ce atrăgea atenţia era capul unui bărbat cu eşarfă la gât, încercuit cu roşu. Titlul era: „ACEST BĂRBAT ESTE CĂUTAT DE POLIŢIE".

Ieşiră din magazin, iar Jon se opri în faţa unui cerşetor cu părul roşu şi barbişon, în stilul anilor '70. Căută mult prin buzunar până ce găsi ceva mărunţiş pe care-l aruncă în paharul maro, de carton.

– Nu prea am cu ce să vă servesc, se scuză Jon. Şi, ca să fiu sincer, cafeaua stă de ceva timp în cafetieră. Probabil că are gust de smoală.

– Grozav, exact cum îmi place mie.

– Şi mie, de altfel. Jon Karlsen zâmbi uşor. Ei! Jon ridică surprins capul şi se întoarse spre cerşetor, apoi îl întrebă uimit: Arunci cu banii în mine?

Cerşetorul pufni zgomotos pe sub mustaţă, teribil de iritat, apoi strigă cât se putea de clar:

– Primesc doar coroane, mulţumesc!

Apartamentul lui Jon Karlsen era identic cu al Theei Nilsen. Era curat şi îngrijit, dar, la o privire mai atentă, oricine şi-ar fi dat seama că acolo locuia un burlac. Harry trase repede trei concluzii: că mobila veche, dar bine întreţinută provenea din acelaşi magazin de la care îşi cumpărase şi el mobila pentru apartament – şi anume Elevator, un magazin second-hand din Ullevålsveien –, că Jon lipsise de la expoziţia de artă a cărei reclamă era lipită pe peretele din camera de zi şi că Jon obişnuia, mai degrabă, să mănânce stând aplecat peste măsuţa joasă din faţa televizorului decât în chicinetă. Pe un raft aproape gol era fotografia unui bărbat în uniforma Armatei Salvării. Acesta privea undeva departe, cu un aer autoritar.

– Tatăl dumitale? întrebă Harry.

– Da, răspunse Jon.

Luă două căni din bucătărie şi începu să le umple, turnând cafeaua dintr-un ibric uzat, de culoare maro.

– Semănaţi foarte bine.

– Mulţumesc, zise Jon. Sper să fie aşa.

Aduse cănile în camera de zi şi le aşeză pe măsuţa de cafea, chiar lângă cutia de lapte pe care tocmai o cumpărase, printre cercurile rămase din loc în loc pe suprafaţa lăcuită, indicând locul farfuriei din care mâncase. Harry se pregătea să întrebe cum primiseră părinţii lui vestea morţii lui Robert, dar schimbă tactica.

– Să începem cu ipoteza, zise Harry, că fratele dumitale a fost omorât pentru că a făcut ceva cuiva. I-a înşelat, a împrumutat bani de la ei, i-a insultat, i-a ameninţat, i-a rănit sau orice altceva. Fratele dumitale era un băiat de treabă, toată lumea spune acelaşi lucru. Dar

asta e ceea ce auzim de obicei în cazuri de crimă. Oamenilor le place să sublinieze părțile bune. Însă cei mai mulți dintre noi avem și părți întunecate. Nu-i așa?

Jon făcu un semn din cap, dar Harry nu reuși să înțeleagă dacă gestul acesta fusese o aprobare sau o negare.

– Trebuie să aflăm ce ascundea Robert, care era partea lui întunecată.

Jon îl privi mirat, fără să înțeleagă nimic. Harry își drese glasul.

– Să începem cu banii. Robert avea probleme financiare?

Jon ridică din umeri.

– Nu. Ba da. Nu trăia tocmai pe picior mare, așa că nu cred să fi făcut datorii uriașe, dacă la asta vă referiți. În general, împrumuta de la mine dacă avea nevoie de bani, cel puțin așa cred. Prin faptul că împrumuta, vreau să spun...

Jon zâmbi gânditor.

– Despre ce sume vorbim?

– Nu prea mari. Cu excepția sumei pe care mi-a cerut-o în toamna asta.

– Cât?

– Ăăă...30 000.

– Pentru ce?

Jon se scărpină în cap.

– Avea un proiect, dar nu voia să-mi explice despre ce era vorba, nu mi-a dat prea multe detalii. Repeta mereu că va trebui să plece în străinătate. Îmi spunea că o să-mi explice până la urmă ce era cu proiectul. Da, m-am gândit că era o sumă cam mare, cel puțin pentru mine. Eu trăiesc destul de modest și nu am mașină. Dar, de data asta, l-am văzut atât de entuziasmat. Eram curios să aflu despre ce era vorba, dar apoi... ei bine, s-a întâmplat asta.

Harry lua notițe.

– Hm! Ce-mi poți spune despre partea mai întunecată a lui Robert ca persoană?

Așteptă. Studie cu atenție măsuța de cafea și îl lăsă pe Jon să se gândească în timp ce vidul tăcerii își făcea efectul, vidul care, mai devreme sau mai târziu, avea să scoată ceva la iveală, o minciună, o abatere disperată de la subiect sau, în cel mai bun caz, adevărul.

– Pe vremea când Robert era copil, avea... începu însuflețit Jon, apoi se opri.

Harry, care rămăsese nemișcat, așteptă răbdător să continue.

– Îi lipseau... inhibițiile.

Harry dădu din cap, fără să ridice ochii. Îl încuraja subtil, fără să tulbure liniștea vidului. Jon continuă:

– Ajunsese să-mi fie frică de ce i-ar fi putut trece prin minte. Era atât de violent. Părea să sufere de dublă personalitate. Doi oameni diferiți împărțeau același trup. Unul era genul calm, cu sânge-rece, curios în legătură cu... nu știu cum aș putea să le spun... reacții, sentimente, poate chiar suferință. Acest tip de lucruri.

– Ai putea să-mi dai vreun exemplu? întrebă Harry.

Jon înghiți cu greutate.

– Odată, când am ajuns acasă, mi-a zis că are ceva să-mi arate în anexa de spălat rufe de la subsol. Băgase pisica noastră într-un acvariu mic, în care tata crescuse niște peștișori, și îndesase un furtun care trecea printr-un capac de lemn pus deasupra. Apoi, a deschis robinetul la maximum, ca să umple acvariul. Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia am reușit să dau capacul la o parte și să salvez pisica, pentru că acvariul se umpluse în câteva secunde. Robert a spus că era curios să vadă cum avea să reacționeze pisica, dar stau și mă întreb uneori dacă nu cumva eu eram cel pe care voia să-l observe.

– Hm! E ciudat că nimeni nu l-a descris astfel până acum.

– Nu mulți oameni cunoșteau acest aspect al personalității lui. Presupun că era și vina mea într-un fel. Încă din copilărie, a trebuit să-i promit tatălui nostru că voi avea grijă de Robert, ca să nu intre în vreo încurcătură. Am făcut ce-am putut. Robert nu avea totuși un comportament deviant. Putea fi și uman, dar și rece în același timp,

dacă înțelegeți ce vreau să spun. Deci numai cei care l-au cunoscut mai bine știau de... cealaltă față a lui. Ei bine și, din când în când, câte o broscuță. Jon zâmbi. Robert le lansa în aer, în baloane cu heliu. Atunci când tata l-a prins făcând acest lucru, Robert a zis că era atât de trist să fii broască și să nu vezi niciodată lumea de sus, cu ochi de pasăre. Iar eu...

Jon se opri, privind într-un punct fix, iar Harry văzu că avea ochii umezi.

– Am început să râd, continuă Jon. Tata era furios, dar eu nu mă puteam abține. Robert putea să mă facă să râd în hohote.

– Hm! S-a mai maturizat de-atunci?

Jon ridică din umeri.

– Ca să fiu sincer, nu știu ce-a făcut Robert în ultimii ani. De când părinții noștri s-au mutat în Thailanda, eu și Robert nu am mai fost atât de apropiați.

– De ce?

– Se mai întâmplă astfel de lucruri între frați. Nu e nevoie să existe vreun motiv.

Harry nu răspunse. Aștepta doar. Se auzi o ușă trântită în holul blocului.

– Au fost o serie de incidente cu niște fete, spuse Jon.

În depărtare se auzeau urlând sirenele unei ambulanțe. Liftul din bloc scotea un huruit metalic. Jon oftă adânc.

– Fete tinere.

– Cât de tinere?

– Nu știu. Dacă Robert nu m-a mințit, trebuie să fi fost foarte tinere.

– De ce să fi mințit?

– Cum am mai zis, cred că voia să vadă cum reacționam.

Harry se ridică și se duse la fereastră. Un bărbat mergea agale prin parcul Sofienberg, pe o alee ce părea o linie maronie, neregulată, desenată de un copil pe o coală albă. La nord de biserică, se afla un mic cimitir particular al comunității mozaice. Ståle Aune, psihologul,

îi spusese odată că, în urmă cu câteva sute de ani, tot parcul fusese un cimitir.

– A fost violent cu vreuna dintre aceste fete? întrebă Harry.

– Nu!

Exclamația lui Jon răsună între pereții goi ai camerei.

Harry aștepta explicațiile lui Jon. Bărbatul ieșise din parc și acum traversa strada Helgesens, spre blocul Armatei Salvării în care se aflau.

– Nu, din câte știu eu, spuse Jon. Și, chiar dacă mi-ar fi zis că a fost violent, nu l-aș fi crezut.

– Le cunoști pe fetele cu care se întâlnea?

– Nu. Nu avea relații de lungă durată. De fapt, exista o singură fată pentru care simțea cu adevărat ceva.

– Da?

– Thea Nilsen. Era chiar obsedat de ea când eram adolescenți.

– Iubita dumitale?

Jon își aținti gânditor privirea în cana lui de cafea.

– Probabil că vă întrebați de ce nu m-am ținut departe de singura fată de care era atras fratele meu și pe care voia cu tot dinadinsul să o cucerească. Numai Dumnezeu știe cât m-am frământat din cauza asta.

– Și?

– Tot ce pot să spun este că Thea e cea mai grozavă fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Huruitul liftului se opri brusc.

– Fratele dumitale știa despre relația voastră?

– A aflat că ne-am întâlnit de câteva ori. Bănuia ceva, dar eu și Thea am tot încercat să păstrăm secretul.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Trebuie să fie Beate, colega mea, spuse Harry. Deschid eu ușa.

Își închise carnețelul, puse pixul alături de carnețel, perfect paralel cu acesta, și se îndreptă spre ușa de la intrare. Se chinui câteva secunde să deschidă până să-și dea seama că ușa se deschidea în interior, nu în exterior. Figura din fața lui exprima aceeași surpriză care

se citea și pe chipul lui și, pentru o clipă, rămaseră așa, uitându-se unul la celălalt. Harry sesiză un miros dulceag, un parfum, ca și cum cealaltă persoană ar fi folosit un deodorant puternic.

– Jon? întrebă bărbatul destul de ezitant.

– A, desigur, zise Harry. Scuze, așteptam pe altcineva. Un moment. Harry se întoarse în cameră și se așeză pe sofa. Pe dumneata te caută, îi spuse el lui Jon.

În momentul în care se afundă în perna moale a sofalei, Harry avu sentimentul că se întâmplase ceva chiar în ultimele secunde. Ceva era în neregulă. Își verifică pixul. Era în același loc, paralel cu carnețelul. Neatins. Dar era totuși ceva, creierul său detectase un anumit lucru, însă nu-și dădea seama ce anume.

– Bună seara, îl auzi pe Jon.

Un salut politicos, dar rezervat. Ton ridicat. Era modul în care oamenii salutau o persoană necunoscută. Sau modul în care salutau când nu știau ce vrea persoana respectivă. Avu iarăși senzația aceea. Ceva se întâmpla, ceva îl neliniștea foarte tare. Era în legătură cu bărbatul acela. Folosise prenumele lui Jon ca să întrebe de acesta, dar era evident că Jon nu-l cunoștea.

– Ce mesaj? întrebă Jon.

Apoi, își dădu seama. Gâtul. Bărbatul purta ceva în jurul gâtului. O eșarfă. Nodul de cravată. Harry se sprijini cu ambele mâini de măsuță ca să se ridice mai repede, iar cănile zburară în părți, în timp ce striga:

– Închide ușa!

Dar Jon rămăsese în prag, privindu-l pe bărbatul acela de parcă ar fi fost hipnotizat. Stătea aplecat ca să audă ce spunea acesta.

Harry făcu un pas înapoi, sări peste sofa și se repezi spre ușă.

– Nu... strigă Jon.

Harry se împinse în ușă, apoi totul păru să se oprească. Mai trecuse prin astfel de situații, când adrenalina din sânge îi schimba percepția asupra timpului. Parcă se mișca în apă. Știa că era prea

târziu. Umărul său drept izbi ușa, umărul stâng lovi șoldul lui Jon, iar timpanul său percepu sunetul produs de aprinderea prafului de pușcă atunci când glonțul părăsi țeava pistolului.

Apoi se auzi detunătura. Glonțul. Ușa se zgudui tare în ramă și se blocă. Jon căzu mai întâi peste dulap, apoi peste bufetul din bucătărie. Harry se rostogoli pe o parte și ridică ochii. Clanța ușii se mișcă.

– La naiba! înjură încetișor Harry stând în genunchi.

Ușa se zgudui tare, de două ori. Harry îl apucă pe Jon de curea și-l trase, așa inconștient, pe parchet, spre dormitor. De cealaltă parte a ușii se auzi un pârâit. Apoi, încă un foc de armă. Din mijlocul ușii săriră așchii, iar una dintre pernele sofalei zvâcni atinsă de un glonț, în vreme ce un nor de puf cenușiu se ridică spre tavan, iar cutia de lapte semidegresat începu să gâlgâie. Un jet de lapte țâșni descriind un arc mic și alb pe măsuță. Nu trebuia să subestimeze puterea unui proiectil de calibru 9 milimetri, se gândi Harry la vederea pagubelor. Îl întoarse pe Jon pe spate. O picătură de sânge i se prelinse dintr-o gaură din frunte.

Se mai auzi un foc, iar după aceea, zdrăngănit de sticlă. Harry își scoase telefonul mobil din buzunar și formă repede numărul Beatei. Aceasta îi răspunse chiar după primul apel.

– OK, OK, nu mai insista, vin acum. Sunt afa...

– Ascultă, o întrerupse Harry. Cheamă prin radio toate mașinile care patrulează prin zonă. Să vină cu sirenele pornite. La ușa apartamentului este cineva care trage în noi. Ai grijă, nu veni aici. Recepționat?

– Recepționat. Rămâi la telefon.

Harry puse mobilul pe podea, în fața lui. Auzi un răpăit în perete. Putea oare să-i audă? Harry rămase nemișcat. Răpăitul se auzi mai aproape. Ce fel de pereți erau ăștia? De fapt, un glonț care putea să treacă printr-o ușă de apartament cu izolație termică nu ar fi întâmpinat rezistență din partea unui perete din rigips și fibră de sticlă. Și mai aproape. Se opri. Harry își ținu răsuflarea. Și atunci auzi. Jon respira.

Apoi, un sunet se ridică deasupra zumzetului general al orașului, iar pentru urechile lui Harry ăsta era cea mai frumoasă muzică. Sirena unei mașini de poliție. Două sirene.

Harry ascultă cu atenție. Nimic. „Pleacă, se rugă el. Șterge-o!" Și rugăciunea îi fu ascultată. Auzi zgomotul unor pași care se îndepărtau pe coridor, iar apoi pe scări.

Harry se întinse pe parchetul rece și rămase cu ochii în tavan. Simți un curent de aer pe sub ușă. Închise ochii. 19 ani. Isuse! Mai avea 19 ani până la pensie.

12

MIERCURI, 17 DECEMBRIE. SPITAL ȘI CENUȘĂ

Văzu o mașină de poliție reflectată în vitrina magazinului. Aceasta mergea chiar în spatele lui, pe stradă. Nu se opri din mers, dar abia se stăpâni să nu fugă. Cum fugise cu câteva minute în urmă, când coborâse grăbit scările după vizita la Jon Karlsen. Ieșind din clădire, pe trotuar, aproape că se ciocnise de o tânără care ținea în mână un telefon mobil, apoi străbătuse în fugă parcul, spre vest, și se oprise pe străzile aglomerate pe care mergea acum.

Mașina poliției era în continuare în spatele lui, mergând cu aceeași viteză. Văzu în fața lui o ușă, o deschise și avu impresia că aterizase într-un film. Un film american cu Cadillacuri, cravate Bolo tip șnur și tineri Elvis. Din difuzoare răsuna o melodie ce-i amintea de un disc vechi cu muzică country cu turație triplă, iar costumul barmanului părea desprins chiar de pe coperta LP-ului.

Aruncă o privire de ansamblu în barul micuț, dar surprinzător de plin, iar după aceea, observă că barmanul i se adresa.

– Poftim?

– O băutură, domnule?

– De ce nu? Ce aveți?

– Ei bine, ce ziceți de un Slow Comfortable Screw? Totuși, după expresia dumneavoastră, cred că v-ar prinde bine un whisky din Orkneys.

– Mulțumesc.

Deodată, o sirenă de poliție începu să urle afară, dar, în câteva secunde, nu se mai auzi. Căldura din bar îl făcu să transpire. Picături de sudoare îi ieșeau prin toți porii. Își smulse eșarfa de la gât și o îndesă în buzunarul paltonului. Era chiar bucuros că mirosul de țigară din bar camufla mirosul pistolului din buzunarul paltonului său.

Barmanul îl servi cu o băutură, iar el găsi un loc la o masă de lângă perete, cu fața spre fereastră.

Cine să fi fost cealaltă persoană din apartament? Un prieten de-al lui Jon Karlsen? O rudă? Sau cineva cu care Karlsen împărțea apartamentul? Luă o înghițitură de whisky. Avea gust de spital și de cenușă. Și ce rost avea să se mai întrebe? Numai un polițist ar fi reacționat în acest fel. Numai un polițist ar fi reușit să cheme întăriri atât de repede. Iar acum ei știau pe cine să caute. Acest lucru avea să-i îngreuneze misiunea. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea retragerii. Mai sorbi o înghițitură.

Polițistul îi zărise paltonul din păr de cămilă. Intră la toaletă și își mută pistolul, eșarfa și pașaportul în buzunarele sacoului, apoi îndesă paltonul în coșul de gunoi de sub chiuvetă. Ieși din nou. Se opri pe trotuar și cercetă strada în ambele direcții, frecându-și mâinile și tremurând de frig.

Ultima misiune. Cea mai importantă. Totul depindea de ceea ce avea să facă în continuare. Trebuia să acționeze cu grijă. „Ei nu știu cine ești, trebuie să o iei de la început, gândește constructiv“, își spuse. Totuși, nu reușea să alunge acel gând care îl tot frământa: cine era bărbatul din apartament?

– Habar n-avem, zise Harry. Tot ce știm este că ar putea fi același bărbat care l-a ucis pe Robert.

Își strânse picioarele când asistenta trecu pe lângă ei pe coridorul îngust al spitalului, împingând un pat gol cu rotile.

– A... ar putea fi? bâigui Thea Nilsen. Sunt mai mulți?

Thea ședea ușor aplecată în față, strângând cu putere tăblia scaunului din lemn, ca și cum s-ar fi temut să nu cadă. Beate Lønn se apropie și puse o mână pe genunchiul Theei, ca să o liniștească.

– Nu știm asta. Cel mai important lucru este că a scăpat. Doctorul spune că are doar o contuzie la cap.

– Pe care i-am provocat-o eu, interveni Harry. Eu și marginea bufetului din bucătărie, care i-a făcut o mică gaură în frunte. Glonțul nu și-a atins ținta. L-am găsit în perete. Al doilea glonț s-a oprit în cutia de lapte. Imaginați-vă, *în interiorul* cutiei cu lapte. Iar al treilea a intrat în dulapul din bucătărie, între stafide și...

Beate îi aruncă lui Harry o privire pe care el o interpretă ca o sugestie că, în acel moment, Thea nu ar fi avut cum să fie interesată de acele detalii de ordin balistic.

– Oricum, Jon este teafăr, doar că a fost inconștient un timp, așa că doctorii trebuie să-l țină sub observație pentru moment.

– În regulă. Pot să intru să-l văd acum?

– Desigur, zise Beate. Numai că am vrea să arunci mai întâi o privire la pozele astea și să ne spui dacă i-ai mai văzut vreodată pe acești bărbații.

Scoase trei fotografii dintr-un dosar și i le întinse Theei. Pozele din Egertorget fuseseră mărite atât de mult, încât fețele păreau niște mozaicuri din puncte albe și negre. Thea clătină din cap.

– Nu pot să-mi dau seama. Nici măcar nu văd vreo diferență între ei.

– Nici eu, zise Harry. Dar Beate este specialistă în recunoașterea chipurilor și spune că este vorba despre doi oameni diferiți.

– Așa *cred,* îl corectă Beate. În plus, asasinul aproape că m-a dat jos în Gøteborggata, când a ieșit în fugă din bloc. Și nu mi se pare că ar semăna cu vreunul dintre suspecții din poze.

Harry rămase surprins. Nu o auzise niciodată pe Beate exprimându-și îndoiala în acest domeniu.

– Dumnezeule! șopti Thea. Câți credeți că sunt, de fapt?

– Fii liniștită, îi zise Harry. Am pus un polițist la ușa rezervei lui Jon.

– Cum? Thea se uită cu ochii mari la el, iar Harry realiză că nici măcar nu-i trecuse prin cap că Jon putea fi în pericol la spitalul Ullevål. Până acum. Fantastic.

– Haide! Să mergem să vedem cum se mai simte, îi spuse Beate pe un ton prietenos.

„Da, se gândi Harry. Să mergem și să-l lăsăm aici pe acest idiot, ca să mediteze la conceptul de *management al capitalului uman.*"

Se întoarse când auzi zgomotul unor pași. Cineva venea alergând din celălalt capăt al coridorului. Era Halvorsen, care făcea slalom printre pacienți, vizitatori și asistente care tropăiau pe culoar în saboții lor medicinali. Abia trăgându-și sufletul, acesta se opri în fața lui Harry și îi întinse o foaie de hârtie lucioasă pe care scrisul nu se vedea prea bine, ceea ce-i confirmă lui Harry că provenea de la faxul Departamentului omucideri.

– O pagină din lista pasagerilor. Am încercat să te sun...

– Trebuie să stăm cu telefoanele închise aici, în spital, zise Harry. Ceva interesant?

– Am făcut rost de listele pasagerilor, nici o problemă. Și i le-am trimis prin e-mail lui Alex, care le-a verificat pe loc, în baza lor de date. Doi dintre pasageri au la activ câteva infracțiuni minore, dar nimic care să stârnească suspiciuni. Dar a fost totuși ceva care mi-a atras atenția, un lucru destul de ciudat...

– Da?

– Unul dintre pasageri a sosit în Oslo cu două zile în urmă și ar fi trebuit să plece ieri, cu o cursă care a fost amânată pentru astăzi. Christo Stankic. Acesta nu s-a mai prezentat la îmbarcare. E ciudat, pentru că avea un bilet ieftin, care nu mai este valabil pentru alte zboruri. Pe listă este trecut ca fiind cetățean croat, așa că l-am rugat pe Alex să verifice registrul de evidență a populației din Croația. Bine, nici Croația nu-i membră a Uniunii Europene, dar, cum cei

din Croația țin morțiș să intre în Uniune, sunt foarte cooperanți dat fiind că...

– Treci la subiect, Halvorsen.

– Christo Stankic nici nu există.

– Interesant, remarcă Harry scărpinându-și bărbia. Deși s-ar putea ca acest Stankic să nu aibă nici o legătură cu acest caz.

– Bineînțeles.

Harry studie numele de pe listă. Christo Stankic. Era doar un nume. Dar era numele care ar fi trebuit să apară în pașaportul pe care compania aeriană îl ceruse probabil la biroul de check-in, din moment ce era trecut pe lista de pasageri. Același pașaport pe care voiau să-l vadă și cei de la recepția hotelurilor.

– Vreau să fie verificate toate registrele hotelurilor din Oslo, zise Harry. Să vedem unde a stat Christo Stankic în ultimele două zile.

– Am să mă ocup imediat de asta.

Harry își îndreptă umerii și îi făcu lui Halvorsen un semn din cap, care, spera el, avea să-i sugereze ceea ce voia să-i spună. Că era foarte mulțumit de el.

– Trebuie să trec pe la psihologul meu, zise Harry.

Biroul psihologului Ståle Aune se afla în zona Sporveisgata, unde nu era de fapt nici o *sporvei* –, adică linie de tramvai –, dar pe ale cărei trotuare oricine putea remarca diverse stiluri interesante de mers pe stradă: mersul încrezător și săltat al casnicelor active care frecventau studioul de fitness SATS, mersul grijuliu al proprietarilor de câini însoțitori de la Asociația orbilor și mersul neglijent al dependenților de droguri, cu tocuri roase, clienți perseverenți ai azilului de pe aceeași stradă.

– Deci, acestui Robert Karlsen îi plăceau fetele sub vârsta legală, spuse Aune în timp ce-și punea jacheta din tweed pe spătarul scaunului, apăsându-și bărbia dublă în piept, deasupra papionului. Acest lucru poate avea mai multe cauze, desigur, dar presupun că a crescut într-un mediu religios, printre membrii Armatei Salvării. Corect?

– Da, rosti Harry ridicându-și ochii spre rafturile consilierului său de specialitate, pe care o mulțime de cărți zăceau aruncate în dezordine unele peste altele. Dar nu este deja un mit faptul că tocmai persoanele care cresc în comunități izolate, stricte și religioase o apucă pe căi greșite?

– Nu, zise Aune. Grupările creștine sunt foarte stricte în privința abuzurilor sexuale.

– Cum așa?

Aune își lipi vârfurile degetelor și plescăi încântat din buze.

– De exemplu, dacă o persoană este pedepsită sau umilită în copilărie ori în adolescență de către părinți pentru că manifestă o sexualitate firească, drept consecință, acea persoană își va înăbuși pornirile, reprimându-și acea parte a personalității sale. Maturizarea sexuală normală va fi întreruptă, iar preferințele sexuale se vor schimba, rezultatul fiind un comportament sexual deviant, ca să spunem așa. Majoritatea adulților cu un astfel de comportament încearcă să se întoarcă la acea perioadă din viața lor când li se permitea să fie ei înșiși, să se comporte firesc, pentru a se putea elibera de povara sexualității lor.

– Purtând, de exemplu, scutece.

– Da. Sau jucându-se cu excremente. Îmi amintesc un caz din California, un senator care...

Harry tuși sugestiv.

– Sau, când devin adulți, se întorc mereu la ceea ce este cunoscut ca *evenimentul-cheie*, continuă Aune. Care, de obicei, coincide cu ultima lor reușită pe plan sexual, adică ultima dată când au făcut sex. Deci ar putea fi o pasiune din adolescență sau un contact sexual de orice fel, care nu a fost descoperit sau care a rămas nepedepsit.

– Sau un abuz sexual?

– Corect. O anumită situație în care ei au deținut controlul, un moment în care s-au simțit puternici, uitând de orice umilință. Acești oameni trăiesc în continuare căutând să-și aducă aminte senzațiile de atunci și vor ca acel moment să se repete.

– Atunci, înseamnă că nu e atât de ușor să fii violator.

– Cu siguranță. Mulți au fost snopiți în bătaie în adolescență pentru că au fost prinși cu reviste pornografice, dar s-au dezvoltat normal, fără probleme în privința sexualității. Dar, ca o persoană să devină violator, e de ajuns să aibă un tată violent, o mamă autoritară sau insistentă, cu ferme convingeri împotriva sexualității, precum și un mediu în care adevărul e tăinuit, iar dorințele trupești sunt răsplătite cu focul iadului.

Mobilul lui Harry bâzâi. Îl scoase din buzunar și citi mesajul trimis de Halvorsen. Un Christo Stankic închiriase o cameră la hotelul Scandia din apropierea Gării Centrale din Oslo, cu o noapte înainte de crimă.

– Cum e la ședințele AA? întrebă Aune. Te ajută la abstinență?

– Ei bine, rosti Harry ridicându-se, și da, și nu.

Un țipăt îl trezi brusc la realitate.

Când se întoarse, văzu doi ochi mari și rotunzi și o gură căscată la câțiva centimetri de fața lui. Copilul își lipi nasul de geamul despărțitor al locului de joacă de la Burger King înainte să cadă pe spate, între mingile de plastic roșii, galbene și albastre, cu un chiot de bucurie.

Se șterse la gură de ketchup, își goli tava în coșul de gunoi și ieși grăbit pe strada Karl Johans. Încercă să-și strângă mai bine sacoul subțire pe lângă corp, dar frigul era necruțător. Se hotărî să-și cumpere un palton nou imediat ce reușea să închirieze o cameră decentă la hotelul Scandia. După șase minute, intră pe ușile din holul hotelului și se opri la recepție, în spatele unui cuplu care probabil își lua o cameră. Recepționera îi aruncă în treacăt o privire, fără să-l recunoască. Apoi, se aplecă să studieze actele noilor oaspeți ai hotelului, vorbind în norvegiană. Femeia se întoarse spre el. O blondă. Atrăgătoare, observă el. Chiar dacă nu era de o frumusețe izbitoare. Îi zâmbi. Atât reuși să facă. Pentru că o mai văzuse înainte. Cu doar câteva ore în urmă. Afară, la ieșirea din blocul de apartamente din Gøteborggata.

Fără să se miște din locul în care se afla, el înclină capul și își băgă mâinile în buzunarele sacoului. Pistolul din buzunar îi dădea putere și îl liniștea. Cu mare grijă, ridică din nou capul, observă oglinda din spatele recepționerei și se uită în ea. Dar imaginea deveni neclară și se dublă. Închise ochii, inspiră adânc și îi deschise din nou. Începu să-l studieze pe bărbatul înalt. Capul cu păr tuns scurt, pielea albă și nasul roșu, trăsăturile dure, pronunțate, în contradicție cu gura senzuală. Era el. Al doilea bărbat din apartament. Polițistul. Aruncă o privire în jur. Nu mai erau alte persoane în hol, în afară de ei. Și, ca să-i fie îndepărtate toate îndoielile, auzi două cuvinte cunoscute printre toate celelalte rostite în limba norvegiană. Christo Stankic. Se strădui să-și păstreze calmul. Nu avea idee cum reușiseră să-l localizeze, dar începea să-și dea seama de consecințe.

Femeia blondă primi o cheie de la recepționeră, luă ceea ce părea o trusă cu scule și se îndreptă către lift. Bărbatul înalt îi adresă câteva cuvinte recepționerei, iar aceasta își notă ceva pe o foaie. Apoi, polițistul se întoarse și ochii lor se întâlniră pentru o clipă, înainte ca acesta să se îndrepte către ieșire. Recepționera îi zâmbi și i se adresă într-o norvegiană perfectă, pe un ton prietenos, folosind o expresie foarte uzuală în timp ce îl cerceta cu privirea. El o întrebă dacă nu avea vreo cameră pentru nefumători la ultimul etaj.

– Dați-mi voie să verific, domnule.

Femeia tastă ceva și se uită pe monitor.

– Scuzați-mă, bărbatul cu care ați vorbit mai înainte nu era cumva polițistul care a apărut în toate ziarele?

– Nu știu, zise ea zâmbind.

– Eu cred că el era. Este faimos, dar cum spuneați că se numește?...

Recepționera se uită în notițele ei.

– Harry Hole. Este faimos?

– Hary Hole?

– Da.

– Nu, nu e cel de care vorbeam. Cred că l-am confundat.

– Am o cameră liberă. Dacă o vreți, trebuie să completați acest formular și să-mi arătați pașaportul. Cum doriți să plătiți?

– Cât costă?

Femeia verifică prețul.

– Îmi pare rău, zise dânsul. E prea mult.

Ieși din hotel și se duse în gară, intră la toaletă și se închise într-o cabină. Se așeză, încercând să-și pună ordine în gânduri. I se aflase numele. Așa că trebuia să găsească un loc de cazare unde să nu fie nevoit să arate pașaportul. Iar Christo Stankic putea să uite de rezervări la avion, tren sau vapor. Nu putea nici măcar să treacă granița. Ce avea să facă în continuare? Trebuia să sune la Zagreb, ca să o informeze.

Făcu câțiva pași prin piața din fața gării. Un vânt înghețat mătura toată zona, iar el, cu dinții clănțănindu-i de frig, nu scăpa din ochi telefoanele publice. Un bărbat stătea rezemat de o mașină cu hotdogi, de culoare albă, chiar în mijlocul pieței. Acesta purta o geacă matlasată și niște pantaloni care îi aminteau de un astronaut. Oare era doar imaginația lui sau bărbatul acela supraveghea telefoanele? Ar fi putut poliția să-i intercepteze convorbirile și îl așteptau acum să revină? Nu, era imposibil. Ezită. Dacă polițiștii ar fi interceptat convorbirea, exista posibilitatea ca el să o dea de gol. Se răzgândi. Telefonul putea aștepta.

Ceea ce-i trebuia acum era o cameră cu un pat și un radiator. Dacă ar fi găsit un loc unde să doarmă, ar fi trebuit să achite cu bani gheață, iar el își cheltuise ultimii bani pe hamburger. În holul mare al gării, între magazine și peron, găsi un bancomat. Își scoase cardul Visa și citi instrucțiunile în limba engleză cu privire la modul în care trebuia introdus cardul, cu banda magnetică în dreapta. Înainte de a introduce cardul în bancomat, mâna lui se opri. Și acel card era pe numele Christo Stankic. Poliția i-ar fi putut da de urmă, poate că s-ar fi declanșat vreo alarmă pe undeva. Șovăi. Până la urmă, își puse cardul înapoi în portofel. Se mai plimbă un timp prin holul gării. Magazinele se închideau. Nici măcar nu avea destui bani ca să-și

cumpere o haină groasă. Un agent de pază îl măsură din cap până-n picioare. Ieşi din nou în piaţa Jernbanetorget. În piaţă bătea vântul dinspre nord. Bărbatul de la standul cu hotdogi plecase. Dar văzu altul lângă statuia tigrului.

– Am nevoie de ceva bani, ca să am unde dormi la noapte.

Nu era nevoie să ştie limba norvegiană pentru a înţelege ce îi cerea acel bărbat. Era acelaşi tânăr dependent de droguri căruia îi dăduse bani ceva mai devreme. Bani de care ar fi avut mare nevoie acum. Clătină din cap şi aruncă o privire către narcomanii care tremurau de frig într-un fel de staţie de autobuz. Chiar atunci, autobuzul de culoare albă sosi în staţie.

Pe Harry îl dureau pieptul şi plămânii. Dar era o durere plăcută. Coapsele îi erau fierbinţi. Dar era o fierbinţeală plăcută. Când era prins într-un astfel de caz, se întâmpla des să facă acest lucru: se ducea la subsolul secţiei de poliţie, la sala de fitness, şi exersa la bicicleta fixă. Şi nu pentru că această activitate l-ar fi făcut să gândească mai bine, ci pentru că îl făcea să nu mai gândească deloc.

– Mi-au spus că eşti aici.

Gunnar Hagen se urcă pe bicicleta ergometrică de lângă Harry. Tricoul galben, mulat şi şortul de biciclist, în loc să ascundă, mai degrabă scoteau în evidenţă musculatura noului POB, trupul sfrijit şi îmbătrânit al acestuia.

– La ce nivel ai ajuns?

– Numărul 9, răspunse gâfâind Harry.

Hagen reglă şaua bicicletei stând cu picioarele pe pedale, apoi apăsă tastele computerului pentru a stabili setările.

– Înţeleg că ai avut o zi chiar dramatică.

Harry încuviinţă.

– O să fiu de acord dacă vrei să-ţi iei un concediu medical, zise Hagen. La urma urmei, suntem pe timp de pace.

– Mulţumesc, dar sunt într-o formă destul de bună, şefule.

– Bine. Tocmai am vorbit cu Torleif.

– Şeful Poliţiei?

– Trebuie să vedem cum a evoluat cazul. Am primit o mulţime de telefoane. Armata Salvării este o organizaţie foarte populară, iar anumite persoane influente din oraş ar vrea să ştie dacă vom rezolva acest caz înainte de Crăciun. Ştii tu, pacea şi voia bună care trebuie să ne însoţească de Yuletide[1] şi alte lucruri de acest gen.

– Politicienii s-au descurcat bine cu cele şase cazuri fatale de supradoză, anul trecut, de Yuletide.

– Mi s-au cerut noutăţi despre caz, Hole.

Harry simţea sudoarea iritându-i sfârcurile.

– Ei bine, nu s-a prezentat nici un martor după ce fotografiile au fost publicate astăzi de *Dagbladet*. Iar Beate Lønn spune că din fotografii reiese faptul că nu avem de-a face cu un singur criminal, ci cu cel puţin doi. Şi eu îi împărtăşesc opinia. Bărbatul pe care l-am văzut la apartamentul lui Jon Karlsen purta un palton din păr de cămilă şi o eşarfă, iar hainele erau la fel ca ale persoanei care apare în poza din Egertorget, cu o seară înainte de crimă.

– Numai hainele erau la fel?

– Nu i-am putut vedea foarte bine faţa. Iar Jon Karlsen nu-şi aminteşte mare lucru. Unul dintre locatarii blocului a recunoscut că a lăsat un englez să intre în bloc. Acesta i-a zis că vrea să lase la uşa lui Jon Karlsen un dar de Crăciun.

– Bine, rosti Hagen. Dar mai bine să păstrăm pentru noi ipoteza cu mai mulţi criminali. Continuă.

– Nu mai e mare lucru de spus.

– Nimic?

[1] Sărbătoare celebrată de popoarele nordice pe timpul iernii, când soarele dispărea pentru mai multe zile, ulterior asimilată Crăciunului. Yuletide simboliza „renaşterea soarelui dătător de lumină şi căldură". (n.tr.)

Harry verifică vitezometrul bicicletei, apoi, calm şi hotărât, reglă viteza la 35 de kilometri pe oră.

– E bine, avem un paşaport fals pe numele unui cetăţean croat, un anume Christo Stankic, care nu a luat astăzi avionul spre Zagreb, deşi cumpărase bilet. Am aflat că a stat la hotelul Scandia. Lønn i-a verificat camera pentru prelevare de probe ADN. Cei de la hotel nu au prea mulţi oaspeţi, aşa că am sperat că recepţionera îl va recunoaşte pe bărbatul din pozele noastre.

– Şi?

– Din păcate, nu l-a recunoscut.

– Atunci ce te face să crezi că acesta e omul pe care-l căutăm?

– Paşaportul fals, zise Harry trăgând cu ochiul la vitezometrul lui Hagen.

40 de kilometri pe oră.

– Şi cum o să-l prinzi?

– Ei bine, numele lasă urme uşor de depistat în această eră a tehnologiei informaţiei şi am alertat toate contactele noastre standard. Dacă o persoană care se numeşte Christo Stankic calcă în vreun hotel, cumpără un bilet de avion sau foloseşte vreun card, vom afla pe loc. Recepţionera ne-a spus că bărbatul căuta un telefon public, iar ea l-a îndrumat spre Jernbanetorget. Telenor ne va trimite o listă cu toate apelurile de la telefoanele publice din Jernbanetorget din ultimele două zile.

– Deci, tot ce ai este un croat cu paşaport fals, care nu a luat avionul înapoi spre ţara lui, zise Hagen. Te-ai împotmolit, nu-i aşa?

Harry nu răspunse.

– Încearcă să gândeşti din mai multe puncte de vedere, îl încurajă Hagen.

– Am înţeles, şefule, răspunse încet Harry.

– Există întotdeauna alternative, adăugă Hagen. Ţi-am povestit cumva despre plutonul acela japonez şi epidemia de holeră?

– Nu cred că am avut plăcerea, şefule.

– Se aflau în junglă, la nord de Rangoon, și vomitau încontinuu tot ce mâncau sau beau. Erau deshidratați, dar comandantul pur și simplu refuza să se întindă pe jos ca să aștepte moartea, așa că le-a ordonat soldaților să-și golească seringile cu morfină și să le folosească pentru a-și injecta apa din bidoanele lor.

Hagen mări tempoul, iar Harry așteptă în van să audă cum începe să gâfâie.

– Și a funcționat. Dar, după câteva zile, singura apă care le mai rămăsese era cea dintr-un butoiaș plin cu larve de țânțari. Atunci, următorul în ordinea ierarhică a sugerat să înfigă acul seringilor în fructele care creșteau peste tot în jurul lor și să își injecteze lichidul în sânge. Teoretic, sucul de fructe este 90 la sută apă și, de altfel, ce aveau de pierdut? Sucul a salvat plutonul, Hole. Imaginație și curaj.

– Imaginație și curaj, repetă gâfâind Hole. Mulțumesc, șefule.

Pedală până la epuizare, reușind să-și audă propriul horcăit, un zgomot puternic din piept, așa cum se aude focul ieșind pe gura unei sobe. Vitezometrul arăta 42. Trase cu ochiul la vitezometrul lui Hagen. 47. Și respirația acestuia? Regulată.

Harry își aminti o propoziție dintr-o carte veche de o mie de ani, pe care o primise de la un spărgător de bănci, *Arta războiului*. Propoziția era cam așa: „Alege-ți cu grijă bătăliile". Iar el știa că din această bătălie ar fi trebuit să se retragă. Pentru că avea să piardă, orice ar fi făcut.

Harry încetini. Vitezometrul arăta 35. Spre surprinderea lui, nu simți frustrare, ci doar o resemnare plictisită. Poate că se maturizase, poate că nu mai era idiotul care își lăsa coarnele în jos, în poziție de atac, repezindu-se la toți cei care fluturau o bucată de pânză roșie? Harry se uită pe furiș la șeful său. Picioarele lui Hagen se mișcau acum ca niște pistoane, iar fața îi lucea de sudoare în lumina albă a becului.

Harry se șterse de transpirație. Inspiră adânc de două ori, apoi, o luă de la capăt. Minunata durere reveni în câteva secunde.

13

MIERCURI, 17 DECEMBRIE. TICĂITUL

Din când în când, Martine se gândea că piața din Plata era probabil locul în care începea coborârea spre iad. Cu toate acestea, era îngrozită de zvonurile care circulau. La primăvară, Comisia de asistență socială din cadrul Primăriei urma să abandoneze programul pentru piața liberă a drogurilor. Principalul argument oferit de cei care militau împotriva acestui loc era că zona reprezenta o atracție pentru tinerii care voiau să se drogheze. În opinia Martinei, cei care considerau atractivă viața celor din Plata erau ori nebuni de legat, ori nu puseseră niciodată piciorul acolo.

Motivul real era însă altul. Acest teren, delimitat de o linie albă pe asfalt, chiar lângă Jernbanetorget, ca o linie de frontieră, strica imaginea orașului. Și nu era asta o recunoaștere vizibilă a eșecului în cea mai de succes democrație socială – dacă nu chiar cea mai bogată –, dacă era permis schimbul de bani și droguri chiar în inima capitalei?

Martine era convinsă de acest lucru. Că fusese un eșec. Bătălia pentru o societate fără droguri era pierdută. Pe de altă parte, dacă s-ar fi urmărit prevenirea consumului de droguri, ar fi fost mai bine ca tranzacțiile să aibă loc sub supravegherea vigilentă a camerelor video decât sub podurile de pe Akerselva sau în curțile întunecoase

din spatele caselor de pe Rådhusgata, ori în partea de sud a fortăreței Akershus. Iar Martine știa foarte bine că majoritatea oamenilor a căror muncă era legată într-un fel sau altul de Oslo – orașul narcoticelor. Poliția, asistenții sociali, „predicatorii de stradă" și prostituatele – toți credeau același lucru: Plata era o soluție mai bună decât altele. Dar nu era deloc o priveliște plăcută.

– Langemann! îl strigă ea pe bărbatul care rămăsese afară, în întuneric, lângă autobuz. Nu vrei niște supă în seara asta?

Dar Langemann se retrase șovăielnic într-o parte. Probabil că își cumpărase doza de care avea nevoie și stătea afară ca să-și injecteze leacul.

Se concentră asupra polonicului pentru a-i turna niște supă unui bărbat cu aspect mediteraneean, îmbrăcat într-o haină albastră, când auzi lângă ea pe cineva clănțănind din dinți. Ridică ochii și văzu un bărbat într-un sacou subțire, care-și aștepta rândul.

– Poftim, îi spuse ea turnându-i niște supă.

– Bună, scumpo, se auzi o voce răgușită.

– Wenche!

– Vino aici și încălzește o biată nenorocită, zise râzând o prostituată trecută de prima tinerețe, în timp ce o îmbrățișa entuziasmată pe Martine.

Mirosul emanat de pielea jilavă a femeii îmbrăcate într-o rochie mulată, cu imprimeu leopard, era greu de suportat. Dar mai simțea un miros, unul pe care îl recunoștea, un miros care fusese acolo înainte ca bogata gamă de miresme a prostituatei să le acopere pe toate celelalte.

Se așezară la o masă goală.

Deși unele dintre prostituatele de altă naționalitate care invadaseră zona în ultimul an consumau droguri, printre acestea nu se numărau prea multe persoane dependente, spre deosebire de rivalele lor autohtone. Wenche era una dintre puținele prostituate din Norvegia care nu consuma droguri. De asemenea, începuse să „lucreze", după cum spunea, mai mult acasă, cu o clientelă fixă, așa că se întâlnea cu Martine din ce în ce mai rar.

– Îl caut pe fiul unei prietene, zise Wenche. Kristoffer. Mi s-a spus că a dat de necaz.

– Kristoffer? Nu-l cunosc.

– Aaa! Făcu un gest de lehamite. Las-o baltă. Ai altele pe cap, după cum văd.

– Așa ți se pare?

– Cu mine, nu e nevoie să te prefaci. Pot să-mi dau seama când o fată este îndrăgostită. E vorba de el?

Wenche făcu un semn din cap în direcția unui bărbat în uniforma Armatei Salvării. Acesta avea în mână o Biblie și tocmai se așezase lângă bărbatul îmbrăcat în sacoul subțire.

Martine pufni.

– Rikard? Nu, mulțumesc.

– Ești sigură? Ochii lui te urmăresc de când am venit.

– Rikard e în regulă, oftă Martine. În orice caz, s-a oferit de ieri voluntar pentru tura asta. Persoana care ar fi trebuit să fie aici a murit.

– Robert Karlsen?

– Îl cunoșteai?

Wenche încuviință din cap cu o privire tristă, dar se înveseli din nou după câteva secunde.

– Dar să nu mai vorbim despre morți. Mai bine spune-i mamei de cine ești îndrăgostită. Fiindcă tot veni vorba, era și timpul.

Martine zâmbi.

– Nici măcar nu mi-am dat seama că sunt îndrăgostită.

– Ei, haide.

– Nu, nu, e mult prea stupid. Eu...

– Martine! o strigă altă voce.

Ea ridică ochii și întâlni privirea rugătoare a lui Rikard.

– Bărbatul lângă care am stat zice că nu are haine, nici bani și nici unde să doarmă. Știi cumva dacă azilul mai are locuri libere?

– Sună acolo și întreabă-i, replică Martine. Cu siguranță au niște haine groase, de iarnă.

– Așa cred și eu.

Rikard nu se clinti, chiar dacă Martine se întorsese deja spre Wenche. Nu era nevoie să-l privească, era sigură că buza lui superioară era asudată. El murmură apoi un „mulțumesc" și se întoarse lângă bărbatul în sacou.

– Spune-mi atunci, o îndemnă în șoaptă Wenche.

Afară, vântul nordic își etala artileria de calibru mic.

Harry mergea pe stradă ținând pe umăr sacul cu echipamentul pentru sală, cu ochii aproape închiși din cauza vântului care transforma fulgii aproape invizibili în mici ace de gheață ce păreau să-i străpungă corneea. Când trecu pe lângă Blitz, proprietatea din Pilestredet ocupată ilegal de cei fără locuință, telefonul său mobil sună. Era Halvorsen.

– Au fost două convorbiri telefonice cu Zagrebul, în ultimele două zile, de la telefoanele publice din Jernbanetorget. Același număr de fiecare dată. Am sunat la numărul acela și am nimerit la recepția unui hotel. Hotelul Internațional. Nu mi-au putut spune cine a sunat de la Oslo sau pe cine încerca să contacteze acea persoană. Nu au auzit de nimeni pe nume Christo Stankic.

– Hm!

– Să mai insist?

– Nu, oftă Harry. O să lăsăm totul baltă până ce o să avem dovezi că acest Stankic prezintă vreun interes. Ai grijă să stingi lumina când pleci. O să mai vorbim mâine.

– Stai puțin!

– Nu plec nicăieri.

– Mai e ceva. Băieții în uniformă au primit un telefon de la un chelner, un angajat al restaurantului Biscuit. Acesta le-a zis că era la toaleta restaurantului în această dimineață și a dat întâmplător peste unul dintre clienți.

– Ce făcea acolo?

– Ajung și la asta. Vezi tu, clientul avea ceva în mână...

– Mă refeream la chelner. Angajații restaurantelor au propria toaletă.

– Nu l-am întrebat, spuse Halvorsen destul de nerăbdător. Ascultă. Clientul de care-ți spuneam ținea în mână ceva verde, din care curgeau picături.

– După părerea mea, ar trebui să meargă la doctor.

– Foarte amuzant. Chelnerul a jurat că era un pistol acoperit de săpun lichid. Capacul dozatorului de săpun lichid de lângă chiuvetă era scos.

– Biscuit, repetă Harry încercând să asimileze informația. Este pe strada Karl Johan.

– La 200 de metri de locul crimei. Pariez pe o ladă cu bere că e vorba de arma crimei. Ăăă... scuze, pariez pe...

– Fiindcă veni vorba, îmi ești deja dator 200 de coroane. Spune-mi restul.

– Acum vine partea cea mai frumoasă. I-am cerut o descriere. Nu a putut să-mi dea așa ceva.

– Parcă e un refren în acest caz.

– L-a recunoscut totuşi pe bărbat după palton. Un palton foarte urât, din păr de cămilă.

– Da! țipă Harry. E tipul cu eşarfă din Egertorget, cel fotografiat cu o noapte înainte de uciderea lui Karlsen.

– Întâmplător, chelnerul a zis că haina era o imitație. Și părea că se pricepe la genul ăsta de lucruri.

– Ce vrei să spui?

– Știi tu. Felul în care vorbesc.

– La cine te referi?

– Hello! Homosexualii. Nu mai contează. Bărbatul cu pistolul a dispărut pe ușă şi dus a fost. Asta-i tot ce am aflat pentru moment. Sunt în drum spre Biscuit, ca să-i arăt pozele chelnerului.

– Bine, zise Harry.

– Tu ce crezi despre asta?

– Ce cred?

– Încerc să-ți ghicesc raționamentul, Harry.

– Hm! Mă întrebam de ce chelnerul nu a telefonat la poliție dimineață, chiar atunci când s-au petrecut toate astea. Întreabă-l de ce nu a făcut-o, bine?

– De fapt, chiar asta intenționam, Harry.

– Sigur că asta intenționai. Scuză-mă!

Harry închise telefonul, dar, cinci minute mai târziu, mobilul său sună din nou.

– Ce-ai uitat să-mi spui? întrebă Harry.

– Cum?

– A, tu erai, Beate? Ce este?

– Vești bune. Am terminat la hotelul Scandia.

– Ai găsit ceva probe ADN?

– Încă nu știu. Am găsit câteva fire de păr care ar putea aparține celor de la curățenie sau oaspeților care au mai stat în această cameră. Dar am obținut rezultatele balistice acum jumătate de oră. Glonțul din cutia cu lapte de la apartamentul lui Jon Karlsen provine din aceeași armă ca și cartușul pe care l-am găsit în Egertorget.

– Hm! Asta înseamnă că teoria cu mai mulți criminali nu mai stă în picioare.

– Da. Și mai e ceva. Recepționera de la hotelul Scandia și-a amintit ceva după plecarea ta. Acest Christo Stankic era îmbrăcat destul de prost. Ea crede că purta un fel de imitație...

– Lasă-mă să ghicesc. Un palton din păr de cămilă?

– Așa a zis.

– Suntem pe calea cea bună, țipă Harry atât de tare, încât peretele acoperit cu graffiti al clădirii Blitz trimise un ecou pe toată strada aceea pustie din centrul orașului.

Harry închise, apoi îl sună iarăși pe Halvorsen.

– Da, Harry?

– Christo Stankic e omul nostru. Te rog să dai descrierea paltonului din păr de cămilă și celor în uniformă, la fel și celor de la Operațiuni Speciale și spune-le să alerteze toate mașinile de patrulare. Harry îi zâmbi unei doamne în vârstă, care mergea poticnindu-se, zgâriind

gheața de pe asfalt cu crampoanele de pe talpa cizmelor ei elegante, până la gleznă. Și vreau să fie supravegheate non-stop toate liniile telefonice, ca să știm dacă sună cineva din Oslo la hotelul Internațional din Zagreb. Și de la ce număr va fi făcut apelul. Ia legătura cu Klaus Torkildsen de la Telenor Business Centre din Oslo.

– E vorba de interceptări ale convorbirilor telefonice. Pentru asta, avem nevoie de mandat, și știi că poate dura zile întregi.

– Nu sunt interceptări. Avem nevoie doar de adresa de la care este făcut apelul.

– Mă tem că tipii de la Telenor nu vor face diferența.

– Spune-i lui Torkildsen că așa ți-am transmis eu. Bine?

– Pot să te întreb de ce ar fi dispus acest Torkildsen să-și riște slujba pentru tine?

– E o poveste veche. În urmă cu câțiva ani, l-am salvat de la o bătaie soră cu moartea când era cercetat în stare de arest. Tom Waaler și amicii lui. Știi cum sunt tratați exhibiționiștii și alții de acest gen.

– Deci este exhibiționist?

– Acum, nu mai face astfel de lucruri. Acceptă bucuros să le facă servicii altora în schimbul tăcerii.

– Înțeleg.

Harry închise telefonul. Acum, puteau să se apuce de treabă pentru că erau pe calea cea bună, iar el nu mai simțea vântul nordic și nici atacul acelor de zăpadă. Uneori, slujba lui îl răsplătea cu astfel de momente de plăcere desăvârșită. Se întoarse din drum și porni înapoi spre sediul Poliției.

În rezerva spitalului Ulleval, Jon simți vibrația telefonului mobil prin cearșaf și puse imediat mâna pe el.

– Da?

– Eu sunt.

– Aaa, bună, zise el fără a reuși să-și ascundă dezamăgirea.

– Cred că sperai să auzi pe altcineva, zise Ragnhild folosind tonul acela prea vesel care trăda de obicei o femeie rănită.

– Nu pot să vorbesc prea mult, spuse Jon cu privirea aţintită spre uşă.

– Am vrut să-ţi zic cât de rău îmi pare de Robert, spuse Ragnhild. Vestea morţii lui a fost îngrozitoare. Sunt alături de tine.

– Îţi mulţumesc.

– Trebuie să fie dureros. Unde eşti acum? Te-am sunat acasă.

Jon nu răspunse.

– Mads lucrează până târziu. Dacă vrei, aş putea să trec pe la tine.

– Nu, mulţumesc, Ragnhild, o să mă descurc.

– Mă gândeam la tine. E atât de frig şi întuneric. Mi-e frică.

– Ţie nu ţi-e frică niciodată, Ragnhild.

– Uneori, îmi este. Sunt atâtea camere aici şi nu e nimeni lângă mine, continuă ea prefăcându-se supărată.

– Mută-te atunci într-o casă mai mică. Trebuie să închid acum. Nu avem voie să folosim telefoane mobile în incinta spitalului.

– Aşteaptă! Unde eşti, Jon?

– Am nişte contuzii superficiale. Sunt la spital.

– Care spital? Unde, la ce secţie?

Jon rămase surprins.

– Majoritatea oamenilor m-ar fi întrebat cum m-am ales cu contuziile.

– Urăsc să nu ştiu unde eşti.

Jon şi-o imagina deja pe Ragnhild intrând pe uşă cu un buchet mare de flori, în timpul alocat vizitelor, a doua zi. Şi parcă vedea privirea suspicioasă a Theei aţintită mai întâi asupra ei, apoi asupra lui.

– O aud pe asistentă pe hol, rosti el în şoaptă. Trebuie să închid.

Apăsă tasta OFF şi rămase cu privirea aţintită în tavan, până ce se sfârşi semnalul sonor şi ecranul telefonului se întunecă. Ea avea dreptate. *Era* întuneric. Dar *el* era cel care se temea.

Ragnhild Gilstrup stătea lângă fereastră, cu ochii închişi. Deschise ochii şi se uită la ceas. Mads spusese că avea de lucru pentru şedinţa Comitetului executiv şi că probabil va întârzia. Zicea des asta în

ultima vreme. Înainte, îi spunea ora la care urma să ajungă acasă și sosea întotdeauna la timp, uneori chiar ceva mai devreme. Nu că ar fi vrut să-l vadă acasă mai devreme, dar era destul de ciudat. Destul de ciudat, atâta tot. La fel de ciudat ca și faptul că pe ultima factură telefonică apăreau listate toate apelurile. Iar ea nu ceruse asemenea lucru. Dar iată că avea lista în față: cinci pagini cu mult prea multe informații. Nu ar mai fi trebuit să-l sune pe Jon, dar pur și simplu nu putea să se abțină. Pentru că Jon avea privirea aceea. O privire de Johannes. Nu era nici blând, nici foarte spiritual și nici tandru. Dar era o privire care putea citi în sufletul ei, anticipându-i chiar propriile gânduri. Ochii lui o vedeau așa cum era. Și tot o plăceau.

Deschise din nou ochii și scrută cu privirea cei 6 000 de metri pătrați de teren acoperit cu un strat de zăpadă imaculată. Priveliștea îi aminti de școala cu internat din Elveția. Lumina puternică reflectată de zăpadă inunda dormitorul spațios, acoperind tavanul și pereții cu o nuanță albăstruie. Ea fusese cea care insistase să se construiască o casă acolo, aproape de oraș, mai bine zis în pădure. Spusese că locul acela o făcea să se simtă liberă și fără restricții. Iar soțul ei, Mads Gilstrup, care își imaginase că orașul reprezenta acele restricții de care vorbea ea, cheltuise bucuros o parte din banii de care dispunea ca să construiască acea casă. Această extravaganță îl costase 20 de milioane de coroane. Atunci când se mutaseră acolo, lui Ragnhild i se păruse că ieșise din celulă ca să se plimbe în curtea interioară a închisorii. Soare, aer și multe camere. Totuși, un spațiu destul de limitat. La fel ca la internat.

Uneori – ca, de exemplu, în această seară –, se întreba cum de ajunsese acolo. Împrejurările fuseseră de așa natură și totul putea fi rezumat în câteva cuvinte: Mads Gilstrup era moștenitorul uneia dintre cele mai mari averi din Oslo. Îl cunoscuse pe Mads în timpul studiilor sale în străinătate, în Chicago, Illinois, unde amândoi studiaseră Economia și Administrarea afacerilor la o universitate mai puțin cunoscută din Statele Unite, dar care era mult mai importantă decât

universitățile din Norvegia. Oricum, acolo era mult mai distractiv decât în Norvegia.

Amândoi proveneau din familii înstărite, dar familia lui era mult mai bogată decât a ei. În timp ce membrii familiei lui erau succesorii unor armatori bogați de peste cinci generații, familia ei era neam de fermieri, iar banii lor încă purtau mirosul de cerneală de la tiparniță și de pește de crescătorie. La început, trăiseră oscilând între subvențiile pentru agricultori și mândria lor rănită, până ce tatăl și unchiul ei și-au vândut tractoarele și au riscat investindu-și tot capitalul într-o crescătorie mică de pește în fiord, chiar sub fereastra sufrageriei lor, pe coasta sudică bătută de vânturi a provinciei Vest-Agder. Momentul investiției fusese perfect, competiția minimă, prețul kilogramului de pește-astronomic, iar în cursul celor patru ani profitabili deveniseră multimilionari. Casa de pe coastă fusese demolată și, în locul acesteia, se ridicase o frumusețe de locuință, mai mare decât hambarul, cu opt ferestre boltite și un garaj dublu.

Ragnhild abia împlinise 16 ani când mama ei o trimisese de pe o coastă pe alta: școala particulară cu internat pentru fete a lui Aron Schüster din Elveția, situată la 900 de metri deasupra nivelului mării, într-un oraș cu o gară, șase biserici și o *Bierstube*[1]. Motivul oficial fusese că Ragnhild trebuia să învețe franceza, germana și istoria artei, subiecte considerate folositoare, în timp ce prețul kilogramului de pește de crescătorie încă înregistra valori record.

Adevăratul motiv pentru exilul ei fusese, desigur, prietenul ei, Johannes. Johannes cel cu mâinile calde, cel cu voce blândă și cu privirea aceea care citea tot ce era în sufletul ei, anticipându-i gândurile. Johannes, băiatul simplu de la țară, care nu pleca nicăieri, care nu avea perspective. Totul se schimbase după Johannes. Ea se schimbase după Johannes.

La școala particulară a lui Aron Schüster, scăpase de coșmaruri, de sentimentul de vinovăție și de mirosul de pește și învățase tot ce

[1] Berărie (în lb. germană, în original) (n.tr.)

trebuiau să știe tinerele domnișoare pentru a dobândi un soț cu același statut social sau chiar mai înalt. Și cu acel instinct de supraviețuire moștenit, care o ajutase să supraviețuiască pe coasta din Norvegia, reușise să o îngroape încet, dar sigur pe acea Ragnhild ale cărei gânduri erau citite atât de bine de Johannes, ca să creeze o nouă Ragnhild, cea care avea succes, cea independentă și voluntară, cea care nu dădea înapoi în fața nimănui, mai ales când era vorba de franțuzoaicele din clasa superioară sau de ștrengarii răsfățați din Danemarca, aceia care râdeau pe înfundate prin colțuri, în fața eforturilor zadarnice ale fetelor ca Ragnhild de a părea altfel, și nu provinciale sau vulgare.

Mica ei răzbunare fusese să-l seducă pe *herr* Brehme, tânărul profesor german de care erau îndrăgostite toate fetele. Profesorii locuiau într-o clădire aflată față în față cu blocul în care locuiau elevii, iar ea traversa pur și simplu curtea pavată dintre clădiri ca să bată la ușa micuței camere în care locuia acesta. Îl vizitase astfel de patru ori. Și, în fiecare noapte, de patru ori la rând, tocurile ei se auziră păcănind pe pietrele pavajului, în timp ce traversa curtea, ecoul pașilor ei răsunând între pereții clădirilor.

Lumea începuse să vorbească, iar ea nu făcuse mai nimic ca să dezmintă acele zvonuri. Atunci când primise vestea că *herr* Brehme demisionase ca să accepte grăbit un post în Zürich, Ragnhild afișase un zâmbet triumfător în fața chipurilor întristate ale fetelor din clasa ei.

După ultimul an de școală în Elveția, Ragnhild se întorsese acasă. „În sfârșit, acasă“, se gândi ea. Dar aici găsi din nou ochii lui Johannes. În fiordul argintiu, în întunericul pădurilor azurii, în spatele ferestrelor lucioase și întunecate ale capelei sau în mașinile care treceau în viteză pe lângă ea, ridicând în urmă un nor de praf pe care-l simțea printre dinți și care-i lăsa un gust amar. Când sosi scrisoarea de la Chicago cu oferta de studiu în domeniul administrării afacerilor – patru ani pentru a obține licența și cinci ani pentru doctorat –, l-a rugat pe tatăl ei să facă imediat transferul bancar pentru plata studiilor.

S-a simţit uşurată când a plecat. Era uşurată să se simtă iarăşi Ragnhild cea nouă. Aştepta cu nerăbdare să uite totul, dar, ca să poată trece peste asta, avea nevoie de un plan, de un obiectiv. A găsit acest obiectiv în Chicago. Mads Gilstrup.

Bănuise că va fi simplu. În definitiv, avea cunoştinţele necesare pentru a seduce băieţi din clase sociale mai înalte. Iar ea arăta foarte bine. Johannes şi mulţi alţii îi spuseseră acest lucru. În special, ochii ei erau deosebit de frumoşi. Fusese binecuvântată cu ochii albaştri luminoşi ai mamei sale. Irisul de un albastru-deschis era înconjurat de sclera neobişnuit de albă. Ştiinţa demonstrase că acest lucru atrăgea sexul opus pentru că era un semn bun din punct de vedere genetic, indicând o sănătate de fier. Din acest motiv, Ragnhild era deseori văzută purtând ochelari. Miza pe efectul creat de acel moment favorabil când avea să şi-i scoată de la ochi. Unii îi spuneau că semăna cu Nicole Kidman. Înţelegea la ce se refereau când ziceau asta. Era frumoasă, însă avea o frumuseţe aspră, rigidă. Poate că acesta era motivul. Rigiditatea. Pentru că, atunci când încercase să-l abordeze cumva pe Mads Gilstrup pe coridoarele cantinei din campus, acesta se purtase ca un cal sălbatic speriat, îşi ferise privirea, îşi scuturase coama şi plecase imediat la trap spre un loc mai sigur.

În final, jucă totul pe o singură carte. Cu o seară înaintea uneia dintre numeroasele petreceri anuale obişnuite şi aparent tradiţionale, Ragnhild îi dădu colegei sale de cameră bani pentru o pereche nouă de pantofi şi pentru o cameră la hotel în oraş, apoi pierdu trei ore în faţa oglinzii. Pentru prima dată, ajunse devreme la petrecere. Şi asta pentru că ştia că Mads Gilstrup obişnuia să ajungă devreme la toate petrecerile, ca să le-o ia înainte potenţialilor săi rivali.

În faţa ei, se bâlbâise şi abia reuşise să îngaime câteva cuvinte, îndrăznind cu greu să o privească în ochi – acei ochi cu iris albastru-deschis, fără a mai pune la socoteală sclera atât de clară sau să privească mai jos, în decolteul generos pe care ea şi-l aranjase cu atâta grijă.

Ragnhild ajunse la concluzia – contrar opiniei sale iniţiale – că încrederea în forţele proprii nu era influenţată de bani. Mai târziu,

trebui să accepte că Mads avea o părere proastă despre propria persoană din cauza exigentului, inteligentului şi pretenţiosului său tată, care nu reuşea să priceapă de ce destinul nu-l răsplătise cu un fiu care să-i semene mai mult.

Dar ea nu renunţase atât de uşor şi îşi etalase farmecele în faţa lui Mads Gilstrup ca o momeală. Era atât de evident că i se oferea pe tavă, încât observă cum fetele pe care le considera prietenele ei – şi viceversa – se adunaseră într-un colţ, probabil ca să vorbească despre ea. Când se apropiase de ele, fugiseră toate care încotro. Apoi, după şase beri Lager americane şi o suspiciune din ce în ce mai mare că Mads Gilstrup era homosexual, calul sălbatic se aventură în câmp deschis şi, după încă două beri, plecară de la petrecere.

Ragnhild îl lăsă să o încalece, dar în patul prietenei ei. La urma urmei, toate astea o costaseră o pereche scumpă de pantofi. Trei minute mai târziu, Ragnhild se ştergea folosind cuvertura croşetată a prietenei sale, sigură că reuşise să-l prindă în lasou. Căpăstrul şi şaua aveau să urmeze în scurt timp.

După terminarea studiilor, călătoriră spre casă ca un cuplu logodit. Mads Gilstrup urma să administreze partea care-i revenea din averea familiei fără a fi nevoie ca abilităţile sale în domeniul afacerilor să fie testate pentru obţinerea unei slujbe. Sarcina care-i revenea era de fapt găsirea unor consilierii potriviţi. Ragnhild solicită şi obţinu o slujbă în Administraţie, de la un manager care nu auzise niciodată de universitatea mediocră pe care o absolvise ea, dar care auzise în schimb de Chicago şi căruia îi plăcu ce auzi. Şi ce văzu. Acesta nu era atât de inteligent, dar era exigent şi îşi găsi în Ragnhild un suflet-pereche. Astfel, după o scurtă perioadă de timp, reuşi să fie transferată din postul de analist financiar, care o suprasolicita din punct de vedere intelectual, şi trimisă în faţa monitorului, la telefonul de pe masa din „bucătărie“, aşa cum era numită camera de tranzacţii comerciale. Acesta era locul în care Ragnhild Gilstrup (îşi schimbase numele în Gilstrup imediat ce se logodiseră, pentru că era „mult mai practic“) putea să demonstreze de ce era capabilă. Dacă

nu reuşea ca, în urma unor *recomandări* privind plata comisionului – profesioniste în opinia ei –, să-i convingă pe investitori să cumpere produse Opticum, era în stare să toarcă, să flirteze, să scrâşnească din dinţi, să manipuleze, să mintă sau să plângă la telefon. Ragnhild Gilstrup putea să-şi netezească grijulie calea spre obiectivul dintre picioarele unui bărbat – şi, cu puţin efort, chiar şi dintre picioarele unei femei –, vânzarea acţiunilor fiind mult mai importantă decât oricare dintre analizele financiare pe care le făcuse. Oricum, calitatea ei cea mai de preţ era capacitatea de înţelegere că motivaţia cea mai importantă a tranzacţiilor de pe piaţa financiară era lăcomia.

Iar într-o bună zi, a rămas însărcinată. Şi, spre surprinderea ei, a luat în considerare posibilitatea unui avort. Până în acel moment, crezuse cu adevărat că îşi dorea copii. Măcar unul, evident. După opt luni, o aducea pe lume pe Amalie. Simţi o fericire atât de mare, încât încercă să uite că intenţionase să avorteze. Două săptămâni mai târziu, Amalie era dusă la spital cu temperatură mare. Ragnhild văzuse că doctorii erau destul de agitaţi şi nesiguri şi nici unul nu-i putu spune ce era în neregulă cu fetiţa ei. Într-o noapte, Ragnhild se gândi să se roage lui Dumnezeu, dar renunţă repede la această idee. În noaptea următoare, la ora 23, micuţa Amalie muri de pneumonie. Ragnhild se închise în casă şi plânse patru zile la rând.

– Fibroză chistică, îi zisese doctorul în particular. E o boală genetică şi asta înseamnă că oricare dintre părinţii copilului – dumneata sau soţul dumitale – poate fi purtătorul bolii. A avut cineva din familiile voastre această boală? Se poate manifesta prin crize frecvente de astm bronşic sau ceva asemănător.

– Nu, rostise Ragnhild dezolată. Şi bănuiesc că veţi ţine cont de confidenţialitatea datorată pacienţilor.

Reuşise să treacă peste durerea provocată de moartea copilului cu ajutor de specialitate. După două luni, era din nou în stare să stea de vorbă cu oamenii. La începutul verii, merseră la vila familiei Gilstrup de pe coasta de vest a Suediei şi încercară să mai facă un copil. Însă într-o seară, Mads o găsi pe soţia lui plângând în faţa oglinzii din

dormitor. Ea îi spuse atunci că aceasta era pedeapsa ei pentru că se gândise inițial să facă un avort. El o consolă, dar, în momentul în care mângâierile lui tandre deveniră mai îndrăznețe, ea îl respinse, zicându-i că trebuia să treacă mult timp ca să mai poată face acest lucru. Mads crezu atunci că Ragnhild se referea strict la alți copii și acceptă imediat. De aceea, simți o profundă dezamăgire și tristețe când află că soția lui se referise de fapt la actul în sine. Mads Gilstrup aproape că era dependent de sex, având o părere foarte bună despre sine mai ales atunci când reușea să îi producă de fiecare dată soției sale ceea ce el interpreta a fi un orgasm scurt, dar nesimulat.

Cu toate acestea, acceptase explicațiile ei: că reacționa astfel din cauza suferinței și a schimbărilor hormonale de după naşterea copilului. Lui Ragnhild nici nu-i trecu prin cap să-i spună că, din partea ei, ultimii doi ani fuseseră doar o datorie sau că rămășițele plăcerii pe care se străduise să o simtă când era cu el dispăruseră în sala de naşteri, când îl zărise, stupid și îngrozit, holbându-se la ea cu gura căscată. Iar atunci când el plânsese de fericire, scăpând foarfecele chiar în momentul în care trebuia să taie panglica de inaugurare pentru noii tătici, ea simțise o poftă nebună să-l snopească în bătaie. Nu putea să-i zică nici acest lucru, bineînțeles, ținând cont că, în privința relațiilor sexuale, în ultimul an, ea și mai puțin genialul ei șef își satisfăcuseră reciproc exigentele dorințe. Ragnhild era singurul agent de bursă din Oslo căruia i se oferise postul de partener-asociat atunci când își luase concediu de maternitate. Însă, spre surprinderea tuturor, demisionase. Îi fusese oferită altă slujbă. Administrarea averii familiei lui Mads Gilstrup.

Îi explicase șefului ei, în noaptea de adio pe care o petrecură împreună, că era vremea ca ea să fie sunată de către agenții de bursă, și nu invers. Nu suflă nici o vorbă despre adevăratul motiv al demisiei sale: că, din păcate, Mads Gilstrup nu fusese în stare să se descurce singur și să ducă până la capăt sarcina care-i fusese încredințată, și anume găsirea unor consilieri competenți, și că averea familiei se micșorase îngrijorător de repede. Atât de repede, încât fuseseră nevoiți

să intervină atât Ragnhild, cât și socrul ei, Albert Gilstrup. Atunci fusese ultima dată când se întâlnise cu șeful ei. Câteva luni mai târziu, Ragnhild află că acesta își luase un concediu medical după ani de zile în care se chinuise cu crizele de astm.

Lui Ragnhild nu-i plăceau cercurile sociale frecventate de Mads și observase că, de fapt, nu-i plăceau nici lui. Dar se duceau totuși la petrecerile la care erau invitați din moment ce alternativa – ruperea relațiilor cu clica aceea care dirija sau deținea totul – era chiar mai sumbră. Una era să-ți pierzi timpul în compania unor bărbați bogați și încrezuți care, în adâncul inimii lor, simțeau că banii le dădeau dreptul să fie astfel, însă cu soțiile lor – sau „cățelele“, cum le spunea Ragnhild în secret – era altceva. Nevestele bârfitoare, dependente de cumpărături și obsedate de mâncarea sănătoasă, cu sâni ce păreau atât de autentici, fără a mai pune la socoteală bronzul, deși acesta era într-adevăr autentic, din moment ce împreună cu copiii lor tocmai se întorseseră dintr-o vacanță de două săptămâni la St Tropez, unde se „relaxaseră“, departe de bone și meseriași gălăgioși, care nu terminau niciodată de construit piscine sau bucătării noi. Acestea povesteau sincer îngrijorate că nu erau încântate deloc de shoppingul din ultimul an de la magazinele din Europa, dar, în afară de asta, orizonturile lor nu depășeau localitatea Slemdal, pentru schi, sau Bogstad, pentru înot, ambele foarte aproape de Oslo, precum și stațiunea Kragerø în sud.

Subiectele de conversație preferate ale acestor neveste erau hainele, liftingul facial și aparatele pentru exerciții fizice, acestea fiind de fapt principalele mijloace prin care îi puteau reține alături pe acei soți încrezuți și bogați, lucru care, desigur, constituia de fapt unica lor misiune pe acest pământ. Câteodată, Ragnhild rămânea surprinsă de propriile gânduri. Erau aceste femei atât de diferite față de ea? Poate că ea era diferită prin faptul că avea o slujbă. Acesta să fi fost motivul pentru care nu putea să le vadă fețele sulemenite la bufetul din Vinderen, când se plângeau de taxele prea mari și de evaziunea fiscală în ceea ce numeau, cu dispreț, societate? Sau era vorba de un

alt motiv? Pentru că se întâmplase ceva. O revoluție. Începuse să țină la altcineva în afară de propria persoană. Nu mai simțise acest lucru de la moartea Amaliei. Sau după despărțirea de Johannes.

Totul începuse cu un plan. Valoarea acțiunilor continuase să scadă din cauza investițiilor neinspirate ale lui Mads, așa că se impuneau niște măsuri drastice. Nu era vorba doar de a transforma active în fonduri, cu risc minim, datoriile acumulate trebuiau acoperite cum-va. Pe scurt, aveau nevoie de o adevărată lovitură financiară. Socrul ei lansase această idee. Și o puseseră în aplicare; mai precis, organizaseră un jaf. Și nu un jaf la o bancă bine păzită. Se gândiseră să jefuiască o „doamnă mai în vârstă", iar această doamnă era Armata Salvării.

Ragnhild studiase portofoliul lor de proprietăți imobiliare, care era absolut impresionant, asta însemnând că, deși proprietățile lor nu erau în stare bună, potențialul de exploatare și locația erau excelente. Erau mult mai valoroase decât clădirile din centrul orașului Oslo și decât cele din Majorstuen. Conturile Armatei Salvării îi demonstraseră cel puțin două lucruri: ei aveau nevoie de bani, iar proprietățile erau mult subevaluate. Cel mai probabil, aceștia nu erau conștienți de comoara pe care stăteau, iar ea se îndoia de faptul că persoanele care luau decizii în această organizație erau cele mai competente. În plus, acesta era probabil cel mai potrivit moment să cumpere, având în vedere că piața imobiliară căzuse odată cu prețul acțiunilor, iar ceilalți indici de referință începuseră să se aprecieze din nou.

Vorbise cu ei la telefon și stabilise o întâlnire ceva mai târziu.

Era o minunată zi de primăvară. Se îndreptă cu mașina spre sediul Armatei Salvării. Comandantul David Eckhoff o primi, iar ea înțelese în trei secunde cu cine avea de-a face. În spatele jovialității acestuia, vedea un lider autoritar, obișnuit să își comande turma, genul pe care ea se pricepea atât de bine să-l manipuleze, așa că își spuse: „Ar putea merge". Eckhoff o conduse într-o sală de ședințe, cu vafe și o cafea cumplit de proastă. În sală mai erau doi colegi mai tineri ai comandantului și unul mai în vârstă decât acesta. Cel mai în vârstă era fostul șef al Administrației, un locotenent-colonel aflat în

pragul pensionării. Unul dintre cei doi tineri era Rikard Nilsen, un bărbat timid, care semăna la prima vedere cu Mads Gilstrup. Dar acest lucru nu era nimic în comparație cu șocul pe care îl simți când îl salută pe celălalt tânăr. Acesta îi strânse mâna cu un zâmbet șovăielnic și se prezentă: Jon Karlsen. Nu o impresionă nici înălțimea acestuia, nici felul în care stătea puțin aplecat, nici chipul sincer și naiv, nici vocea caldă, ci ochii lui. O privea deschis, cu ochi pătrunzători. Privea în sufletul ei. Așa cum o privise *celălalt*. Erau ochii lui Johannes.

În prima parte a ședinței, șeful Administrației prezentă cifra de afaceri a Armatei Salvării din Norvegia, care se ridica la puțin sub un miliard de coroane, din care o mare parte provenea din chiria colectată de la cele 230 de terenuri aflate în proprietatea Armatei. Ragnhild stătea nemișcată pe scaun, ca în transă, încercând să se stăpânească și să nu se mai holbeze la tânărul bărbat. La părul lui, la mâinile care stăteau liniștite pe masă. La umerii lui care nu erau chiar atât de lați, încât să se potrivească perfect cu uniforma neagră, o uniformă pe care Ragnhild o asociase încă din copilărie cu bărbați sau cu femei în vârstă, care, deși nu credeau decât în viața de apoi, cântau zâmbitori la chitară. Ea trebuie să fi crezut – fără să se gândească prea mult – că Armata Salvării era pentru cei care nu puteau găsi un sprijin nicăieri în altă parte, pentru cei simpli, mediocri sau proști, cu care nimeni nu voia să aibă de-a face, dar care știau că în Armată exista o comunitate în care până și ei puteau răspunde cerințelor: puteau cânta la vocea a doua.

Atunci când șeful Administrației își termină prezentarea, Ragnhild îi mulțumi, deschise dosarul pe care îl adusese și scoase din el o foaie de hârtie format A4, pe care i-o întinse peste masă comandantului.

– Aceasta este oferta noastră, zise ea. Cred că veți înțelege ce proprietăți ne interesează.

– Mulțumesc, spuse comandantul studiind documentul.

Ragnhild încercă să-i „citească“ expresia întipărită pe față, dar înțelese imediat că nu avea rost. O pereche de ochelari pentru citit rămase neatinsă în fața lui, pe masă.

– Specialistul nostru va trebui să facă niște calcule și apoi să propună o soluție, zise comandantul cu un zâmbet și îi întinse documentul lui Jon Karlsen.

Ragnhild remarcă grimasa lui Rikard Nilsen.

Ea puse o carte de vizită pe masă, în fața lui Jon.

– Dacă e ceva neclar, te rog să-mi dai un telefon, zise Ragnhild și îi simți privirea ca o atingere, ca o mângâiere.

– Vă mulțumim pentru atenția acordată, *fru*[1] Gilstrup, spuse comandantul Eckhoff bătând din palme. Promitem să vă dăm un răspuns în... cât timp, Jon?

– În cel mai scurt timp.

Comandantul afișă un zâmbet jovial și repetă la rândul lui:

– În cel mai scurt timp.

Toți cei patru bărbați o conduseră la lift. Nici unul dintre ei nu zise nimic în timp ce așteptau. Când ușile liftului se deschiseră, ea se aplecă spre Jon și îi spuse cu voce scăzută:

– Puteți să mă căutați oricând. Sunați-mă pe mobil.

Încercase apoi să-i surprindă din nou privirea bărbatului, dar fără succes. În vreme ce cobora singură cu liftul, Ragnhild își simțea sângele pulsându-i în vene, zgomotos, dureros și începu să tremure involuntar. După trei zile, el o sună ca să o refuze. Îi zise că analizaseră oferta ei și ajunseseră la concluzia că nu voiau să vândă. Ragnhild își susținu înflăcărată punctul de vedere în privința prețului oferit de ea și îi atrase atenția că poziția Armatei Salvării pe piața imobiliară era vulnerabilă, proprietățile nu erau administrate cu profesionalism și că pierdeau de fapt bani cu prețurile prea mici ale chiriilor. În opinia ei, Armata trebuia să-și diversifice investițiile. Jon Karlsen o ascultă fără să o întrerupă.

[1] Doamnă (în lb. norvegiană, în original) (n.red.)

– Mulțumesc, îi spuse el când ea termină de vorbit, că ați examinat acest caz atât de temeinic, *fru* Gilstrup. Și, ca economist, nu dezaprob ceea ce ați zis. Dar...

– Dar ce? Calculele sunt foarte clare...

Ragnhild se opri auzindu-și respirația precipitată din cauza emoției.

– Dar mai este și dimensiunea umană.

– Umană?

– Chiriașii. Ființe omenești. Oameni vârstnici care au locuit acolo toată viața, soldați ai Armatei care au ieșit la pensie, refugiați, ființe omenești care au nevoie de stabilitate, de siguranță. Ei sunt dimensiunea umană la care mă refeream. Dumneavoastră îi veți da afară din acele apartamente ca să le renovați pentru a le putea închiria sau vinde, ca să scoateți un profit. Calculele sunt – așa cum ați spus și dumneavoastră – clare. Aceasta este dimensiunea economică, din punctul dumneavoastră de vedere cea mai importantă, iar eu o accept. Dumneavoastră o acceptați pe a mea?

Ragnhild își recăpătă vocea.

– Eu... începu ea.

– V-aş duce bucuros să-i cunoaşteți pe câțiva dintre aceşti oameni, zise el. Atunci, ați putea înțelege mai bine.

Ea se aşeză, clătinând din cap.

– Aş vrea să clarific unele neînțelegeri în ceea ce priveşte intențiile noastre, zise ea. Sunteți ocupat joi seară?

– Nu, dar...

– Hai să ne întâlnim la ora 20, la Feinschmecker.

– Dar ce e Feinschmecker?

Ea își ascunse un zâmbet.

– Un restaurant în Frogner. Cel mai bine ar fi să-l întrebați pe șoferul de taxi unde este.

– Dacă e în Frogner, o să vin cu bicicleta.

– În regulă. Pe curând!

Ea convocă o ședință cu Mads şi cu socrul ei, ca să le raporteze rezultatele negocierii.

– Se pare că soluția cea mai bună ar fi să-l convingem pe consilierul lor, spuse socrul ei, Albert Gilstrup. Dacă l-am putea atrage de partea noastră, proprietățile ar fi ale noastre.

– Dar îți spun sigur că el nu e interesat de prețul pe care i l-ai putea oferi.

– Oh, eu cred că va fi, zise socrul ei.

– Eu nu cred asta!

– Ca reprezentant al Armatei Salvării, poate că nu. Acolo își poate flutura cât vrea steagul moralității. Va trebui să-i facem o ofertă irezistibilă, pe care să nu o poată refuza.

Ragnhild clătină din cap, categorică.

– Nu e cazul. El... nu e genul care să accepte așa ceva.

– Fiecare om are prețul lui spuse Albert Gilstrup cu un zâmbet trist, mișcându-și arătătorul dintr-o parte în alta, ca un metronom, în fața ei. Armata Salvării s-a extins datorită devotamentului și credinței oamenilor, iar devotamentul a fost motivul apropierii unei persoane practice de religie. De aceea, devotamentul a reprezentat o adevărată lovitură în acest nord atât de neproductiv: mai întâi pâinea, apoi rugăciunea. Propun să-i dăm două milioane.

– Două milioane? se bâlbâi Mads Gilstrup. Doar... ca să facă o recomandare favorabilă vânzării?

– Doar în cazul în care va avea loc vânzarea, desigur. Dacă nu vedem rezultate, nu avem de ce să plătim.

– Dar mi se pare totuși o sumă absurdă, protestă fiul lui.

Albert Gilstrup îi răspunse fără să clipească:

– Singurul lucru absurd este că am reușit să spulberăm averea familiei în timp ce alții au înregistrat doar profituri.

Mads Gilstrup deschise gura ca un pește de acvariu, dar nu scoase nici un cuvânt.

– Acest consultant al lor nu va mai fi interesat să negocieze prețul dacă prima ofertă i se va părea prea nesemnificativă, zise socrul. Trebuie să-l impresionăm cu o ofertă-șoc. Două milioane. Tu ce crezi, Ragnhild?

Ragnhild încuviință încet din cap, privind pe fereastră într-un punct fix, pentru că nu putea să se uite la soțul ei, care rămăsese cu capul aplecat în umbra din spatele lămpii.

Când ajunse la restaurant, Jon Karlsen aștepta deja la o masă. I se păru mai scund decât își amintea ea, probabil deoarece nu mai era îmbrăcat în uniformă, ci într-un sacou, pe care bănuia că-l cumpărase de la Fretex. Părea pierdut în acel restaurant luxos. În momentul în care se ridică de pe scaun ca să o salute, răsturnă vaza cu flori de pe masă. Se repeziră amândoi să salveze florile și râseră. Mai târziu, discutară despre o mulțime de lucruri. Când o întrebă dacă avea copii, ea doar clătină din cap.

Dar el avea copii? Nu. Bine, dar poate că avea?... Nu, nici asta.

Începură să discute despre proprietățile deținute de Armata Salvării, dar ea observă că Jon nu mai vorbea la fel de însuflețit. Avea doar un zâmbet politicos pe buze și sorbea încet vinul din pahar. Ragnhild crescu prețul cu zece la sută. El clătină din cap, încă zâmbind, și îi făcu un compliment. Îi plăcea colierul de la gâtul ei. Ea știa că acest colier arăta foarte bine în contrast cu nuanța pielii.

– E un dar de la mama, minți ea fără nici un efort, gândindu-se că de fapt îi admira ochii. Ochii aceia cu irisul albastru luminos și cu albul atât de clar.

Între felul principal și desert, ea îi făcu propunerea. Două milioane doar pentru serviciile sale. Se făcu palid și nu scoase nici un cuvânt, studiindu-și paharul cu vin de pe masă, iar Ragnhild se simți ușurată că nu trebuia să-l privească în ochi. În cele din urmă, el o întrebă în șoaptă:

– A fost ideea dumneavoastră?

– A mea și a socrului meu.

Ragnhild observă că bărbatul respira cu greutate.

– Albert Gilstrup?

– Da. În afară de noi doi și de soțul meu nu va ști nimeni, niciodată. Dacă toate astea s-ar afla, am avea tot atât de mult de pierdut ca și... ăăă, ca și tine.

– Am spus sau am făcut eu ceva?

– Poftim?

– Ce v-a făcut să credeți, pe dumneata și pe socrul dumitale, că aș accepta un pumn de arginți?

El ridică ochii și o privi, iar Ragnhild își simți obrajii în flăcări. Nu-și mai amintea când roșise ultima dată, probabil că în adolescență.

– Sărim peste desert? întrebă el punând pe masă, lângă farfurie, servieta pe care o ținuse pe brațe.

– Mai gândește-te înainte de a da un răspuns, Jon, bâigui ea. Pentru binele tău. Ai avea șansa să-ți îndeplinești visurile.

Propriile cuvinte îi zgâriau auzul, o deranjau. Jon îi făcu un semn chelnerului să aducă nota de plată, apoi o întrebă:

– Și despre ce visuri ar putea fi vorba? Visul de a fi un funcționar corupt, un dezertor mizerabil? Crezi că mi-ar plăcea să conduc nepăsător o mașină luxoasă în vreme ce tot ceea ce am încercat să realizez în viață se duce de râpă? Vocea lui tremura de furie. La asta visezi dumneata, Ragnhild Gilstrup?

Ea nu reuși să îngaime un răspuns.

– Cred că sunt orb, zise el. Și știi de ce? Când te-am întâlnit, am crezut că am în față... o persoană complet diferită.

– M-ai văzut așa cum sunt, șopti ea simțind cum începe să tremure, la fel cum pățise în lift.

– Cum?

Ragnhild își drese vocea.

– M-ai văzut pe mine, așa cum sunt. Iar eu te-am jignit. Îmi pare atât de rău.

În liniștea care urmă, ea simți că se scufundă într-o apă fără fund, când fierbinte, când rece.

– Mai bine, să uităm toate astea, rosti ea în timp ce chelnerul se apropia ca să ia cardul din mâna ei. Nu e nimic important. Pentru nici unul din noi. Vrei să facem câțiva pași prin parcul Frogner?

– Eu...

– Te rog!

Jon o privi uimit. Sau fusese doar impresia ei? Cum puteau acei ochi – care vedeau totul – să fie plini de uimire?

Ragnhild Gilstrup se uită pe fereastră, în curtea interioară cufundată în întuneric din Holmenkollen. Parcul Frogner. Acolo începuse toată această nebunie.

Era trecut de miezul nopții, autobuzul în care se servise supa era parcat în garaj, iar Martine se simțea epuizată, dar într-un mod plăcut. Mai presus de toate însă, se simțea binecuvântată. Rămăsese pe trotuar, în fața azilului Armatei Salvării de pe Heimdalsgata, o stradă întunecată și îngustă, așteptându-l pe Rikard să scoată mașina din garaj, când auzi în spatele ei zgomotul unor pași care striveau zăpada.

– Bună!

Se întoarse și inima ei se opri când zări silueta bărbatului înalt la lumina singurului stâlp de iluminat de pe stradă.

– Nu mă recunoști?

Inima îi bătu o dată. De două ori. De trei, apoi de patru ori. Îi recunoscu vocea.

– Ce faci aici? întrebă ea sperând ca vocea să nu îi dea de gol frica pe care o simțise.

– Am aflat că ai lucrat pe autobuz în noaptea asta și că va fi parcat aici, la miezul nopții. Au mai apărut ceva noutăți în legătură cu acest caz. M-am gândit mult. El mai făcu un pas și lumina îi căzu pe față. Părea mai dur, mai bătrân decât își amintea ea. Era ciudat cât de mult putea să uite cineva în 24 de ore. Și mai am câteva întrebări.

– Care nu puteau suferi amânare? întrebă ea cu un zâmbet și văzu că zâmbetul ei îi mai îndulci chipul.

– Aștepți pe cineva? întrebă Harry.

– Da. Rikard a spus că mă va conduce acasă.

Martine se uită la sacul pe care-l căra polițistul pe umăr. Avea scris JETTE pe o parte, dar părea mult prea uzat și vechi chiar și pentru moda retro.

– Ar trebui să faci rost de niște branțuri noi pentru pantofii sport pe care-i ai în sac, îl tachină ea.

Îi aruncă o privire mirată.

– Nu trebuie să fii Jean Baptiste Grenouille[1] ca să recunoști mirosul, spuse ea.

– Patrick Süskind, zise el. *Parfumul.*

– Un polițist care citește, remarcă ea.

– Un soldat din Armata Salvării care citește despre crimă, replică el. Mă tem că acest lucru ne face să ne întoarcem la motivul vizitei mele.

Un Saab 900 se apropie și se opri lângă ei. Geamul mașinii se lăsă în jos cu zgomot.

– Plecăm, Martine?

– Un moment, Rikard. Se întoarse spre Harry. Unde mergi?

– În Bislett. Dar aș prefera...

– Rikard, putem să-l luăm cu noi pe Harry până în Bislett? Și tu locuiești tot în Bislett, nu-i așa?

Rikard se uită o clipă în altă parte, înainte să răspundă cu jumătate de gură:

– Desigur.

– Vino, zise Martine întinzându-i mâna lui Harry.

Harry o privi foarte surprins.

– Am să alunec cu pantofii ăștia, îi șopti ea apucându-l de mână.

Martine îi simți palma. Era caldă și uscată. Mâna lui o strânse pe a ei cu un gest reflex, ca și cum s-ar fi temut că ea să nu cadă în secunda următoare.

---

[1] Criminal în serie din romanul *Parfumul*, de Patrick Süskind, care trebuia să ucidă 25 fecioare pentru a le fura mirosul, cu scopul de a crea parfumul perfect. (n. red.)

Rikard conducea cu grijă, privind când într-o oglindă, când în alta, de parcă s-ar fi așteptat la o ambuscadă din spate.

– Ei bine? întrebă Martine de pe locul din față.

Harry își drese glasul.

– Cineva a încercat astăzi să-l împuște pe Jon Karlsen.

– Cum? țipă Martine.

Ochii lui Harry îi întâlniră pe ai lui Rikard în oglinda retrovizoare.

– Ați auzit deja? întrebă Harry.

– Nu, spuse Rikard.

– Cine?... începu Martine.

– Nu știm, zise Harry.

– Dar... și Robert, și acum Jon. Asta înseamnă că e ceva legat de familia Karlsen?

– Eu cred că voiau să-l împuște doar pe unul din ei, spuse Harry.

– Ce vrei să zici?

– Asasinul și-a amânat călătoria spre casă. Probabil că a descoperit că împușcase pe altcineva. Nu Robert era cel pe care voia să-l împuște.

– Robert nu avea...

– De aceea am vrut să vorbim. Cred că ai putea să-mi confirmi dacă teoria mea e corectă.

– Ce teorie?

– Că Robert a murit pentru că a avut ghinionul să-i țină locul lui Jon în Egertorget.

Martine se răsuci pe scaun și îl privi alarmată pe Harry.

– Tu ai lista cu turele de serviciu, spuse Harry. Când te-am căutat prima dată, am văzut lista pe panoul de la recepție. Acolo unde oricine putea vedea cine era de serviciu în noaptea aceea, în Egertorget. Și, în noaptea aceea, era de serviciu Jon Karlsen.

– Cum?...

– Am aruncat o privire după ce m-am întors de la spital și am verificat. Numele lui Jon era pe listă. Dar Robert și Jon au schimbat tura după tipărirea listei, nu-i așa?

Rikard întoarse pe strada Stensberggata, ca să o ia spre Bislett.

Martine își mușcă buza de jos.

– Turele sunt schimbate mereu, iar eu nu aflu întotdeauna când cei trecuți pe listă fac aceste schimburi.

Rikard mergea pe strada Sofies. Martine făcu ochii mari.

– Ah, acum mi-am amintit că Robert m-a sunat ca să-mi spună că au schimbat tura, așa că nu a mai fost nevoie să iau măsuri. Probabil că de asta nu mi-a trecut prin minte. Dar... dar asta înseamnă că...

– Jon și Robert seamănă foarte bine, rosti Harry. Și fiind în uniformă...

– Afară era întuneric și ningea... zise Martine aproape în șoaptă, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși.

– Ceea ce voiam să te întreb este dacă te-a sunat cineva ca să te întrebe de listă. Sau despre seara aceea, în special.

– Nu, din câte îmi amintesc, răspunse Martine.

– Poți să te mai gândești? Am să te sun mâine.

– Bine, spuse ea.

Harry îi susținu privirea și, în lumina slabă de pe stradă, observă neregularitățile pupilelor ei.

Rikard opri mașina lângă bordură.

– De unde știai? întrebă Harry.

– Ce să știu? se repezi Martine.

– L-am întrebat pe șofer, spuse Harry. De unde știai că locuiesc aici?

– Dumneata ai zis, răspunse Rikard. Cunosc foarte bine acest cartier. Cum a spus și Martine, și eu locuiesc în Bislett.

Harry rămase pe trotuar, urmărind cu privirea mașina care se îndepărta. Era cât se poate de limpede că băiatul era năucit. Îl adusese mai întâi pe el ca să poată fi singur cu Martine pentru câteva minute. Ca să stea de vorbă cu ea.

Probabil ca să îi spună în liniște ceea ce avea de spus, ca să-i arate cine era el cu adevărat și ca să-și pună sufletul pe tavă în fața ei, ca să-și dovedească de ce era în stare și ca să se descarce, toate lucrurile de acest gen care înflăcărează inimile tinerilor îndrăgostiți și cu care, era fericit să recunoască, el terminase de mult.

Şi toate astea doar pentru o vorbă bună, o îmbrăţişare şi speranţa unui sărut înainte de plecare. Ca să-i cerşească dragostea ca un idiot, aşa cum făceau toţi îndrăgostiţii care-şi pierdeau capul. La orice vârstă.

Harry se îndreptă agale către uşa de la intrare, în timp ce mâna căuta instinctiv cheile în buzunarul de la pantaloni. Subconştientul lui căuta ceva care îl enerva, ceva ce respingea de fiecare dată când se apropia de locuinţa sa. Iar ochii lui căutau ceea ce încerca să audă. Era un sunet plăpând, dar, la acea oră târzie, strada Sofies era liniştită. Harry se uită în jos, la nămeţii de zăpadă rămaşi de dimineaţă, în urma plugului. I se păru că aude nişte pocnituri uşoare. Poate că se topea gheaţa. Imposibil, afară erau minus 18 grade.

Harry băgă cheia în broască.

Şi auzi din nou zgomotul. Nu se topea gheaţa. Ceva ticăia în zăpadă. Se întoarse încet şi se uită cu atenţie în mormanele de zăpadă. Văzu o sclipire. Sticlă.

Harry făcu un pas înapoi, se aplecă şi luă ceasul. Sticla ceasului primit în dar de la Møller era la fel de sclipitoare ca luciul unei ape. Nu avea nici o zgârietură. Iar ora era exactă. Cu două minute mai înainte decât ceasul lui. Ce-i spusese Møller atunci? Că pusese ceasul cu două minute înainte pentru ca Harry să facă la timp ceea ce considera că poate să-i scape.

14

MIERCURI NOAPTEA, 17 DECEMBRIE. ÎNTUNERICUL

Radiatorul electric din camera de recreere de la azil pocnea ca și cum cineva ar fi aruncat cu niște pietricele în el. Aerul fierbinte care ieșea din el lăsase niște urme maronii de arsură pe tapetul din pânză groasă de pe pereți. Tapetul umed degaja un miros de clei și nicotină, fără a mai pune la socoteală mirosul grețos al celor care locuiseră un timp acolo. Tapițeria canapelei îi zgâria pielea prin pantaloni.

În ciuda căldurii uscate emanate de radiatorul care pocnea, tremura în continuare, urmărind știrile la televizorul montat pe perete. Recunoscu imaginile din piață, dar nu înțelese ce spuneau jurnaliștii. În celălalt colț al camerei, un bătrân stătea într-un fotoliu, fumând niște țigări subțiri, răsucite. Când țigările erau pe terminate, aproape arzându-i degetele înnegrite, acesta scotea repede două chibrituri dintr-o cutie, prindea capătul țigării între ele și inhala până își ardea buzele. Într-un alt colț al încăperii, pe o masă, era un vârf de molid împodobit cu globuri și ghirlande, care se străduia să strălucească.

Își aminti cina de Crăciun din Dalj. Era după doi ani de la terminarea războiului, iar sârbii se retrăseseră din Vukovar, oraș ce fusese aproape complet distrus în timpul asediului. Autoritățile croate îi

înghesuiseră la hotelul Internațional din Zagreb. Întrebase o grămadă de oameni dacă știa ce se întâmplase cu familia lui Giorgi și, într-o zi, întâlnise un alt refugiat, care știa că mama lui Giorgi murise în timpul asediului și că Giorgi împreună cu tatăl său se mutaseră la Dalj, un orășel de frontieră nu departe de Vukovar. În 26 decembrie, luase trenul spre Osijek, iar de acolo spre Dalj. Îl întrebase pe conductor, care îi confirmase că ultima stație era Borovo, trenul urmând să se întoarcă la Dalj pe la ora 18.

Era ora 14 când coborî pe peronul gării din Dalj. Întrebă în stânga și-n dreapta cum putea ajunge la adresa aceea. Până la urmă, ajunse în fața unui mic bloc de apartamente, la fel de cenușiu ca orașul. Intră în holul clădirii, ajunse la ușă și, înainte de a suna, se rugă încet să găsească pe cineva acasă. Inima începu să-i bată mai repede când auzi niște pași ușori în spatele ușii.

Giorgi deschise ușa. Nu se schimbase prea mult. Era parcă mai palid, dar avea aceleași bucle blonde, aceiași ochi albaștri și aceeași gură în formă de inimă care îl făcea să se gândească la un tânăr zeu. Dar veselia din ochii lui dispăruse. Privirea lui era acum întunecată, ca un bec spart.

– Nu mă recunoști, Giorgi? îl întrebă după câteva clipe. Am locuit în același oraș, am mers la aceeași școală.

Giorgi ridică din sprâncene.

– Într-adevăr? Așteaptă puțin. Vocea asta. Tu trebuie să fii Serg Dolac. Desigur, erai cel mai rapid alergător. Isuse, cât te-ai schimbat. Dar e grozav să revăd oameni pe care i-am cunoscut în Vukovar. Au plecat cu toții.

– Nu și eu.

– Nu, nu e cazul tău, Serg.

Giorgi îl îmbrățișă și îl ținu la piept până ce simți că trupul înghețat al tânărului se mai încălzise, apoi îl conduse în apartament.

În camera de zi, mobilată foarte modest, era întuneric. Se așezară și vorbiră despre tot ce se întâmplase și despre toți cunoscuții din Vukovar, cum o duceau aceștia și pe unde mai erau acum. Când îl

întrebă pe Giorgi dacă își mai aducea aminte de Tinto, cățelul din cartier, acesta zâmbi uimit. Giorgi spuse că tatăl său trebuia să ajungă acasă în cel mai scurt timp. Îl întrebă apoi pe Serg dacă nu voia să rămână la masă.

El se uită la ceas. Trenul ar fi trebuit să ajungă în trei ore. Tatăl lui Giorgi rămase foarte surprins de vizitatorul din Vukovar.

– E Serg, tată, zise Giorgi. Serg Dolac.

– Serg Dolac? întrebase tatăl privindu-l cu atenție. Da, da, îmi amintesc de tine. Hm! Nu l-am cunoscut pe tatăl tău? Nu?

Se întunecase de tot și, după ce se așezară la masă, tatăl le întinse câte un șervet mare și alb, iar el își desfăcu eșarfa roșie ca să-și lege șervetul în jurul gâtului. Tatăl rosti o rugăciune, făcu semnul crucii și înclină capul spre singura fotografie din cameră, poza înrămată a unei femei.

Înainte ca Giorgi și tatăl său să pună mâna pe tacâmuri, el își aplecă fruntea și începu:

– Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru în plinătatea puterii lui? „Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea, spuse Domnul, pentru că eu am puterea să izbăvesc."

Tatăl îl privi surprins, apoi îi întinse farfuria în care se vedeau niște bucăți mari și gălbui de carne. Masa continuă în tăcere. Vântul gemea, zgâlțâind ferestrele șubrede. După carne urmă desertul. *Palacinka,* niște clătite subțiri umplute cu gem și acoperite cu glazură de ciocolată. Ultima dată gustase *palacinka* în Vukovar, când era copil.

– Mai mănâncă una, dragă Serg, spuse tatăl. E Crăciunul.

Se uită la ceas. Trenul urma să plece într-o jumătate de oră. Avea destulă vreme. Își drese vocea, puse șervetul pe masă și se ridică în picioare.

– Am vorbit cu Giorgi și ne-am adus aminte de cei din Vukovar pe care-i cunoșteam amândoi, dar nu am apucat să vorbim despre o anumită persoană.

– Înțeleg, rosti tatăl zâmbind fără să înțeleagă nimic. Și cine este acea persoană, Serg?

Tatăl întoarse puțin capul și îl privi cu un singur ochi, ca și cum ar fi vrut să ghicească la ce se referea el mai exact.

– Numele lui este Bobo. Se uită în ochii tatălui și văzu că acesta înțelesese. Poate chiar așteptase acest moment. Vocea lui răsună între pereții goi: Dumneata erai în jeep și i l-ai arătat pe Bobo comandantului sârb. Bobo a murit, adăugă el înghițind cu greutate.

Camera se cufundă în tăcere. Tatăl lui Giorgi puse tacâmurile pe masă.

– Era război, Serg. Toți murim în cele din urmă.

Rostise calm aceste cuvinte. Aproape resemnat.

Nici Giorgi, nici tatăl acestuia nu schițară nici un gest în timp ce el scoase pistolul din centură, ochi și trase. Se auzi o explozie scurtă și înfundată, iar trupul tatălui zvâcni în vreme ce picioarele scaunului său zgâriau podeaua. Tatăl lui Giorgi își aplecă fruntea, ca să se uite surprins prin gaura din șervetul pe care-l avea la gât, apoi șervetul i se lipi de piept în momentul în care începu să se îmbibe cu sângele care se lățea ca o floare roșie pe materialul de un alb imaculat.

– Uită-te la mine! se răsti el, iar tatăl lui Giorgi își ridică automat capul.

Următorul glonț făcu o gaură mică și neagră în fruntea acestuia. Capul bărbatului căzu în farfuria cu *palacinka* din fața lui, cu un zgomot înfundat.

Se întoarse apoi spre Giorgi, care îl privea cu gura căscată, având pe obraz o dungă roșie. Nu-i trebui mai mult de o secundă să înțeleagă că era stropit cu gem din *palacinka* tatălui său.

Își îndesă pistolul înapoi în centura pantalonilor.

– Va trebui să mă împuști și pe mine, Serg.

– Cu tine nu am nimic de împărțit.

Spunând acestea, ieși din camera de zi și își luă jacheta din holul de la intrare. Giorgi îl urmă.

– Să nu crezi că ai să scapi atât de ușor! O să te găsesc și o să te omor dacă nu mă împuști acum!

– Și cum o să mă găsești, Giorgi?

– Nu te poți ascunde. Știu cine ești.

– Ești sigur? Tu crezi că sunt Serg. Dar Serg Dolac avea părul roșu și era mai înalt decât mine. Iar eu nu sunt un bun alergător, Giorgi. Dar fii fericit că nu mă recunoști, Giorgi, pentru că asta înseamnă că pot să-ți cruț viața.

Apoi se aplecă spre Giorgi, îl sărută apăsat pe gură, deschise ușa și plecă.

Ziarele scriseseră despre crimă, dar poliția nu căutase niciodată pe nimeni. Iar trei luni mai târziu, într-o duminică, mama lui îi spusese despre un croat care o vizitase ca să-i ceară ajutorul. Bărbatul nu reușise să plătească o sumă prea mare, dar adunase ceva bani de la cei din familie. Descoperise că un sârb care-i torturase fratele în timpul războiului locuia în apropiere. Și cineva menționase câte ceva în legătură cu acel „mic mântuitor".

Bătrânul își fripse degetele de la țigara răsucită și înjură apăsat.

El se ridică și merse la recepție. În spatele băiatului de la ghișeu văzu steagul roșu al Armatei Salvării.

– Aș putea folosi telefonul?

Băiatul îl privi încruntat.

– Dacă e vorba de un apel local, da.

– Da, un apel local.

Băiatul îi arătă o încăpere mică din spatele recepției, iar el intră. Se așeză la birou și privi o vreme telefonul. Își aminti vocea mamei lui. Cât de îngrijorată și speriată trebuia să fie. Mama lui blândă și afectuoasă. Ca o îmbrățișare.

Se ridică, închise ușa și formă numărul hotelului Internațional. Ea nu era acolo. Nu-i lăsă nici un mesaj. Ușa se deschise.

– Nu aveți voie să închideți ușa, zise băiatul. OK?

– OK. Îmi pare rău. Aveți o carte de telefoane?

Băiatul își roti ochii prin încăpere, îi arătă o carte groasă de lângă telefon și plecă. Găsi numele Jon Karlsen și adresa Gøteborggata 4, apoi formă numărul.

Thea Nilsen se uită lung la telefonul care suna. Se încuiase în apartamentul lui Jon cu cheia pe care i-o dăduse chiar el. Cei de la poliție spuseseră că trebuia să fie o gaură de glonț pe undeva. Căutase și o găsise într-adevăr în ușa dulapului din bucătărie. Bărbatul acela încercase să-l împuște pe Jon. Încercase să-l omoare. Gândul acesta îi provoca o agitație stranie. Nu-i era deloc frică. Uneori, i se părea că acest gând nu avea să o mai înfricoșeze niciodată, nu ca înainte și nu pentru atât lucru, nu când era vorba de moarte. Poliția fusese acolo, dar nu pierduse prea mult timp cu cercetările. Nu aveau alte indicii în afară de gloanțe, așa spuseseră.

La spital îi ascultase respirația lui Jon în vreme ce el o privea. Părea atât de neajutorat în patul acela mare de spital. Îi trecuse prin minte că i-ar fi fost atât de ușor să-i pună o pernă pe față. Ar fi murit imediat. Iar ei i-ar fi plăcut să-l vadă lipsit de apărare. Poate că profesoara din romanul *Victoria* al lui Hamsun avea dreptate: pentru unele femei, nevoia de a simți compasiune le face să-i urască pe bărbații lor cei puternici și sănătoși, așa că, în secret, își doresc ca soții lor să fie schilozi și dependenți de generozitatea lor.

Dar acum ea era singură în apartamentul lui și telefonul suna. Se uită la ceas. Era miezul nopții. Nimeni nu ar fi sunat la ora asta. Nimeni care să fi avut intenții bune. Theei nu îi era frică de moarte. Dar îi era frică de altceva. Să fi fost ea la telefon, femeia despre care Jon credea că ea nu aflase nimic? Făcu doi pași spre aparat. Se opri. Telefonul sună pentru a patra oară. Probabil că avea să se oprească după al cincilea apel. Ezită. Auzi din nou telefonul. Se repezi la el și ridică receptorul.

– Da?

Nu auzi nimic la celălalt capăt al firului, apoi un bărbat începu să vorbească în engleză:

– Îmi cer scuze că sun la ora asta. Numele meu este Edom. Jon este acasă?

– Nu, răspunse ea ușurată. Jon e la spital.

– Aaa, da. Am auzit ce i s-a întâmplat astăzi. Sunt un vechi prieten şi aş vrea să-l văd. La ce spital e internat?

– Ullevål.

– Ullevål?

– Da. Nu ştiu cum se numește secția respectivă în engleză – în norvegiană, se numeşte *Neurokirurgisk*. Dar la uşă este un polițist și nu vă va lăsa să intrați. Înțelegeți ce spun?

– Să înțeleg?

– Engleza mea... nu e foarte...

– Înțeleg perfect. Vă mulțumesc foarte mult.

Puse receptorul în furcă și rămase cufundată în gânduri o bună bucată de vreme, apoi continuă să caute. Ei spuseseră că trebuiau să fie mai multe găuri de glonț.

Îi zise băiatului de la recepția azilului că avea de gând să facă o plimbare și îi întinse cheia de la cameră. Tânărul se uită la ceasul de pe perete, care arăta 12.15, și îi spuse să păstreze cheia. Acesta îi explică amănunțit că urma să încuie ușa de la intrare pentru că pleca și el la culcare, dar nu era nici o problemă, pentru că ușa din față se putea deschide şi cu cheia camerei sale. Frigul îl paraliză imediat ce ieși, arzându-i pielea, rănindu-l. Își coborî capul între umeri și începu să se plimbe cu pași mari, fără țintă. Era riscant. Era chiar foarte riscant, dar trebuia să o facă.

Ola Henmo, managerul de la Hafslund Energi, stătea pe un scaun în camera de control a centralei termoelectrice din Montebello, Oslo, gândindu-se cât de grozav ar fi fost să poată fuma în timp ce ținea sub

observaţie cele 40 de monitoare montate peste tot prin încăpere. În timpul zilei, erau 12 oameni acolo, dar noaptea rămâneau doar trei. Aceştia stăteau, de obicei, fiecare la biroul lui, dar, în această noapte, frigul de afară părea să-i fi făcut să se adune în jurul unui singur pupitru de comandă din mijlocul încăperii.

Geir și Ebbe se contraziceau în legătură cu caii, ca întotdeauna, şi cu rezultatele de la curse. De opt ani de zile făceau asta și niciodată nu le trecuse prin cap să parieze separat. Ola era mai îngrijorat în legătură cu staţia electrică din Kirkeveien, cea dintre Ullevålsveien și Sognsveien.

– Suprasarcină 36 la sută pe T1. 29 la sută pe T2 până la T4, zise el.

– Isuse, uite câtă energie consumă oamenii acolo, spuse Geir. Crezi că se tem că s-ar putea să îngheţe bocnă? E noapte. De ce nu se îngrămădesc sub plapumă? Sweet Revenge pe locul trei? Ai înnebunit?

– Oamenii nu reduc căldura din cauza asta, izbucni Ebbe. Nu în ţara asta. Aruncă banii pe fereastră.

– Prevăd că se va sfârşi prost, remarcă Ola.

– Nu, nu cred, îl contrazise Ebbe. Vom pompa doar mai mult petrol.

– Mă gândesc la T1, zise Ola făcând un semn spre ecran. A ajuns la 680 de amperi. Capacitatea lui maximă este de 500 de amperi, intensitate nominală a curentului transformatorului.

– Relaxează-te, îl sfătui Ebbe.

Acesta reuşi să se instaleze în faţa tabloului de comandă cu o secundă înainte să se declanşeze alarma.

– Drace! exclamă Ola. Uite că a cedat. Verifică lista şi sună echipa de intervenţii.

– Am înțeles, răspunse Geir. Și T2 a cedat. La fel şi T3.

– Bingo! strigă Ebbe. Să pariem pe T4...

– Prea târziu. Tocmai a cedat şi ăsta, îi anunţă Geir.

Ola cercetă cu privirea mica hartă de pe monitor.

– OK, oftă el. E pană de curent în Fagerborg, Bislett și partea de sud a cartierului Sogn.

– Pariez că știu ce s-a întâmplat! exclamă Ebbe. Pe 1 000 că a fost din cauza învelișului tubular pentru cabluri.

Geir interveni făcându-i cu ochiul:

– Transformă-i în metri. Și 500 sunt de-ajuns.

– Terminați odată, izbucni Ola. Ebbe, sună la pompieri. Pariez că s-a declanșat un incendiu acolo.

– De acord, răspunse Ebbe. Pe 200?

Când se stinse lumina în rezerva de la spital, întunericul fu atât de profund, încât lui Jon i se păru că orbise. Nervul său optic fusese probabil afectat atunci când se lovise la cap, iar acum suferea consecințele. Dar imediat auzi strigăte pe coridor, zări lumina de la fereastră și înțelese că era doar o pană de curent. Pe culoar se auzi un scaun tras pe pardoseală și ușa se deschise.

– Hei, ești acolo? întrebă cineva.

– Da, răspunse Jon, și vocea lui i se păru stridentă în întunericul acela.

– O să dau o raită pe-aici, să văd ce s-a întâmplat. Să nu ieși din cameră, bine?

– Da, dar...

– Ce este?

– Nu au totuși un generator de curent pentru astfel de cazuri?

– Cred că îl folosesc pentru sălile de operații și pentru camerele de supraveghere.

– Înțeleg...

Jon ascultă pașii polițistului până ce nu se mai auzi nimic. Rămase cu ochii pe semnul luminos de culoare verde de deasupra ușii. Acest semn îi aminti din nou de Ragnhild. Și relația lor începuse în întuneric. După masa de la restaurant, se plimbaseră prin parcul Frogner, care era cufundat într-o beznă totală, și se opriseră pe platoul pustiu din parc, chiar lângă Monolit, de pe platforma căruia puteau vedea centrul orașului, spre est. Iar el îi povestise cum Gustav Vigeland,

controversatul artist din Mandal, pusese anumite condiții pentru a decora parcul cu sculpturile sale. Parcul ar fi trebuit să fie extins astfel încât Monolitul să fie amplasat simetric în raport cu bisericile din jur, iar poarta principală să se deschidă chiar în fața bisericii Uranienborg. Atunci când reprezentanții consiliului local protestaseră, susținând că nu puteau să mute parcul, Vigeland le sugerase să mute bisericile.

Ea îl privise în timp ce vorbea, cu o expresie serioasă, iar lui îi trecuse atunci prin minte că femeia aceea era atât de puternică și inteligentă, încât îl îngrozea.

– Am înghețat, îi spusese ea tremurând în palton.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem... începuse el, dar ea își pusese o mână după gâtul lui și ridicase capul, apropiindu-se de fața lui.

Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Erau extraordinari. De un albastru-deschis, aproape turcoaz, înconjurați de un alb neobișnuit, care făcea ca pielea ei pală să capete culoare. Iar el făcuse ceea ce făcea întotdeauna: se aplecase, apoi limba ei intrase în gura lui, fierbinte și umedă, un mușchi insistent, o misterioasă anaconda târându-se în jurul limbii sale, căutând să-l apuce. Simțise căldura prin materialul gros al pantalonilor cumpărați de la Fretex, când mâna ei se oprise acolo cu o precizie remarcabilă.

– Haide! îi șoptise ea la ureche, ridicându-și piciorul pe gard, iar el se uitase în jos și zărise pielea ei albă acolo unde se terminau ciorapii cu bandă, înainte să se smulgă din îmbrățișarea ei.

– Nu pot, spusese el.

– De ce? gemuse femeia.

– Am făcut un jurământ. Înaintea lui Dumnezeu.

Iar ea îl privise cu atenție, de parcă nu ar fi înțeles cuvintele lui, apoi ochii ei se umpluseră de lacrimi și începuse să plângă încet, lăsându-și capul pe pieptul lui, zicându-i că nu crezuse că-l va mai găsi vreodată. El nu înțelesese ce voia să spună ea, dar o mângâiase pe păr și așa începuse totul.

Se întâlneau întotdeauna în apartamentul lui, după ce ea lua, ca de obicei, inițiativa. Încercase să-l convingă să-și încalce jurămintele

de castitate. După câteva întâlniri, se mulțumea să stea întinsă lângă el, în pat, doar ca să-l mângâie și să fie mângâiată. Uneori, din motive pe care el nu le înțelegea, devenea disperată și îl ruga să nu o părăsească niciodată. Nu vorbeau prea mult, dar el simțea că abstinența avea să o lege și mai mult de dânsul. Încetase brusc să se mai vadă cu ea atunci când începuse o relație cu Thea. Și asta nu pentru că voia neapărat să o evite pe Ragnhild, ci pentru că Thea ținuse să facă schimb de chei cu Jon. Ea considera că era o chestiune de încredere, iar el nu fusese în stare să o contrazică.

Jon se întoarse pe cealaltă parte și închise ochii. Voia doar să viseze. Să viseze și să uite. Dacă era posibil. Când fu pe punctul de a ațipi, simți un curent de aer. Instinctiv, deschise ochii și se răsuci pe cealaltă parte. În lumina de un verde palid a semnului de la intrare, văzu că ușa era închisă. Își ținu respirația și ascultă atent în timp ce se străduia să distingă ceva în întunericul din cameră.

Martine stătea la o fereastră întunecată din apartamentul ei din Sorgenfrigata care rămăsese în beznă din cauza aceleiași pene de curent. Cu toate astea, putu să distingă mașina de jos, din fața blocului. Era la fel ca mașina lui Rikard.

Rikard nu încercase să o sărute atunci când coborâse din mașină. O privise doar cu niște ochi de cățeluș și îi spusese că urma să fie ales șef al Serviciului administrativ. Fuseseră niște semnale care-l asigurau de acest lucru. Semnale pozitive. Aveau să-l aleagă pe el. Observase în expresia lui o încăpățânare stranie atunci când o întrebase dacă și ea credea la fel. Ea îi zisese că va fi un bun șef al Administrației și pusese mâna pe clanța portierei, așteptând atingerea lui. Dar el nu schițase nici un gest, apoi ea coborâse din mașină.

Martine oftă, luă telefonul mobil și formă numărul pe care-l primise.

– Spuneți.

Vocea lui Harry Hole părea diferită la telefon. Sau poate suna altfel pentru că vorbea de acasă, poate că asta era vocea lui de acasă.

– Sunt Martine, zise ea.

– Bună!

Era imposibil să-și dea seama dacă era sau nu încântat.

– Mi-ai spus să mă mai gândesc, zise ea. Să-mi amintesc dacă a sunat sau a întrebat cineva de cei trecuți pe listă. Despre tura lui Jon.

– Da?

– M-am gândit.

– Și?

– Nu a sunat nimeni.

Nu se mai auzi nimic.

– Mi-ai dat telefon ca să-mi spui asta?

Vocea lui era blândă și răgușită. Ca și cum ar fi fost adormit.

– Da. Nu trebuia?

– Ba da, desigur. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

– Pentru puțin.

Ea închise ochii și așteptă să-i audă din nou vocea.

– Ai... ajuns cu bine? Pe strada mea este pană de curent.

– Și la mine la fel, spuse el. Stai liniștită, va reveni în curând.

– Și dacă nu se va întâmpla asta?

– Ce vrei să spui?

– Dacă o să cădem pradă haosului?

– Te gândești des la astfel de lucruri?

– Din când în când. Cred că infrastructura civilizației e mult mai fragilă decât ne place nouă să recunoaștem. Tu ce crezi?

Harry făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

– Ei bine, eu cred că toate sistemele pe care ne bazăm pot face la un moment dat un scurtcircuit, ca să ne arunce într-o noapte adâncă, în care legile și organizarea nu ne mai pot proteja, în care frigul și fiarele sunt la putere și în care fiecare dintre noi încearcă să-și salveze pielea.

– Asta, zise ea când el termină de vorbit, nu a fost foarte încurajator. Nu așa le ajuți pe fetițe să meargă liniștite la culcare, Harry. Eu cred că ești de fapt un adept al distopiei.

– Bineînțeles. Sunt polițist. Noapte bună!

Închise telefonul înainte ca Martine să mai apuce să formuleze un răspuns.

Harry se strecură înapoi sub pilotă și rămase cu ochii ațintiți spre perete. Temperatura scăzuse în apartamentul lui. Se gândi la cerul acelei nopți. Se gândi la Åndalsnes. La bunicul lui. Și la mama lui. Înmormântarea. Și rugăciunea aceea pe care ea o rostea noaptea, în șoaptă, cu vocea ei caldă, atât de caldă: „O cetate puternică e Dumnezeul nostru".

Totuși, în momentele acelea de imponderabilitate de dinainte de somn, se gândi la Martine și la vocea ei pe care o mai auzea încă.

Televizorul din camera de zi porni brusc cu un zgomot înfundat și începu să sâsâie. Becul din hol se aprinse și își proiectă lumina prin ușa deschisă a dormitorului, direct pe fața lui Harry. Dar el adormise deja. După 20 de minute, telefonul sună din nou. Deschise ochii și înjură. Tremurând de frig, se ridică și se duse ca un somnambul până în hol, ca să ridice receptorul.

– Ascult. Ușurel.

– Harry?

– Cam așa ceva. Ce este, Halvorsen?

– S-a întâmplat ceva.

– Ceva sau mai mult?

– Mai mult.

– La naiba!

15

PRIMELE ORE ALE ZILEI DE JOI, 18 DECEMBRIE. RAZIA

Sail tremura de frig pe o cărare de lângă râul Akerselva. La dracu' cu ticălosul albanez! În ciuda frigului, râul nu era înghețat. Culoarea neagră a apei sporea întunericul de sub podul de fier. Sail avea 16 ani. Era din Somalia și venise în Oslo de la vârsta de 12 ani împreună cu mama lui. Începuse să vândă hașiș de la 14 ani, iar din primăvară, se apucase să vândă și heroină. Acum, Hux îl înșelase din nou, iar el nu putea risca să rămână toată noaptea în locul acela, cu toată marfa asupra lui, fără să aibă nici măcar un client. Avea zece doze. Dacă ar fi avut 18 ani, ar fi mers în Plata și le-ar fi vândut acolo, dar polițiștii îi vânau mereu pe minorii care vindeau droguri în Plata. Teritoriul lor era acolo, pe malul râului. Cei mai mulți dintre ei erau băieți din Somalia. Clienții acestora erau ori minori – la fel ca ei –, ori persoane care nu voiau să fie văzute în Plata. La naiba cu Hux, avea nevoie disperată de bani!

Văzu un bărbat care venea spre el, pe cărare. Nu era Hux, mai mult ca sigur, Hux încă șchiopăta după bătaia pe care o primise de la gașca din cartier pentru că vânduse amfetamine diluate. Asta i-ar mai fi trebuit. Bărbatul nu părea a fi polițist sub acoperire. Și nici dependent

de droguri, chiar dacă purta geaca aceea albastră, așa cum purtau cei mai mulți dintre narcomani. Sail se uită în jur. Erau singuri. Când bărbatul ajunse destul de aproape, Sail făcu un pas în față, ieșind din întunericul de sub pod.

– Vrei o doză?

Bărbatul schiță un zâmbet, clătină din cap și merse mai departe. Dar Sail se proțăpise în mijlocul potecii. Era mare pentru vârsta lui. Pentru orice vârstă, de fapt. Și cuțitul lui era la fel. Avea un cuțit stil *Rambo: First Blood*, cu mâner scobit, busolă și fir de pescuit cu cârlig. Cuțitul costa în jur de 1 000 de coroane la magazinul armatei, dar el îl luase cu doar 300 de la un amic.

– Vrei să cumperi sau ai venit să-ți plătești datoriile? îl întrebă Sail ținând cuțitul astfel încât lama zimțată a acestuia să reflecte lumina slabă care venea de la stâlpul de iluminat.

– Poftim?

Nu vorbea norvegiana. Limbile străine nu se numărau printre abilitățile speciale ale lui Sail.

– Bani, zise Sail ridicând vocea. Acum!

Întotdeauna când jefuia pe cineva, se enerva foarte tare, nici el nu înțelegea de ce.

Străinul încuviință cu un semn din cap și ridică mâna stângă într-un gest de apărare, în timp ce mâna sa dreaptă se îndrepta încet spre buzunarul interior al hainei. Apoi scoase mâna din buzunar cu o viteză fulgerătoare. Sail nu avu timp să reacționeze, apucă doar să șoptească „Drace!" când se trezi în fața unui pistol. Încremeni, holbându-se la gura țevii. Voi să fugă, dar ochiul negru de metal părea să-l fi hipnotizat. Picioarele lui parcă înghețaseră, tălpile i se lipiseră de pământ.

– Eu... începu el.

– Fugi, se răsti bărbatul. Acum!

Și Sail o luă la goană. Alergă simțind în față aerul rece și umed al râului, care îi ardea plămânii în vreme ce luminile de la hotelul Plaza și de la clădirea poștei săreau în sus și-n jos pe retina lui. Fugi de-a lungul râului – până acolo unde acesta se vărsa în fiord –, apoi

se opri, strigând către gardurile terminalului de containere că într-o bună zi o să-i ucidă pe toți.

Un sfert de oră trecuse de când telefonul lui Halvorsen îl trezise pe Harry. Mașina poliției trase lângă bordură, pe strada Sofies, iar Harry se strecură pe bancheta din spate, lângă colegul său. Murmură un „Salut“, adresându-se celor doi polițiști în uniformă din față.

Șoferul, un bărbat voinic, cu o figură încruntată de polițist, porni mașina în tăcere.

– Calcă accelerația! spuse polițistul din dreapta șoferului, un tânăr palid, cu fața plină de coșuri.

– Câți suntem în total? întrebă Harry aruncând o privire la ceas.

– Două mașini de poliție în afară de asta, zise Halvorsen.

– Deci suntem șase plus noi doi. Nu vreau să porniți sirena. Vom încerca să rezolvăm asta cât se poate de discret. Halvorsen, tu vii cu mine. La fel și unul din voi, înarmat cu un pistol. Noi îl vom aresta pe suspect. Ceilalți cinci vor bloca toate căile posibile de acces, ca să nu-l pierdem. Aveți arme?

Halvorsen se bătu cu mâna peste buzunarul de la piept.

– Asta e foarte bine, pentru că eu nu sunt înarmat, spuse Harry.

– N-ai primit încă permisul?

Harry se aplecă în față, între cele două scaune.

– Care din voi ar vrea să ne însoțească? Trebuie să arestăm un asasin profesionist.

– Eu! răspunse imediat tânărul din dreapta șoferului.

– Atunci, tu ai să vii cu noi, îi spuse Harry șoferului, făcându-i un semn din cap prin oglinda retrovizoare.

Peste șase minute, parcară la capătul străzii Heimdalsgata din Grønland și rămaseră pe loc, studiind ușa de la intrare, aceeași pe care intrase Harry în seara aia.

– Spui că omul nostru de la Telenor era sigur? întrebă Harry.

– Da, zise Halvorsen. Torkildsen spune că de la acest azil a fost format numărul hotelului Internațional, cu vreo 50 de minute în urmă.

– Nu poate fi o coincidență, rosti Harry deschizând portiera. E teritoriul Armatei Salvării. Mă duc în recunoaștere. Mă întorc imediat.

Când Harry se întoarse la mașină, șoferul ținea în poală un pistol-mitralieră MP5, de tipul celor permise, conform noilor reglementări legale, și pe care mașinile de patrulare trebuiau să le aibă în portbagaj.

– N-ai găsit ceva mai discret? întrebă Harry.

Bărbatul clătină din cap. Harry se întoarse spre Halvorsen.

– Și tu?

– Doar un mic și drăguț Smith & Wesson de calibru 38.

– Pot să ți-l împrumut pe al meu, spuse entuziasmat tânărul polițist de pe locul din față. Un Jericho 941. E o armă puternică. Poliția din Israel folosește astfel de arme ca să le zboare creierii ticăloșilor arabi.

– Jericho? repetă Harry.

Halvorsen văzu cum i se îngustară ochii.

– N-o să te întreb cum ai făcut rost de arma asta, dar cred că ar trebui să-ți aduc la cunoștință că această armă provine, cel mai probabil, de la o bandă de traficanți de arme. Conduși de fostul tău coleg Tom Waaler.

Polițistul din dreapta șoferului se întoarse spre Harry. Ochii albaștri luminoși ai acestuia se distingeau clar pe fața plină de coșuri.

– Îmi amintesc de Tom Waaler. Și știi ce, inspectore? Mulți dintre noi consideră că era un băiat bun.

Harry înghiți în sec și se uită pe fereastră.

– Mulți dintre voi greșesc, îl contrazise Halvorsen.

– Dă-mi receptorul, rosti iritat Harry.

Le transmise celorlalți șoferi instrucțiunile, repede și eficient. Le explică acestora unde trebuia oprită fiecare mașină, fără să menționeze nume de străzi sau clădiri ce puteau fi identificate de ascultătorii obișnuiți: jurnaliști interesați de cazurile de crimă, infractori sau escroci curioși care prindeau frecvențele lor și care, bineînțeles, aflau în cel mai scurt timp că se pregătea o razie.

– Să mergem! hotărî Harry întorcându-se spre polițistul din dreapta șoferului. Tu vei rămâne aici. Ține legătura cu Centrul operațional de comandă. Colegul tău are un walkie-talkie. Poți să-l contactezi pe el dacă vrei să ne transmiți ceva. OK?

Tânărul ridică din umeri.

Harry sună de trei ori la ușa azilului, până ce apăru un băiat care abia își târa picioarele. Acesta scoase capul pe ușa întredeschisă și îi privi somnoros.

– Poliția, zise Harry căutând ceva în buzunar. La naiba! Se pare că mi-am uitat legitimația acasă. Arată-i legitimația ta, Halvorsen.

– Nu puteți intra aici, protestă băiatul. Doar știți asta.

– E vorba de crimă, nu de droguri.

– Cum?

Băiatul făcu ochii mari privind peste umărul lui Harry. Polițistul din spatele acestuia îl amenința cu pistolul său automat. Băiatul deschise ușa și făcu un pas înapoi fără să mai observe legitimația lui Halvorsen.

– Ați primit aici pe un anume Christo Stankic? întrebă Harry.

Băiatul clătină din cap.

– Un străin îmbrăcat într-un palton din păr de cămilă? întrebă Halvorsen în vreme ce Harry se strecura în spatele ghișeului de la recepție, ca să deschidă registrul de evidență a celor cazați acolo.

– Singurul străin pe care l-am cazat aici este cel pe care l-au adus cu autobuzul în care se servește supa, bâigui băiatul. Dar acesta nu avea palton din păr de cămilă. Avea doar un sacou. Rikard Nilsen i-a dat o geacă groasă de iarnă din depozit.

– A dat vreun telefon? strigă Harry din spatele ghișeului.

– A folosit telefonul din biroul din spate.

– La ce oră?

– Pe la 23.30.

– Se potrivește cu ora apelului la Zagreb, observă Halvorsen.

– Este în cameră? întrebă Harry.

– Nu știu. A ieșit și a luat cheia cu el, iar eu m-am dus la culcare.

– Mai ai vreo cheie de rezervă de la camera lui?

Băiatul încuviință, scoase o cheie din grămada de chei pe care le ținea la centură și o puse în palma lui Harry.

– Care este numărul camerei?

– 26. Sus pe scări. La capătul coridorului.

Harry începuse deja să urce scările. Polițistul în uniformă îl urma la mică distanță, ținându-și pistolul-mitralieră cu ambele mâini.

– Rămâi în camera ta până se termină totul, îi spuse Halvorsen băiatului de la recepție în timp ce își scotea din buzunar revolverul Smith & Wesson, apoi îi făcu acestuia cu ochiul și îl bătu pe umăr.

Deschise ușa și văzu că nu era nimeni la recepție. Era ceva normal. La fel de normal ca și mașina de poliție parcată ceva mai departe de intrare. În mașină, văzuse un polițist. La urma urmei, el știa mai bine decât oricine că asta era o zonă periculoasă. Începu să urce încet scările și, imediat cum intră pe coridor, auzi pârâitul unui aparat pe care îl recunoscu imediat. Era la fel ca aparatele celor din buncărele din Vukovar: un walkie-talkie.

Ridică privirea. La capătul coridorului, lângă ușa camerei sale, stăteau doi bărbați îmbrăcați civil și un polițist în uniformă, cu un pistol-mitralieră. Îl recunoscu imediat pe unul din cei doi polițiști îmbrăcați civil. Acesta ținea mâna pe clanța ușii. Polițistul în uniformă ridică aparatul la gură și rosti ceva cu voce scăzută. Ceilalți doi erau acum în fața lui. Era prea târziu ca să se mai retragă. Îi salută cu un semn din cap, se opri în fața camerei cu numărul 22 și apoi clătină din cap ca un om îngrijorat din cauza criminalității din cartier, în timp ce se prefăcea că își caută cheia în buzunar. Cu coada ochiului, îl urmări pe polițistul de la recepția hotelului Scandia cum deschidea ușa camerei 26 fără nici un zgomot, urmat îndeaproape de ceilalți doi.

Imediat ce aceștia intrară, el coborî din nou scările, sărind câte două trepte odată. Observase toate ieșirile – așa cum făcea întotdeauna – atunci când sosise mai devreme, cu autobuzul de culoare albă. Pentru o clipă, se gândi la ușa din spate, cea care ducea în grădină, dar era prea riscant, prea previzibil. Poate că se înșela, însă era posibil ca la

ușa din spate să fie un polițist. Singura lui opțiune era intrarea principală. Ieși nestingherit din clădire și o luă spre stânga, direct către mașina poliției. Acolo nu era decât un singur polițist. Dacă ar fi reușit să treacă de mașină, ar fi putut ajunge la râu, în întuneric.

– La naiba, la naiba! strigă Harry găsind camera goală.

– Poate că a ieșit să se plimbe, zise Halvorsen.

Amândoi se întoarseră spre șofer. Acesta nu spusese nimic, dar la walkie-talkie se auzea ceva:

– E același individ pe care l-am văzut intrând acum un minut. Acum a ieșit și se îndreptă direct spre mine.

Harry inspiră adânc. În cameră se simțea un parfum care i se păru cunoscut.

– E cel de pe casa scării, zise Harry. Ne-a păcălit.

– El este, rosti șoferul la microfon și fugi după Harry, care ieșise deja pe ușă.

– Fantastic. E al meu, pârâi aparatul. Terminat.

– Nu! strigă Harry în vreme ce fugeau pe coridor. Nu încerca să-l oprești. Așteaptă-ne!

Șoferul repetă ordinul în microfon, dar nu primi drept răspuns decât un pârâit.

Văzu când se deschise portiera mașinii de poliție. Din mașină ieși un tânăr în uniformă, ținând în mână un pistol. Îl vedea clar la lumina becului de pe stradă.

– Stai! strigă bărbatul stând cu picioarele depărtate și cu pistolul ațintit spre dânsul.

„Nu are experiență", se gândi el. Între ei erau cam 50 de metri, iar strada era întunecoasă. Spre deosebire de tânărul măscărici de sub pod, polițistul ăsta nu era destul de șmecher ca să aștepte până când victima nu ar mai fi avut cale de scăpare. Pentru a doua oară în noaptea aceea, scoase din haină pistolul său, Llama Minimax. Și, în loc să se îndepărteze, o luă la fugă direct spre polițist.

– Stai! strigă din nou polițistul.

Distanța dintre ei se micșorase. 30 de metri. 20 de metri. Ridică pistolul și trase.

De obicei, oamenii au tendința de a-și supraevalua precizia. Ei cred că pot nimeri cu ușurință pe cineva și de la distanțe mai mari de 10 metri. Pe de altă parte, subapreciază efectul psihologic al sunetului, mai precis zgomotul exploziei combinat cu şuieratul glonțului care nimerește o țintă foarte aproape de victimă.

Atunci când glonțul lovi parbrizul mașinii, care se făcu alb de tot înainte să se spargă, același lucru se întâmplă și cu polițistul. Se făcu alb și căzu în genunchi, în timp ce degetele lui încercau să țină strâns pistolul mult prea greu, un Jericho 941.

Harry și Halvorsen ajunseră în strada Heimdalsgata în același timp.

– Acolo! zise Halvorsen.

Tânărul polițist rămăsese în genunchi, lângă mașină, ținând pistolul îndreptat spre cer. La capătul străzii, zăriră pentru o secundă aceeași haină albastră pe care o văzuseră pe coridor.

– Fuge spre Eika, spuse Halvorsen.

Harry se întoarse spre șoferul care-i însoțise.

– Dă-mi MP5-ul!

Ofițerul îi întinse arma lui Harry.

– Nu e... începu el.

Dar Harry o luase deja la fugă. Îl auzi pe Halvorsen în spatele lui. Tălpile de cauciuc ale pantofilor săi Doc Martens îi asigurau o bună aderență pe gheața albastră. Bărbatul din fața lui era departe, dispăruse după colțul străzii și probabil o luase pe strada Vahls, care mărginea parcul. Harry ținea arma într-o mână și se străduia să-și controleze respirația în vreme ce încerca să fugă cât mai ușor, făcând economie de mișcări. Încetini și ridică arma în poziție de tragere înainte să ajungă la colțul străzii. Își spuse că nu trebuia să se gândească prea mult. Se opri lângă zidul ultimei clădiri de pe stradă și se uită după colț, spre dreapta.

Nu-l aștepta nimeni acolo. Nici pe stradă nu se vedea nimeni. Dar un bărbat ca Stankic nu ar fi fost atât de prost, încât să fugă prin curțile

din spatele caselor, adevărate capcane cu porțile încuiate. Harry se uită spre parc, unde covorul alb și nemărginit de zăpadă reflecta luminile clădirilor din jur. I se păru că vede ceva mișcându-se acolo. La 60 sau 70 de metri în fața lui, o siluetă înainta cu greu prin zăpadă. Avea o haină albastră. Harry țâșni peste drum, își luă avânt și sări peste nămeți, apoi ateriză, scufundându-se până la mijloc în omătul moale.

– Drace!

Scăpă pistolul-mitralieră. Silueta din fața lui se întoarse spre el, apoi își continuă drumul luptându-se cu mormanele de zăpadă. Mâna lui Harry căută arma în timp ce-l urmărea pe Stankic cum își croia disperat drum prin zăpada afânată, care nu-i permitea să înainteze aproape deloc.

Degetele lui Harry întâlniră ceva dur. Acolo. Reuși să scoată arma din nămeți și încercă să se ridice. Scoase un picior din zăpadă, îl întinse cât putu de mult, pivotă, scoase celălalt picior din zăpadă și îl întinse și pe acesta. După 30 de metri, mușchii coapselor sale ardeau din cauza acidului lactic, dar distanța se micșorase simțitor. Celălalt bărbat mai avea puțin și ieșea din masa de zăpadă, pe cărare. Harry scrâșni din dinți și reuși să meargă mai repede. Distanța dintre ei se reduse la 15 metri. Destul de aproape. Harry se lăsă pe burtă și își pregăti arma. Îndepărtă zăpada ca să poată ochi, eliberă trăgaciul, selectă modul de tragere foc cu foc acționând maneta și așteptă până ce bărbatul ajunse în conul de lumină de sub stâlpul de iluminat de pe alee.

– Poliția! strigă Harry. Nu realizase până atunci cât de comic putea suna acest cuvânt. Stai pe loc!

Bărbatul din fața lui continua să meargă spre cărare, făcându-și drum prin nămeți. Harry ținea degetul pe trăgaci.

– Stai pe loc sau trag!

Bărbatul mai avea doar cinci metri până la cărare.

– Țintesc spre capul tău, strigă Harry. Și nu am de gând să ratez.

Stankic se aruncă în față, se prinse cu ambele mâini de stâlpul de iluminat și reuși să iasă din zăpadă. Harry avea în cătare haina albastră. Își ținu respirația și făcu ceea ce fusese învățat să facă: să

ignore impulsul transmis de cerebel, care, urmând logica evoluției, îl oprea să ucidă o ființă umană. Se concentră asupra tehnicii: nu trebuia să smucească și nici să apese brusc trăgaciul. Harry simți tensiunea din arcul percutorului și auzi un clic metalic, dar nu se întâmplă nimic. Nici un recul nu-i zgudui umărul. O defecțiune? Harry trase din nou. Încă un clic. Bărbatul stătea în picioare, cu hainele pline de zăpadă. Păși pe cărare și tropăi ca să se scuture de zăpadă. Se întoarse și se uită spre Harry. Acesta nu făcu nici o mișcare. Bărbatul rămase cu brațele atârnându-i în părți, fără vlagă. „Ca un somnambul", se gândi Harry. Stankic ridică mâna. Harry văzu arma și înțelese că nu putea să facă nimic așa cum stătea întins acolo. Mâna bărbatului se înălță însă până la frunte, într-un salut ironic, apoi bărbatul se răsuci pe călcâie și, fără să mai piardă vremea, o luă la fugă pe cărare.

Harry închise ochii. Inima i se zbătea între coaste. Reuși să-și croiască drum prin zăpadă până la cărare, dar era prea târziu. Bărbatul dispăruse de mult în întuneric. Harry demontă încărcătorul armei și verifică. Exact cum își imaginase. Într-un acces de furie, aruncă arma în aer. Aceasta se ridică precum o pasăre neagră și hâdă în fața hotelului Plaza, înainte să cadă. Ateriză cu un plescăit înfundat în apa cea neagră din apropiere.

Când Halvorsen sosi în cele din urmă, Harry stătea pe jos, în zăpadă, cu o țigară între buze.

Halvorsen se aplecă, punându-și mâinile pe genunchi. Abia mai răsufla.

– Isuse, abia am reușit să te ajung, spuse gâfâind. A dispărut?

– S-a dus, răspunse Harry. Să ne întoarcem.

– Dar unde-i MP5-ul tău?

– Tocmai ți-am răspuns.

Halvorsen îl privi uimit pe Harry și înțelese că nu trebuia să mai insiste.

Două mașini de poliție erau parcate în fața azilului, cu girofarurile pornite. Nenumărați oameni care tremurau de frig, având atârnate

de gât tot felul de aparate foto profesionale, se îngrămădeau la ușa din față care, bineînțeles, era încuiată. Harry și Halvorsen se întorceau pe strada Heimdalsgata. Halvorsen tocmai termina de vorbit la telefonul său mobil.

– De ce mă gândesc oare la coada de la premiera unui film porno când văd mulțimea asta? întrebă Harry.

– Jurnaliști, rosti Halvorsen. Cum puteau să afle atât de repede?

– Întreabă-l pe mucosul cu walkie-talkie, zise Harry. Cred că l-a luat gura pe dinainte. Ce-au spus cei de le Centrul operațional?

– Au spus că vor trimite imediat spre râu toate mașinile de patrulare. Divizia de infanterie trimite o duzină de soldați. Ce părere ai?

– E prea bun. Nu-l vor găsi. Sun-o pe Beate și spune-i să vină.

Unul dintre jurnaliști îi zări și se apropie.

– Ei, Harry?

– Ai ajuns târziu, Gjendem.

– Ce se petrece?

– Nu mare lucru.

– Aha! Văd că a tras cineva cu arma în parbrizul mașinii voastre de poliție.

– Cine zice că nu a spart parbrizul cu o bâtă? întrebă Harry în timp ce jurnalistul mergea repede în urma lui.

– Ofițerul de colo. El spune că a vrut cineva să-l împuște.

– Isuse, ar trebui să stau puțin de vorbă cu el, se hotărî Harry. Scuzați-mă, domnilor!

Jurnaliștii care se îngrămădeau în fața ușii îi făcură loc fără prea multă tragere de inimă, iar Harry bătu la ușa de la intrare. În jur se auzeau numai bâzâitul și clicurile aparatelor foto.

– Există vreo legătură între acest atac și crima din Egertorget? îl întrebă tare un jurnalist. Este implicată Armata Salvării?

Fața șoferului se ivi prin crăpătura ușii. Făcu un pas în spate și-i lăsă pe Harry și pe Halvorsen să intre în clădire. Trecură pe la recepție, unde tânărul polițist stătea pe un scaun, cu privirea pierdută, în timp

ce unul dintre colegii săi era ghemuit în fața lui, vorbindu-i cu voce scăzută. La primul etaj, ușa camerei 26 rămăsese deschisă.

– Încercați să nu atingeți nimic, îi zise Harry șoferului. Beate Lønn o să vrea, cu siguranță, amprente și probe ADN.

Începură să caute peste tot prin cameră, deschiseră dulapul și se uitară sub pat.

– Isuse! zise Halvorsen. Nimic, absolut nimic. Tipul ăsta nu are decât ce era pe el.

– Trebuie să fi avut o valiză sau un alt bagaj în care a ascuns arma când a intrat în țară, spuse Harry. Sigur că putea să scape foarte ușor de valiză. Sau să o pună undeva la păstrare, într-un loc sigur.

– Nu sunt prea multe locuri în Oslo pentru depozitarea bagajelor.

– Gândește-te!

– Am găsit. Poate că a lăsat valiza în camera pentru bagaje de la hotelul în care a stat sau la Gara Centrală din Oslo, desigur.

– Mergi pe firul logicii elementare.

– Ce fir?

– Acest bărbat e pe undeva prin oraș și are un bagaj într-un anumit loc.

– S-ar putea să-i trebuiască acum, desigur. O să-i sun pe cei de la Centrul operațional ca să trimită pe cineva la Scandia și la gară, și la... cum se numea celălalt hotel care-l avea pe lista de oaspeți pe Stankic?

– Radisson SAS, din Holbergs Plass.

– Mulțumesc.

Harry se întoarse spre șofer și îl întrebă dacă nu voia să iasă la o țigară. Coborâră împreună și ieșiră pe ușa din spate. În curtea liniștită din spate, un bătrân fuma tacticos în zona grădinii pătrate acoperite de zăpadă, în vreme ce contempla cerul de un galben murdar. Bătrânul nu păru să-și dea seama de prezența lor.

– Ce face colegul tău? întrebă Harry în timp ce aprindea ambele țigări.

– Va supraviețui. Îmi pare rău pentru informațiile pe care le-a dat reporterilor.

– Nu-i vina ta.

– Ba da, e vina mea. Atunci când m-a apelat prin radio, a spus că a intrat cineva în clădire. Ar fi trebuit să-l instruiesc mai bine în legătură cu astfel de lucruri.

– Cred că sunt alte lucruri mai importante pe care ar trebui să le clarificăm.

Șoferul închise ochii, apoi clipi iute, de mai multe ori.

– Îmi pare rău. Am încercat să te avertizez, dar ai dispărut imediat.

– Bine, dar de ce?

Capătul țigării se aprinse mai tare, roșu și acuzator, în vreme ce șoferul trase cu nesaț din țigară.

– Majoritatea criminalilor se predau numai când văd un MP5.

– Nu asta te-am întrebat.

Șoferul strânse din dinți, dar, în scurt timp, maxilarul i se relaxă.

– E o poveste veche.

– Hm! făcu Harry privindu-l pe polițist. Cu toții avem câte o poveste veche. Asta nu înseamnă că trebuie să punem în primejdie viețile colegilor noștri oferindu-le o armă cu încărcătorul gol.

– Ai dreptate.

Bărbatul aruncă țigara fumată doar pe jumătate, iar aceasta dispăru cu un sâsâit slab în zăpada moale. Trase adânc aer în piept și îi spuse lui Harry:

– N-o să ai nici un fel de probleme din cauza mea, Hole. O să confirm raportul tău.

Harry se mișcă de pe un picior pe altul. Își studie țigara. Polițistul avea în jur de 50 de ani. Nu erau mulți ofițeri de 50 de ani pe mașinile de patrulare.

– Și povestea asta a ta? Ai putea să-mi zici despre ce-i vorba?

– Ai auzit-o, cu siguranță.

– Hm! E despre un coleg mai tânăr?

– 22 de ani împliniți.

– L-ai ucis?

– A rămas paralizat de la piept în jos. L-am împuşcat în stomac, dar glonțul a ieșit pe cealaltă parte.

Bătrânul din grădină începu să tușească. Harry se uită în direcția acestuia și văzu că își ținea țigara între două chibrituri. La recepție, tânărul ofițer rămăsese pe scaun, primind în continuare încurajările colegului său. Harry îi făcu un semn din cap colegului, ca să se retragă, și se lăsă pe vine în fața tânărului.

– În cazuri de traumă sau șoc, consilierea nu ajută la nimic, îi zise Harry. Încearcă să te aduni.

– Cum?

– Ești speriat pentru că ai impresia că ai fost la un pas de moarte. De fapt, nu ai fost în primejdie. Bărbatul acela nu voia să te împuște. A tras intenționat în parbriz.

– Cum? repetă moale tânărul.

– Tipul ăsta e un profesionist. Știe foarte bine că n-ar mai fi avut nici o șansă de scăpare dacă ar fi împuşcat un polițist. A tras doar ca să te sperie.

– Cum poți fi atât de sigur...

– Nici pe mine nu m-a împuşcat. Dacă ai să te convingi de acest lucru, ai să poți dormi liniștit. Nu e nevoie să te duci la psiholog; sunt alți oameni care au mai mare nevoie de ei. Genunchii lui Harry trosniră alarmant când se ridică în picioare. Și amintește-ți că, de regulă, ofițerii cu grade superioare sunt mai inteligenți decât tine. Așa că data viitoare ar fi mai bine să urmezi ordinele, OK?

Inima îi bătea nebunește, la fel ca a unui animal hăituit. O rafală de vânt mișcă becurile care atârnau de niște fire subțiri deasupra străzii, iar umbra lui pe trotuar începu să danseze. Ar fi vrut să poată face pașii mai mari, dar, din cauza suprafeței alunecoase a gheții, nu reușea acest lucru. Se străduia, în schimb, să-și păstreze echilibrul.

Probabil că telefonul dat la Zagreb din biroul de la recepție alertase poliția. De aceea veniseră la azil. Și totul se întâmplase atât de

repede! În consecință, nu avea cum să o sune. Auzi în spatele lui o mașină și trebui să facă mari eforturi ca să nu se întoarcă. Însă ascultă cu atenție. Mașina trecu pe lângă el fără să frâneze, urmată de un curent de aer care stârni un nor de particule fine de zăpadă. Acestea ajunseră pe gâtul său, pe porțiunea care nu era acoperită de gulerul jachetei albastre. Polițistul îl văzuse îmbrăcat cu jacheta albastră, iar asta însemna că nu mai putea trece neobservat. Se gândise să renunțe la jachetă, dar un bărbat îmbrăcat doar în cămașă nu numai că ar fi părut suspect, dar ar fi înghețat de moarte. Aruncă o privire la ceas. Mai erau doar câteva ore până ce orașul avea să se trezească la viață, până la deschiderea barurilor și a magazinelor în care ar fi putut găsi adăpost. Dar trebuia să găsească un loc unde să aștepte. O ascunzătoare, un loc în care să nu înghețe de frig și în care să rămână până la ivirea zorilor. Ajunse în fața unei clădiri cu fațada de un galben murdar, acoperită cu graffiti. Un cuvânt scris pe zid îi atrase în mod special atenția. *Vestbredden.* „Banca de Vest?“ Ceva mai departe pe stradă, un bărbat stătea încovoiat în fața unei intrări. De la distanță, parcă stătea cu capul pe ușă. Se apropie și văzu că bărbatul ținea degetul pe o sonerie.

Se opri și așteptă. Asta putea fi salvarea lui. O voce se auzi cârâind la interfonul de deasupra soneriei și bărbatul își îndreptă ezitant trupul, se legănă apoi dintr-o parte în alta și începu să țipe furios, în loc de răspuns. Era buhăit de băutură, iar pielea de pe față îi era roșie, ridată și lăsată, atârnându-i în falduri, ca pielea unui câine shar pei. Bărbatul tăcu, iar între zidurile caselor ecoul se stinse, făcând loc liniștii nocturne a orașului. Se auzi bâzâitul unui mecanism electric și, cu oarecare dificultate, bărbatul își schimbă poziția, făcu un pas în față și deschise ușa, apoi intră clătinându-se.

Ușa începu să se închidă, dar el se mișcă iute ca fulgerul. Prea iute. Alunecă pe gheața albastră și reuși să aterizeze cu palmele pe suprafața incredibil de rece înainte să cadă pe trotuar. Se ridică din nou și văzu că ușa era pe punctul de a se închide complet. Își luă avânt, se repezi înainte proptindu-și piciorul în deschizătură și simți toată greutatea

ușii strivindu-i glezna. Se strecură înăuntru și rămase pe loc, ascultând cu atenție. Pași târșâiți. Care se opriră o clipă, ca să pornească din nou cu dificultate. O bătaie în ușă. O ușă care se deschidea și vocea unei femei, mai bine spus țipetele acesteia în limba aceea tărăgănată a lor, ca o melodie. Apoi femeia tăcu dintr-odată, de parcă i-ar fi tăiat cineva gâtul. După câteva secunde de liniște, auzi un plâns înfundat, ca al unui copil care-și revine din șoc după ce s-a lovit. După aceea, ușa de la etaj se închise cu zgomot și nu se mai auzi nimic.

Lăsă ușa să se închidă în spatele lui. Printre gunoaiele de sub scările imobilului văzu niște ziare. În Vukovar, obișnuiau să-și pună ziare în pantofi ca strat izolator, pentru că acestea absorbeau umezeala. Era frig și tot îi mai ieșeau aburi din gură, dar, pentru moment, era în siguranță.

Harry stătea în biroul din spate de la recepția azilului, ținând receptorul lipit de ureche în timp ce încerca să-și imagineze cum era decorat apartamentul la care suna. Văzu cu ochii minții pozele unor prieteni lipite pe oglindă, deasupra telefonului. Aceștia zâmbeau. Poate erau la o petrecere sau într-o excursie în străinătate. Mai mult fete. Văzu un apartament simplu, cu mobilă puțină, dar foarte confortabil. Cu maxime și cugetări pe frigider. Și un poster cu Che Guevara în baie. Oare mai obișnuiau oamenii să-și decoreze astfel apartamentele?

– Alo? răspunse o voce adormită.

– Sunt eu, din nou.

– Tată, tu ești?

– Tata? Harry pufni amuzat și simți cum roșește. Sunt eu, polițistul.

– Aaa, da.

Se auzi un chicotit. Cristalin și profund în același timp.

– Îmi pare rău că te-am trezit, dar noi...

– Nu-i nimic.

Urmă una dintre acele pauze pe care Harry ar fi vrut să le evite.

– Sunt la azilul Armatei Salvării, spuse el. Am încercat să arestăm un suspect. Băiatul de la recepție zice că tu și Rikard Nilsen l-ați adus aici, ceva mai devreme în seara asta.

– Bărbatul acela sărman, îmbrăcat subțire?

– Da.

– Dar ce-a făcut?

– Bănuim că l-a împușcat pe Robert Karlsen.

– Doamne Dumnezeule!

Harry observă că Martine pronunțase cele două cuvinte păstrând același ton.

– Cred că nu ai nimic împotrivă dacă trimit un ofițer la tine acasă, ca să-ți pună câteva întrebări. Până atunci, poate reușești să-ți amintești dacă a zis ceva anume.

– Oh, dar nu ar fi?...

Martine se opri pentru câteva secunde.

– Alo? făcu Harry.

– Nu a spus nimic, zise ea. Parcă era un refugiat de război. Poți să-i recunoști imediat după felul în care se mișcă. De parcă ar fi niște somnambuli. Ca și cum ar fi pe pilot automat. Ca și cum ar fi morți deja.

– Hm! Rikard a vorbit cu el?

– Poate. Vrei numărul lui de telefon?

– Da, te rog.

– Un moment.

Nu mai era la telefon. Avea dreptate. Harry își aminti cum ieșise bărbatul din zăpadă, cum se scuturase de omăt, brațele care-i atârnau fără vlagă și fața albă, de parcă ar fi fost un zombi care ieșise din mormânt în *Noaptea morților vii.* Harry auzi pe cineva tușind în spatele său și se roti în scaun. În ușă stăteau Gunnar Hagen și David Eckhoff.

– Deranjăm cumva? întrebă Hagen.

– Intrați, spuse Harry.

Cei doi bărbați intrară în încăpere și se așezară de cealaltă parte a biroului.

– Avem nevoie de un raport, zise Hagen.

Înainte ca Harry să întrebe la cine se referise spunând „avem", vocea lui Martine se auzi din nou în receptor. Îi zise numărul de telefon, iar Harry îl notă.

– Mulțumesc, mai spuse el. Noapte bună!

– Mă întrebam...

– Trebuie să plec, rosti Harry.

– Aha. Noapte bună!

Închise telefonul.

– Am venit cât am putut de repede, zise tatăl lui Martine. E îngrozitor Ce s-a întâmplat?

Harry se uită la Hagen.

– Spune ce s-a întâmplat, zise Hagen.

Harry le povesti pe scurt cum eșuase arestarea suspectului, le descrise cum lovise glonțul mașina și cum îl urmărise pe bărbat, prin parc.

– Dar, dacă erai atât de aproape de el și aveai un MP5, de ce nu l-ai împușcat? întrebă Hagen.

Harry își drese glasul, dar nu spuse nimic. Îl privi pe Eckhoff.

– Ei bine? întrebă Hagen vizibil iritat.

– Era prea întuneric, rosti Harry.

Hagen îl privi îndelung pe inspectorul său înainte să spună ceva.

– Așadar, acesta se plimba pe afară, în timp ce voi intrați în camera lui. Aveți vreo bănuială? Ce-ar putea să facă un criminal pe străzi, la o temperatură de minus 20 de grade Celsius, în toiul nopții? Hagen continuă pe un ton mai potolit: Bănuiesc că i-ai asigurat lui Jon Karlsen protecție permanentă.

– Jon? întrebă David Eckhoff. Dar el este internat la spitalul Ullevål.

– Am lăsat un ofițer de pază la ușa rezervei sale, zise Harry sperând ca vocea lui să le sugereze că se simțea stăpân pe situație. Tocmai voiam să sun la spital, ca să verific dacă e totul în regulă.

Primele patru acorduri din „London Calling“, melodie a formației The Clash, răsunau între pereții goi ai coridorului, în Secția de neurochirurgie a spitalului Ullevål. Un bărbat cu părul lins, într-o cămașă de spital, mergea pe coridor trăgând după el stativul cu perfuzia. În trecere, îi aruncă o privire plină de reproș polițistului care stătea

de pază. Acesta tocmai răspundea la telefonul său mobil, încălcând regulile spitalului.

– Stranden.

– Hole la telefon. Ai ceva de raportat?

– Nu mare lucru. Un tip care nu poate să doarmă se tot plimbă pe coridoare. Nu arată prea bine, dar pare destul de inofensiv.

Bărbatul cu perfuzia pufni și își continuă turele.

– Nu s-a întâmplat nimic deosebit în seara asta?

– Ba da. Spurs a luat bătaie de la Arsenal, pe stadionul White Hart Lane. Şi a mai fost şi o pană de curent.

– Şi pacientul?

– Nu a ieşit deloc.

– Ai verificat dacă e totul în regulă?

– În afară de hemoroizii care mă deranjează, totul pare în regulă. Liniştea care se lăsă după aceste cuvinte nu prevestea nimic bun. Stranden continuă: A fost doar o glumă. Am să intru chiar acum, să verific. Rămâi la telefon.

În cameră era un miros dulceag. „Dulciuri“, presupuse el. Lumina de pe coridor inundă o clipă încăperea. Uşa se închise în spatele poliţistului şi camera se cufundă din nou în întuneric, dar acesta reuşi să distingă faţa de pe pernă. Se apropie mai mult de pat. În cameră era linişte deplină. De fapt, prea multă linişte. De parcă ar fi lipsit sunetul. Un sunet, în special.

– Karlsen?

Nici o reacţie.

Stranden tuşi, apoi îl strigă din nou, ceva mai tare de data asta:

– Karlsen?

Era atât de linişte, încât vocea lui Harry se auzi tare şi clar la telefon:

– Ce e?

Stranden puse telefonul la ureche.

– Doarme ca un copil.

– Sigur?

Stranden se uită cu atenție la chipul de pe pernă. Și realiză că tocmai acest lucru îl îngrijora. Karlsen dormea ca un copil. Adulții fac de obicei mai mult zgomot când dorm. Se apleca spre capul bărbatului, ca să-l audă respirând.

– Alo! Alo!

Strigătul lui Harry în telefonul mobil se auzi parcă de undeva din depărtare.

16

JOI, 18 DECEMBRIE. REFUGIATUL

Soarele îl încălzea, iar ierburile înalte fremătau și se aplecau parcă în semn de recunoștință în adierea brizei de deasupra dunelor de nisip. Probabil că înotase, pentru că prosopul de sub el era ud.

– Uite, îi zise mama lui arătându-i ceva în depărtare.

Își puse mâna streașină la ochi și scrută suprafața strălucitoare și incredibil de albastră a Mării Adriatice. Și, în depărtare, văzu un bărbat care înainta prin apă către uscat, cu un zâmbet mare pe față. Era tatăl lui, iar în spatele tatălui era Bobo. Și Giorgi. Un câine micuț înota alături de acesta, ținându-și coada scurtă în sus, ca un catarg. Și, în timp ce-i urmărea cum înotau spre țărm, mulți alții începură să se ivească din apa mării. Pe unii îi cunoștea foarte bine. Îl recunoscu pe tatăl lui Giorgi. Alții aveau figuri cunoscute. Un chip pe care-l văzuse la Paris, în pragul unei uși. Trăsăturile acestor oameni deveniră distorsionate și nu mai putu să le recunoască, până ce toate se transformară în niște măști grotești care rânjeau la el. Soarele dispăru în spatele unui nor, iar temperatura scăzu brusc. Măștile începură să strige.

Se trezi cu o durere insuportabilă în coaste și deschise ochii. Era în Oslo. Pe pardoseala de sub scările unui hol. Cineva stătea aplecat

deasupra lui, strigând ceva în gura mare. Recunoscu un singur cuvânt, care suna aproape la fel ca în limba lui. *Narkoman*.

Apoi, omul acela, un bărbat îmbrăcat cu o geacă de piele, făcu un pas înapoi și ridică piciorul. Șutul acestuia îl nimeri în plin – exact acolo unde îl durea –, iar el se rostogoli paralizat de durere. În spatele celui cu geacă de piele mai era un bărbat. Acesta râdea și se ținea cu mâna de nas. Cel cu geacă de piele îi arăta ușa. Se uită cu atenție la fiecare din cei doi. Puse mâna pe buzunarul jachetei sale și constată că era udă. Mai avea încă pistolul în buzunar și două gloanțe în încărcător. Dar, dacă i-ar fi amenințat cu arma, era posibil ca indivizii să alerteze poliția.

Bărbatul cu geacă de piele țipă și ridică mâna.

Își puse brațul deasupra capului ca să se apere și reuși să se ridice în picioare clătinându-se. Bărbatul care se ținea cu mâna de nas deschise ușa rânjind și îi trase un șut în fund în vreme ce-l dădeau afară din clădire.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui, apoi îi auzi pe cei doi bărbați tropăind pe scări în sus. Se uită la ceas: 4 dimineața. Afară nu se luminase și era înfrigurat până în măduva oaselor. Și ud. Jacheta îi era leoarcă pe partea din spate. La fel și pantalonii. Duhnea a urină. Să fi fost urina lui? Nu, probabil că dormise în urină. O băltoacă. Pe pardoseala de sub scări. Urină înghețată pe care probabil că o topise cu căldura corpului său.

Își îndesă mâinile în buzunare și porni încet pe stradă. Mașinile care treceau pe lângă el nu-l mai îngrijorau.

Pacientul murmură un „mulțumesc“, iar Mathias Lund-Helgesen închise ușa după el și se lăsă să cadă pe scaunul de la birou. Căscă și se uită la ceas. Era 6 dimineața. Încă o oră până ce-și termina garda. Până ce putea pleca acasă. Avea să doarmă câteva ore, apoi trebuia să ajungă la Rakel. Probabil că ea dormea ghemuită sub plapumă la ora aceea, în casa ei mare din bârne, din Holmenkollen. Încă nu se împrietenise cu băiatul, dar avea să o scoată la capăt, până la urmă.

Mathias Lund-Helgesen reușea întotdeauna. Nu putea spune că Oleg îl disprețuia, doar că băiatul se atașase foarte mult de fostul iubit al mamei sale. Polițistul. Era ciudat. În ochii unui copil, un alcoolic cu atâtea probleme se putea transforma foarte simplu într-o figură paternă, chiar într-un model demn de urmat.

Se gândise de mai multe ori să vorbească despre asta cu Rakel, dar renunțase la idee. Asemenea lamentări l-ar fi pus într-o postură de idiot neajutorat sau ar fi făcut-o pe Rakel să se întrebe dacă el era într-adevăr bărbatul potrivit pentru ea și copilul ei. Și asta voia el de fapt. Să fie bărbatul potrivit. Era dispus să facă orice ca să o păstreze. Și ca să afle cum ar fi vrut ea să fie acel bărbat trebuia să întrebe, desigur. Așa că făcuse acest lucru. O întrebase cum fusese relația ei cu polițistul. Iar răspunsul ei fusese simplu: o relație normală, nimic deosebit. Exceptând faptul că îl iubise. Și, dacă ea nu ar fi formulat astfel răspunsul, poate că nu s-ar mai fi întrebat de ce lui nu-i spusese niciodată că-l iubește. Mathias Lund-Helgesen își alungă din minte aceste gânduri stupide, verifică în calculator numele următorului pacient și ieși pe coridorul principal, acolo unde bolnavii erau de obicei preluați de către asistente. Dar, la ora aceea, coridorul era gol, așa că se duse în sala de așteptare. Cinci persoane își îndreptară spre el privirile rugătoare, fiecare dorind să fie primul. Cu excepția unui bărbat care dormea într-un colț, cu gura căscată, sprijinindu-și capul de perete. Probabil, un dependent de droguri.

Haina albastră a acestuia și mirosul insuportabil de urină stătută care venea în valuri dinspre el erau semne sigure. La fel de sigure ca și faptul că bărbatul avea să-i ceară niște pastile pentru durere. Strâmbând din nas, Mathias se îndreptă spre bărbat. Îl scutură cu putere și făcu repede un pas în spate. Mulți narcomani, după ani de zile în care rămăseseră de atâtea ori fără bani sau droguri pentru că fuseseră jefuiți, aveau reacții involuntare dacă erau treziți brusc din somn: ori săreau la bătaie, ori spintecau pe cineva cu un cuțit.

Bărbatul clipi de câteva ori, nedumerit, apoi îl privi pe Mathias cu niște ochi surprinzător de limpezi.

– Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Mathias.

Procedura standard era, desigur, ca doctorul să-l întrebe pe pacient în particular acest lucru, dar Mathias era epuizat şi sătul până-n gât de drogaţi sau beţivi care consumau atât timpul, cât şi resursele necesare altor pacienţi. Bărbatul îşi strânse mai tare haina în jurul lui şi nu spuse nimic.

– Hei, cu tine vorbesc! Mă tem că va trebui să-mi zici de ce te afli aici.

Bărbatul clătină din cap şi făcu semn spre unul dintre ceilalţi care aşteptau în sală, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era rândul lui.

– Aici nu e hotel, zise Mathias. N-ai voie să dormi aici. Şterge-o! Acum.

– Nu înţeleg, spuse bărbatul.

– Pleacă, zise Mathias. Altfel, o să chem poliţia.

Spre marea sa uimire, Mathias realiză că abia se putea stăpâni să nu-l tragă de pe scaun pe narcomanul acela care mirosea atât de urât. Toţi ceilalţi se întoarseră să-i privească.

Bărbatul făcu din cap un semn de încuviinţare şi se ridică anevoie. Mathias rămase pe loc, urmărindu-l până ce uşa de sticlă se închise în urma acestuia.

– E foarte bine că-i daţi afară pe oamenii ăştia, auzi o voce în spatele lui.

Mathias încuviinţă absent din cap. Poate că ar fi trebuit să-i spună mai des lucrul acesta lui Rakel. Că o iubea. Poate că asta era.

Era ora 7.30, iar afară încă era întuneric. În camera 19 a Secţiei de neurochirurgie, ofiţerul de poliţie Stranden privea patul curat şi încă neocupat în care dormise Jon Karlsen. În curând, alt pacient avea să-i ia locul. Era un gând ciudat. Chiar el avea nevoie acum de un pat în care să se întindă. Şi pentru multă vreme. Căscă şi verifică dacă nu uitase nimic pe noptieră, apoi luă ziarul de pe scaun şi se întoarse spre uşă.

În prag stătea un bărbat. Era inspectorul Hole.

– Unde e?

– S-a dus, zise Stranden. Au venit după el acum un sfert de oră. L-au luat cu mașina.

– Cum? Cine a hotărât acest lucru?

– Medicul specialist. Oricum, nu mai voiau să-l țină aici.

– Vreau să spun, cine a hotărât să-l transporte în altă parte? Și unde anume?

– A fost noul șef de la Omucideri. El a dat telefon.

– Hagen în persoană?

– Da. Și l-au luat pe Karlsen ca să-l ducă la apartamentul fratelui său.

Hole clătină încet din cap, apoi plecă.

În timp ce zorii se iveau în est, Harry urca greoi scările blocului de cărămidă roșie din strada Gørbitz, o străduță scurtă, asfaltată și plină de gropi, între Kirkeveien și Fagerborggata. Se opri la primul etaj, în fața unei uși cu interfon. Pe ușa care rămăsese întredeschisă era o plăcuță din plastic bleu, pe care era gravat un nume, cu culoare albă: ROBERT KARLSEN.

Harry intră și examină sumar apartamentul. Era o garsonieră mică și dezordonată, care-i confirma părerea pe care și-o făcuse la început despre Robert, atunci când îi văzuse biroul. Cu toate că nu putea exclude posibilitatea ca la dezordinea din birou să fi contribuit și cei doi Li, care căutaseră scrisori sau orice alte însemnări care să-i ajute la anchetă. Un poster colorat cu Isus domina un perete și Harry observă un lucru surprinzător. Dacă, în loc de coroana de spini, Isus ar fi avut pe cap o beretă, acesta s-ar fi transformat în Che Guevara.

– Deci Gunnar Hagen a hotărât să fii adus aici? i se adresă Harry bărbatului care stătea cu spatele la el, la biroul de lângă fereastră.

– Da, spuse Jon Karlsen întorcându-se. A zis că aș fi mult mai în siguranță aici, din moment ce criminalul știe adresa mea.

– Hm! făcu Harry privind în jurul lui. Ai dormit bine?

– Nu prea, spuse Jon Karlsen zâmbind stânjenit. Am stat multă vreme în pat, atent la tot felul de zgomote care mă nelinișteau. Și, când am adormit în cele din urmă, Stranden, gardianul, a venit și m-a speriat de moarte.

Harry luă de pe un scaun un teanc de reviste cu benzi desenate și le puse deoparte, apoi se așeză.

– Înțeleg că ți-e frică pentru viața ta, Jon. Te-ai mai gândit? Cine ar fi vrut să te omoare?

Jon oftă.

– Asta am făcut toată noaptea, dar răspunsul e același: n-am nici cea mai vagă idee.

– Ai fost vreodată la Zagreb? îl întrebă Harry. Sau în Croația?

Jon clătină din cap.

– Singurele țări în care am fost călătorit vreodată sunt Suedia și Danemarca. Și asta s-a întâmplat în copilărie.

– Cunoști persoane de naționalitate croată?

– Doar pe refugiații cărora le-au oferit adăpost cei din organizația noastră.

– Hm! Cei de la poliție ți-au spus de ce te-au adus tocmai aici, dintre toate locurile posibile?

Jon ridică din umeri.

– Le-am zis că am o cheie de la apartament. Și dacă tot era liber...

Harry își trecu mâna peste față.

– Aici era un computer, spuse Jon arătând spre birou.

– L-am luat pentru probe, zise Harry ridicându-se din nou.

– Deja pleci?

– Trebuie să prind avionul spre Bergen.

– Oh, rosti Jon privind în gol.

Harry simți nevoia să-și pună mâna pe umerii încovoiați și înguști ai băiatului.

Expresul către aeroport întârzia. A treia oară la rând. „Din cauza unei probleme“, veni scurta și vaga justificare. Øystein Eikeland, taxi-

metristul lui Harry și singurul său prieten din copilărie, îi explicase că electromotorul unui tren era unul dintre cele mai simple lucruri din lume. Până și sora lui mai mică știa cum să-l manevreze, iar dacă echipa tehnică a SAS și Căile Ferate Norvegiene ar fi trebuit să facă schimb pe parcursul unei zile, toate trenurile ar fi plecat la timp, iar avioanele ar fi rămas la sol. Totuşi, Harry considera preferabilă situația reală.

Îl sună pe Gunnar Hagen pe telefonul direct, înainte ca trenul să intre în tunelul de la Lillestrøm.

– Hole la telefon.

– Te-am recunoscut.

– Am autorizat supravegherea continuă pentru Jon Karlsen. Și nu am hotărât nimic în legătură cu mutarea lui de la spitalul Ullevål.

– Spitalul a hotărât externarea lui, spuse Hagen. Iar eu am decis mutarea.

Harry numără pe geam trei case pierdute în nemărginirea albă a zăpezii înainte să răspundă.

– Hagen, dumneata în persoană mi-ai încredințat acest caz.

– Da, dar nu ca să faci atâtea cheltuieli nejustificate. Care, după cum ar trebui să știi, au depășit de mult bugetul.

– Băiatul e înspăimântat de moarte, zise Harry. Și dumneata consideri că e prudent să-l trimiți în apartamentul primei victime a criminalului, propriul frate. Numai ca să economisești câteva sute de coroane pe zi, cât ar fi costat închirierea unei camere de hotel.

La difuzoare se anunță următoarea stație.

– Lillestrøm? exclamă Hagen surprins. Ești în expresul pentru aeroport?

Harry înjură în surdină.

– Fac doar un scurt drum până în Bergen.

– Într-adevăr?

Harry simți un nod în gât.

– Mă întorc în această după-amiază.

– Ai înnebunit, omule? Toți sunt cu ochii pe noi acum. Presa...

– Intrăm în tunel, spuse repede Harry apăsând butonul roşu al telefonului mobil.

Ragnhild Gilstrup se trezi treptat dintr-un vis. În cameră era întuneric. Știa că se făcuse dimineață, dar nu înțelegea ce era cu zgomotul acela. Parcă auzea un ceas mare, mecanic. Dar ei nu aveau astfel de ceasuri în dormitor. Se întoarse pe partea cealaltă, dar se trase brusc înapoi. În întuneric, zări un bărbat gol, care o urmărea de lângă piciorul patului.

– Bună dimineața, draga mea, spuse acesta.

– Mads! M-ai speriat.

– Chiar așa?

Tocmai ieșise de sub duş. În spatele lui, uşa de la baie rămăsese deschisă, iar ea realiză că sunetul acela sacadat venea de la stropii de apă de pe trupul bărbatului, care picurau încet pe parchet.

– Stai de mult așa? întrebă ea acoperindu-se mai bine cu plapuma.

– Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri, dar bănuia că el intenționase să o surprindă. Din felul în care rostise aceste cuvinte. Exagerat de vesel, de parcă ar fi tachinat-o. Şi zâmbetul acela abia schițat. El nu se mai purtase aşa niciodată. Ragnhild se întinse și căscă – era un ipocrit, îşi zise ea.

– Când ai ajuns acasă noaptea trecută? îl întrebă. Am adormit și nu te-am auzit.

– Probabil că ai dormit liniştită ca un îngeraș, zise el, din nou cu zâmbetul acela în colțul gurii.

Ea îl privi. Mads se schimbase mult în ultimele luni. Fusese întotdeauna suplu, dar acum părea mai puternic şi mai musculos. Şi se schimbase ceva și în atitudinea lui, părea să fi devenit mai vigilent. Bineînțeles că se întrebase dacă nu avea vreo amantă, dar gândul acesta nu o deranja atât de mult. Sau poate doar credea acest lucru.

– Unde ai fost? întrebă ea.

– Am luat cina cu Jan Petter Sissener.

– Agentul de bursă?

– Da. El crede că sunt previziuni bune pentru piețele de acțiuni. La fel și pentru proprietăți.

– Nu intra în atribuțiile mele să discut asta cu el? întrebă Ragnhild.

– Am vrut doar să fiu la curent cu tot ce se întâmplă.

– De ce, crezi că eu nu te-aș fi informat în legătură cu tot ce se întâmplă, dragul meu?

Bărbatul o privi atât de insistent, încât Ragnhild simți ceva ce nu i se întâmpla niciodată când vorbea cu el: obrajii îi erau în flăcări.

– Sunt sigur că tu îmi spui întotdeauna tot ce trebuie să știu, dragă.

Cu aceste cuvinte, Mads intră în baie. Ragnhild auzi apoi cum deschidea robinetul.

– Am studiat câteva investiții interesante în proprietăți imobiliare, strigă ea din dormitor, mai mult ca să spună ceva, ca să rupă tăcerea stranie care se așternuse după vorbele bărbatului.

– Și eu la fel, strigă Mads. Ieri, am fost să văd clădirea aceea din Gøteborggata. Cea care aparține Armatei Salvării, știi tu.

Femeia îngheță. Apartamentul lui Jon. Mads continuă:

– O proprietate pe cinste. Dar știi ce? Poliția a pus bandă portocalie pe ușa unui apartament din bloc. Un locatar mi-a spus că s-a tras cu arma acolo. Îți poți imagina?

– Nu-mi vine să cred, strigă ea. Dar pentru ce era banda pe ușă?

– Așa procedează cei de la poliție: asigură perimetrul ca să poată întoarce apartamentul pe dos căutând amprente și probe ADN, pentru a descoperi cine a intrat acolo. S-ar putea ca Armata Salvării să micșoreze prețul clădirii dacă s-a tras cu arma, nu crezi?

– Ei nu vor să vândă, ți-am mai spus.

– Ei *nu voiau* să vândă, draga mea.

Deodată, o fulgeră un gând.

– De ce ar cerceta poliția apartamentul dacă s-a tras cu arma de pe coridor?

Îl auzi pe Mads cum închidea robinetul și își ridică privirea. Acesta o privea din pragul ușii de la baie, zâmbind larg în barba plină de spumă

albă, cu un aparat de ras în mână. În curând, avea să-și pulverizeze pe față aftershave-ul acela scump pe care ea nu-l putea suporta.

– Ce vrei să spui? o întrebă el. N-am pomenit nimic de vreun coridor. Dar de ce ești atât de palidă, draga mea?

Se luminase destul de târziu în acea zi și un strat subțire de ceață înghețată încă mai plutea deasupra parcului Sofienberg în timp ce Ragnhild mergea grăbită pe strada Helgesens, abia respirând prin fularul ei bej Bottega Veneta. Nici măcar fularul de lână cumpărat din Milano cu 9 000 de coroane nu o putea proteja de frig, dar măcar îi acoperea fața.

Amprente și ADN. Ca să se descopere cine a fost acolo. Asta nu se putea întâmpla, consecințele ar fi fost dezastruoase. Trecu de colțul străzii și ajunse pe Gøteborggata, în fața clădirii. Nu văzu nici o mașină de poliție. Cheia intră în broasca ușii de la intrarea principală, iar ea se strecură repede și se îndreptă spre lift. Trecuse mult timp de când nu mai fusese acolo. Prima dată venise, bineînțeles, neanunțată. Inima îi bătea nebunește în vreme ce urca la etaj, cu liftul. Se gândea doar la firele ei de păr din cabina de duș, la fibrele din hainele ei care erau probabil pe covor, la amprentele din apartament. Coridorul era gol. Banda portocalie lipită pe ușă demonstra că nu era nimeni înăuntru, dar bătu totuși la ușă și așteptă câteva secunde, apoi scoase cheia și încercă să deschidă. Nu se potrivea. Încercă din nou, dar nu reuși decât să introducă vârful cheii în butuc. Isuse, nu era posibil ca Jon să fi schimbat yala. Trase adânc aer în piept, răsuci cheia și rosti în gând o rugăciune. Cheia intră în broască, iar ușa se deschise cu un clic discret. Inhală mirosul din apartamentul acela pe care-l știa atât de bine și se îndreptă grăbită spre debara, acolo unde știa că Jon ținea aspiratorul. Era un Siemens negru, VS08G2040, același model pe care îl aveau și ei acasă. Un aspirator cu putere de 2 000 de wați, cel mai puternic de pe piață. Lui Jon îi plăcea curățenia.

Aspiratorul porni cu un muget răgușit când îl băgă în priză. Era ora 10. Trebuia să curețe toate podelele și să șteargă pereții și toate

suprafețele în mai puțin de o oră. Privi spre ușa închisă a dormitorului și se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să înceapă de acolo. Să înceapă cu locul unde erau păstrate cele mai multe amintiri și în care cei de la poliție puteau descoperi cele mai multe dovezi. Nu. Își puse capătul tubului de la aspirator pe antebraț. Parcă simți o mușcătură. Îndepărtă apoi tubul și văzu că pielea se înroșise deja în acel loc.

Dădea de câteva minute cu aspiratorul când își aminti. Scrisorile! Dumnezeule, era să uite de scrisorile pe care le primise Jon de la ea. Atât primele – cele în care îi scria despre cele mai intime visuri și dorințe ale ei –, cât și ultimele, cele disperate, cele rușinos de sincere, în care ea îl implora să se întâlnească. Lăsă aspiratorul pornit, sprijini tubul de un scaun și se repezi spre biroul lui Jon, unde începu să tragă sertarele. În primul, văzu doar niște stilouri, bandă adezivă și un perforator. În cel de-al doilea, găsi niște cărți de telefon. Al treilea era încuiat. Desigur.

Luă de pe birou cuțitul pentru corespondență, îl introduse forțat deasupra mecanismului de deschidere și apăsă cu toată puterea. Lemnul vechi și uscat trosni și chiar atunci când crezu că va rupe cuțitul, partea din față a sertarului se despică pe lungime.

Trase cu putere de sertar și îndepărtă așchiile de lemn de deasupra plicurilor. Erau teancuri de plicuri. Începu să caute printre ele. Hafslund Energi. Norse Bank. Intelligent Finance. Armata Salvării. Un plic alb. Îl deschise. Scrisoarea începea cu: „Dragă fiule". Continuă să caute înfrigurată. Iată-l! Plicul avea trecută denumirea fondului de investiții Gilstrup Invest cu litere de un bleu discret în colțul din dreapta jos.

Ușurată, scoase plicul din teancul de scrisori. Când termină de citit, puse scrisoarea alături și simți lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Simțea că deschisese din nou ochii, de parcă fusese oarbă, iar acum își recăpătase vederea și totul era așa cum fusese la început. De parcă lucrurile în care crezuse pe vremuri și pe care preferase să le respingă erau acum din nou adevărate. Scrisoarea fusese scurtă, dar totuși acum, după ce o citise, totul i se părea schimbat.

Aspiratorul gemea în continuare, fără remuşcări, şi sorbea totul, cu excepţia propoziţiilor simple şi clare de pe hârtie, cu logica lor absurdă şi în acelaşi timp atât de evidentă. Ragnhild nu auzi zgomotul traficului rutier, nici scârţâitul uşii care se deschise şi nici paşii persoanei din spatele ei. Abia când simţi parfumul, se cutremură îngrozită.

Avionul companiei SAS ateriză pe aeroportul Flesland, scuturat de vânturile vestice. În taxiul spre Bergen, ştergătoarele de parbriz se auzeau bâzâind, iar anvelopele ghintuite de iarnă trosneau pe asfaltul negru şi ud în vreme ce înaintau printre stâncile abrupte şi golaşe, presărate din loc în loc cu tufişuri ude şi copaci desfrunziţi. Aşa era iarna în vestul Norvegiei.

Când ajunseră în Fyllingsdalen, Skarre îl sună pe Harry.

– Am găsit ceva.

– Spune.

– Am verificat hard diskul lui Robert Karlsen. Singurul lucru ciudat erau adresele câtorva site-uri porno.

– Am fi găsit acelaşi lucru şi în computerul tău, Skarre. Treci la subiect.

– Nici printre scrisorile lui n-am găsit nimic interesant, nu corespondа cu persoane dubioase.

– Skarre... începu Harry pe un ton ameninţător.

– Totuşi, am găsit un cotor de bilet care ne-a trezit interesul, zise Skarre. Ghiceşte pentru ce destinaţie.

– Nu întinde coarda, că te iau la bătaie.

– Pentru Zagreb, se grăbi Skarre să adauge. În Croaţia, completă el când văzu că Harry nu mai spune nimic.

– Îţi mulţumesc. Când a fost acolo?

– În octombrie. A plecat în 12 octombrie şi s-a întors seara, în aceeaşi zi.

– Hm! Doar o zi în Zagreb. Nu pare să fi fost o vacanţă.

– Am vorbit cu șefa lui de la magazinul Fretex din Kirkeveien, iar ea spune că Robert nu a făcut nici o deplasare în străinătate, în interes de serviciu.

Harry închise, gândindu-se că ar fi trebuit să-i zică lui Skarre că făcuse treabă bună. Nu i-ar fi fost greu. Oare devenea mai răutăcios pe măsură ce îmbătrânea? Nu, se gândi el în timp ce primea restul de patru coroane de la șofer, el fusese întotdeauna răutăcios.

Coborî din mașină întâmpinat de o rafală de vânt jalnic, umed și mohorât, specific orașului Bergen, un vânt despre care se spunea că începe într-o după-amiază din septembrie și se termină într-o după-amiază din martie. Se îndreptă spre ușa barului Børs Kafé și intră. Rămase pe loc întrebându-se ce s-ar fi întâmplat cu acel local dacă ar fi intrat în vigoare legea împotriva fumatului în locurile publice. Harry mai fusese de două ori la barul Børs și putea spune că se simțea ca acasă în acest loc în care era totuși un intrus. Chelnerii se agitau încoace și-n colo, în sacourile lor de culoare roșie, de parcă voiau să sugereze că lucrau într-un local de înaltă clasă, ducând pe la mese sticle de jumătate de litru sau schimbând vorbe de duh cu clienții obișnuiți ai barului: pescarii de crabi de prin partea locului, pescarii pensionari, veteranii lupi-de-mare sau cei care simțeau nevoia să-și înece amarul în băutură.

Atunci când Harry venise acolo pentru prima dată, o fostă vedetă dansase tango cu un pescar printre mesele din local, în vreme ce o doamnă în vârstă, îmbrăcată în haine tradiționale, cântase balade populare germane acompaniată la acordeon, înșirând ritmic, cu un „r" rulat, tot felul de obscenități picante în timpul pauzelor instrumentale.

Harry o zări în sfârșit pe persoana pe care o căuta, așa că se îndreptă spre masa la care stătea un bărbat înalt și subțire și pe care se vedeau două pahare: unul gol și altul cu bere, aproape gol și acela.

– Șefule.

Bărbatul ridică brusc capul la auzul vocii lui Harry. Ochii lui se ridicară, de asemenea, spre Harry, dar cu oarecare întârziere. Din cauza aburilor beției, pupilele acestuia erau contractate.

– Harry.

Spre surpriza inspectorului, vocea bărbatului era clară, distinctă. Harry își trase un scaun de la masa alăturată.

– Ești în trecere prin oraș? îl întrebă Bjarne Møller.

– Da.

– Cum m-ai găsit?

Harry nu răspunse. Se așteptase să-l găsească acolo, și tot nu putea să accepte ceea ce vedea.

– Deci cei de la postul de poliție mă bârfesc, cum s-ar zice. Bine, foarte bine, mai spuse Møller trăgând încă o dușcă din pahar. Ciudată schimbare de roluri, nu-i așa? De obicei, eu te găseam cu paharul în față. Vrei o bere?

Harry se apropie de bărbat, aplecându-se peste masă.

– Ce s-a întâmplat, șefule?

– Ceea ce se întâmplă de obicei. De ce ar bea un bărbat în timpul orelor de serviciu, Harry?

– Păi, ar bea dacă a fost concediat sau dacă l-a părăsit nevasta.

– Încă n-am fost concediat. Din câte știu eu, cel puțin.

Møller începu să râdă. Râsul îi zguduia umerii, dar nu se auzea nici un sunet.

– Kari te-a?...

Harry se opri. Nu știa cum să formuleze întrebarea.

– Ea și copiii nu au venit cu mine. Nu e nimic. Asta s-a stabilit înainte să vin aici.

– Cum?

– Mi-e dor de băieți, sigur că îmi lipsesc foarte mult. Mă descurc totuși. Asta e doar... cum o numesc unii?... O fază temporară... dar există și un cuvânt mai elegant... tranz... nu.

Capul lui Bjarne Møller căzu peste paharul de bere.

– Să facem o plimbare, spuse Harry făcându-i semn chelnerului să aducă nota de plată.

După 25 de minute, Harry și Bjarne Møller stăteau în același nor de ploaie, în spatele unei balustrade, pe muntele Fløien, privind în

jos spre ceea ce s-ar fi putut numi Bergen. O telecabină în formă de felie de tort și trasă de cabluri de oțel îi transportase pe munte, din centrul orașului.

– De asta ai venit aici? îl întrebă Harry. Pentru că tu și Kari voiați să divorțați?

– Aici plouă mult, așa cum se spune de fapt, zise Møller.

Harry oftă.

– Băutura nu ajută la nimic, șefule. De fapt, situația se poate înrăutăți.

– Asta e replica mea, Harry. Cum te înțelegi cu Gunnar Hagen?

– Bine. E un profesor bun.

– Să nu faci greșeala de a-l subestima, Harry. E mai mult decât un profesor. Gunnar Hagen a făcut parte din FSK timp de șapte ani.

– Forțele Speciale? se miră Harry.

– Într-adevăr. Șeful poliției mi-a spus acest lucru. Hagen a fost repartizat la o unitate a Forțelor Speciale, în 1981, atunci când FSK a fost înființat cu scopul de a proteja platformele noastre petroliere din Marea Nordului. Nu are trecut în CV acest lucru, cum nu au nici cei din Serviciile Secrete.

– FSK, zise Harry, conștient că ploaia rece ca gheața trecea prin materialul jachetei sale până la piele, pe umeri. Am auzit că loialitatea celor din FSK este dusă uneori la extrem.

– Este ca o frăție, zise Møller. Impenetrabilă.

– Mai cunoști și alte persoane care au făcut parte din FSK?

Møller clătină din cap. Părea treaz de-a binelea.

– Ceva nou în anchetă? Am mai aflat și eu câte ceva din interior.

– Nici măcar nu știm motivul crimei.

– Banii sunt întotdeauna motivul, zise Møller după ce-și drese glasul. Lăcomia unora, iluzia că totul se va schimba dacă vor avea bani. Iluzia fiecăruia că se va schimba.

– Bani, rosti Harry privindu-l pe Møller. Poate, murmură el.

Møller scuipă dezgustat în zloata cenușie de la picioarele lor.

– Găsește banii. Găsește-i și urmărește firul acela. Te va duce întotdeauna la un răspuns.

Harry nu-l mai auzise niciodată vorbind astfel, cu siguranța aceea amară, ca și cum ar fi avut capacitatea de a intui totul, o capacitate pe care ar fi preferat de fapt să nu o aibă.

Harry inspiră și își luă inima în dinți ca să-i spună ce avea de spus.

– Șefule, știi că nu-mi place să o iau pe ocolite, așa că uite ce e, amândoi suntem genul de oameni care nu-și fac prea mulți prieteni. Și, chiar dacă nu mă consideri prieten, eu sunt de fapt ceva de acest gen.

Îl privi pe Møller, dar acesta nu zise nimic.

– Am venit aici ca să aflu cum aș putea să te ajut. Poate vrei să vorbim despre ceva anume sau...

Nici de data asta nu primi un răspuns.

– Ei bine, să fiu al naibii dacă știu de ce am venit, șefule. Dar acum sunt aici.

Møller își lăsă capul pe spate și privi spre cer.

– Știai că oamenii din Bergen numesc ceea ce vezi în spatele nostru munți? Și asta sunt, de fapt. Munți adevărați. La șase minute de mers cu telecabina din centrul celui de-al doilea oraș ca mărime din Norvegia, găsești oameni care se rătăcesc și mor. Straniu, nu-i așa?

Harry ridică din umeri. Møller oftă.

– Ploaia nu se va opri. Să luăm din nou „cutia de conserve“ până în oraș.

Jos, la poalele muntelui, se îndreptară spre stația de taxi.

– Faci 20 de minute cu taxiul până la aeroportul Flesland, înainte de ora de vârf, zise Møller.

Harry încuviință din cap și se opri lângă un taxi. Era ud leoarcă.

– Urmărește banii, îi mai spuse Møller punându-i mâna pe umăr. Fă tot ce trebuie să faci.

– La fel și dumneata, șefule.

Møller îi făcu un semn de rămas-bun și se îndepărtă, dar se întoarse din nou tocmai când Harry se urca în mașină și mai strigă ceva, însă vorbele lui se pierdură în zgomotul traficului rutier. Harry își deschise mobilul în timp ce treceau prin Danmarks Plass. Văzu un mesaj de la Halvorsen, care îl ruga să-l sune. Harry formă numărul acestuia.

– Avem cardul lui Stankic, zise Halvorsen. Bancomatul din Youngstorget i l-a reținut noaptea trecută, pe la douăsprezece.

– Deci de acolo venea el când am descins la azil, spuse Harry.

– Da.

– Youngstorget este la o distanță destul de mare de azil, zise Harry. Probabil că s-a dus până acolo pentru că se temea că vom da de urma cardului undeva mai aproape, iar asta sugerează că are nevoie disperată de bani.

– Și am o veste și mai bună, spuse Halvorsen. Bancomatul dispune de supraveghere video, desigur.

– Da?

Halvorsen făcu o pauză pentru a spori suspansul.

– Nu pot să cred, zise Harry. Vrei să spui cumva că nu și-a ferit fața?

– A zâmbit chiar la cameră ca o stea de cinema, răspunse Halvorsen.

– Beate a obținut deja înregistrarea?

– Stă chiar acum în „camera de tortură“ și o urmărește.

Ragnhild Gilstrup se gândea la Johannes. La cât de diferită ar fi fost viața ei. Ce bine ar fi fost să-și urmeze inima, care fusese întotdeauna mai înțeleaptă decât mintea ei. Era ciudat. Nu fusese niciodată mai nefericită decât în acel moment și totuși își dorea cu disperare să trăiască, așa cum nu își mai dorise în viața ei. Să mai trăiască puțin. Pentru că știa totul acum.

Se uita mirată în gura neagră a țevii și era perfect conștientă de ceea ce vedea, și de ceea ce avea să urmeze. Țipătul ei fu acoperit de mugetul aspru al unui motor foarte simplu de Siemens VS08G2040. Un scaun căzu pe podea. Tubul cu putere maximă de aspirație se apropie de ochiul ei. Încercă disperată să închidă ochii, dar niște degete puternice îi țineau pleoapele deschise, pentru că ea trebuia să vadă, iar ea văzu. Și înțelese, înțelese ce avea să se întâmple.

17

JOI, 18 DECEMBRIE. CHIPUL

Ceasul de perete de deasupra tejghelei din farmacia spațioasă arăta 9.30. Oamenii stăteau pe scaune tușind, clipind obosiți sau aruncând priviri îngrijorate, când la cifrele roșii ale ceasului digital, când la numărul pe care îl aveau în mână, de parcă ar fi fost biletul lor de loterie pentru viață, și fiecare cifră de pe display ar fi consemnat o nouă tragere. El nu-și luase nici un număr din aparat, voia doar să stea lângă radiatoarele din farmacie, dar era sigur că haina lui albastră atrăgea în mod nedorit atenția tuturor, pentru că angajații farmaciei îi aruncau deja priviri suspicioase. Se uită pe geam. Prin ceață se putea distinge un soare slab, palid. Văzu trecând o mașină de poliție. Încăperea avea și camere de supraveghere. Trebuia să plece de acolo, dar unde să se ducă? Fiindcă nu avea nici un ban, aveau să-l dea afară din cafenele sau baruri. Iar acum rămăsese și fără card. Noaptea trecută, se hotărâse să scoată niște bani, chiar dacă știa că exista riscul ca poliția să-i dea de urmă. Căutase un bancomat atunci când ieșise din azil ca să se plimbe, iar până la urmă găsise unul la o distanță destul de mare, dar bancomatul îi blocase cardul fără să-i elibereze

nici un ban, iar acest lucru îi confirma ceea ce știa deja: îl înconjurau, era din nou sub asediu.

Pe jumătate gol, restaurantul Biscuit era cufundat în acordurile unei melodii interpretate la nai. Era ora aceea liniștită de după masa de prânz, înainte de gustarea de seară. Tore Bjørgen se așezase lângă fereastră și privea visător strada Karl Johans. Și nu pentru că priveliștea ar fi fost atât de interesantă, ci pentru că radiatoarele se aflau chiar sub ferestre, iar el nu mai reușea să se încălzească. Era într-o dispoziție proastă. Trebuia să primească biletul de avion spre Cape Town după o zi sau două și ajunsese la aceeași concluzie la care ajungea întotdeauna, așa cum prevăzuse: nu avea bani destui. Chiar dacă muncise din răsputeri, nu avea bani. Cheltuise mult pe oglinda rococo pe care o cumpărase în toamnă, pentru decorarea apartamentului, desigur, dar exagerase cu șampania, cocaina și celelalte distracții scumpe. Nu putea spune că scăpase lucrurile de sub control, însă recunoștea în sinea lui că era vremea să termine cu cercul acela vicios, pentru că, pe lângă somnifere, ajunsese să consume cocaină și la petreceri, dar și pentru a avea energia necesară numeroaselor ore suplimentare în care trebuia să muncească pentru a-și finanța proastele obiceiuri. Iar acum, nu mai avea în cont nici un sfanț. În ultimii cinci ani sărbătorise Crăciunul și Anul Nou în Cape Town, în loc să se ducă acasă, în comuna Vegårdshei, satul de prejudecățile religioase, acuzațiile mute ale părinților sau repulsia prost deghizată a unchilor și a nepoților săi.

Preferase să înlocuiască trei săptămâni de temperaturi extrem de scăzute, întuneric mohorât și plictiseală cu soare, oameni frumoși și viață de noapte palpitantă. Și, bineînțeles, jocuri. Jocuri periculoase. În lunile decembrie și ianuarie, Cape Town era invadat de tot felul de agenții europene de publicitate, echipe de filmare și fotomodele, atât femei, cât și bărbați. Acela era locul în care cunoscuse indivizi care-i împărtășeau convingerile și gusturile.

Jocul care-i plăcea cel mai mult era „întâlnirea pe nevăzute“. Într-un loc precum Cape Town exista întotdeauna un risc, dar să-ți dai întâlnire cu un bărbat printre colibele din Cape Flats însemna să îți riști viața. Și totuși, asta făcuse el. Nu înțelegea de ce făcea aceste lucruri stupide, tot ce știa era că avea nevoie de pericol ca să simtă că era viu. Orice joc avea nevoie de o potențială pedeapsă pentru a fi mai interesant.

Tore Bjørgen strâmbă din nas. Reveria lui fusese întreruptă de un miros. Spera doar ca acest miros să nu fi venit de la bucătărie. Se întoarse.

– Bună, din nou, zise bărbatul din spatele lui.

Dacă Bjørgen ar fi fost un chelner mai puțin profesionist, pe chipul său s-ar fi citit repulsia. Bărbatul din fața lui nu numai că purta geaca aceea urâtă și albastră care era în vogă printre consumatorii de droguri de pe strada Karl Johans, dar mai era și nebărbierit, avea ochii injectați și mirosea dezgustător, ca un closet.

– Îți amintești de mine? îl întrebă bărbatul. La toaletă?

La început, Bjørgen crezu că bărbatul se referea la un club de noapte cu același nume până ce înțelese că era vorba de toaleta din spatele restaurantului. Abia atunci îl recunoscu. Adică îi recunoscu vocea, în timp ce se gândea că era absolut incredibil cât de mult se putea schimba înfățișarea unui bărbat în mai puțin de 24 de ore fără binefacerile civilizației: lama de ras, dușul și un somn odihnitor de o noapte.

Probabil că reveria intensă din care fusese întrerupt îl afectase într-un anumit fel pe Bjørgen, pentru că îl făcu să reacționeze în două moduri diferite: primul lucru pe care îl simți fu dorința, o dorință dulce, mistuitoare. Motivul pentru care se întorsese bărbatul era evident după flirtul lor și mai ales după contactul fizic pasager, dar intim de la toaletă. Urmase apoi șocul la vederea omului care ținea în mână un pistol plin de săpun, o imagine care i se întipărise pe retină. Și, pe deasupra, polițistul care fusese la restaurant ca să discute cu el îi

spusese că bărbatul putea fi vinovat de moartea acelui biet soldat din Armata Salvării.

– Am nevoie de un loc unde să stau, zise bărbatul.

Bjørgen clipi de două ori, nedumerit. Nu putea să-şi creadă urechilor. Stătea acolo, în fața unui bărbat care putea fi un criminal, un om suspectat că ar fi împuşcat pe cineva cu sânge-rece. Și atunci de ce nu lăsa totul ca să dea fuga la poliție, țipând în gura mare? Polițistul îi mai zisese că exista o recompensă pentru orice informație care ar fi contribuit la arestarea bărbatului.

Bjørgen aruncă o privire către capătul încăperii, acolo unde şeful de sală răsfoia registrul de rezervări. De ce simțea atunci în plexul solar acel ciudat fior de plăcere care i se răspândea în tot corpul, făcându-l să tremure în timp ce încerca să spună ceva inteligent?

– E vorba de o singură noapte, zise bărbatul.

– Sunt de serviciu astăzi.

– Pot să aștept.

Bjørgen îl privi atent pe bărbat. „E nebun", se gândi el, în timp ce creierul său lucra încet și sigur, ca să găsească o soluție la această problemă, având în vedere preferința sa pentru risc. Înghiți în sec și se foi încurcat de pe un picior pe celălalt.

Harry coborî grăbit din expresul cu care venise de la aeroport, în Gara Centrală din Oslo, o luă direct prin Grønland și ajunse la sediul poliției, luă liftul și urcă la Departamentul furturi, unde înaintă cu pași mari pe coridoare, spre „camera de tortură", laboratorul de prelucrări video.

Încăperea strâmtă și întunecoasă nu avea geamuri, iar aerul era greu, încins. Harry auzi zgomotul făcut de niște degete rapide pe tastatura calculatorului.

– Ce vezi? întrebă el silueta al cărei contur se proiecta pe ecranul mare, de perete, pe care apăreau şi dispăreau niște poze mărite.

– Ceva foarte interesant, spuse Beate Lønn fără să se întoarcă, dar Harry știa foarte bine că ochii ei erau roșii.

O mai văzuse pe Beate la lucru. O mai văzuse privind fix ecranul ore întregi, în vreme ce derula imaginile, selecta, focaliza, mărea și salva. Fără să știe ce anume căuta sau ce ar fi putut vedea. Acesta era teritoriul ei.

– Și s-ar putea chiar să am o explicație, adăugă ea.

– Sunt numai urechi.

Harry bâjbâi prin întuneric, ca să ajungă la scaun, se lovi la picior și se așeză înjurând.

– Ești gata?

– Dă-i drumul.

– OK. Fă cunoștință cu Christo Stankic.

Pe ecran, un bărbat înainta spre un bancomat.

– Ești sigură că e vorba de el? întrebă Harry.

– Nu-l recunoști?

– Recunosc geaca aceea albastră, dar... mai spuse Harry dându-și seama de confuzia din vocea sa.

– Așteaptă, zise Beate.

Bărbatul introduse un card în bancomat și așteptă, apoi se uită direct spre cameră și făcu o grimasă. Un zâmbet prefăcut, genul de zâmbet care sugera exact contrariul.

– A aflat că nu poate retrage nici un ban, spuse Beate.

Bărbatul filmat de cameră continua să apese butoanele aparatului și, până la urmă, lovi nervos tastatura.

– Iar acum a aflat că va rămâne și fără card, zise Harry.

Bărbatul privi mult timp display-ul bancomatului, apoi își trase mâneca, se uită la ceas și plecă.

– Ce marcă era ceasul? întrebă Harry.

– Sticla ceasului reflecta lumina, zise Beate. Dar am mărit negativul. Scrie Seiko SQ50 pe cadran.

– Isteață fată. Dar tot nu văd vreo explicație.

– Asta e explicația.

Beate tastă ceva, și două poze ale bărbatului pe care tocmai îl văzuseră filmat apărură pe ecran. Una din ele îl înfățișa pe acesta în vreme ce-și scotea cardul, iar cealaltă, în timp ce se uita la ceas.

– Am ales aceste două poze pentru că fața lui este aproximativ în aceeași poziție și o să-ți fie mai ușor să observi. Au fost făcute la un interval de 100 de secunde. Poți să-ți dai seama de acest lucru?

– Nu, spuse Harry cu sinceritate. Recunosc că nu mă pricep deloc la așa ceva. Nici măcar nu pot să-mi dau seama dacă e vorba de aceeași persoană în aceste poze sau dacă e același bărbat pe care l-am văzut eu în parcul Tøyen.

– Bine. Atunci, înseamnă că ai observat.

– Ce să observ?

– Aici e poza în care își scoate cardul, zise Beate, apoi făcu un clic pe altă imagine.

Pe ecran apăru poza unui bărbat cu părul scurt. Acesta avea o eșarfă mică la gât. Beate continuă:

– Iar aici sunt pozele pe care i le-au făcut cei de la *Dagbladet* în piața Egertorget.

Harry se uită și la următoarele două poze.

– Poți să afirmi că e vorba de aceeași persoană? întrebă Beate.

– Ei bine, nu pot.

– Nici eu.

– Tu nu poți? Păi, dacă nici tu nu poți, înseamnă că nu e aceeași persoană.

– Nu, zise Beate. Înseamnă că avem de-a face cu un caz de hiperelasticitate. E un sindrom pe care specialiștii în domeniu îl numesc *visage du pantomime.*

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre o persoană care își poate folosi mușchii feței ca să-și schimbe fizionomia fără să aibă nevoie de machiaj, deghizare sau operație estetică.

Harry aştepta în sala de şedinţe din zona roşie ca toţi cei din echipa de investigaţii să se aşeze, pentru a putea lua cuvântul.

– Ştim acum că e vorba de aceeaşi persoană, avem deci un singur suspect. Pentru moment, să-i spunem Christo Stankic. Beate?

Beate porni retroproiectorul şi pe ecran apăru imaginea unui chip cu ochii închişi, având o mască asemănătoare cu nişte spaghete roşii.

– Ceea ce vedeţi aici este o imagine a musculaturii noastre faciale, începu ea. Muşchii pe care îi folosim pentru anumite expresii şi care ne schimbă înfăţişarea. Cei mai importanţi sunt în frunte, în jurul ochilor şi în jurul gurii. De exemplu, acesta este *musculus frontalis* care împreună cu *musculus corrugator supercilii* este folosit pentru a ridica sau pentru a încrunta sprâncenele. Muşchiul *orbicularis oculi* este folosit la închiderea pleoapelor sau pentru a crea cute în jurul ochilor, şi aşa mai departe.

Beate apăsă telecomanda. Pe ecran apăru altă imagine, un clovn cu obrajii umflaţi.

– Avem sute de astfel de muşchi. Chiar şi oamenii a căror meserie impune schimbarea fizionomiei folosesc doar un mic procentaj din opţiunile disponibile. Actorii sau comedianţii îşi antrenează muşchii feţei ca să poată obţine o mobilitate maximă, pe care noi ceilalţi o pierdem de obicei încă de la vârste fragede. Oricum, până şi actorii sau mimii obişnuiesc să-şi folosească faţa imitând expresii cunoscute pentru a reda anumite emoţii. Şi, cu toate că sunt atât de importante, aceste expresii sunt universale şi destul de puţine la număr. Furia, bucuria, dragostea, surpriza, râsul pe înfundate, râsul în hohote şi aşa mai departe. Şi totuşi, natura ne-a înzestrat cu această mască de muşchi pentru a putea avea câteva milioane sau poate chiar un număr nelimitat de expresii faciale. Pianiştii au reuşit să-şi coordoneze atât de bine legătura dintre creier şi musculatura degetelor, încât au ajuns să poată executa zece mişcări simultane, independente. Şi nici măcar

nu avem prea mulți mușchi la nivelul degetelor. De ce nu ar putea fața să execute astfel de mișcări?

Beate se opri la cadrul cu Christo Stankic în fața bancomatului.

– Ei bine, putem să facem asta, de exemplu.

Filmul se derulă cu încetinitorul.

– Schimbările sunt aproape imperceptibile. Mușchii mai mici ai feței se încordează, apoi se destind. Rezultatul mișcării acestora este schimbarea expresiei feței. Credeți că fața se schimbă chiar atât de mult? Nu, dar acea parte a creierului care recunoaște figuri – *fusiform gyrus* – este foarte sensibilă până și la cele mai imperceptibile schimbări, din moment ce funcția sa este să facă distincția între mii de chipuri similare din punct de vedere fiziologic. Și, dacă mușchii continuă să se ajusteze treptat, vom avea impresia că vedem o cu totul altă persoană. Adică pe aceasta.

Înregistrarea se opri când ajunse la ultimul cadru.

– Alo! Pământul către Marte!

Harry recunoscu vocea lui Magnus Skarre. Cineva pufni în râs, iar Beate roși.

– Îmi pare rău, zise Skarre râzând satisfăcut în timp ce privea în jur. Acesta e tot Stankic, cel din sudul Europei. Informațiile astea *science fiction* sunt într-adevăr interesante, dar ipotezele cu tipi care își încordează sau destind mușchii feței într-un fel sau altul ca să nu-i recunoască nimeni nu sunt decât niște mofturi exagerate, după părerea mea.

Harry era pe punctul de a interveni, dar se răzgândi imediat. În schimb, se mulțumi doar să o privească pe Beate cu interes. Cu doi ani în urmă, un astfel de comentariu ar fi distrus-o pe loc, iar el ar fi fost nevoit să repare lucrurile.

– Din câte știu eu, nimeni nu ți-a cerut părerea, spuse Beate cu obrajii în flăcări. Dar, dacă nu poți să crezi acest lucru, permite-mi să-ți dau un exemplu pe care sunt sigură că ai să-l înțelegi.

– Ei, ușurel, exclamă Skarre ridicând mâinile într-un gest de predare. Nu a fost nimic personal, Lønn.

– De exemplu, *rigor mortis* se instalează la câteva ore după decesul cuiva, continuă hotărâtă Beate, însă Harry observă că nările ei fremătau. Mușchii corpului, ca și cei ai feței devin rigizi. E la fel ca atunci când mușchii sunt încordați. Și care este de obicei reacția rudelor apropiate când trebuie să identifice corpul?

În liniștea care urmă nu se mai auzea decât bâzâitul ventilatorului de la retroproiector. Harry zâmbea.

– Nu-l recunosc, se auzi clar o voce puternică. Harry nu-l auzise pe Gunnar Hagen intrând în încăpere. Nu e nimic neobișnuit în război, când soldații trebuie să fie identificați. Ei sunt în uniformă, desigur, dar câteodată până și camarazii lor trebuie să le verifice plăcuțele de identificare ca să fie siguri.

– Mulțumesc, zise Beate. Și explicația asta îți jignește inteligența, Skarre?

Skarre ridică din umeri, iar Harry auzi pe cineva râzând. Beate închise retroproiectorul.

– Plasticitatea sau mobilitatea feței este o particularitate a fiecărui individ. Acest lucru se poate dobândi, într-o oarecare măsură, după multă practică sau poate fi ceva genetic. Unii oameni nu pot face diferența între partea stângă sau dreaptă a feței, alții, cu ceva practică, pot acționa toți mușchii feței independent unii de alții. La fel ca un pianist. Iar asta se numește hiperelasticitate sau *visage du pantomime.* Cazurile cunoscute sugerează că este generată de un puternic element genetic. În astfel de cazuri, această abilitate a fost deprinsă în adolescență sau chiar în copilărie, iar cei cu hiperelasticitate accentuată au deseori tulburări de personalitate sau suferă traume teribile pe parcursul vieții lor.

– Deci vrei să spui că avem de-a face cu un nebun? întrebă Gunnar Hagen.

– Domeniul meu de specialitate e studiul chipurilor, nu psihologia, zise Beate. Dar, oricum, nu putem exclude această posibilitate. Harry?

– Mulțumesc, Beate. Harry se ridică în picioare. Deci acum știți cu cine avem de-a face, băieți. Întrebări? Da, Li?

– Și cum o să prindem o astfel de creatură?

Harry și Beate se uitară unul la altul. Hagen tuși.

– Habar n-am, rosti Harry. Tot ce știu este că acest bărbat nu se va opri până ce nu-și va termina misiunea sau până ce nu o să ne terminăm noi misiunea.

Când se întoarse în biroul său, Harry găsi un mesaj de la Rakel. O sună imediat, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

– Cum te mai simți? îl întrebă ea.

– Ca în fața Curții Supreme, zise Harry.

Era o expresie pe care o auzise de la tatăl lui Rakel. O glumă care circula printre soldații norvegieni care se întorceau de pe Frontul de Est, după război, înainte de a fi judecați. Rakel începu să râdă. Râsul acela delicat al ei, ca susurul apei, pentru care ar fi fost dispus să sacrifice totul pe vremuri, doar ca să-l audă în fiecare zi. Încă mai avea efect asupra lui.

– Ești singur? întrebă ea.

– Nu. Halvorsen stă aici, la birou, ca întotdeauna, ascultând ce vorbim.

Halvorsen ridică ochii din dosarul cu declarațiile martorilor din Egertorget și se strâmbă.

– Oleg trebuie să stea de vorbă cu cineva, spuse Rakel.

– Așa?

– Ei, recunosc, a fost o lipsă de tact din partea mea. Nu trebuia să spun „cineva“. Trebuie să stea de vorbă cu tine.

– Trebuie?

– Rectific din nou. A zis că vrea să-ți vorbească.

– Și te-a rugat pe tine să mă suni?

– Nu. Nu, știi că el n-ar face asta.

– Nu, desigur.

Harry zâmbi la acest gând.

– Deci... crezi că vei avea timp într-o seară?

– Desigur.

– Grozav. Ai putea veni să iei masa cu noi.

– „Cu noi"?

– Cu mine și cu Oleg.

– Hm!

– Știu că l-ai cunoscut pe Mathias.

– Da, spuse repede Harry. Pare un tip simpatic.

– Da.

Harry nu știu cum să interpreteze tonul ei.

– Mai ești la telefon?

– Da, zise Harry, sunt aici. Uite ce e, ne batem capul cu un caz de crimă și lucrurile încep să se complice aici. Pot să mă mai gândesc? O să te sun eu mai târziu, să îți spun ziua.

Tăcere.

– Rakel?

– Da, ar fi bine. Și cum îți mai merge, în rest?

Întrebarea era atât de nepotrivită, încât, pentru o clipă, Harry se întrebă dacă nu cumva era ironică.

– Zilele trec, rosti Harry.

– Nu s-a mai întâmplat nimic nou în viața ta de când am vorbit ultima dată?

Harry trase aer în piept.

– Trebuie să închid, Rakel. O să te sun eu când voi ști în ce zi voi putea veni. Salută-l pe Oleg din partea mea, bine?

– Bine.

Harry puse receptorul în furcă.

– Ei bine? zise Halvorsen. Un aranjament convenabil?

– E vorba de o masă. Ceva în legătură cu Oleg. Ce-o fi căutat Robert la Zagreb?

Halvorsen tocmai voia să spună ceva, când auziră o bătaie ușoară în ușă. Amândoi se întoarseră. În prag stătea Skarre.

– Poliția din Zagreb a sunat mai devreme, îi informă el. Cardul a fost emis pe baza unui pașaport fals.

– Hm! mormăi Harry lăsându-se pe spătarul scaunului, cu mâinile la ceafă. Ce-o fi căutat Robert la Zagreb, Skarre?

– Știi ce cred eu.

– Droguri, spuse Halvorsen.

– Nu ai menționat ceva despre o fată care întrebase de Robert la magazinul Fretex din Kirkeveien, Skarre? Cei de la magazin au zis că era posibil să fi venit din Iugoslavia, nu-i așa?

– Da, știu asta de la managerul magazinului. Ea...

– Sună la Fretex, Halvorsen.

În birou se lăsă liniștea în timp ce Halvorsen răsfoi grăbit *Pagini aurii*, apoi formă un număr de telefon. Harry începu să bată cu degetele în tăblia biroului, întrebându-se cum să își formuleze opinia: era foarte mulțumit de Skarre. Își drese glasul o dată. Dar, în acel moment, Halvorsen îi întinse telefonul.

Sergentul-major Rue ascultă, vorbi și acționă. „O femeie eficientă“, se gândi Harry două minute mai târziu, după ce închise telefonul și tuși din nou.

– Era vorba despre unul dintre băieții de la magazin, un sârb. El și-a amintit de fată. Crede că numele ei este Sofia, dar nu e sigur. Este sigur însă că venea din Vukovar.

Harry îl găsi pe Jon în patul din apartamentul lui Robert, cu o biblie deschisă pe abdomen. Părea neliniștit, de parcă nu ar fi dormit deloc. Harry își aprinse o țigară, se așeză pe scaunul fragil din bucătărie și îl întrebă pe Jon ce credea despre călătoria lui Robert la Zagreb.

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu mi-a spus nimic. Poate că era ceva legat de proiectul acela secret pentru care i-am împrumutat bani.

– Bine. Știi ceva despre vreo prietenă de-a lui – o tânără de origine croată, pe nume Sofia?

– Sofia Miholjec? Probabil că glumești!

– Mă tem că nu. Asta înseamnă că știi cine este?

– Sofia locuiește în una dintre clădirile noastre din strada Jacob Aalls. Familia ei se număra printre refugiații din Croația pe care comandantul i-a adus aici, în țară. E vorba despre refugiații din Vukovar. Dar Sofia... Sofia are 15 ani.

– Poate că era doar îndrăgostită de Robert? Ea, tânără și frumoasă, el, tânăr. Nu e ceva atât de neobișnuit, înțelegi?

Jon se pregăti să răspundă, dar se răzgândi.

– Ai spus că lui Robert îi plăceau fetele foarte tinere, zise Harry.

Jon studia podeaua.

– Aș putea să-ți dau adresa la care locuiește familia ei, așa că o poți întreba.

– Bine. Harry se uită la ceas. Ai nevoie de ceva?

Jon se uită în jur.

– Ar trebui să trec pe la apartamentul meu. Vreau să-mi iau niște haine și câteva obiecte de toaletă.

– Bine. Am să te duc eu cu mașina. Nu uita să-ți iei paltonul și căciula. S-a făcut și mai frig.

Drumul cu mașina durã 20 de minute. Trecură pe lângă o adevărată ruină, vechiul stadion Bislett, care urma să fie demolat, și apoi pe lângă restaurantul Schrøder, în fața căruia stătea un bărbat îmbrăcat cu un palton gros de lână și cu o pălărie pe cap, pe care Harry îl recunoscu.

Harry parcă ilegal în dreptul clădirii de pe Gøteborggata numărul 4, intră împreună cu Jon și se opriră la lift. Inspectorul văzu că numărul roșu de deasupra ușii ascensorului arăta cifra 3, adică etajul la care locuia Jon. Înainte să apese pe buton, liftul porni, iar ei văzură,

după numerele afişate, că era în drum spre parter. Harry îşi frecă palmele de genunchi.

– Nu-ţi plac lifturile, observă Jon.

Harry îl privi surprins.

– E atât de evident?

Jon zâmbi.

– Nici tatălui meu nu-i plac. Haide să urcăm pe scări.

Porniră pe scări şi, după ce urcară câteva trepte, Harry auzi uşa ascensorului deschizându-se la parter.

Intrară în apartament, iar Harry rămase lângă uşă. Jon se duse în baie şi începu să-şi strângă articolele de toaletă într-o borsetă.

– Ciudat, exclamă Jon încruntându-se. Am senzaţia că a mai fost cineva aici.

Jon intră în dormitor şi se întoarse ţinând în mână o geantă.

– Nu ştiu, miroase ciudat, adăugă el.

Harry se uită cu atenţie în jur. Pe chiuvetă erau două pahare, dar pe marginile acestora nu se vedea nici urmă de lapte sau vreun alt lichid care să dea de bănuit, iar pe podea nu se zărea nici urmă de zăpadă topită, doar nişte aşchii de lemn deschis la culoare în faţa biroului, probabil de la unul dintre sertare. Într-adevăr, un sertar al biroului părea de fapt despicat.

– Hai să plecăm, zise Harry.

– De ce aspiratorul meu e aici? întrebă Jon arătând spre aparat. L-au folosit cumva cei de la poliţie?

Harry cunoştea foarte bine procedurile criminalistice şi nici una dintre acestea nu specifica folosirea unui aspirator la locul crimei.

– Mai are cineva cheia de la acest apartament?

Jon ezită.

– Thea, iubita mea, dar ea n-ar folosi niciodată aspiratorul din proprie iniţiativă.

Harry se uită cu atenţie la aşchiile de lemn din faţa biroului – acestea ar fi fost primele lucruri pe care aparatul ar fi trebuit să le

aspire –, apoi începu să cerceteze aspiratorul. Accesoriul de absorbție fusese înlăturat de pe capătul din plastic al tubului. Simți fiori reci pe șira spinării. Ridică tubul și încercă să se uite în el. Își trecu degetul pe marginea circulară a tubului negru și apoi îl privi cu atenție

– Ce este? întrebă Jon.

– Sânge, zise Harry. Verifică dacă ușa e încuiată.

Harry știa deja. Stătea în pragul acelei camere pe care o ura și de care nu reușise să se țină departe. Îndepărtă capacul din plastic din partea centrală a aspiratorului. Desprinse din dispozitiv sacul galben pentru praf și îl scoase în timp ce se gândea că de fapt *aceasta* era camera de tortură. Locul în care era forțat întotdeauna să-și folosească abilitatea sa de a intra în mintea criminalului. O abilitate ce lui i se părea că se intensifica tot mai mult odată cu trecerea timpului.

– Ce faci? îl întrebă Jon.

Sacul era atât de plin, încât părea că pocnește. Harry apucă hârtia groasă și netedă și o rupse. Sacul se sparse și un nor fin de praf negru se ridică imediat la fel ca un spirit dintr-o lampă. Praful se răspândi în aer, urcând spre tavan, în vreme ce Jon și Harry examinau conținutul sacului pe parchet.

– Dumnezeule! șopti Jon.

18

JOI, 18 DECEMBRIE. TOBOGANUL

– Dumnezeule! suspină Jon bâjbâind după un scaun. Ce s-a întâmplat aici? Acesta e un... e un...

– Da, zise Harry ghemuindu-se lângă aspirator şi concentrându-se, ca să poată respira normal. Este un ochi.

Globul ocular arăta ca o meduză cu dungi sângerii, eşuată pe plajă. Praful se lipise de suprafaţa albă. Pe partea însângerată a ochiului, Harry văzu baza muşchilor şi nervul optic: un fir mai gros, ca un vierme.

– Mă întreb însă cum a trecut intact prin filtru şi cum a ajuns în sac, dacă a fost aspirat.

– Am scos filtrul, zise Jon cu o voce tremurândă. Aspiră mai bine fără.

Harry scoase un pix din buzunarul jachetei sale şi îl folosi ca să întoarcă ochiul cu mare grijă. Ochiul părea flasc, doar în centru avea o parte mai dură. Harry îi schimbă poziţia, astfel încât lumina becului din tavan să cadă pe pupilă, care era mare, neagră, cu margini neregulate, acum când muşchii ochiului nu îi mai susţineau forma rotundă. Irisul deschis la culoare, aproape turcoaz, care încercuia pupila, avea un luciu

stins, de marmură mată. Harry auzi în spatele său respirația sacadată a lui Jon.

– O nuanță neobișnuită. Un iris de un albastru foarte deschis, observă Harry. Cineva cunoscut?

– Nu, eu... nu știu.

– Ascultă, Jon, zise Harry fără să se întoarcă. Nu știu cât de bine te pricepi să minți, dar trebuie să recunoști că nu ești prea bun la așa ceva. Nu te pot obliga să-mi dezvălui toate amănuntele picante în legătură cu fratele tău, dar în legătură cu asta... Harry făcu un semn spre globul ocular... te pot forța să-mi spui despre cine este vorba.

Harry se întoarse spre Jon. Acesta se așezase pe unul din cele două scaune din bucătărie și ținea capul aplecat.

– Eu... ea... reuși să îngaime Jon răgușit din cauza emoției.

– Deci e vorba despre o femeie, îl ajută Harry.

Jon încuviință ferm, așa cum stătea cu capul plecat.

– Numele ei este Ragnhild Gilstrup. Nu mai are nimeni astfel de ochi.

– Și cum a ajuns ochiul ei aici?

– Nu am idee. Ea... noi... ne întâlneam aici. Ea avea o cheie. Ce-am făcut, Harry? De ce s-a întâmplat așa ceva?

– Nu știu, Jon. Dar, după cum vezi, mai am ceva treabă aici, așa că trebuie să-ți găsim un loc unde să stai mai întâi.

– Pot să mă întorc în apartamentul din strada Gørbitz.

– Nu! strigă Harry. Ai cumva cheile de la apartamentul Theei?

Jon încuviință din cap.

– În regulă, atunci du-te și rămâi acolo. Ai grijă să ții ușa închisă și să nu o deschizi decât dacă mă auzi pe mine.

Jon porni spre ușa de la intrare, dar, înainte de a ieși, se opri.

– Harry?

– Da?

– Trebuie să se facă public acest lucru, vreau să spun, relația mea cu Ragnhild? De când am început relația cu Thea n-am mai văzut-o pe Ragnhild.

– Atunci nu e nici o problemă.

– Tu nu înțelegi, zise Jon. Ragnhild Gilstrup era căsătorită.

Harry dădu din cap.

– Cea de-a opta poruncă?

– Cea de-a zecea, îl corectă Jon.

– Nu pot să țin secretă această relație, Jon.

Jon îl privi surprins pe Harry, apoi începu să clatine încet din cap.

– Ce este?

– Nu-mi vine să cred că am spus așa ceva. Ragnhild e moartă și ceea ce mă frământă pe mine este cum să-mi salvez pielea.

Ochii lui Jon erau plini de lacrimi, iar pentru un moment, Harry nu mai simți nimic decât compasiune, dar nu tipul acela de compasiune pe care îl simte cineva pentru o victimă sau pentru familia acesteia, ci pentru persoana care, într-un moment sfâșietor al existenței sale, își dă seama că nu este decât un muritor vrednic de milă.

Erau momente când Sverre Hasvold regreta că renunțase la slujba sa de marinar pe o navă comercială, ca să fie îngrijitor în noul bloc de apartamente din Gøteborggata numărul 4. Mai ales în zile geroase ca aceasta, când locatarii sunaseră pentru a reclama faptul că toboganul de gunoi din bloc era din nou înfundat. De obicei, asta se întâmpla o dată pe lună, iar motivul era cât se poate de clar: la fiecare etaj, circumferința gurilor de deschidere era egală cu circumferința tubului. Sistemul blocurilor mai vechi era mai bun. Chiar și în anii 1930, când apăruseră primele tobogane de gunoi, arhitecții avuseseră destulă înțelepciune ca să facă gurile de deschidere cu diametre mai mici decât tuburile, astfel încât oamenii să nu forțeze intrarea cu lucruri prea mari, care să blocheze traseul. În ziua de astăzi însă ceea ce îi preocupa erau doar stilul și lumina.

Hasvold deschise ușița toboganului de la etajul al doilea, își băgă capul în deschidere și aprinse lanterna. Lumina îi dezvălui sacii albi din plastic care rămăseseră pe traseu, iar el deduse că, la fel ca

întotdeauna, problema se afla undeva între parter și primul etaj, acolo unde tubul se strâmta.

Deschise ușa camerei de colectare de la subsol și aprinse lumina. Încăperea era atât de rece, încât ochelarii săi se aburiră. Dârdâind de frig, apucă tija de fier de trei metri lungime pe care o ținea sprijinită de perete. Păstra tija aceea metalică exact pentru astfel de situații. Tija avea la un capăt o minge din plastic pentru a nu perfora sacii atunci când trebuia să-i împingă pe tobogan. Prin deschidere, peste sacii din plastic din camera de colectare, cădeau niște picături: pic, pic. Regulile în acel imobil erau foarte clare: nu era voie să se arunce la tobogan decât gunoi uscat în interiorul unor saci sigilați, dar nici unul dintre locatari – nici măcar așa-zișii creștini care trăiau în clădire – nu lua în seamă astfel de lucruri.

Sfărâmă sub tălpi câteva coji de ouă și niște cartoane de lapte din container în timp ce se îndrepta spre deschiderea rotundă din tavan. Trase cu ochiul prin gaură, dar nu văzu decât întuneric. Introduse tija metalică în deschidere și împinse. Așteptă ca tija să ajungă la grămada obișnuită de saci ușori, dar simți că lovise ceva solid. Împinse mai tare tija. Nimic nu se clinti, ceva solid era înțepenit de-a binelea și bloca tubul.

Luă lanterna care-i atârna la brâu și lumină deschiderea toboganului. Pe ochelarii lui picură ceva. Începu să înjure, fiindcă nu mai vedea nimic. Își smulse ochelarii de la ochi și începu să-și șteargă lentilele cu paltonul său albastru în timp ce își ținea lanterna sub braț. Se trase mai într-o parte ca să nu fie chiar sub deschidere și aruncă o privire în sus. Începea să se alarmeze. Îndreptând lanterna spre deschiderea din tavan, imaginația începu să-i joace feste. Inima lui bătea din ce în ce mai rar în vreme ce privea prin deschidere. Pentru că nu-i venea să-și creadă ochilor, își puse ochelarii. Atunci, simți cum inima îi sare din piept.

Scăpă din mâini bățul metalic care zgârie peretele înainte de a se izbi cu un zgomot răsunător de fundul containerului. Tot pe fundul containerului se trezi și Sverre Hasvold. Probabil că lanterna îi căzuse

undeva printre saci. Încă o picătură se auzi pe sacul de plastic dintre coapsele lui. Sări ca ars şi se trase înapoi, de parcă ar fi fost atins de sodă caustică, apoi se ridică iute în picioare şi ieşi într-un suflet din camera de colectare.

Avea nevoie de aer curat. Pe mare, văzuse tot felul de lucruri, dar niciodată aşa ceva. Era... anormal. Era îngrozitor. Deschise uşa de la intrare şi ieşi din clădire clătinându-se, fără să-i observe pe cei doi bărbaţi înalţi de pe trotuar şi fără să simtă aerul rece care-l întâmpină. Ameţit, cu respiraţia tăiată, se rezemă de zidul clădirii şi îşi scoase telefonul mobil din buzunar. Se holbă la telefon, zăpăcit. Numerele de urgenţă se schimbaseră cu câţiva ani în urmă pentru a fi mai uşor de memorat, dar lui îi veneau acum în minte tot cele vechi, desigur. Îi zări în sfârşit pe cei doi bărbaţi. Unul din ei vorbea la telefonul mobil, iar pe celălalt îl recunoscu imediat, pentru că era unul dintre locatari.

– Mă scuzaţi, ştiţi cumva numărul de la poliţie? îi întrebă Hasvold cu o voce răguşită, ca după o criză cu ţipete şi urlete.

Locatarul îi aruncă o privire bărbatului de lângă el, care îl studie o clipă pe îngrijitor înainte să-i spună celui cu care vorbea la telefon:

– Stai puţin, s-ar putea să nu mai avem nevoie de Ivan şi de câinii de urmărire.

Bărbatul luă telefonul de la ureche şi se întoarse cu totul spre Sverre Hasvold.

– Sunt inspectorul Hole de la Poliţia din Oslo. Lasă-mă să ghicesc...

Într-un apartament din Vestkanttorget, Tore Bjørgen se uita pe fereastra de la dormitor în curtea din spatele clădirii. Şi afară era la fel de linişte ca înăuntru, nu se auzea nici un copil alergând şi strigând sau jucându-se în zăpadă. Probabil că era prea frig şi prea întuneric pentru aşa ceva. Şi – oricum – trecuseră ani buni de când văzuse copii jucându-se iarna pe-afară. Auzea la televizorul din living vocea prezentatorului meteo care anunţa temperaturi record, extrem de scăzute. Secretarul de stat al Ministerului Afacerilor Sociale urma

să implementeze măsuri speciale pentru a le oferi adăpost tuturor persoanelor fără locuință de pe străzi și pentru încurajarea celor mai în vârstă, care trăiau singuri în apartamente, de a deschide mai tare căldura. Poliția era pe urmele unui croat pe nume Christo Stankic. Se oferea și o recompensă pentru orice informație care să conducă la arestarea acestuia. Prezentatorul nu menționă o sumă, dar Bjørgen presupuse că era, cu siguranță, mai mult decât i-ar fi trebuit pentru un bilet de avion dus-întors pentru Cape Town, plus trei săptămâni de masă și cazare.

Bjørgen priză niște cocaină și își frecă gingiile cu ceea ce mai rămăsese din praf. Nu mai simțea gustul de pizza. Îi spusese managerului de la Biscuit că avea o migrenă și plecase acasă mai devreme. Christo sau Mike, așa cum se recomandase bărbatul, îl aștepta pe o bancă în Vestkanttorget, așa cum stabiliseră. Christo fusese deosebit de încântat de pizza sa Grandiosa, care trebuia doar încălzită, și o înfulecase rapid, fără să simtă cele 15 miligrame de stesolid din compoziție, sub formă de pastile pisate.

Bjørgen îl privi pe Christo care dormea în patul său. Acesta era gol și stătea întins cu fața în jos. Deși avea în gură o minge-căluș, Christo respira profund și regulat. Nu dădea semne să se trezească, iar Tore își făcea micile sale aranjamente. Cumpărase sedativele de la un narcoman agitat de pe stradă, chiar lângă restaurantul Biscuit, cu 15 coroane pastila. Nici pe restul arsenalului său nu cheltuise prea mult. Cătușele pentru mâini și pentru glezne, mingea-căluș cu hamuri pentru cap și cordonul cu bile anale lucioase fuseseră următoarea lui achiziție. Acestea făceau parte dintr-un pachet pentru începători, pe care îl comandase pe internet pentru doar 599 de coroane.

Cuvertura ajunsese pe jos, iar pielea lui Christo strălucea în lumina tremurătoare a lumânărilor pe care Tore le aranjase de jur împrejurul camerei. Corpul bărbatului forma un „Y" pe cearșaful alb, mâinile și gleznele lui erau legate de barele de alamă de la ambele capete ale patului mare și solid. Tore reușise să pună o pernă

sub abdomenul bărbatului, pentru a-i ridica șezutul. Scoase capacul unei cutii, luă puțină vaselină cu degetul și cu cealaltă mână separă fesele lui Christo. Și în minte îi reveni același gând. Era un viol. Ar fi fost destul de greu să-i găsească altă denumire. Iar acest gând sau, mai bine spus, cuvântul „viol“ îl excită și mai tare. De fapt, poate că acest Christo nu ar fi avut nici o obiecție la gândul că fusese folosit. Semnalele nu fuseseră destul de clare. Cu toate astea, era periculos să se joace cu un criminal. Minunat de periculos, dar nu lipsit de inteligență. La urma urmei, bărbatul de sub el avea să fie închis pentru tot restul vieții.

Se uită în jos, la erecția lui. Scoase apoi din cutie bilele anale și apucă ambele capete ale firului subțire de nailon care trecea prin acestea, la fel ca prin niște perle dintr-un colier: primele bile erau mici, dar următoarele erau din ce în ce mai mari, ultima fiind de mărimea unei mingi de golf. Conform instrucțiunilor, bilele trebuiau introduse în anus și apoi trase încet afară pentru a obține o maximă stimulare a terminațiilor nervoase din zona orificiului anal. Exista o gamă întreagă de culori și cine nu știa ce erau bilele anale putea fi scuzat, imaginându-și că se foloseau la cu totul altceva. Tore zâmbi. Imaginea i se reflecta distorsionată în cea mai mare dintre bilele anale. Tatăl său va rămâne mut de uimire când își va deschide cadoul de Yuletide din partea lui Tore. Vederea din Cape Town pusă în pachet va exprima speranța arzătoare a fiului său ca bilele să împodobească bradul de Crăciun. Oricum, nici un membru al familiei sale din Vegårdshei nu va avea nici cea mai mică idee ce fel de bile erau acelea care sclipeau în fața lor, în timp ce vor țopăi în jurul bradului, cântând și strângându-și bucuroși mâinile. Și nu vor știi nici prin ce locuri fuseseră acestea.

Harry îi conduse pe Beate și pe cei doi asistenți ai ei pe scările care coborau spre subsol, acolo unde îngrijitorul descuie ușa camerei de colectare. Una dintre asistentele lui Beate era nouă în funcție. Harry nu reținuse numele acesteia mai mult de trei secunde.

– Acolo sus, zise Harry.

Cei trei, îmbrăcați în niște costume albe, ca de apicultor, pășiră cu grijă înainte, ca să ajungă exact sub deschiderea toboganului de gunoi, iar fasciculele luminoase ce proveneau de la lanternele pe care le aveau montate pe căști se îndreptară în sus, dispărând în întuneric. Harry o privi cu atenție pe noua asistentă. Aștepta să-i surprindă reacția, iar aceasta nu întârzie să apară. Expresia chipului ei se schimbă imediat, amintindu-i lui Harry de coralii care se retrag brusc la atingerea scafandrilor. Beate făcu un semn aproape imperceptibil din cap, ca un instalator care aprecia calm gravitatea unei defecțiuni provocate de îngheț.

– Enucleație[1], spuse ea. Vocea ei răsună în interiorul toboganului. Ai înțeles, Margaret?

Asistenta ei respira cu dificultate în timp ce bâjbâia după un pix și un carnețel prin buzunarele costumului de apicultor.

– Poftim? făcu Harry.

– Ochiul stâng a fost scos din orbită. Margaret?

– Am înțeles, spuse aceasta notând ceva în carnețel.

– Femeia atârnă cu capul în jos. Cred că e înțepenită în interiorul toboganului. Se vede puțin sânge care picură din orbită, iar în interiorul orbitei se pot distinge câteva zone albicioase, probabil osul craniului care se întrevede prin țesut. Sângele e roșu întunecat, iar asta înseamnă că a trecut ceva timp de când e coagulat. Medicul patolog va verifica temperatura și rigiditatea corpului când va ajunge aici. Vorbesc prea repede?

– Nu, e în regulă, zise Margaret.

– Am găsit urme de sânge la etajul trei, lângă ușița de la gura toboganului. E același etaj la care a fost găsit ochiul, iar asta mă face să cred că acest corp a fost împins pe acolo. Deschiderea e foarte îngustă, iar de aici mi se pare că umărul drept al femeii a fost dislocat. Acest lucru s-ar fi putut întâmpla în momentul în care femeia a fost

[1] Extirparea ochilor (n.tr.)

împinsă prin deschidere sau în cădere. E greu să-mi dau seama din acest unghi, dar mi se pare că văd nişte vânătăi pe gâtul ei, ceea ce ar însemna că a fost strangulată. Medicul patolog va examina umărul şi va stabili cauza morții. Acestea fiind zise, nu prea mai avem ce face aici. E a ta, Gilberg.

Beate se dădu la o parte, iar asistentul ei fotografie din mai multe unghiuri deschiderea toboganului.

– Ce este chestia aceea alb-gălbuie din orbită? întrebă el.

– Grăsime, răspunse Beate. Goleşte containerul şi caută orice obiect care să-i fi aparținut victimei sau criminalului. Mai târziu, cei de afară te vor ajuta să tragi corpul femeii prin deschidere. Margaret, tu vii cu mine.

Ieşiră pe coridor, iar Margaret se îndreptă spre uşa liftului şi apăsă pe buton.

– Noi o luăm pe scări, zise încetişor Beate.

Margaret o privi surprinsă, apoi urcă şi ea după colegii ei mai în vârstă.

– Trei dintre oamenii mei trebuie să apară dintr-o clipă în alta, răspunse Beate la întrebarea mută a lui Harry.

Deşi inspectorul, cu picioarele sale lungi, escalada câte două trepte odată, micuța femeie reuşea să țină pasul cu el fără prea mult efort. Beate întrebă:

– Nu sunt martori?

– Nici unul până acum, răspunse Harry, dar facem verificările de rutină. Trei polițişti sună acum la toate apartamentele din bloc, iar după aceea, vor lua la rând toate blocurile din jur.

– Au vreo poză cu Stankic?

Harry îi aruncă o privire ca să se asigure că nu vorbise ironic. Era dificil să-şi dea seama.

– Care a fost prima ta impresie? o întrebă Harry.

– Un bărbat, zise Beate.

– Pentru că făptaşul trebuia să aibă destulă putere ca să o împingă prin gura toboganului?

– Poate.

– Altceva?

– Harry, mai poate exista vreo îndoială asupra făptaşului? oftă ea.

– Da, Beate. Este o chestiune de principiu. Nimic nu e sigur până când nu este dovedit.

Harry se întoarse spre Margaret, care îşi pierduse deja suflul urcând pe scări imediat în urma lor.

– Dar prima ta impresie?

– Poftim?

Ajunseră pe coridorul de la etajul trei. Un bărbat corpolent, într-un palton de tweed[1] descheiat în față ca să lase la vedere un costum din același material, stătea în fața ușii de la apartamentul lui Jon Karlsen. Era evident că-i aștepta acolo de ceva vreme.

– Mă întrebam ce-ai simțit când ai intrat în clădire, spuse Harry. Şi atunci când te-ai uitat prin deschiderea aceea din camera de colectare.

– Ce-am simțit? întrebă Margaret cu un zâmbet confuz.

– Da, da, ce-ai simțit? aproape că strigă Ståle Aune întinzând o mână pe care Harry nu ezită să o strângă. Luați aminte şi învățați, oameni buni, pentru că aceasta este cheia de boltă, în opinia lui Hole. Înainte de a ajunge la locul crimei, trebuie să-ți goleşti mintea de toate gândurile și să devii ca un nou-născut, fără să fie nevoie să mai vorbeşti, să-ți deschizi inima, pentru că prima impresie este sacră, iar primele secunde sunt unica şi marea ta şansă de a intui ce s-a întâmplat fără să ştii absolut nimic despre crimă. Parcă aş vorbi despre exorcism, nu-i aşa? Elegant costum, Beate. Şi cine este încântătoarea ta colegă?

– Se numește Margaret Svendsen.

– Ståle Aune, rosti bărbatul apucându-i acesteia mâna acoperită de mănușă și sărutând-o. Dumnezeule! Mâna ta are gust de cauciuc, draga mea.

[1] Stofă de lână fină, cu fibre lungi, de culori diferite (n.tr.)

– Aune este psiholog, spuse Beate. Ne ajută destul de des.

– *Încearcă* destul de des să vă ajute, zise Aune. Psihologia este, mi-e frică să recunosc, o știință încă în fașă, căreia nu i se va acorda prea mare atenție nici în următorii cincizeci sau o sută de ani. Și care ar fi răspunsul la întrebarea inspectorului detectiv Hole, draga mea?

Margaret o privi pe Beate, cerându-i parcă ajutorul.

– Nu... știu, zise ea. Ochiul era puțin scos, desigur.

Harry descuie ușa.

– Știi doar că nu suport să văd sânge, îi aminti Aune.

– Gândește-te că privești un ochi de sticlă, spuse Harry în timp ce deschidea ușa, pășind apoi pe lângă perete. Mergi doar pe folia de plastic și nu atinge nimic.

Aune păși cu grijă pe folia neagră de plastic întinsă deasupra covorului. Se lăsă pe vine ca să studieze ochiul, care rămăsese în grămăjoara de praf de lângă aspirator. Globul ocular era acoperit acum cu o peliculă cenușie.

– S-ar părea că se numește enucleație, zise Harry.

Aune ridică din sprânceană.

– Executată cu un aspirator?

– Nu poți extrage un ochi din capul cuiva folosind un aspirator, spuse Harry. Suspectul trebuie să-i fi scos ochiul cu degetele înainte să i-l tragă cu aspiratorul. Mușchii și nervul optic sunt materii solide.

– Nu ai de unde să știi, Harry.

– Odată, am arestat o femeie care-și înecase copilul în baie. În vreme ce era în arest, și-a scos singură un ochi. Doctorul m-a pus și pe mine la curent cu această tehnică.

O auziră pe Margaret în spatele lor, încercând să respire adânc.

– Scoaterea unui ochi nu e fatală pentru nimeni, spuse Harry. Beate crede că femeia a fost strangulată. Care-i prima ta impresie?

– E cât se poate de clar că această faptă a fost comisă de către o persoană dezechilibrată emoțional sau psihic, zise Aune. Mutilarea sugerează o furie necontrolată. Bineînțeles, suspectul putea să alea-

gă din motive practice să scape de cadavru aruncându-l pe tobogan în jos...

– Greu de crezut, spuse Harry. Dacă ar fi intenţionat ca trupul femeii să nu fie găsit prea repede, atunci ar fi fost mai inteligent din partea lui să-l lase pur şi simplu în apartamentul gol.

– În acest caz, toate aceste lucruri par a fi într-o oarecare măsură un act simbolic destul de conştient.

– Hm! Să scoţi un ochi şi apoi să tratezi restul corpului ca pe un gunoi?

– Întocmai.

Harry o privi pe Beate.

– Nu pare opera unui criminal profesionist.

Aune ridică din umeri.

– Ar putea fi opera unui criminal profesionist furios.

– În general, profesioniştii au o anumită metodă pe care o folosesc mereu. Din câte ştim până acum, metoda lui Christo Stankic este să-şi împuşte victimele.

– Poate că are un repertoriu mai bogat, spuse Beate. Sau poate că victima l-a surprins în timp ce era în apartament.

– Sau poate că nu a vrut să tragă cu arma ca să nu-i alerteze pe vecini, zise Margaret.

Toţi trei se întoarseră spre ea.

Margaret afişă un zâmbet timid.

– Vreau să spun... poate că avea nevoie de timp sau poate că voia să caute ceva în linişte, fără să fie deranjat.

Harry observă că Beate se albise la faţă şi încerca să respire adânc pe nas.

– Tu ce crezi? îl întrebă el pe Aune.

– E la fel ca în psihologie, zise Aune. O mulţime de întrebări şi ipoteze în loc de răspunsuri.

După ce ieşiră din nou, Harry o întrebă pe Beate dacă se simţea bine.

– A fost doar o senzaţie de greaţă, veni răspunsul ei.

– Cum? Nu ai voie să te îmbolnăveşti chiar acum, ai înţeles?

Beate îi răspunse cu un surâs misterios.

Se trezi şi deschise ochii. Mai întâi, văzu nişte lumini care jucau pe tavanul alb de deasupra lui. Era înţepenit de frig, iar capul şi corpul îl dureau îngrozitor. Şi mai avea şi ceva în gură. Iar când încercă să se mişte, simţi că mâinile şi picioarele îi fuseseră încătuşate. Încercă să-şi ridice capul. În oglinda de la capătul patului, la lumina lumânărilor care pâlpâiau, văzu că era complet dezbrăcat şi că avea pe cap ceva ciudat, nişte cureluşe de culoare neagră, ca nişte hamuri de cal. Una dintre curele îi trecea dintr-o parte în alta peste faţă, fixându-i în gură o minge-căluş, de culoare neagră. Mâinile îi erau prinse în cătuşe metalice, iar picioarele îi erau imobilizate cu nişte curele fixate la celălalt capăt al patului. Se uită din nou în oglindă. Pe cearşaf, între picioarele sale, văzu capătul unui cordon care dispărea undeva mai sus, chiar între fesele lui, iar pe abdomen avea ceva alb. Părea spermă. Capul îi căzu din nou în pernă şi închise ochii. Simţea nevoia să strige, dar ştia foarte bine că mingea din gura lui ar fi prevenit într-un mod eficient orice încercare de acest gen.

Din living se auzi o voce:

– Alo? *Politi?*

Politi? Polizei? Poliţia?

Începu să se zvârcolească în pat, aşa legat cum era, trăgându-şi braţele în jos, şi gemu de durere în momentul în care cătuşele îi intrară sub degetul mare, rănindu-i pielea. Îşi răsuci mâinile astfel încât să poată prinde cu degetele lanţul dintre cătuşe. Cătuşe pentru mâini. Bare de oţel. Tatăl lui îl învăţase că materialele de construcţie erau aproape întotdeauna făcute astfel încât să reziste la presiuni exercitate pe o anumită direcţie. El îi spusese că arta deformării oţelului însemna de fapt să ştii în ce condiţii şi în ce loc are cea mai mică rezistenţă. Lanţul dintre cătuşe era făcut astfel încât să prevină separarea lor.

Îl auzi pe bărbat vorbind scurt la telefonul din living, apoi totul se cufundă în tăcere. Apăsă punctul în care ultima verigă a lanțului se prindea de una dintre cătușe, care era prinsă la rândul ei de o bară metalică de la capătul patului, dar, în loc să tragă, răsuci. După un sfert de rotire, veriga se înțepeni. Încercă să o răsucească în continuare, dar aceasta nu se mai clintea. Încercă din nou, dar mâinile îi alunecară.

– Alo? se auzi din nou vocea din living.

Trase adânc aer în piept. Închise ochii și îl văzu pe tatăl său cu brațele sale enorme, îmbrăcat într-o bluză cu mâneci scurte, stând în fața barelor de oțel turnate în beton de pe clădirea în construcție. Acesta îi șopti băiatului:

– Alungă orice îndoială. Aici nu e vorba decât de voință. Iar oțelul nu are voință și din această cauză pierde mereu.

Tore Bjørgen bătea nerăbdător cu degetele în oglinda rococo, cu ornamente gris-perle în formă de scoică. Proprietarul magazinului de antichități îi spusese că termenul „rococo“ era deseori folosit într-un sens peiorativ, pentru a sugera mai degrabă că stilul era exagerat, aproape grotesc. Tore realizase mai târziu că acest lucru îl determinase de fapt să se hotărască și să facă un împrumut ca să poată achita cele douăsprezece mii de coroane, cât costa oglinda.

Centralista de la sediul poliției încercase să-i facă legătura cu echipa de la Omucideri, dar nimeni nu răspundea la acel interior, așa că încerca acum să-l pună în legătură cu cei de la echipele de patrulare.

Se auzeau zgomote din dormitor. Clinchet de lanțuri pe barele de metal de la capătul patului. La urma urmei, poate că stesolidul nu fusese cel mai eficient sedativ.

– Alo, sunt ofițerul de serviciu.

Vocea calmă și gravă a polițistului îl făcu pe Tore să tresară.

– Hm! E vorba... e vorba de recompensă. Pentru... ăăă, bărbatul acela care l-a împușcat pe soldatul Armatei Salvării.

– Cine e la telefon? Și de unde sunați?

– Tore. Din Oslo.

– Ați putea să-mi dați mai multe detalii, vă rog?

Tore simți un nod în gât. Își exercitase – din motive întemeiate, de altfel – dreptul de a păstra secret numărul lui de telefon atunci când făcea un apel, iar acum era sigur că pe display-ul ofițerului de serviciu scria „număr necunoscut".

– Vă pot ajuta, spuse Tore cu o voce schimbată.

– În primul rând, trebuie să-mi spuneți...

– E la mine în apartament. Legat cu lanțuri de pat.

– Ați legat pe cineva cu lanțuri, asta vreți să ziceți?

– E un criminal, nu-i așa? E periculos. L-am văzut în restaurant. Avea un pistol. Numele lui este Christo Stankic. Am văzut numele lui în ziar.

Preț de o clipă, nu se mai auzi nimic la telefon, apoi vocea se auzi din nou, dar de această dată nu mai era atât de liniștită.

– Calmați-vă! Spuneți-mi cine sunteți și unde vă aflați. Vom ajunge imediat acolo.

– Și cum rămâne cu recompensa?

– Dacă informația va contribui la arestarea suspectului nostru, voi confirma că ne-ați ajutat.

– Și o să primesc imediat recompensa?

– Desigur.

Tore se gândi. La Cape Town. La Moș Crăciun într-un loc scăldat de soare. Telefonul cârâi. Tore trase aer în piept, gata să răspundă, și privi în oglinda rococo cumpărată cu douăsprezece mii de coroane. În acel moment, își dădu seama de trei lucruri: cârâitul acela nu era de la telefon, nu poți achiziționa cătușe de cea mai bună calitate comandând pe internet un pachet pentru începători cu numai 599 de coroane și, după toate probabilitățile, își sărbătorise deja ultimul Crăciun.

– Alo? se auzi vocea de la telefon.

Tore Bjørgen ar fi răspuns cu dragă inimă, dar nu putea din cauza unui cordon subţire de nailon pe care erau înşiruite nişte bile lucioase, foarte asemănătoare cu nişte ornamente de Crăciun, care îl oprea să inspire aerul ce ar fi trebuit să treacă printre corzi sale vocale pentru a produce sunetul.

JOI, 18 DECEMBRIE. CONTAINERUL

Patru persoane se aflau în maşina care mergea prin întuneric, printre nămeţii înalţi de zăpadă de pe marginea drumului.

– Østgård e chiar aici, la stânga, zise Jon de pe bancheta din spate, stând cu braţul petrecut pe după umerii Theei, care părea îngrozită.

Halvorsen părăsi drumul principal. Harry observa casele fermierilor împrăştiate din loc în loc pe dealuri sau printre pâlcuri de copaci, pe care lumina aprinsă în întuneric şi pâlpâitul acesteia le făcea să semene cu nişte faruri.

Din moment ce Harry spusese că apartamentul lui Robert nu mai era o ascunzătoare sigură, chiar Jon îi sugerase să-l ducă la Østgård. Şi insistase ca Thea să-l însoţească.

Halvorsen merse cu maşina până la locul de parcare, între o cabană zugrăvită în alb şi un hambar roşu.

– Va trebui să-l sunăm pe vecin şi să-l rugăm să cureţe o parte din zăpadă cu tractorul lui, spuse Jon în timp ce înaintau cu dificultate prin zăpada afânată, în direcţia casei.

– Nici vorbă, zise Harry. Nimeni nu trebuie să afle că eşti aici. Nici măcar cei de la poliţie.

Jon făcu câțiva pași pe lângă zidul cabanei și se opri în dreptul scărilor de la verandă, numără cinci scânduri și băgă mâna în zăpadă, sub trepte.

– Poftim, zise el arătându-le o cheie.

Înăuntru era chiar mai frig decât afară, iar pereții din lemn vopsit păreau să fi înghețat, transformându-se în niște blocuri de gheață și, din această cauză, vocile lor răsunau strident în încăpere. Își scuturară zăpada de pe picioare și intrară într-o bucătărie mare, cu o masă solidă, bufet, dulapuri suspendate, o bancă de bucătărie cu ladă și o sobă pe lemne marca Jøtul într-un colț.

– Am să aprind focul, zise Jon. Respirația lui era înghețată și începu să-și frece mâinile ca să se încălzească. Probabil că sunt ceva lemne pentru foc în lada de sub bancă, dar va trebui să mai aducem câteva din magazie.

– Pot să mă ocup eu de asta, spuse Halvorsen.

– Va trebui, mai întâi, să faci o cărare cu lopata. Sunt două lopeți pe verandă.

– Merg și eu cu tine, murmură Thea.

Afară, ninsoarea se oprise și vremea începea să se îndrepte. Harry fuma și se uita pe geam, urmărind cum Thea și Halvorsen dădeau la o parte din drum zăpada proaspătă și pufoasă în lumina albă a lunii. Lemnele trosneau în sobă, iar Jon stătea pe vine, privind îngândurat flăcările jucăușe.

– Cum a reacționat prietena ta când i-ai zis de Ragnhild Gilstrup? întrebă Harry.

– M-a iertat, spuse el. Cum am mai zis, asta a fost înainte de a mă îndrăgosti de ea.

Harry își studia îngândurat țigara al cărei capăt strălucea în întuneric.

– Te-ai mai gândit ce-ar fi putut să caute la tine în apartament?

Jon clătină din cap.

– Nu știu dacă ai observat, zise Harry, dar se pare că sertarul de jos al biroului tău a fost forțat. Ce țineai acolo?

Jon ridică din umeri.

– Lucruri personale. În special, scrisori.

– Scrisori de dragoste? De la Ragnhild, de exemplu?

Jon se făcu roșu la față.

– Eu... nu-mi amintesc. Am aruncat o mare parte din ele, dar s-ar putea să le fi păstrat pe cele mai importante. Oricum, țineam sertarul încuiat.

– Astfel ca Thea să nu le găsească dacă ar fi rămas singură în apartament?

Jon încuviință încet din cap.

Harry ieși și se opri pe treptele verandei, cercetând cu privirea curtea fermei. Mai trase câteva fumuri din țigară, o aruncă în zăpadă și își scoase telefonul din buzunar. Gunnar Hagen răspunse la al treilea apel.

– L-am mutat pe Jon Karlsen.

– Poți fi mai explicit?

– Nu cred că e nevoie.

– Poftim?

– Acum, e mai în siguranță decât a fost. Halvorsen va rămâne aici în noaptea asta.

– Unde anume, Hole?

– Aici.

După tăcerea celui cu care vorbea la telefon, Harry bănuia deja ce avea să urmeze, apoi vocea lui Hagen se auzi tare și clar.

– Hole, superiorul dumitale tocmai te-a întrebat ceva. Dacă refuzi să răspunzi, pot considera asta nesupunere. M-am exprimat destul de clar?

Harry își dorea adesea să se fi născut cu ceva mai mult instinct de conservare, așa cum aveau majoritatea oamenilor. Dar el nu avea și nici nu avusese vreodată așa ceva.

– De ce ții atât de mult să afli unde suntem, Hagen?

Vocea lui Hagen tremura de furie.

– Am să-ți răspund atunci când vei avea dreptul să-mi pui întrebări, Hole. Ai priceput?

Harry așteptă și așteptă, apoi, auzindu-l pe Hagen cum inspira, spuse:

– Ferma Skansen.

– Ce-ai zis?

– În estul regiunii Strømmen. Zona de antrenamente a poliției din pădurea Løren.

– Înțeleg, rosti Hagen în cele din urmă.

Harry închise telefonul și formă un alt număr în timp ce o privea pe Thea care, în lumina lunii, rămăsese nemișcată, privind îngândurată în direcția latrinei. Nu mai dădea zăpada la o parte, iar trupul ei înțepenise într-o poziție ciudată.

– Skarre la telefon.

– Harry. Nimic nou?

– Nimic.

– Nici măcar un pont?

– Nimic serios.

– Dar sunt persoane care sună să dea informații?

– Isuse, cred și eu. Au aflat că este vorba de o recompensă. Asta nu e o idee prea bună, după părerea mea. Nu înseamnă decât muncă în plus pentru noi.

– Și ce spun cei care sună la voi?

– Dar ce nu spun?! Descriu fețele unora ca similare cu fața suspectului. Cel mai amuzant însă a fost un tip care îl sunase pe ofițerul de serviciu ca să-i spună că îl legase pe Stankic cu lanțuri de patul său de acasă. L-a întrebat apoi dacă are dreptul să primească recompensa.

Skarre începu să râdă în hohote, iar Harry așteptă ca acesta să termine.

– Și cum au ajuns la concluzia că tipul mințea?

– Nici n-a mai fost nevoie de așa ceva. Tipul a închis telefonul. Probabil că s-a zăpăcit. Pretindea că îl mai văzuse pe Stankic și înainte, într-un restaurant, cu un pistol în mână. Dar tu ce pui la cale?

– Noi... Ce-ai spus mai înainte?

– Am întrebat dacă...

– Nu, nu, ai zis ceva despre tipul acela, că l-a văzut pe Stankic cu un pistol.

– Ha, ha! Oamenii au o imaginaţie debordantă, nu-i aşa?

– Fă-mi legătura cu ofiţerul de serviciu cu care a vorbit.

– Păi...

– Acum, Skarre!

Harry vorbi cu ofiţerul şi, după trei propoziţii, îi ceru să rămână la telefon.

– Halvorsen!

Vocea lui Harry răsună până în împrejurimile fermei.

– Da?

Halvorsen îşi făcu apariţia în lumina lunii, chiar în faţa hambarului.

– Cum se numeşte chelnerul care a văzut la toaletă un tip cu un pistol acoperit de săpun?

– Cum crezi că aş putea să-mi aduc aminte aşa ceva?

– Nu-mi pasă cum, fă-o doar.

În liniştea profundă a nopţii, vocile lor răsunau între pereţii cabanei şi hambar.

– Parcă Tore nu-ştiu-cum. Nu sunt sigur.

– Bingo! Tore e numele celui care a dat telefon. Bun băiat. Iar acum, numele de familie, te rog.

– Ăăă... Bjørg? Nu. Bjørang? Nu...

– Haide, Lev Yashin!

– Bjørgen. Aşa se numea. Bjørgen.

– Lasă jos lopata. Ai permisiunea să conduci ca un nebun.

După 28 de minute, Harry şi Halvorsen trecură cu maşina de Vestkanttorget şi întoarseră pe strada Schives, la adresa lui Tore Bjørgen, pe care ofiţerul de serviciu o obţinuse de la şeful de sală al restaurantului Biscuit. Acolo îi aştepta un echipaj de poliţie.

Halvorsen opri mașina chiar lângă cea a poliției și lăsă geamul în jos.

– La etajul doi, le spuse polițista de pe scaunul șoferului, arătându-le o fereastră luminată la etajul al doilea al unei clădiri din cărămidă gri.

Harry se aplecă peste Halvorsen, apropiindu-se de geamul acestuia.

– Eu și Halvorsen urcăm la etaj. Unul din voi să rămână aici, ca să țină legătura cu sediul. Celălalt să vină cu noi, apoi să o ia prin curtea din spate și să urmărească și scara de incendiu de la bucătărie. Aveți în portbagaj vreo armă în plus pentru mine?

– Da, spuse femeia.

Colegul acesteia se aplecă spre geam.

– Tu ești Harry Hole, nu-i așa?

– Chiar așa.

– Cineva de la sediu zice că nu ai permis portarmă.

– Nu *am avut.*

– Cum?

Harry zâmbi.

– Am dormit mai mult decât trebuia în dimineața în care a avut loc primul test de tragere, în toamnă. Dar probabil că veți fi plăcut surprinși să aflați că, la cel de-al doilea test, am fost al treilea, deci printre cei mai buni din poliție. OK?

Cei doi polițiști schimbară priviri uimite.

– OK, bâigui polițistul.

Harry deschise portiera dintr-o mișcare, iar garnitura înghețată trosni.

– OK, să verificăm, așadar, acest pont.

Pentru a doua oară în două zile, Harry stătea cu un MP5 în brațe, în timp ce apăsa butonul interfonului din dreptul numelui Sejerstedt și îi explica unei doamne foarte nervoase că erau de la poliție. Îi mai spuse femeii că putea să se uite pe geam ca să vadă mașina poliției înainte de a deschide ușa. Femeia făcu întocmai, urmându-i sugestia.

Poliţista se duse în curtea din spate şi rămase acolo, în vreme ce Halvorsen şi Harry urcau deja scările.

Numele Tore Bjørgen era scris cu litere negre pe o plăcuţă metalică, deasupra soneriei. Harry îşi aminti de Bjarne Møller care, la prima lor acţiune împreună, îl învăţase cea mai simplă şi totodată cea mai efectivă metodă de a afla dacă era cineva acasă. Îşi lipi urechea de geamul din uşă. Nu se auzea nimic din interior.

– E încărcat? Ai verificat şi siguranţa? întrebă Harry în şoaptă.

Halvorsen ţinea în mână revolverul său de serviciu şi stătea lipit de perete, pe partea stângă a uşii. Harry sună. Ascultă ţinându-şi respiraţia, apoi mai sună o dată.

– Să spargem uşa sau să nu spargem uşa? şopti Harry. Aceasta-i întrebarea.

– În acest caz, ar fi trebuit să-l sunăm mai întâi pe procuror pentru un mandat de percheziţie...

Halvorsen tăcu, întrerupt de zgomotul sticlei sparte. Harry izbise geamul din uşă cu pistolul său mitralieră. Băgă apoi mâna prin spărtură şi deschise uşa. Se strecurară în hol şi Harry îi indică prin semne lui Halvorsen ce camere trebuiau verificate. Harry intră în living. Gol. Dar observă imediat că oglinda de deasupra măsuţei pe care stătea telefonul fusese lovită cu un obiect greu. O bucată rotundă de sticlă din mijlocul oglinzii căzuse şi, de parcă ar fi ieşit dintr-un soare negru, linii subţiri şi negre ca nişte raze porneau din spărtură până la rama poleită, cu ornamente sofisticate. Harry îşi îndreptă atenţia spre uşa întredeschisă din celălalt capăt al camerei.

– Nu e nimeni în baie şi nici în bucătărie, şopti Halvorsen în spatele lui.

– OK. Pregăteşte-te, intrăm!

Harry se mişcă iute spre uşa întredeschisă. Presimţea ce avea să urmeze. Dacă era cineva în apartament, atunci ar fi trebuit să-l găsească în camera aceea. De afară se auzi zgomotul asurzitor al unei tobe de eşapament şi frânele unui tramvai scârţâind prelung undeva la distanţă.

Harry sesiză că își băgase capul între umeri. Probabil din instinct, ca să se micșoreze pe cât posibil, pentru a nu încasa vreun glonț. Împinse ușa cu țeava pistolului-mitralieră și se strecură repede înăuntru, apoi se retrase lângă perete, pentru a nu fi observat. Se lipi de perete ținând degetul pe trăgaci și așteptă până ce ochii lui se obișnuiră cu întunericul. În lumina ce venea din living, văzu un pat mare, cu grilaj metalic. Două picioare goale ieșeau de sub cuvertură. Se apropie cu pași mari de pat, apucă de un capăt cuvertura și o trase brusc.

– Uau! exclamă Halvorsen.

Acesta rămăsese în prag și se uita spre pat cu gura căscată. Își lăsă ușor în jos mâna în care ținea revolverul, peste măsură de uluit în fața acelei imagini.

Analiză mai întâi gardul, apoi începu să-l escaladeze și își luă avânt, executând în urcare mișcările acelea de vierme, așa cum îl învățase Bobo. Pistolul din buzunar îl lovi în stomac atunci când se aruncă pe partea cealaltă a gardului. Ateriză pe asfaltul acoperit de gheață și, la lumina becului de pe stâlpul de iluminat, văzu că avea o gaură mare în geaca albastră. Prin gaură se vedea ieșind un material alb. Un zgomot îl făcu să se retragă din lumină în umbra containerelor care stăteau aliniate și clădite unele peste altele în zona aceea enormă a portului. Asculta și privea. Vântul șuiera prin ferestrele sparte ale unei barăci din lemn întunecate și dărăpănate. Nu știa de ce, dar avea sentimentul că era privit. Nu, nu privit, ci descoperit, prins asupra faptului. Cineva știa că el era acolo, dar poate că nu-l văzuse încă.

Ochii lui cercetară amănunțit porțiunea luminată a gardului, căutând posibile dispozitive de alarmă. Nimic.

Verifică pe rând containerele până când, în cele din urmă, găsi unul descuiat. Intră în întunericul impenetrabil și înțelese imediat că nu era bine deloc, avea să moară de frig dacă dormea acolo. După ce închise ușa, simți un curent de aer mișcându-se în interior, ca și cum s-ar fi aflat într-un bloc ce era transportat.

Sub tălpile lui foșniră niște ziare. Trebuia să se încălzească.

Afară, avu din nou sentimentul că era urmărit. Se îndreptă spre baracă, unde apucă o scândură și o smulse din cuie. Aceasta se desprinse cu zgomot. I se păru că zărește ceva mișcându-se și se întoarse brusc. Dar tot ce văzu fură luminile reclamelor îmbietoare de la hotelurile din zona Gării Centrale din Oslo și intrarea întunecată în containerul unde voia să se adăpostească peste noapte. După ce se chinui să mai scoată încă vreo două scânduri din peretele barăcii, se întoarse la container. Acolo unde se așternuse zăpada se vedeau niște urme. Urme de labe. Labe mari. Un câine de pază. Oare fuseseră acolo și înainte? Despică scândurile și puse bucățile de lemn lângă peretele din oțel al containerului, chiar alături de intrare. Lăsă ușa întredeschisă, sperând că o parte din fum va ieși. Cutia de chibrituri pe care o luase din camera de la azil era în același buzunar în care avea pistolul. Dădu foc ziarului, îl băgă sub lemne și își puse mâinile deasupra focului. Flăcări mici începură să pâlpâie pe lângă peretele ruginit.

Își aminti groaza din ochii chelnerului atunci când acesta se uitase în jos, la țeava pistolului, căutându-se prin buzunare după bani. Asta era tot ce avea, îi explicase el. Fusese destul pentru un hamburger și un bilet de metrou. Dar nu și pentru un loc în care să se ascundă, să se încălzească sau să doarmă. Apoi chelnerul fusese destul de prost ca să-i spună că poliția fusese alertată și că patrulele trebuiau să apară dintr-un moment în altul. Iar el făcuse ceea ce trebuia.

La lumina flăcărilor, zăpada de afară îi atrase privirea. Observă mai multe urme de labe în dreptul ușii. Era ciudat că nu le observase când intrase prima dată în container. Așa cum stătea așezat în cutia aceea de metal își auzea propria respirație, dar și ecoul ei, de parcă ar fi fost două ființe în interior, în timp ce ochii lui analizau urmele din zăpadă. Deodată, încremeni. Urmele lui se intersectau cu urmele animalului. Și, chiar în mijlocul urmei pantofului său, văzu o urmă de labă.

Închise brusc ușa, iar focul se stinse cu un zgomot înăbușit. Doar marginile aprinse ale ziarelor se mai vedeau în întunericul apăsător din container. Respira mai greu acum. Era ceva acolo afară, ceva care

îl vâna, ceva care îi putea simți și recunoaște mirosul. Încercă să-și țină respirația. Și atunci înțelese. Înțelese că acel ceva care îl vâna nu era afară, iar ceea ce auzea el nu era ecoul respirației sale. Era înăuntru. Și, în vreme ce întindea brațul ca să-și scoată cât mai repede arma din buzunar, se gândi că era ciudat că nu auzise nici un mârâit, nici un sunet. Până acum. Și ceea ce auzi nu era decât un râcâit ușurel de gheare pe podeaua metalică în momentul saltului. Reuși doar să ridice brațul înainte ca fălcile să-i prindă mâna ca într-o menghină. Durerea îi făcu mintea să explodeze în milioane de fragmente.

Harry cerceta cu privirea patul și „ce" era pe pat: Tore Bjørgen, bănuia el. Halvorsen veni aproape și rămase pe loc, stupefiat:

– Sfinte Isuse! șopti el. Ce se petrece aici?

Fără să-i răspundă, Harry deschise fermoarul măștii negre de pe capul bărbatului din fața lui și trase de un colț, descoperindu-i chipul. Buzele vopsite cu ruj roșu și machiajul strident al ochilor îl duseră cu gândul la Robert Smith, solistul formației The Cure.

– Acesta este chelnerul cu care ai vorbit? Cel de la restaurantul Biscuit? întrebă Harry uitându-se prin cameră.

– Așa cred. Dumnezeule, ce fel de costumație e asta?

– Latex, zise Harry plimbându-și vârfurile degetelor pe deasupra unor resturi metalice de pe cearșaf.

Pe noptieră era un pahar pe jumătate plin cu apă. Harry luă în mână un obiect de lângă pahar. Era o pilulă. O cercetă cu atenție.

Halvorsen oftă.

– E de-a dreptul dezgustător.

– Un fel de fetișism, spuse Harry. Și de fapt nu e cu nimic mai dezgustător decât tine, care preferi să privești femei cu fuste scurte și jartiere sau orice altceva ce te excită.

– Uniforme, zise Halvorsen. De toate felurile. Asistente, femei-gardian...

– Mulțumesc, rosti Harry.

– Ce părere ai? întrebă Halvorsen. O fi luat pilule ca să se sinucidă?

– Mai bine, întreabă-l pe el, spuse Harry ridicând paharul cu apă de pe noptieră și golind conținutul pe fața bărbatului de pe pat.

Halvorsen îl privea pe inspector cu gura căscată.

– Dacă n-ai fi avut atâtea prejudecăți, l-ai fi auzit respirând, spuse Harry. Ăsta-i stesolid. Nu e mult mai periculos decât valiumul.

Bărbatul de pe pat deschise gura încercând să respire, apoi se strâmbă și începu să tușească.

Harry se așeză pe marginea patului, așteptând ca două pupile mici și îngrozite să se fixeze asupra lui.

– Suntem de la poliție, Bjørgen. Ne cerem scuze că am dat buzna așa, dar am crezut că ai ceva ce vrem noi. Ceva ce nu mai ai, după cum se vede.

Ochii omului din fața lui clipiră de două ori.

– Ce vreți să spuneți? se auzi o voce groasă. Cum ați intrat?

– Pe ușă, zise Harry. Ai mai avut un musafir în seara asta, ceva mai devreme.

Bărbatul clătină din cap.

– Dar așa ai spus poliției, zise Harry.

– Nu a fost nimeni aici, iar eu nu am sunat la poliție. Numărul meu nici nu e trecut în cartea de telefon. Nu puteați să-l localizați.

– Ba da, puteam. Iar *eu* nu am spus că ai fi sunat la poliție. Ai zis la telefon că ai legat pe cineva cu lanțuri de pat și văd pe cearșaf niște bucăți de metal de la barele patului. Și se pare că acel cineva a tras cu pumnul în oglinda din living. Asta înseamnă că a scăpat, Bjørgen?

Bărbatul se uita cu gura căscată când la Harry, când la Halvorsen.

– Te-a amenințat? întrebă Harry pe același ton grav și monoton. A zis cumva că se va întoarce dacă ne spui ceva? Asta e? Ți-e frică de el?

Bărbatul deschise gura. Poate că din cauza măștii de piele, acesta părea un pilot de navă care se abătuse de la traseu. Robert Smith în derivă.

– Asta spun ei de obicei, zise Harry. Dar știi ce? Dacă ar fi vrut să te omoare, ar fi făcut-o deja.

Bărbatul îl privi nedumerit pe Harry.

– Știi unde s-a dus, Bjørgen? A luat ceva cu el? Bani? Haine?

Tăcere.

– Haide. E foarte important. Bărbatul ăsta vânează pe cineva, aici, în Oslo. Vrea să-l omoare.

– N-am idee despre ce vorbiți, spuse în șoaptă Tore Bjørgen fără să-și ia ochii de la Harry. Cred că ar fi mai bine să plecați acum.

– Desigur. Dar trebuie să-ți atrag atenția că riști să fii acuzat pentru că ai adăpostit un criminal urmărit de poliție. Faptă pe care un judecător s-ar putea, în cel mai rău caz, să o considere complicitate la crimă.

– Și ce dovezi ar fi? Bine, bine, poate că am sunat la poliție. A fost o glumă. Am vrut să mă distrez puțin. Și ce-i cu asta?

Harry se ridică de pe pat.

– Cum dorești. Noi o să plecăm acum. Să-ți împachetezi ceva haine. Am să trimit doi băieți să te ridice, Bjørgen.

– Să mă ridice?

– Adică să te aresteze.

Harry îi făcu semn lui Halvorsen să se îndrepte spre ușă.

– Să mă *aresteze?* Pe mine? Vocea lui Bjørgen nu mai era groasă. Dar de ce? La naiba, nu mă puteți învinui de nimic!

Harry îi arătă bărbatului un obiect pe care-l ținea între degetul mare și arătător.

– Stesolidul e un medicament care se eliberează numai pe bază de rețetă, la fel ca amfetamina sau cocaina, Bjørgen. Deci, în cazul în care nu apari cu o rețetă, mă tem că va trebui să te arestăm pentru posesie ilegală de droguri. Asta înseamnă doi ani de pușcărie.

– Probabil, glumiți.

Bjørgen se târî spre capătul patului și încercă să apuce cuvertura de pe podea. Abia atunci păru să-și dea seama de costumația sa.

Harry se îndreptă spre ușă.

– Sunt de acord cu dumneata, Bjørgen. În opinia mea, legislația norvegiană e mult prea aspră când e vorba de droguri mai puțin periculoase. Din acest motiv, în alte circumstanțe, bineînțeles, aș fi închis ochii. Noapte bună.

– Așteptați!

Harry se opri. Și așteptă.

– F-f-frații lui... reuși Bjørgen să îngaime.

– Frați?

– Mi-a spus că își va trimite frații după mine dacă i se va întâmpla ceva în Oslo. Dacă se întâmplă să fie arestat sau ucis, orice i s-ar întâmpla, frații lui vor veni după mine. A zis că le place să folosească acid.

– Nici măcar nu are frați, spuse Harry.

Bjørgen ridică ochii, îl privi pe polițist și întrebă cu reală surprindere în voce:

– Nu are?

Harry clătină din cap. Bjørgen își frământa mâinile.

– Eu am... am luat pilulele alea pentru că eram supărat. Pentru asta sunt de fapt, nu-i așa?

– Unde a plecat?

– Nu a spus.

– A luat cu el ceva bani?

– Niște mărunțiș pe care-l aveam prin buzunare. Apoi, și-a luat tălpășița. Iar eu... m-am așezat aici, îmi era atât de frică... Un hohot de plâns îi întrerupse declarația, iar el se făcu ghem sub cuvertură. Îmi *este* atât de frică.

Harry îl privi pe bărbatul înlăcrimat.

– Dacă vrei, poți dormi la sediul poliției în noaptea asta.

– O să rămân aici, răspunse Bjørgen smiorcăindu-se.

– OK. Unul dintre noi va veni din nou, mâine-dimineață, ca să mai stea de vorbă cu tine.

– Bine. Aștept să mă anunțați! Și, dacă îl prindeți...

– Da?

– Recompensa aceea mai e valabilă, nu-i aşa?

Focul ardea jucăuş. Flăcările sclipeau într-o bucată triunghiulară de sticlă pe care o luase din fereastra spartă a barăcii. Adunase mai multe scânduri şi nu-i mai era atât de frig, începea să se dezmorţească. Avea să fie mai frig pe parcursul nopţii, dar cel puţin era în viaţă. Cu bucata de sticlă reuşise să taie nişte fâşii din cămaşa pe care o purta, pe care le înfăşurase în jurul degetelor sale însângerate. Fălcile animalului apucaseră mâna în care ţinea pistolul. Şi pistolul.

Umbra unui metzner negru atârnând între tavan şi podea se proiectă pe peretele containerului. Fălcile câinelui erau căscate, iar corpul îi era ţeapăn, de parcă îngheţase într-un ultim atac tăcut. Picioarele din spate erau legate cu o sârmă trecută printr-un suport metalic de pe tavan. Sângele i se scurgea din gură şi din gaura pe care o avea în spatele urechii, locul prin care îi ieşise glonţul, picurând cadenţat pe podea, ca un cronometru sonor. Nu avea să afle niciodată dacă muşchii antebraţului său îi dirijaseră degetul ca să apese pe trăgaci ori muşcătura câinelui, dar avea senzaţia că pereţii de metal vibrau încă după focul acela de armă. Al şaselea de când sosise în oraşul acela blestemat. Iar acum mai avea doar un singur glonţ în pistol.

Unul îi era de-ajuns, dar cum avea să dea de urma lui Jon Karlsen acum? Avea nevoie de cineva care să-l conducă în direcţia potrivită. Îşi aminti de poliţist. Harry Hole. Nu părea un nume obişnuit. Poate că nu era chiar atât de greu de găsit.

Partea a treia

CRUCIFICAREA

20

JOI, 18 DECEMBRIE. CITADELA

Termometrul exterior cu leduri de la Vika Atrium arăta minus 18 grade, iar ceasul din interior indica ora 9 p.m. Harry şi Halvorsen se aflau în liftul de sticlă din interiorul hotelului, urmărind plantele tropicale de la parter, care se făceau din ce în ce mai mici pe măsură ce urcau.

Halvorsen îşi strânse buzele, încercând să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi le relaxă din nou.

– Ascensoarele din sticlă sunt în regulă, îl întrerupse Harry. N-am probleme cu înălţimile.

– Îhî.

– Vreau ca tu să conduci discuţia, adică să faci prezentările şi să pui întrebările. O să intervin şi eu la un moment dat. Bine?

Halvorsen încuviinţă din cap.

Abia urcaseră în maşină după vizita la apartamentul lui Tore Bjørgen, când Gunnar Hagen îi sunase ca să-i trimită la Vika Atrium, hotelul în care Albert şi Mads Gilstrup, tată şi fiu, îi aşteptau pentru a face o declaraţie. Harry precizase că a suna la poliţie pentru o declaraţie nu era o procedură obişnuită în astfel de cazuri şi îi ceruse lui Hagen să-l trimită pe Skarre să se ocupe de acest lucru.

– Albert este o veche cunoştinţă a şefului, îi explicase Hagen. A telefonat pentru că s-au hotărât să dea o declaraţie, dar nu oricui, ci doar celui care conduce investigaţiile în acest caz. Din fericire nu va fi de faţă nici un avocat.

– Ei bine...

– Grozav. Apreciez asta.

Aşadar, de data asta nu era vorba de un ordin.

Un bărbat scund, într-un blazer albastru îi aştepta la ieşirea din ascensor.

– Albert Gilstrup, zise acesta abia mişcându-şi buzele aproape inexistente, în timp ce le strângea mâna celor doi bărbaţi cu o mişcare fermă şi rapidă.

Gilstrup avea părul alb, iar faţa îi era ridată şi arsă de vânt. În vreme ce îi conducea spre o uşă cu sigla Gilstrup Invest – probabil sediul firmei –, ochii lui ageri şi vigilenţi îl studiară pe Harry.

– Aş vrea să înţelegeţi că a fost o lovitură teribilă pentru fiul meu, zise Albert Gilstrup. Corpul era într-o stare de nedescris şi mă tem că Mads este cam slab din fire.

Din felul în care se exprima Albert Gilstrup, Harry deduse un lucru: ori acesta era un bărbat mult prea practic – care ştia că nu mai putea face mare lucru pentru cineva care murise –, ori nora lui nu însemnase prea mult pentru el.

În holul mic, dar modern mobilat de la recepţie erau expuse tablouri norvegiene celebre, naţional-romantice, pe care Harry le mai văzuse de nenumărate ori. Un bărbat cu o pisică în curtea unei ferme. Soria Maria Palace. Diferenţa era că, de această dată, Harry nu mai era atât de sigur că privea nişte reproduceri.

Când intrară în sala de şedinţe, Mads Gilstrup stătea pe un scaun şi privea îngândurat prin peretele de sticlă cu vedere spre hol. Tatăl tuşi sugestiv, iar fiul se întoarse încet, ca şi cum ar fi fost întrerupt dintr-un vis din care nu voia să se mai trezească. Primul lucru care-i atrase atenţia lui Harry era că fiul nu semăna deloc cu tatăl său.

Fața lui era mică, iar trăsăturile delicate, rotunjite și părul creț îl făceau pe Mads Gilstrup să pară mai tânăr la cei puțin peste 30 de ani ai săi, cât bănuia Harry că trebuia să aibă. Sau poate că părea mai tânăr doar din cauza expresiei naive și neajutorate din ochii lui căprui care, în cele din urmă, se fixară asupra celor doi polițiști când se ridică de pe scaun.

– Vă sunt recunoscător că v-ați făcut timp să veniți, le spuse Mads Gilstrup aproape în șoaptă, cu o voce răgușită, strângându-i mâna lui Harry cu atâta însuflețire, încât Harry se întrebă dacă nu cumva fiul îl confundase cu un preot.

– Nu vă faceți probleme, zise Harry. Oricum, intenționam să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Albert Gilstrup tuși sugestiv, iar gura lui se deschise foarte puțin, ca o crăpătură într-o față de lemn.

– Mads vrea să spună că vă este recunoscător pentru că v-ați deplasat aici ca urmare a solicitării noastre. Noi ne-am gândit că preferați poate secția de poliție.

– Iar eu m-am gândit că ați prefera să ne întâlnim la dumneavoastră acasă, la ora aceasta târzie, zise Harry adresându-i-se fiului.

Mads se uită șovăielnic la tatăl său și răspunse după ce acesta îi făcu un semn aproape imperceptibil din cap.

– Nu pot suporta să mai stau acolo în momentele astea. Casa e atât de... goală. Am să rămân acasă la noapte.

– La noi, adăugă tatăl lui, în loc de alte explicații, și îi aruncă fiului său o privire care ar fi trebuit să exprime compasiune în opinia lui Harry. Dar lui îi sugera mai degrabă dispreț.

Se așezară și atât fiul, cât și tatăl își puseră pe masă cărțile de vizită, în fața celor doi polițiști. Halvorsen făcu același lucru cu două dintre cărțile lui de vizită. Gilstrup senior îl privi mirat pe Harry.

– A mea nu a fost încă tipărită, spuse Harry. Ceea ce era adevărat, de altfel, și avea să fie mereu. Dar eu și Halvorsen lucrăm în echipă, așa că veți putea oricând să-l sunați pe el.

Halvorsen își drese vocea.

– Avem câteva întrebări.

Întrebările lui Halvorsen încercau a stabili ce făcuse Ragnhild ceva mai devreme în ziua aceea, ce căutase în apartamentul lui Jon Karlsen și ce dușmani ar fi putut avea. La fiecare întrebare, Mads clătina din cap.

Harry căută laptele ca să și-l toarne în cafea. Începuse să-i placă laptele în cafea. Probabil că era un semn de bătrânețe. Cu câteva săptămâni în urmă, ascultase inconfundabila capodoperă a celor de la Beatles *Sergeant Pepper's Lonely Hearts' Club Band* și fusese dezamăgit. Și piesa aceea se învechise.

Halvorsen citea întrebările pe care le notase în carnețel și lua perseverent notițe fără să-i privească pe cei doi. Îi ceru lui Mads Gilstrup să spună unde se afla între 9 și 10 dimineața, ora la care medicul legist estimase că avusese loc decesul.

– A fost aici, zise Albert Gilstrup. Am lucrat aici, la birou, toată ziua, amândoi. Încercăm să scoatem firma din impas. I se adresă apoi lui Harry: Ne așteptam să întrebați acest lucru. Am înțeles că soțul este prima persoană suspectată de poliție în investigațiile criminalistice.

– Și pe bună dreptate, spuse Harry. Din punct de vedere statistic.

– În regulă, încuviință din cap Albert Gilstrup. Dar asta nu e statistică, domnul meu. Asta este realitate.

Harry întâlni ochii albaștri și sclipitori ai lui Albert Gilstrup. Halvorsen îi aruncă o privire sugestivă lui Harry, de parcă s-ar fi temut de ceva.

– Atunci, să nu ne depărtăm de realitate, rosti Harry. Și să dăm mai puțin din cap ca să spunem mai multe. Mads?

Capul lui Mads Gilstrup se ridică brusc, de parcă ar fi moțăit până atunci. Harry așteptă până ce bărbatul se încumetă să-l privească.

– Ce știi despre Jon Karlsen și soția dumitale?

– Opriți-vă! Gura ca de păpușă de lemn a lui Albert se închise brusc. Poate că acest gen de imprudență ar fi acceptabilă în cazul clientelei cu care ai de-a face zilnic, dar nu aici.

Harry oftă.

– Dacă asta e dorința ta, tatăl tău poate rămâne aici, Mads. Oricum, dacă voi fi nevoit, îl voi da afară.

Albert Gilstrup începu să râdă. Era râsul acela satisfăcut de învingător al cuiva care găsise în sfârșit un adversar pe măsură.

– Spune-mi, inspectore, va trebui să-l sun pe prietenul meu, șeful poliției, ca să-i spun cum tratează oamenii lui pe cineva care tocmai și-a pierdut soția?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt de Mads, care își ridică încet mâna, un gest ciudat și grațios în același timp.

– Va trebui să-l găsim, tată. Trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

Așteptară ca Mads să mai spună ceva, dar privirea lui se întoarse spre peretele de sticlă și rămase mut.

– Prea bine, zise Albert într-o engleză desăvârșită. O să vorbim, dar cu o condiție: o să vorbim doar cu dumneata, Hole. Asistentul dumitale poate aștepta afară.

– Noi nu procedăm așa de obicei, spuse Harry.

– Noi încercăm doar să colaborăm, Hole, iar această cerere nu e o propunere. Alternativa este să vorbim prin intermediul unui avocat. Ai înțeles?

Harry așteptă furia care nu mai venea. Nu mai avea nici o îndoială: era adevărat că îmbătrânea. Îi făcu un semn din cap lui Halvorsen, care păru surprins în timp ce se ridica în picioare. Albert Gilstrup așteptă până ce polițistul închise ușa în urma lui.

– Da, l-am cunoscut pe Jon Karlsen. Eu, Mads și Ragnhild l-am întâlnit în calitate de consultant financiar pentru Armata Salvării. I-am făcut o ofertă foarte avantajoasă, pe care a refuzat-o. Fără îndoială, e un bărbat cinstit, de înaltă ținută morală. Cu toate acestea, desigur, se poate să o fi curtat pe Ragnhild, nu ar fi fost primul. Sunt sigur că relațiile extraconjugale nu mai ocupă prima pagină a ziarelor. Oricum, ceea ce confirmă că aluziile dumitale sunt imposibile este chiar firea lui Ragnhild. Crede-mă, o cunosc de mult timp pe această

femeie și nu zic asta doar pentru că este un foarte drag membru al familiei mele, ci și pentru că e o persoană de caracter.

– Și dacă vă spun că avea cheile de la apartamentul lui Jon Karlsen?

– Nu vreau să mai aud nimic despre asta! ripostă enervat Albert.

Harry aruncă o privire spre peretele de sticlă și zări pentru o clipă reflexia lui Mads Gilstrup, în vreme ce tatăl lui continua:

– Lasă-mă să trec la subiect: iată de ce am vrut să stăm de vorbă doar cu dumneata, Hole. Dumneata ești cel care conduce investigațiile și ne-am gândit să îți oferim un premiu dacă îl vei prinde pe cel care a ucis-o pe Ragnhild. Ca să fiu mai exact, 200 000 de coroane. Și absolută discreție, desigur.

– Poftim? făcu Harry.

– Bine, bine, reluă Gilstrup. Suma poate fi negociată. Cel mai important lucru pentru noi este ca acest caz să fie primul în topul priorităților poliției.

– Spune-mi, încerci cumva să mă mituiești?

Albert Gilstrup afișă un zâmbet acru.

– Nu e nevoie să fii atât de dramatic, Hole. Mai gândește-te. Poți să faci ce vrei cu banii, poți chiar să-i donezi unui fond pentru ajutorarea văduvelor polițiștilor, noi nu vom avea nici o obiecție.

Harry nu răspunse. Albert Gilstrup bătu cu palma în masă.

– Cred că întâlnirea a luat sfârșit. O să ținem legătura, inspectore.

Halvorsen își înăbuși un căscat în timp ce liftul de sticlă ajunse la parter, lin și silențios, așa cum își imagina el că aterizau pe pământ îngerii din colindele de Crăciun.

– De ce nu l-ai dat afară pe tată chiar atunci? întrebă el.

– Pentru că este un om interesant, zise Harry.

– Ce-a spus după ce-am ieșit?

– Că Ragnhild a fost o persoană încântătoare, care nu ar fi putut avea o relație cu Jon Karlsen.

– Sunt amândoi de aceeași părere?

Harry ridică din umeri.

– Au mai spus ceva?

Harry ezită o clipă.

– Nu, răspunse el trăgând cu ochiul spre oaza verde și fântâna din mijlocul unui deșert din marmură. Nu sunt sigur. L-am zărit pe Mads Gilstrup zâmbind.

– Cum?

– I-am văzut imaginea reflectată în geam. Ai observat că Albert Gilstrup arată ca o păpușă de lemn? Mă refer la cele folosite de ventriloci.

Halvorsen clătină din cap.

Merseră pe strada Munkedamsveien, îndreptându-se spre Filarmonica din Oslo. Strada era plină de oameni grăbiți care își făceau cumpărăturile de Crăciun.

– Ce aer, zise tremurând Harry. Nici nu poți respira. E foarte rău că frigul face ca gazele arse să rămână la sol. Sufocă întregul oraș.

– E mai ușor totuși de suportat decât duhoarea aia puternică de aftershave din sala de ședințe, spuse Halvorsen.

La sala de concerte, în fața intrării personalului, era agățat un poster care anunța concertul de Crăciun organizat de Armata Salvării. Pe trotuar, chiar în dreptul posterului, ședea un băiat cu mâna întinsă. Acesta avea în mână un pahar gol, de carton.

– L-ai mințit pe Bjørgen, spuse Halvorsen.

– Poftim?

– Că o să ia doi ani de închisoare pentru stesolid? Și, din câte știu eu, Stankic ar putea avea nouă frați răzbunători.

Harry ridică din umeri și își consultă ceasul. Era prea târziu pentru întâlnirea de la AA. Decise că era vremea să asculte cuvintele Domnului.

– Dar când Isus va veni din nou pe Pământ, cine va putea să-l recunoască? strigă David Eckhoff, iar lumânările din fața lui pâlpâiră. Poate că Mântuitorul se află printre noi, în acest oraș, chiar acum.

Un murmur trecu prin mulțimea aflată în sala aceea mare și albă, mobilată foarte simplu. Citadela nu avea nici altar și nici naos cu balustradă, doar un confesional, între mulțime și podium, unde credincioșii puteau îngenunchea ca să-și mărturisească păcatele.

Comandantul îi privi de la înălțime pe cei adunați și făcu o pauză de efect înainte de a continua:

– Chiar dacă este scris în Evanghelia după Matei că Mântuitorul va veni în toată gloria Lui, înconjurat de îngeri, este, de asemenea, scris: „Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat, bolnav și în temniță nu m-ați cercetat".

David Eckhoff inspiră, întoarse pagina și ridică ochii spre credincioși. Continuă fără a mai privi în jos, către citatele din carte.

– „Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar drepții la viață veșnică."

Comandantul bătu cu palma în pupitru, apoi continuă:

– Ceea ce spune aici Matei este un îndemn la război împotriva egoismului și cruzimii, strigă el. Iar noi, membrii Armatei Salvării, credem că toți oamenii vor fi judecați în acea Ultimă Zi, credem că toți cei drepți vor primi viață veșnică, iar cei păcătoși vor avea parte de chinul veșnic.

La finalul predicii comandantului, urcară pe podium cei care voiau să facă declarații personale. Un bărbat mai în vârstă vorbi despre bătălia din piața Catedralei din Oslo, pe care o câștigaseră cu inima curată și deschisă, prin vorbele pe care le zisese Domnul prin Isus.

Apoi, un tânăr făcu un pas înainte, anunțând că seara urma să se încheie cu interpretarea imnului cu numărul 617 din cartea de rugăciuni. Acesta se postă în fața unui ansamblu format din opt suflători în uniformă, plus Rikard Nilsen la toba mare, și începu să numere, ca să dea tonul. Formația cântă introducerea, după care dirijorul se

întoarse către asistență și toți începură să cânte. Imnul răsuna puternic în sală. „Să lăsăm să fluture steagul mântuirii, să pornim acum la războiul sfânt!"

Când terminară de cântat imnul, David Eckhoff se apropie din nou de pupitru.

– Dragi prieteni, în încheierea acestei întâlniri, vreau să vă informez că Biroul prim-ministrului a confirmat astăzi faptul că acesta va fi prezent la concertul anual de Crăciun de la Filarmonica din Oslo.

Știrea fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Credincioșii se ridicară apoi în picioare și se deplasară fără grabă spre ieșire, sala vuind de conversații animate. Doar Martine Eckhoff părea să se grăbească. Harry stătea pe ultima bancă din spate și o urmărea cum se apropie pe culoarul central. Martine purta o bluză de lână și pantaloni negri, pantofi Doc Martens, la fel ca el, și o beretă tricotată de culoare albă. Se uită chiar la el fără să dea semne că l-ar recunoaște, apoi, dintr-odată, chipul i se lumină. Harry se ridică în picioare.

– Bună, îi spuse tânăra înclinându-și capul și zâmbind. Ești în interes de serviciu sau ai venit să-ți potolești setea spirituală?

– Ei bine, tatăl tău este un orator desăvârșit.

– Ar fi putut ajunge un star internațional al Bisericii Penticostale.

Harry îl zări pe Rikard în mulțimea din spatele ei.

– Ascultă, am câteva întrebări. Dacă reziști să te plimbi prin frig, aș putea să te conduc acasă.

Martine păru cam nesigură.

– Dacă acolo vrei să ajungi, bineînțeles, se grăbi Harry să adauge.

Martine se uită în jur înainte să răspundă:

– Aș putea să te conduc eu pe tine. Locuința ta e în drum.

Afară, aerul era aspru și dens. Se simțea un miros oribil de gaze arse și grăsime.

– Am să trec direct la subiect, zise Harry. Tu îi cunoști pe amândoi, pe Robert și pe Jon. Există posibilitatea ca Robert să fi vrut să-și ucidă fratele?

– Ce-ai spus?

– Gândește-te puțin înainte de a răspunde.

Mergeau cu pași mărunți pe gheața groasă de pe trotuarele pustii, pe lângă Teatrul de revistă Edderkoppen. Sezonul meselor festive de Crăciun se apropia de sfârșit. Taxiurile treceau înainte și înapoi pe Pilestredet, transportând pasageri îmbrăcați de sărbătoare, cu ochii tulburi de Aquavit[1].

– Robert era puțin mai sălbatic, zise Martine. Dar să ucidă?

Ea clătină ferm din cap.

– Poate că a pus pe altcineva să facă asta.

Martine ridică din umeri.

– Nu prea am avut de-a face cu Jon și cu Robert.

– De ce nu? Practic, ați crescut împreună, ca să spun așa.

– Da, dar nu am avut de-a face prea mult cu nici unul din ei. Am preferat mereu singurătatea. La fel ca tine.

– Ca mine? întrebă uimit Harry.

– Un lup singuratic recunoaște întotdeauna alt lup singuratic, știi foarte bine.

Martine îl tachina. Harry îi aruncă o privire.

– Probabil că ai fost tipul de băiat care își vedea de treabă și voia să fie lăsat în pace. Interesant și inaccesibil.

Harry zâmbi și clătină din cap. Trecură de containerele cilindrice cu petrol din fața clădirii Blitz, a cărei fațadă atât de deteriorată era totuși plină de culoare. El făcu un semn spre clădire.

– Îți amintești când au ocupat această proprietate în 1982, atunci când se făceau petreceri punk cu Kjøtt, The Asller Værste și toate celelalte formații?

Martine izbucni în râs.

– Nu. Atunci, eram în clasele primare, iar Blitz nu era tocmai genul de loc pe care să-l frecventeze cei de la Armata Salvării.

Harry schiță un zâmbet.

[1] Băutură puternic alcoolizată (n.tr.)

– Nu, ei bine, mă duceam din când în când pe acolo. La început, cel puțin, când credeam că trebuia să existe și un loc special pentru cei ca mine, nepoftiții. Dar nu m-am potrivit nici acolo. Pentru că m-am gândit mai bine și mi-am dat seama că Blitz era pentru un anumit tip de oameni, pentru cei care gândeau la fel. Demagogii se potriveau perfect acolo, ca de exemplu...

Harry se opri, iar Martine termină propoziția în locul lui:

– Ca tatăl meu în seara asta, la Citadelă.

Harry își îndesă mâinile în buzunare.

– Ceea ce vreau să zic este că vei rămâne în curând singură dacă vei alege să-ți folosești creierul ca să găsești răspunsuri.

– Și poți să-mi spui și mie la ce concluzie a ajuns până acum creierul tău singuratic? întrebă Martine strecurându-și mâna pe sub brațul lui.

– Mi se pare că atât Jon, cât și Robert au un număr semnificativ de iubite la activ. Ce are Thea atât de deosebit ca să pună amândoi ochii pe ea?

– Era Robert interesat de Thea? Mie nu mi s-a părut.

– Așa spune Jon.

– E bine, cum am mai zis, n-am prea avut de-a face cu ei, dar îmi amintesc faptul că Thea era foarte populară printre băieți, în timpul verii pe care am petrecut-o la Østgård. Competiția începe de la vârste fragede, știi?

– Competiția?

– Da, băieții care vor să devină ofițeri trebuie să-și găsească o fată din cadrul Armatei.

– Așa trebuie să facă? întrebă surprins Harry.

– Cum, nu știai asta? Dacă te căsătorești cu cineva din afară, îți pierzi imediat postul din Armată. Tot lanțul de conducere ierarhic se bazează pe ofițeri căsătoriți care trăiesc și lucrează împreună, pentru că e vorba de un scop comun, de aceeași chemare.

– Pare destul de strict.

– Suntem o organizație militară, rosti Martine fără urmă de ironie.

– Și băieții știau că Thea voia să devină ofițer? Chiar dacă ea este fată?

Martine zâmbi și clătină din cap.

– Îmi dau seama că nu știi prea multe despre Armata Salvării. Două treimi din ofițerii acestei organizații sunt femei.

– Dar comandantul trebuie să fie un bărbat? Și administratorul-șef?

Martine încuviință din cap.

– Fondatorul acestei organizații, William Booth, spunea că oamenii cei mai buni ai lui erau femei. Cu toate astea, suntem la fel ca restul societății. Niște bărbați proști și foarte siguri pe ei conducând femei inteligente cu frică de înălțimi.

– Deci băieții se întreceau în fiecare vară ca să o câștige pe Thea și ca să o poată conduce?

– Pentru o vreme. Dar Thea a renunțat dintr-odată să mai vină la Østgård, așa că problema a fost rezolvată.

– De ce n-a mai venit?

Martine ridică din umeri.

– Probabil că nu a mai vrut să vină sau poate că părinții ei nu au mai vrut să o aducă. Așa că mulți băieți care se învârteau în preajma ei zi și noapte pe vremea aceea... înțelegi tu.

Harry dădu din cap, dar de fapt nu înțelegea nimic. El nici măcar nu fusese vreodată într-o tabără de acest gen. O luară pe Stensberggata.

– M-am născut aici, spuse Martine arătându-i zidul care înconjurase Rikshospitalet înainte să fie demolat și cu mult înainte ca noul proiect rezidențial Pilestredet Park să fie finalizat.

– Au păstrat clădirea în care se află maternitatea și au transformat-o în bloc de apartamente, zise Harry.

– Chiar *locuiesc* oameni în clădire? Gândește-te la toate lucrurile care s-au întâmplat acolo. Avorturi și...

Harry făcu un semn aprobator din cap.

– Uneori, când treci prin zona asta, pe la miezul nopții, se mai aud încă țipetele copiilor.

Martine îi aruncă o ocheadă.

– Glumești! Vrei să spui că sunt fantome?

– Ei bine, zise Harry trecând de colțul străzii ca să intre pe Sofies, poate că se aud cei ale căror familii s-au mutat în clădire.

Martine îi lovi umărul în joacă și începu să râdă.

– Nu glumi în legătură cu fantomele. Eu cred în fantome.

– Și eu la fel, rosti Harry. Și eu cred.

Martine nu mai râdea.

– Aici locuiesc, spuse Harry arătându-i o ușă de culoare bleu la intrarea într-o clădire.

– Nu mai ai întrebări?

– Ba da, dar pot aștepta până dimineață.

Martine își înclină capul într-o parte.

– Nu sunt deloc obosită. Ai niște ceai?

Pe stradă, o mașină înainta cu greu prin zăpada care scârțâia. Se opri lângă bordură, la mai puțin de 50 de metri de ei, și îi orbi cu lumina albăstruie a farurilor. Harry îi aruncă fetei o privire gânditoare în timp ce își căuta cheile în buzunar.

– Am doar nescafé. Ascultă, am să sun...

– Nescafé e în regulă, spuse Martine.

Harry dădu să bage cheia în broască, însă Martine i-o luă înainte. Ea împinse ușa de culoare bleu și reuși să o deschidă. După ce intrară, ușa se închise acționată de arc, fără să se blocheze.

– E din cauza frigului, mormăi el. Clădirea se micșorează.

Trânti zgomotos ușa în urma lor, apoi începură să urce scările.

– E un apartament drăguț, zise Martine scoțându-și cizmele la intrare.

– N-am prea multe lucruri, îi răspunse Harry din bucătărie.

– Dar ce îți place mai mult?

Harry căzu pe gânduri câteva clipe.

– Înregistrările.

– Nu-ți plac albumele foto?

– Nu cred în albume foto, zise Harry.

Martine intră în bucătărie și se așeză ușurel pe unul dintre scaune. Cu coada ochiului, Harry o urmări cum își strângea picioarele sub ea cu supletea unei pisici.

– Nu *crezi?* întrebă ea. Asta ce vrea să însemne?

– Fotografiile distrug abilitatea de a uita. Lapte?

Ea clătină din cap.

– Dar crezi totuși în înregistrări?

– Da. Astea mint într-un mod mult mai sincer.

– Dar nu distrug și ele abilitatea de a uita?

Harry se opri exact în vreme ce îi turna cafeaua. Martine începu să râdă.

– Nu cred în acest inspector ursuz și decepționat. Cred că ești un romantic, Hole.

– Să mergem în sufragerie, zise Harry. Tocmai am cumpărat un disc nou. E grozav. Pentru moment, nu are nici o amintire atașată.

Martine alunecă ușurel pe canapea în timp ce Harry punea discul de debut al lui Jon Stårk, apoi se așeză în fotoliul verde și mângâie materialul aspru de lână în acompaniamentul primelor note de chitară. Își aminti că fotoliul fusese cumpărat de la Elevator, magazinul second-hand al Armatei Salvării. Își drese vocea.

– S-ar putea ca Robert să fi avut o relație cu o fată mult mai tânără decât el. Ce crezi despre asta?

– Ce cred eu despre relațiile dintre femeile mai tinere și bărbații mai în vârstă? Martine izbucni în râs, roșie la față. Sau mă întrebi de fapt dacă lui Robert îi plăceau fetele minore?

– N-am spus asta, dar s-ar putea să fie vorba de o adolescentă. De naționalitate croată.

– *Izgubila sam se*[1].

[1] L-am pierdut. (în lb. croată, în original) (n.tr.)

– Poftim?

– E în limba croată sau sârbo-croată. Obişnuiam să ne petrecem vara în Dalmaţia, când eram mică, înainte ca Armata Salvării să fi cumpărat Østgårdul. La vârsta de 18 ani, tata a fost în Iugoslavia ca să ajute la reconstrucţia ţării după cel de-al Doilea Război Mondial. A ajuns să cunoască familiile multor constructori. De aceea ne-a convins să acceptăm refugiaţi din Vukovar.

– Referitor la Østgård, îţi aminteşti un anume Mads Gilstrup, nepotul proprietarilor de drept?

– Da, desigur. A stat câteva zile acolo, chiar în vara aceea. Eu n-am vorbit cu el. Nimeni nu vorbea cu el, aşa îmi aduc aminte. Părea atât de furios şi introvertit. Dar cred că şi el o plăcea pe Thea.

– Ce te face să crezi asta? Dacă el nu vorbea cu nimeni, vreau să spun.

– Am văzut cum o privea. Şi întotdeauna când noi eram cu ea, hop, apărea şi el de undeva. Dar nu scotea o vorbă. Mi se părea foarte ciudat. Aproape că mă îngrozea.

– Chiar aşa?

– Da. El dormea în casa vecinilor, atunci când venea la Østgård. Îmi amintesc că, într-o noapte, m-am trezit din somn în camera în care dormeam împreună cu câteva fete şi am văzut un chip lipit de fereastră, apoi a plecat. Sunt aproape sigură că era el. Când le-am zis celorlalte fete, nu m-au crezut, au susţinut că eu vedeam tot felul de lucruri. Erau convinse că trebuia să fie ceva în neregulă cu vederea mea.

– De ce?

– N-ai observat până acum?

– Ce anume?

– Vino şi aşază-te aici. Am să-ţi arăt, îi mai spuse Martine bătând uşurel cu palma în canapea. Vezi pupilele mele?

Harry se aplecă în faţă, apropiindu-se de ea, şi îi simţi respiraţia pe obraz, apoi văzu. Pupilele, în interiorul fiecărui iris maroniu, păreau descompuse, formând ceva asemănător cu gaura cheii.

– E congenital, spuse ea. Se numește *iris coloboma,* dar pot vedea normal, chiar dacă am această afecțiune.

– Interesant.

Fețele lor erau atât de aproape, încât el simțea parfumul pielii și al părului ei. Inspiră profund și se simți cuprins de un tremur. Avea senzația că alunecă într-o cadă cu apă fierbinte. Auzi un bâzâit scurt și strident. Lui Harry îi trebui ceva vreme să realizeze că era soneria de la ușă. Nu cea de la interfon. Cineva se afla pe palier, chiar în fața ușii.

– Trebuie să fie Ali, zise Harry ridicându-se de pe sofa. Vecinul meu.

Se duse în hol și, înainte de a deschide ușa, îi trecu prin minte că nu putea fi Ali la ora aceea. Ali bătea la ușă de obicei. Își aminti că ușa de la intrare rămăsese deschisă după ce intraseră în bloc. Tot acest raționament dură șase secunde.

Abia în secunda a șaptea realiză că nu trebuia să deschidă. Privi persoana care stătea în ușă, bănuind ce avea să urmeze.

– Acum, ești fericit presupun, rosti Astrid cu limba împleticită.

Harry nu răspunse.

– Tocmai am venit de la o cină de Crăciun. N-ai de gând să mă inviți înăuntru, Harry, băiete?

Buzele ei roșii se lățiră peste dinți când zâmbi, iar tocurile-cui clămpăniră pe parchet în timp ce călca în părți ca să-și recapete echilibrul.

– Nu e cel mai potrivit moment, zise Harry.

Femeia își miji ochii și îl privi cu atenție, apoi întinse gâtul încercând să se uite peste umărul lui.

– Ai o doamnă înăuntru, nu-i așa? De aceea nu ai venit astăzi la întâlnirea de la AA?

– Mai bine vorbim altă dată, Astrid. Ești beată.

– La întâlnirea de astăzi, am discutat cel de-al Treilea Pas. „Am hotărât să ne punem viața în grija lui Dumnezeu." Dar eu nu pot vedea nici un Dumnezeu, chiar nu pot, Harry.

Astrid făcu o mișcare șovăielnică, încercând să-l lovească scurt cu geanta.

– Nu există un al treilea pas, Astrid. Fiecare trebuie să-și poarte singur de grijă.

Ea deveni țeapănă și îl fixă cu privirea. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Lasă-mă să intru, Harry, șopti ea.

– Nu va ajuta la nimic, Astrid. Își puse mâna pe umărul ei. Am să chem un taxi ca să te ducă acasă.

Îi îndepărtă mâna cu o forță surprinzătoare.

– Acasă? țipă ea. La naiba, nu vreau să mă duc acasă, nenorocit desfrânat și impotent ce ești!

Îi întoarse spatele și începu să coboare scările clătinându-se.

– Astrid...

– Să nu te mai văd! Du-te să i-o tragi târfei.

Harry o urmări până ce plecă, o auzi luptându-se cu ușa și înjurând, auzi scârțâitul balamalelor de la ușă și apoi nimic.

Când se întoarse în hol, Martine era chiar în spatele lui, îmbrăcându-se încet cu paltonul.

– Eu... începu el.

– E târziu. Fata zâmbi vag. Oricum, eram cam obosită.

Era ora 3 dimineața și Harry încă mai stătea în fotoliu. Tom Waits[1] cânta cu vocea lui joasă despre Alice, acompaniat de orchestra de jazz.

„Suntem într-o lume de basm. Tu ai fluturat bagheta magică deasupra lacului înghețat.“

Gândurile lui o luaseră razna. Toate barurile erau închise la ora aceea. Nu-și mai umpluse sticluța plată de buzunar după ce o golise pe gâtlejul câinelui de la terminalul de containere, dar putea să-i telefoneze lui Øystein. Acesta mergea cam în fiecare noapte cu taxiul și ținea întotdeauna o sticlă cu gin sub scaun.

– Nu va ajuta la nimic.

Doar dacă nu credea în fantome, desigur. Să creadă în cei care îl înconjurau așa cum stătea așezat, privindu-l de sus cu niște orbite goale

[1] Compozitor, cântăreț și actor american (n.tr.)

și întunecate. Să creadă în Birgitta, care se ridicase din mare, având încă ancora în jurul gâtului, în Ellen, care râdea, cu bâta de baseball ieșindu-i din cap, în William, care atârna ca o figurină de galion din uscătorul rotativ, și în Tom, care venise să-și ia ceasul înapoi fluturându-și un ciot însângerat de braț.

Băutura nu putea să-l elibereze, îl putea face doar să se simtă mai ușurat o perioadă de timp. Iar acum era dispus să plătească oricât pentru asta.

Puse mâna pe telefon și tastă un număr. I se răspunse după ce sună de două ori.

– Cum e, Halvorsen?

– Frig. Jon și Thea dorm. Eu sunt în camera cu vedere la drum. Mâine va trebui să trag un pui de somn.

– Hm!

– Mâine va trebui să merg din nou cu mașina până la apartamentul Theei, ca să iau mai multă insulină. Are diabet.

– Bine, dar să-l iei și pe Jon cu tine. Nu vreau să-l lași singur.

– Pot să chem pe cineva să vină aici.

– Nu! zise imediat Harry. Nu vreau să mai implicăm pe nimeni, pentru moment.

– Bine.

Harry oftă.

– Ascultă, știu că activitatea de bonă nu e trecută în fișa postului tău. Va trebui să-mi spui cum pot să mă revanșez față de tine.

– Ei bine...

– Haide, curaj.

– I-am promis lui Beate că o voi scoate în oraș, într-o seară, înainte de Crăciun, ca să mănânce *lutefisk*[1]. N-a mai gustat niciodată așa ceva, biata de ea.

– Îți promit!

– Mulțumesc.

---

[1] Mâncare tradițională norvegiană din carne de cod macerată (n.tr.)

– Şi, Halvorsen?

– Da?

– Tu eşti... Harry trase adânc aer în piept... OK!

– Mulţumesc, şefule.

Harry închise. Waits cânta mai departe despre patinele care scriau pe lacul îngheţat numele Alice.

21

VINERI, 19 DECEMBRIE. ZAGREB

Ședea tremurând de frig pe o bucată de carton de pe trotuar, în parcul Sofienberg. Era ora de vârf și oamenii treceau grăbiți înainte și înapoi. Unii își mai găseau totuși timp să arunce câteva coroane în paharul de carton din fața lui. Se apropia Crăciunul. Îl dureau plămânii pentru că stătuse pe spate, inspirând toată noaptea numai fum. Ridică ochii și privi spre Gøteborggata.

Asta era tot ce putea face acum.

Se gândi la Dunăre, care trece prin Vukovar. Răbdătoare, de neoprit. Așa cum ar fi trebuit să fie și el. Răbdător, așteptând tancul, așteptând ca dragonul să scoată capul din peșteră. Așteptându-l pe Jon Karlsen să se întoarcă acasă. Se uită la perechea de genunchi care se opri chiar în fața lui.

Își ridică ochii și văzu un bărbat cu barbă roșie, care ținea în mână un pahar de carton. Cel cu barbă spuse ceva. Vorbea tare și era foarte nervos.

– Poftim?

Bărbatul răspunse în engleză. Ceva despre teritoriu.

Simțea pistolul pe care-l avea în buzunar. Mai avea un glonț. Scoase în schimb bucata mare și ascuțită de sticlă pe care o păstrase în celălalt buzunar. Cerșetorul se uită urât la el, dar plecă imediat.

Își alungă din minte gândul că ar fi fost posibil ca Jon Karlsen să nu se mai întoarcă. Iar, între timp, el avea să fie ca Dunărea. Răbdător și de neoprit.

– Intrați, le spuse femeia veselă și durdulie, când ajunseră la apartamentul Armatei Salvării din strada Jacob Aalls.

Aceasta pronunța „n"-ul cu vârful limbii între dinți, așa cum pronunțau deseori adulții când învățau limba norvegiană ceva mai târziu în viață.

– Sper că nu deranjăm, zise Harry în vreme ce intra în hol împreună cu Beate Lønn.

Pe podea, văzură o mulțime de pantofi, și mari, și mici.

Femeia clătină din cap văzându-i că se pregăteau să se descalțe.

– E frig, spuse ea. Vă este foame?

– Tocmai am luat micul dejun, mulțumesc, zise Beate.

Harry clătină din cap cu un zâmbet prietenos.

Femeia îi conduse în sufragerie. Harry presupuse că toți cei adunați în jurul mesei erau membrii familiei Miholjec: doi bărbați, un băiat de vârsta lui Oleg, o fetiță și o adolescentă. Probabil că aceasta era Sofia. Ochii fetei erau ascunși de o perdea de păr negru, iar în poală ținea un copil.

– *Zdravo!* zise bărbatul mai în vârstă.

Acesta era slab, cu părul sur și des, iar ochii lui negri aveau o expresie pe care Harry o cunoștea foarte bine. Erau ochii plini de furie și de groază ai unui proscris.

– El este soțul meu, spuse femeia. Înțelege norvegiana, dar nu prea vorbește. Acesta e unchiul Josip. A venit în vizită de Crăciun. Ei sunt copiii mei.

– Toți patru? întrebă Beate.

– Da, răspunse ea râzând. Ultimul a fost un dar de la Dumnezeu.

– O adevărată dulceață, spuse Beate strâmbându-se la bebeluș, care gânguri foarte încântat.

Și, așa cum Harry se aștepta de altfel, ea nu putu să reziste tentației de a-l ciupi de obrăjorii roșii, bucălați. Inspectorul era sigur că Beate și Halvorsen aveau să facă în cel mai scurt timp un bebeluș la fel ca acela.

Bărbatul zise ceva, iar soția îi răspunse, apoi aceasta se întoarse spre Harry.

– Vrea să vă transmit ceva. E sigur că vă place ca norvegienii să fie singurii care să lucreze în Norvegia. El a încercat să-și găsească de lucru, dar nu găsește nimic.

Harry întâlni ochii bărbatului și îi făcu din cap un semn, care rămase fără răspuns.

– Luați loc, zise femeia arătându-le două scaune.

Se așezară. Harry văzu că Beate își scosese carnețelul înainte să pună vreo întrebare.

– Am venit aici ca să vă întrebăm despre...

– Robert Karlsen, spuse femeia privindu-l pe soțul ei, care dădu aprobator din cap.

– Așa este. Ce ne puteți zice despre el?

– Nu prea multe. De fapt, noi doar l-am întâlnit.

– Doar l-ați întâlnit?

Privirea femeii căzu întâmplător asupra Sofiei, care stătea cu nasul îngropat în părul ciufulit al bebelușului.

– Jon l-a rugat pe Robert să ne ajute atunci când ne-am mutat în vara asta, din micul apartament al blocului A în care stăteam. Jon e o persoană foarte cumsecade. El a avut grijă să primim un apartament mai mare când a văzut unde stăteam, înțelegeți? Femeia râse la copil. Dar Robert stătea și el prin preajmă, căutând în special compania Sofiei. Și... ei bine, ea are doar 15 ani.

Harry observă că fața tinerei își schimbase culoarea.

– Hm! Am vrea, de asemenea, să vorbim cu Sofia.

– Puteți vorbi, spuse mama.

– Singuri, zise Harry.

Ochii mamei îi întâlniră pe ai tatălui. Duelul privirilor dură doar două secunde, dar Harry reuşi să tragă concluziile. Probabil că, pe vremuri, tatăl era cel care lua deciziile, dar în noua realitate, în ţara aceea nouă în care femeia se adaptase mai repede, ea era cea care lua deciziile. Femeia îi făcu lui Harry un semn aprobator cu capul.

– Puteţi merge în bucătărie. N-o să vă deranjăm.

– Vă mulţumim, spuse Beate.

– Nu e nevoie de mulţumiri, zise grav femeia. Şi noi vrem să-l prindeţi pe cel care a făcut asta. Ştiţi ceva despre el?

– Credem că e vorba de un asasin plătit care locuieşte în Zagreb, spuse Harry. Am presupus asta pentru că a sunat din Oslo la un hotel din Zagreb.

– La care hotel?

Uimit, Harry se uită la tatăl fetei, care vorbise în norvegiană de această dată.

– Hotelul Internaţional, spuse el şi văzu că tatăl şi unchiul schimbară o privire. Ştiţi ceva în legătură cu asta?

Tatăl clătină din cap.

– Dacă ar fi aşa, v-aş rămâne recunoscător, zise Harry. Bărbatul acela este acum pe urmele lui Jon. Alaltăieri, a tras cu arma în apartamentul acestuia.

Harry văzu că expresia tatălui se schimbase, de parcă n-ar fi crezut aşa ceva. Dar nu spuse nimic.

Mama le arătă cum să ajungă în bucătărie, iar Sofia mergea în spatele ei, târându-şi picioarele. Aşa cum ar fi făcut de altfel majoritatea adolescenţilor, presupuse Harry. La fel cum avea să facă şi Oleg peste câţiva ani. După ce mama se retrase, Harry îşi scoase carneţelul din buzunar, iar Beate se aşeză pe un scaun în faţa Sofiei.

– Bună, Sofia. Numele meu este Beate. Robert era prietenul tău?

Sofia clătină din cap privind în pământ.

– Erai îndrăgostită de el?

Fata clătină iarăşi din cap.

– Ţi-a făcut vreun rău?

Pentru prima dată, Sofia își ridică ochii de sub perdeaua de păr negru și o privi în ochi pe Beate. Harry bănuia că sub machiajul strident se ascundea o fată foarte drăguță. Tot ce vedea el acum în fața ochilor era expresia tatălui, furios și înspăimântat. Și vânătaia de pe fruntea fetei, pe care machiajul nu reușise s-o acopere.

– Nu, zise ea.

– Ți-a cerut cumva tatăl tău să nu ne spui nimic, Sofia? Mie așa mi se pare.

– Ce ți se pare?

– Că ți-a făcut rău cineva.

– Minți.

– De unde ai semnul de pe frunte?

– M-am lovit de o ușă.

– Acum tu ești cea care minte.

Sofia pufni zgomotos.

– Vrei doar să pari inteligentă, dar de fapt nu știi nimic. Ești doar o polițistă bătrână, care ar prefera să fie acasă, cu copiii. Mi-am dat seama de acest lucru.

Furia nu-i dispăruse complet, însă vocea începuse să-i tremure. Harry bănuia că mai avea una, cel mult două propoziții până să izbucnească în plâns. Beate oftă.

– Trebuie să ai încredere în noi, Sofia. Și trebuie să ne ajuți. Noi încercăm să prindem un criminal.

– Dar nu e vina mea, nu-i așa?

Vocea i se stinse, iar Harry înțelese că aceasta era ultima propoziție, apoi ochii i se umplură de lacrimi și izbucni în plâns. Sofia își lăsă capul în jos și perdeaua de păr îi acoperi din nou fața.

Beate îi puse o mână pe umăr, dar fata o respinse.

– Plecați! țipă ea.

– Știai că Robert a fost la Zagreb, în toamna asta? întrebă Harry.

Capul ei se ridică brusc, iar fata îl privi pe Harry cu o expresie plină de neîncredere, camuflată de machiajul care-i curgea pe față.

– Deci nu ți-a spus? continuă Harry. Atunci, probabil că nu ți-a spus nimic nici despre fata de care era îndrăgostit, Thea Nilsen?

– Nu, șopti ea printre lacrimi. Și ce dacă era îndrăgostit?

Harry încerca să-și dea seama cum primise acea informație, dar era dificil să interpreteze expresia pe chipul fetei, cu toate cosmeticele acelea de culoare neagră care se prelingeau odată cu lacrimile.

– Ai fost la Fretex ca să întrebi de Robert. De ce l-ai căutat? Ce voiai?

– O țigară, răspunse nervoasă Sofia. Plecați odată!

Harry și Beate se uitară unul la altul, apoi se ridicară.

– Mai gândește-te puțin, îi mai zise Beate. Dacă vrei, poți să mă suni la numărul ăsta.

Beate își lăsă pe masă cartea de vizită. Mama Sofiei îi aștepta în hol.

– Ne pare rău, spuse Beate. Mă tem că s-a cam supărat. Poate că ar fi mai bine să stați de vorbă cu ea.

Ieșiră din clădirea de pe strada Jacob Aalls întâmpinați de aerul dimineții de decembrie și se îndreptară spre Suhms, acolo unde Beate găsise un loc gol de parcare.

– *Oprostite!*[1]

Se întoarseră. Vocea venea din umbra unei intrări boltite, unde străluceau două țigări aprinse. Apoi, mucurile aprinse căzură la pământ și doi bărbați ieșiră de sub arcadă, înaintând spre ei. Erau tatăl Sofiei și unchiul Josip. Aceștia se opriră în fața lor.

– Ați spus hotelul Internațional, nu-i așa? întrebă tatăl.

Harry încuviință.

Tatăl o privi cu coada ochiului pe Beate.

– Mă duc să aduc mașina, zise repede Beate.

Harry nu înceta să fie surprins de Beate, o fată care își petrecuse cea mai mare parte a vieții în compania înregistrărilor video și a dovezilor criminalistice, dar cu o inteligență socială care o depășea cu mult pe a lui.

---

[1] Scuzați-mă! (în lb. croată, în original) (n.tr.)

– În primul an, am lucrat pentru... știți dumneavoastră... o companie de transport. Dar apoi, *kaput.* În Vukovar, inginer electronist, înțelegeți? Înainte de război. Aici, am rămas fără slujbă.

Harry încuviință din cap. Și așteptă.

Unchiul Josip spuse ceva.

– Da, da, murmură tatăl, apoi se întoarse spre Harry. Când armata iugoslavă a ocupat Vukovarul, în 1991, da? Era băiat care a dat în aer douăsprezece tancuri... mine de teren, da? Noi îi spuneam *mali spasitelj.*

– *Mali spasitelj,* repetă unchiul cu venerație.

– Micul mântuitor, zise tatăl. Acesta era... numele pe care l-am auzit la walkie-talkie.

– Numele de cod?

– Da. După capitularea Vukovarului, sârbii au încercat să-l găsească, dar nu au reușit. Unii spuneau că era mort, iar alții nu credeau acest lucru. Ei spuneau că el nici nu... existase de fapt. Da?

– Ce legătură au toate astea cu hotelul Internațional?

– După război, oamenii din Vukovar nu mai aveau case. Toate erau dărâmate. Așa că unii au venit aici, dar majoritatea au rămas la Zagreb. Președintele Tudjman...

– Tudjman, repetă unchiul dându-și ochii peste cap.

– ... și oamenii lui le-au dat camere în hotelul acela mare și vechi, unde puteau să-i țină sub observație. Supraveghere, da? Ei mâncau supă și nu aveau serviciu. Lui Tudjman nu-i plăceau persoanele din Slavonia. Prea mult sânge sârbesc. Apoi, sârbii rămași la Vukovar au murit. Și erau multe zvonuri. Cum că *mali spasitelj* se întorsese.

– *Mali spasitelj,* rosti râzând unchiul Josip.

– Ei au spus că era ajutorul pe care-l așteptau croații la hotelul Internațional.

– Cum?

Tatăl ridică din umeri.

– Nu știu. Zvonuri.

– Hm! Mai știe cineva despre acest... ajutor de la hotelul Internațional?

– Altcineva?

– Cineva din Armata Salvării, de exemplu?

– Da. David Eckhoff știe totul. Și ceilalți știu. În vară, a spus niște cuvinte... după masa de la petrecerea din Østgård.

– Un discurs?

– Da. A spus despre *mali spasitelj* și a mai spus că unii oameni sunt mereu în război. Războiul nu se termină niciodată pentru ei.

– Chiar a spus comandantul aceste lucruri? întrebă Beate în timp ce intrau cu mașina în tunelul iluminat Ibsen.

Reduse viteza și opri în spatele ultimei mașini din coloana formată în trafic.

– Așa susține Miholjec, preciză Harry. Și bănuiesc că era toată lumea de față. Și Robert.

– Crezi că în urma acestui discurs lui Robert i-a venit ideea de a folosi un criminal plătit? întrebă Beate în timp ce bătea nerăbdătoare cu degetele în volan.

– Ei bine, măcar putem stabili cu fermitate că Robert a fost la Zagreb. Și, din moment ce știa că Jon se vedea cu Thea, avea un motiv în plus. Harry își frecă bărbia. Ascultă, poți să aranjezi ca Sofia să fie dusă la doctor pentru un control amănunțit? Dacă nu mă înșel, cred că e mai mult decât o simplă vânătaie. Încerc să prind avionul de mâine-dimineață spre Zagreb.

Beate îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dacă vei călători în străinătate, va trebui să colaborezi cu poliția acelui stat. Sau să susții că te afli într-o mică vacanță. Avem instrucțiuni clare în această privință...

– Prefer ultima variantă. O minivacanță de Crăciun.

Beate oftă disperată.

– Sper că-i vei da și lui Halvorsen o minivacanță de Crăciun. Plănuiam să mergem în vizită la părinții lui, în Steinkjer. Unde vrei să-ți petreci Crăciunul anul ăsta?

În acel moment, mobilul lui Harry începu să sune, iar el îi răspunse lui Beate în vreme ce-l căuta prin buzunarul paltonului:

– Anul trecut, mi-am petrecut Crăciunul cu tata și Sis. Cu un an în urmă, cu Rakel și Oleg. Dar anul acesta n-am prea avut timp să mă gândesc ce voi face.

Se gândea la Rakel și constată că deschisese din greșeală telefonul în buzunar. Îi auzi râsul când puse telefonul la ureche.

– Ai putea să vii și tu aici, spuse ea. Armata Salvării organizează o petrecere de Ajun și avem întotdeauna nevoie de voluntari în astfel de ocazii. La Far.

Harry avu nevoie de două secunde ca să-și dea seama că nu era Rakel.

– Voiam să-ți zic că îmi pare rău pentru întâlnirea de ieri, spuse Martine. N-am vrut să fug așa. Am fost prinsă cumva pe picior greșit. Ai obținut răspunsurile pe care le așteptai?

– Aaa, tu erai? spuse Harry pe un ton pe care el îl consideră neutru, dar observă imediat reacția amuzată a lui Beate. Și inteligența ei socială superioară. Pot să te sun mai târziu?

– Desigur.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Tonul vocii ei părea serios, dar Harry își dădu seama că abia se abținea să nu pufnească în râs. Încă un mic amănunt.

– Da?

– Ce faci luni seară? În 22 decembrie?

– Nu știu, spuse Harry.

– Avem un bilet în plus pentru concertul de Crăciun de la Filarmonică.

– Înțeleg.

– Nu pari să leșini de entuziasm.

– Îmi pare rău. A fost o zi încărcată și nu sunt obișnuit cu ocazii de acest gen, pentru care trebuie să te aranjezi în mod deosebit.

– Și la care artiștii sunt prea burghezi și prea plictisitori.

– N-am spus asta.

– *Eu* am spus-o. Și, când am pomenit de biletul în plus, am vrut de fapt să spun că *eu* am unul.

– Înțeleg.

– Ai ocazia să mă vezi în rochie. Și arăt bine în rochie. Tot ce-mi lipsește este un tip înalt, mai în vârstă. Mai gândește-te.

Harry începu să râdă.

– Îți promit că o să mă gândesc, mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

Beate nu zise nimic după ce Harry închise telefonul și nici nu comentă ceva despre zâmbetul care refuza să dispară de pe fața lui. Menționă doar că plugurile de zăpadă aveau să fie foarte solicitate, conform previziunilor meteorologice. Din când în când, Harry se întreba dacă Halvorsen își dădea seama ce noroc dăduse peste el atunci când Beate acceptase să fie iubita lui.

Jon Karlsen încă nu-și făcuse apariția. Țeapăn, se ridică de pe trotuarul de lângă parcul Sofienberg. I se părea că frigul venea de undeva de sub pământ și se răspândea peste tot în jurul lui. Sângele începu să-i circule din nou în picioare în timp ce mergea. Primi bucuros durerea care urmă. Nu știa câte ore stătuse așa, cu picioarele încrucișate și cu paharul de carton în fața lui, urmărindu-i atent pe toți cei care intrau și ieșeau din clădirea din Gøteborggata, dar începea să se întunece. Își băgă mâna în buzunar.

Banii pe care-i făcuse în ziua aceea i-ar fi ajuns pentru o cafea, ceva de mâncare și, spera el, un pachet de țigări. Iuți pasul, îndreptându-se spre intersecție, la cafeneaua de unde luase paharul de carton. Acolo, văzuse un telefon montat pe perete, dar respinse repede această idee. În fața cafenelei, se opri, își trase gluga de pe cap și își zări imaginea în vitrină. Nu era de mirare că oamenii îl luau drept cerșetor. Barba lui crescuse, iar pe față avea urme de funingine, de la focul din container.

În vitrină, văzu lumina semaforului schimbându-se în roșu și o mașină se opri chiar în dreptul lui. Aruncă o privire spre mașină chiar în timp ce deschidea ușa cafenelei. Și înghețã. Era dragonul. Tancul sârbesc. Jon Karlsen. Pe locul din dreapta șoferului. La doi metri de el. Intră în cafenea, se duse repede la fereastră și urmări mașina. Figura

celui de la volan i se părea cunoscută, dar nu-și amintea unde o mai văzuse. La azilul Armatei Salvării. Da, era unul dintre polițiștii care îl însoțeau pe Harry Hole. Pe bancheta din spate a mașinii era o femeie.

Luminile semaforului se schimbară. Ieși, urmărind fumul alb care se ițea pe țeava de eșapament în vreme ce mașina accelera pe drumul spre parc. Apoi, începu să alerge. În fața lui, mașina întoarse, ca să intre pe Gøteborggata. Bâjbâi prin buzunare. Dădu peste bucata de sticlă din fereastra barăcii. Avea degetele amorțite. Picioarele nu-l mai ascultau, le simțea ca pe niște proteze. Se temea că, la primul pas greșit, aveau să i se frângă ca niște țurțuri.

Parcul cu copacii, plantele și monumentele i se perindau prin fața ochilor ca niște imagini dintr-un film. Mâna sa găsi pistolul. Probabil că se tăiase în sticlă, pentru că mânerul pistolului era lipicios.

Halvorsen parcă în fața clădirii de pe Gøteborggata 4. El și Jon coborâră din mașină, ca să-și întindă picioarele, în timp ce Thea intra în clădire ca să-și ia insulina. Halvorsen cercetă cu privirea strada pustie. Și Jon părea destul de agitat, așa cum se mișca pe lângă mașină în frigul de afară. Halvorsen vedea prin geamul portierei consola dintre scaune, pe care stătea revolverul său de serviciu, băgat în toc – și-l scosese în vreme ce conducea, pentru că-i intra în coaste. În caz de ceva, ar fi trebuit să ajungă la el în mai puțin de două secunde.

Își deschise mobilul și văzu că primise un mesaj în timpul zilei. Apăsă tasta și o voce familiară îi repetă că avea un mesaj, apoi urmă semnalul sonor și auzi o voce necunoscută care începu să vorbească. Halvorsen asculta din ce în ce mai uimit. Înțelese că Jon auzea și el vocea de la telefon, pentru că se apropiase de el. Uimirea lui Halvorsen se transformă în îndoială.

Închise telefonul, iar Jon îl privi întrebător, însă Halvorsen nu spuse nimic, ci tastă repede un număr.

– Ce-a fost asta? întrebă Jon.

– A fost o confesiune, rosti scurt Halvorsen.

– Și ce faci acum?

– Îi raportez lui Harry.

Halvorsen ridică ochii și văzu că Jon se schimbase la față: ochii lui se făcuseră mari și întunecați și păreau să privească prin el, dincolo de el.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Harry trecu de controlul vamal din modesta clădire a aeroportului Pleso și introduse cardul său Visa într-un bancomat care îi eliberă imediat, în kune, echivalentul a 1 000 de coroane. Puse jumătate din sumă într-un plic cafeniu, apoi ieși și se urcă într-un Mercedes cu un semn albastru de taxi deasupra.

– La hotelul Internațional.

Șoferul băgă în viteză și mașina porni imediat. Ploaia se scurgea prin perdeaua joasă de nori deasupra câmpiilor brune ce mărgineau autostrada. Pe câmpii se zăreau petice de zăpadă murdară. Autostrada o lua apoi spre nord-vest, o zonă deluroasă.

După un sfert de oră, văzu în zare orașul Zagreb: blocuri de beton și turle de biserici profilate la orizont. Trecură peste un râu liniștit, cu ape întunecate. Harry presupuse că era vorba de râul Sava. Intrarea în oraș era de fapt un bulevard de proporții enorme în comparație cu traficul redus din zonă. Trecură de gară, apoi de un parc vast și pustiu, cu un mare pavilion din sticlă. Copacii golași își întindeau degetele negre pe fundalul alb al iernii.

– Hotelul Internațional, îi spuse șoferul în vreme ce oprea taxiul în fața unui colos impresionant de cărămidă de culoare cenușie, de tipul construcțiilor ridicate în țările comuniste pentru deplasările liderilor.

Harry plăti. Unul dintre portarii de la hotel, îmbrăcat ca un amiral, îi deschisese deja portiera și stătea pregătit cu o umbrelă și un zâmbet larg pe față.

– Bine ați venit, domnule. Pe aici, domnule.

Harry păși pe trotuar în același moment în care doi oaspeți ai hotelului trecură de ușile batante de la ieșire și se urcară într-un

Mercedes care tocmai pornise. Un candelabru de cristal strălucea în spatele ușilor. Harry nu se mișcă din loc.

– Refugiați?

– Poftim, domnule?

– Refugiați? repetă Harry. Vukovar.

Harry simțea pe frunte picăturile de ploaie în timp ce umbrela și zâmbetul larg se îndepărtară, degetul înmănușat al amiralului arătându-i o ușă undeva la subsolul hotelului.

Primul lucru care îl surprinse pe Harry atunci când intră pe un coridor mare și gol, cu tavanul boltit, fu mirosul de spital, iar cei 40 sau 50 de oameni care ședeau sau așteptau în jurul a două mese lungi din mijlocul unei încăperi îi aminteau de niște pacienți. La fel și cei care se așezaseră la coada pentru supă de lângă pupitrul de la recepție.

Poate că era ceva legat de hainele acestora – niște treninguri largi, pulovere jerpelite și pantofi rupți, care sugera oarecum indiferența lor pentru aspectul exterior – sau poate că era ceva legat de felul în care își țineau capetele aplecate peste bolurile de supă, sau privirile deprimate și obosite ale acestora, așa cum el nu mai văzuse niciodată.

Harry cercetă cu privirea toată încăperea și se opri la bar. Părea mai mult un stand cu hotdogi, dar pentru moment nu era nimeni acolo care să-i servească pe clienți. Văzu doar un barman care făcea trei lucruri odată: spăla un pahar, comenta cu niște bărbați de la cea mai apropiată masă meciul de fotbal de la televizorul suspendat de tavan și urmărea fiecare mișcare a lui Harry.

Harry avu senzația că nimerise unde trebuia, așa că se apropie de tejghea. Barmanul își trecu mâna prin părul unsuros, dat pe spate.

– Da?

Harry încercă să ignore sticlele de pe raftul din spatele standului cu hotdogi. Dar îl zărise deja pe vechiul său prieten și dușman Jim Beam[1]. Barmanul urmări privirea lui Harry și, ridicând din sprâncene, îi făcu

---

[1] Marcă de whisky (n.tr.)

semn către sticlele pătrățoase cu conținut maroniu. Harry clătină din cap și trase adânc aer în piept. Nu avea de ce să complice totul acum.

– *Mali spasitelj*. Rostise încet aceste cuvinte, dar destul de tare ca să fie auzit de barman pe fondul zgomotului de la televizor. Îl caut pe micul mântuitor.

Barmanul îl studie pe Harry înainte să răspundă în engleză, cu un puternic accent german:

– Nu cunosc nici un mântuitor.

– Un prieten de la Vukovar mi-a spus că *mali spasitelj* poate să mă ajute.

Zicând astea, Harry scoase din buzunarul hainei plicul cafeniu și îl puse pe tejghea. Barmanul se uită spre plic fără să-l atingă.

– Ești polițist, rosti el.

Harry clătină din cap.

– Minți, spuse barmanul. Mi-am dat seama de cum ai intrat aici.

– Ceea ce vezi e doar un om care a făcut parte din poliție timp de 12 ani, dar care nu mai este polițist. M-am retras cu doi ani în urmă.

Harry întâlni privirea pătrunzătoare a barmanului și se întrebă pentru ce făcuse acesta pușcărie. Mărimea mușchilor săi și tatuajele sugerau că ispășise o pedeapsă de lungă durată.

– Aici nu locuiește nimeni care să se autointituleze „mântuitor“, iar eu îi cunosc pe toți.

Barmanul se pregătea să-i întoarcă spatele când Harry se aplecă peste tejghea și-l apucă de braț. Barmanul se uită în jos, la mâna lui Harry, iar acesta simți bicepsul bărbatului încordându-se. Harry îi dădu drumul.

– Fiul meu a fost împușcat de un dealer care vindea droguri în fața școlii, pentru că l-a amenințat că-l va turna directorului.

Barmanul nu răspunse.

– Avea 11 ani când a murit, zise Harry.

– Nu înțeleg de ce-mi spui mie toate astea, domnule.

– Îți spun toate astea ca să nu te miri dacă mă voi așeza aici și voi aștepta până când cineva va veni să mă ajute.

Barmanul încuviință încet din cap. Următoarea întrebare veni fulgerător:

– Cum se numea băiatul dumitale?

– Oleg, spuse Harry.

Stăteau acum față-n față. Barmanul închise un ochi. Harry simți vibrațiile telefonului din buzunar, dar îl lăsă să vibreze în continuare. Barmanul puse mâna pe plic și îl împinse pe tejghea, în fața lui Harry.

– Nu e nevoie de asta. Cum te numești și unde stai?

– Tocmai am ajuns de la aeroport.

– Scrie-ți numele pe șervețelul ăsta și mergi la hotelul Balcan de lângă gară. După ce treci podul, o iei drept înainte. Așteaptă în camera dumitale. Cineva o să te contacteze.

Harry dădu să mai spună ceva, dar barmanul se întoarse spre televizor și își reluă comentariile. Când ieși, Harry văzu că avea un apel pierdut. Halvorsen îl sunase.

– *Do vraga!*[1] mormăi el.

În Gøteborggata, zăpada părea un șerbet roșu. Era derutat. Totul se întâmplase atât de repede. Trăsese ultimul glonț în direcția lui Jon Karlsen, dar acesta o luase la fugă și glonțul se înfipsese în zidăria clădirii, cu un zgomot surd. Jon Karlsen intrase în clădire și nu mai era de găsit. Se ghemui și auzi un pârâit. Ciobul de sticlă pătat de sânge din buzunarul jachetei sale probabil că sfâșiase materialul căptușelii. Polițistul zăcea cu fața în jos în zăpada care sorbea sângele ce-i curgea din tăieturile de la gât.

„Pistolul“, se gândi el și îl apucă de umăr pe bărbat ca să-l întoarcă pe spate. Avea nevoie de o armă cu care să tragă. O rafală de vânt descoperi chipul neobișnuit de palid. Agitat, începu să caute prin buzunarele paltonului polițistului. Sângele curgea abundent și gros, înroșind zăpada. Abia avu timp să simtă gustul acid al bilei înainte ca gura să i se umple de salivă. Se întoarse, iar conținutul galben

[1] Drace! (în lb. norvegiană, în original) (n.tr.)

al stomacului său se revărsă pe gheața albăstruie. Se șterse la gură. Trebuia să-l caute în buzunarele de la pantaloni. Găsi un portofel. Centura pantalonilor.

„Pentru numele lui Dumnezeu, polițistule, trebuie să ai o armă dacă vrei să protejezi pe cineva!"

O mașină apăru balansându-se de după colțul străzii și se apropie de ei. Luă portofelul, se ridică, traversă strada și se îndepărtă mergând normal. Știa că nu trebuie să alerge, dar o luă la fugă.

Alunecă pe trotuar în dreptul magazinului din colțul străzii și ateriză pe șold, dar se ridică într-o secundă, fără să simtă vreo durere. Se îndreptă spre parc, la fel ca ultima dată. Acesta era un coșmar cu o nesfârșită succesiune de evenimente absurde. Oare înnebunise de-a binelea sau toate acele lucruri se întâmplau în realitate? Aerul înghețat și secrețiile bilei îi înțepau gâtul. Ajunse în Markveien, când auzi prima sirenă a poliției. Și atunci înțelese. Era speriat.

22

VINERI, 19 DECEMBRIE. MINIATURILE

Secția de poliție era luminată ca un pom de Crăciun în după-amiaza aceea mohorâtă. Înăuntru, în camera 2 pentru interogatorii, Jon Karlsen stătea pe un scaun, cu capul în mâini. De partea cealaltă a măsuței rotunde din mica încăpere ședea ofițerul de poliție Toril Li. Între cei doi erau două microfoane și o copie a declarației martorului-cheie. Pe fereastra dintre camere, Jon o vedea pe Thea, care-și aștepta rândul.

– Deci te-a atacat, nu-i așa? îl întrebă polițista în vreme ce citea declarația.

– Bărbatul cu geacă albastră a venit în fugă spre noi, cu un pistol în mână.

– Și apoi?

– S-a întâmplat atât de repede. Eram atât de speriat, încât îmi pot aminti doar frânturi și imagini. Cred că încă sunt în stare de șoc.

– Înțeleg, spuse Toril Li cu o expresie ce sugera mai degrabă contrariul.

Ea se uită spre ledul roșu al aparatului, care îi indica faptul că acesta înregistra în continuare mărturia.

– Dar Halvorsen a fugit spre mașină?

– Da, pistolul lui era acolo. Îmi amintesc că l-a pus pe consola dintre scaune, înainte să ieşim din Østgård.

– Şi tu ce ai făcut?

– Eram derutat. Nu ştiam ce să fac. La început, am vrut să mă ascund în maşină, dar m-am răzgândit şi am fugit spre uşa clădirii în dreptul căreia mă aflam.

– Şi bărbatul a tras în tine?

– Am auzit o detunătură.

– Continuă.

– Am reuşit să intru pe uşă şi, când m-am uitat afară, am văzut că-l atacase pe Halvorsen.

– Care nu apucase să intre în maşină?

– Nu. Ceva mai devreme, zisese că portiera era înţepenită din cauza frigului.

– Iar bărbatul l-a atacat pe Halvorsen cu un cuţit, nu cu un pistol?

– Aşa mi s-a părut de unde priveam. I-a sărit lui Halvorsen în spate şi l-a înjunghiat de câteva ori.

– De câte ori?

– De patru sau cinci ori. Nu ştiu... eu...

– Şi apoi?

– Apoi, am fugit pe scări, până la subsol, şi v-am sunat pe numărul de urgenţă.

– Dar bărbatul nu a venit după tine?

– Nu ştiu. Uşa era închisă, nu-i aşa?

– Dar ar fi putut sparge geamul. Vreau să spun că era posibil, înjunghiase totuşi un poliţist.

– Da, aveţi dreptate. Nu ştiu.

Toril Li se mai uită o dată pe declaraţie.

– Lângă Halvorsen au fost găsite urme de vomă. Bănuim că-i aparţin bărbatului. Ai putea confirma acest lucru?

Jon clătină din cap.

– Eu am stat pe scările de la subsol până aţi apărut voi. Poate că ar fi trebuit să ajut cumva... dar eu...

– Da?

– Eram speriat.

– Probabil că ai făcut ce trebuia.

Din nou, expresia femeii spunea altceva.

– Ce zic doctorii?... El va?...

– Este în comă. Doctorii încă nu se pot pronunța. Să continuăm.

– E ca un coșmar ce se repetă iarăși și iarăși, șopti Jon. Nu se mai sfârșește odată.

– Te rog, nu vreau să îți spun de fiecare dată acest lucru, dar trebuie să vorbești în microfon, insistă Toril Li.

Harry stătea la fereastra camerei de hotel privind clădirile din oraș. Antenele TV, chircite și deformate, se conturau pe cerul maroniu ca niște gesturi sau simboluri ciudate. Sonorul filmului suedez de la televizor era amortizat de covoarele și draperiile groase și întunecate din cameră. Max von Sydow juca rolul lui Knut Hamsun. Ușa minibarului rămăsese deschisă. Pe măsuța de cafea era broșura hotelului. Prima pagină era ocupată de fotografia statuii lui Josip Jelačić din piața Jelačić, iar deasupra lui Jelačić stăteau patru sticluțe în miniatură. Johnnie Walker, Smirnoff, Jägermeister și Gordon's. Și, de asemenea, două sticle de bere Ožujsko. Nici măcar una dintre sticle nu fusese deschisă. Încă. Skarre îl sunase cu o oră în urmă ca să-i spună ce se întâmplase în Gøteborggata.

Voia să fie treaz pentru următorul telefon. Beate răspunse la al patrulea semnal sonor.

– Trăiește, spuse ea înainte ca Harry să întrebe ceva. L-au conectat la aparate pentru respirație artificială și este în comă.

– Ce zic doctorii?

– Nu se pot pronunța, Harry. Putea muri pe loc. Se pare că Stankic a încercat să-i secționeze carotida, dar el a reușit să se apere cu mâna. Are o rană adâncă pe dosul mâinii și a pierdut mult sânge pentru că mai multe artere de pe ambele părți ale gâtului au fost secționate.

Apoi, Stankic l-a înjunghiat în piept, deasupra inimii. Doctorii spun că lama cuțitului s-ar putea chiar să-i fi atins inima.

Beate părea că vorbește despre un caz oarecare. Doar tremurul aproape imperceptibil al vocii sugera că era ceva mai mult pentru ea. Harry știa foarte bine că era singurul mod în care ea putea vorbi acum despre acest lucru – ca despre un caz de serviciu. În tăcerea care urmă se auzea doar Max von Sydow care urla indignat. Harry căută în minte cele mai potrivite cuvinte de consolare.

– Am vorbit cu Toril Li, spuse în schimb. Mi-a raportat ceva în legătură cu declarația lui Karlsen. Mai ai ceva de adăugat?

– Am găsit glonțul în zidăria clădirii, în partea dreaptă a ușii de la intrare. Băieții de la balistică îl verifică acum, dar sunt sigură ce e vorba despre același tip de glonț ca și cele pe care le-am găsit în Egertorget, la apartamentul lui Jon, și în fața azilului. E vorba de Stankic.

– De ce ești atât de sigură?

– Doi tineri care treceau pe-acolo cu mașina au oprit când l-au văzut pe Halvorsen căzut pe trotuar. Ei susțin că au zărit un bărbat care părea un cerșetor traversând strada în fața lor. Fata a mai spus că l-a zărit alunecând pe trotuar ceva mai departe pe drum. Am verificat locul acela. Colegul meu Bjorn Holm a găsit o monedă străină îngropată atât de adânc în zăpadă, încât am crezut la început că era acolo de câteva zile. Nici nu știa de unde putea proveni, dar se putea distinge totuși pe ea „Republika Hrvatska“ și „5 kune“. Așa că a verificat.

– Mulțumesc, știu deja răspunsul, zise Harry. Deci e vorba de Stankic.

– Am luat și probe de vomă de pe gheață, ca să fim siguri. Criminaliștii verifică acum ADN-ul, ca să-l compare cu cel din firele de păr de pe perna din camera de la azil. Vom primi rezultatele mâine, sper.

– Atunci, știm sigur că avem probe ADN.

– Ei bine, e destul de amuzant, dar o cantitate de vomă nu e locul ideal în care să descoperi ADN. Celulele de la suprafața membranelor mucoase se distrug în cazul unui asemenea volum de conținut gastric. Și sub cerul liber...

– ... sunt expuse contaminării din cauza multiplelor surse de ADN. Știu toate astea, dar măcar avem de unde să pornim. Ce faci acum?

Beate oftă.

– Am primit un mesaj destul de ciudat de la Institutul veterinar și trebuie să le dau un telefon ca să înțeleg ce-au vrut să spună de fapt.

– Institutul veterinar?

– Da, pentru că am găsit niște bucăți de carne pe jumătate digerate în voma bărbatului, așa că le-am trimis la analize, pentru teste ADN. Ideea a fost că ei vor putea verifica în arhiva Liceului agricol din Ås, în care apar toate tipurile de carne și pe care liceul o folosește pentru a stabili proveniența și producătorul acesteia. Dacă acea mâncare are ceva specific, e posibil să identificăm locul din care provine, mai precis, de la ce cantină din Oslo. E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, dar, dacă Stankic a găsit în ultimele 24 de ore vreun loc sigur în care să se ascundă, probabil că se deplasează cât mai puțin. Și, dacă a mâncat undeva prin apropiere, e foarte probabil să se ducă din nou în același loc.

– Ei bine, de ce nu? Și cum suna mesajul?

– „În acest caz trebuie să fie vorba de un restaurant chinezesc." Parcă e un mesaj cifrat.

– Hm! Sună-mă și pe mine când afli mai multe. Și...

– Da?

Harry se opri, pentru că i se părea că vorbele pe care dorea să le spună aveau să sune ridicol: Halvorsen era un tip rezistent, iar în zilele de astăzi se puteau face lucruri extraordinare și totul avea să fie bine.

– Nimic.

După ce Beate închise telefonul, Harry își îndreptă atenția către măsuța cu sticlele în miniatură. Ala, bala... portocala era sticluța de Johnnie Walker. Harry luă sticluța cu o mână și deșurubă sau mai bine spus răsuci dopul cu cealaltă. Se simțea precum Gulliver. Captiv într-un ținut străin, cu sticluțe, în loc de pigmei. Inspiră adânc. Simți mirosul dulce și atât de familiar care ieșea pe gura minusculă a sticluței.

Era doar o înghițitură, dar corpul lui era în stare de maximă alertă, deja alarmat de perspectiva unui atac toxic.

Harry se temea de inevitabilul val de greață, însă știa că asta nu-l va opri. La televizor, Knut Hamsun zicea că era obosit și că nu mai putea să scrie.

Harry trase aer în piept de parcă s-ar fi pregătit pentru o lungă scufundare în adâncuri. Se auzi soneria telefonului. Harry ezită. Telefonul se opri după un singur apel sonor.

Tocmai ridica sticluța când sună din nou. Și tăcu din nou. Înțelese că îl sunau de la recepție. Puse sticluța pe noptieră și așteptă. La al treilea apel, ridică receptorul.

– Domnul Hansen?

– Da.

– Vă așteaptă cineva în holul de la recepție.

Harry rămase cu privirea ațintită asupra domnului cu sacou roșu de pe eticheta sticluței.

– Spune-i că vin imediat.

– Da, domnule.

Harry apucă sticluța cu trei degete, apoi dădu capul pe spate și îi goli conținutul pe gât. După patru secunde, stătea aplecat deasupra vasului de toaletă și vomita prânzul pe care-l luase în avion.

Recepționera îi arătă spre niște piese de mobilier de lângă pianul din hol, unde aștepta o femeie micuță, cu părul sur. Aceasta avea un șal pe umeri și stătea pe un scaun, cu spatele drept. Îl studie calmă pe Harry cu ochii ei căprui, în timp ce acesta se îndrepta spre ea. El se opri în fața mesei, pe care văzu un mic aparat de radio, cu baterii. La radio se auzeau niște voci pline de entuziasm, comentând un eveniment sportiv, probabil un meci de fotbal. Sunetul fuziona cu un potpuriu de melodii din filme clasice, pe care pianistul din spatele femeii le combina pe măsură ce degetele sale alunecau tot mai repede pe clapele pianului.

– *Doctor Jivago,* spuse ea în engleză, făcând un semn din cap în direcția pianistului. Frumos, nu-i așa, domnule Hansen?

Pronunția și intonația ei erau perfecte. Zâmbi cu subînțeles, ca și cum ar fi zis ceva amuzant, și îi făcu un semn discret, dar ferm cu mâna, din care el înțelese că ar fi trebuit să se așeze.

– Vă place muzica? întrebă Harry.

– Oare nu le place tuturor? Am fost profesoară de muzică.

Se aplecă în față, ca să dea mai tare volumul radioului.

– Vă temeți să nu fim monitorizați?

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ce vrei, Hansen?

Harry spuse din nou povestea inventată, cu fiul său și cu bărbatul din fața școlii, în vreme ce secrețiile bilei îi ardeau gâtul și haita de câini din stomac îl sfâșia și urla pentru că voia mai mult.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– Cineva din Vukovar mi-a vândut pontul.

– De unde vii?

Harry înghiți în sec. Își simțea limba uscată și umflată.

– Din Copenhaga.

Femeia îl cercetă cu privirea. Harry așteptă. Simți o picătură de sudoare prelingându-se între omoplați și încă una, care abia i se forma pe buza superioară. La naiba cu toate astea. Avea nevoie de medicament. Acum.

– Nu te cred, rosti ea în cele din urmă.

– OK, zise Harry ridicându-se de pe scaun. Trebuie să plec.

– Așteaptă! Vocea micuței femei era fermă. Îi făcu din nou semn să se așeze. Asta nu înseamnă că nu pot avea ochi și în cap, adăugă ea.

Harry se așeză din nou.

– Pot vedea ură, spuse ea. Și suferință. Și simt și mirosul de băutură. Cred partea aceea cu fiul mort. Afișă un zâmbet scurt. Ce vrei să faci?

Harry încercă să se adune.

– Cât costă? Și cât de repede se poate rezolva?

– Asta depinde, dar nu vei găsi nici un profesionist mai rezonabil decât noi. Tariful pornește de la 5 000 de euro plus cheltuielile.

– Bine. Săptămâna viitoare?

– Asta... rămâne să mai discutăm. O să te anunțăm.

Femeia ezitase doar o fracțiune de secundă, dar pentru el era destul. Destul ca să înțeleagă. Iar acum vedea că și femeia înțelesese ceea ce știa el. Vocile de la radio strigau entuziasmate, iar mulțimea din fundal aclama. Cineva înscrisese un gol.

– Nu sunteți sigură că omul vostru se va întoarce la timp? întrebă Harry.

Ea îl privi lung, cu asprime.

– Și totuși, ești polițist, nu-i așa?

Harry încuviință din cap.

– Sunt inspector de poliție în Oslo.

Femeia făcu ochii mari.

– Dar nu reprezint nici un pericol pentru dumneata, spuse Harry. Croația nu e sub jurisdicția mea și nimeni nu știe că eu sunt aici. Nici poliția croată și nici măcar șefii mei.

– Deci ce vrei de fapt?

– Să facem un târg.

– În legătură cu ce?

Femeia se aplecă din nou peste masă, de această dată ca să reducă volumul aparatului.

– Omul dumitale în schimbul celui pe care-l protejăm.

– Ce vrei să zici mai exact?

– Un schimb. Omul dumitale în schimbul lui Jon Karlsen. Dacă renunță să-l vâneze pe Jon Karlsen, o să-l lăsăm să plece.

Femeia ridică o sprânceană.

– Toți polițiștii voștri nu sunt în stare să protejeze un om împotriva unui singur executant, domnule Hansen? Și vă este frică de el?

– Ne este frică de o baie de sânge. Omul vostru a ucis deja două persoane și l-a înjunghiat pe unul dintre colegii mei.

– A... Femeia se opri. Asta nu poate fi adevărat.

– Vor mai fi multe cadavre dacă nu-l chemați înapoi. Și unul dintre cadavre va fi al lui.

Femeia închise ochii. Rămase așa un timp, apoi inspiră adânc.

– Dacă într-adevăr ți-a ucis unul dintre colegi, vei merge până în pânzele albe ca să-l răzbuni. Cum aș putea să mă asigur că îți vei respecta partea din înțelegere?

– Numele meu este Harry Hole. Își puse pașaportul pe masă. Dacă se află că am fost aici fără permisiunea autorităților croate, va avea loc un adevărat conflict diplomatic și o să rămân fără slujbă.

Femeia scoase o pereche de ochelari.

– Deci, să înțeleg că te pui la dispoziția noastră ca ostatic? Crezi că asta sună credibil, domnule... Femeia își puse ochelarii pe nas și citi numele din pașaport: Harry Hole.

– Asta e ceea ce pun în joc în această înțelegere.

Femeia încuviință din cap.

– Înțeleg. Și știi ce? Își scoase ochelarii. Chiar dacă aș fi dispusă să accept un acord, ce folos dacă nu-l pot chema înapoi.

– Ce vreți să spuneți?

– Nu știu unde este.

Harry o privi cu atenție. Văzu suferința din ochii femeii. Vocea ei tremura.

– Ei bine, zise Harry, va trebui să negociați cu ce mai aveți la dispoziție. Spuneți-mi numele celui care l-a angajat pentru crimă.

– Nu.

– Dacă polițistul moare... zise Harry scoțând o fotografie din buzunar și punând-o pe masa dintre ei sunt toate șansele ca omul vostru să fie ucis. Am putea face foarte bine să pară că polițistul a fost forțat să tragă în legitimă apărare. Așa stau lucrurile. Dacă nu voi interveni, bineînțeles. Înțelegeți ce spun? Aceasta este persoana?

– Amenințările nu prea au efect asupra mea, domnule Hole.

– Mă întorc la Oslo mâine-dimineață la prima oră. O să vă scriu numărul meu de telefon pe spatele fotografiei. Dați-mi un telefon în caz că vă răzgândiți.

Femeia luă fotografia și o băgă în geantă.

Harry îi șopti repede ca să o ia prin surprindere:

– E fiul dumitale, nu-i așa?

Femeia se încordă dintr-odată.

– Ce te face să crezi asta?

– Și eu am ochi în cap. Și văd multă suferință.

Femeia ședea gârbovită peste geanta pe care o ținea în brațe.

– Dar dumneata, Hole? Ridică ochii și-l privi în față. Acest polițist este o persoană oarecare pentru dumneata? E cineva pe care nu-l cunoști? Din moment ce poți renunța așa ușor la răzbunare?

Gura lui Harry era atât de uscată, încât i se păru că respirația îl arde pe dinăuntru.

– Da, zise el. Nu-l cunosc.

Lui Harry i se păru că aude cântecul unui cocoș în vreme ce o urmărea pe fereastră pe femeia care se îndepărta pe cealaltă parte a străzii, până când aceasta o luă la stânga și dispăru. Odată ajuns în camera lui, dădu pe gât restul miniaturilor, vomită din nou, bău apoi berea, o vomită și pe aceasta, se privi în oglindă și coborî cu liftul la bar.

23

VINERI NOAPTE, 19 DECEMBRIE. CÂINII

Stătea în containerul întunecos încercând să gândească. Portofelul polițistului conținea 2 800 de coroane norvegiene și, dacă își amintea corect rata de schimb valutar, asta însemna că avea destul pentru mâncare, o haină nouă și un bilet de avion spre Copenhaga. Singura problemă era muniția. Glonțul tras în Gøteborggata fusese al șaptelea și ultimul.

Ajunsese în Plata și întrebase mai multe persoane de unde putea cumpăra gloanțe de 9 milimetri, dar, în loc de răspuns, primise doar priviri inexpresive. Dacă ar fi continuat să-i întrebe la întâmplare pe toți cei care-i ieșeau în cale, avea șanse mari să nimerească peste un polițist sub acoperire.

Își puse jos pistolul său Llama Minimax. Un bărbat îi zâmbea din cartea de identitate de lângă pistol. Halvorsen. Fuseseră nevoiți să formeze un cordon de securitate pentru a-l proteja pe Jon Karlsen. Mai avea o singură soluție. Un cal troian. Și știa deja cine trebuia să fie acesta. Harry Hole. Centralista de la Informații îi spusese că Hole locuia pe Sofies Gate, la numărul 5. Aceasta îl asigurase că, în Oslo, era un singur Harry Hole.

Se uită la ceas. Și îngheță. Auzise zgomot de pași afară. Se ridică într-o clipă. Luă într-o mână bucata de sticlă și pistolul în cealaltă și se așeză lângă intrare. Ușa se deschise. Văzu o siluetă luminată din spate de luminile orașului. Persoana intră în container și se așeză pe jos, cu picioarele încrucișate. Își ținu respirația. Nimic nu se întâmplă în următoarele secunde.

Apoi se auzi sfârâitul unui chibrit. Lumina flăcării îi dezvălui fața intrusului și ungherul în care se refugiase acesta. Bărbatul ținea o lingură în aceeași mână în care ținea și chibritul. Cu cealaltă mână și cu dinții, încerca să rupă o punguță din plastic. Îl recunoscu pe băiatul îmbrăcat în jacheta bleu, din denim.

Respiră ușurat. Mișcările iuți și precise ale băiatului încetară.

Băiatul încerca să distingă ceva în întuneric, în timp ce-și îndesa punguța în buzunar.

Își drese glasul și păși în cercul de lumină făcut de flacăra chibritului.

– Îți amintești de mine?

Băiatul îl privi îngrozit.

– Am vorbit cu tine în apropierea gării. Ți-am dat bani. Te numești Kristoffer, nu-i așa?

Kristoffer rămase cu gura căscată.

– Tu ești? Străinul care mi-a dat 500 de coroane? Isuse! Ei bine, OK, ți-am recunoscut vocea... Oh! Kristoffer scăpă chibritul pe jos. Vocea lui se auzi foarte aproape în întunericul de nepătruns. E în ordine dacă împărțim locul ăsta pentru o noapte, amice?

– Îl poți păstra doar pentru tine. Eu tocmai plecam.

Un alt chibrit se aprinse.

– Ar fi mai bine să rămâi aici. E mai cald în doi. Vorbesc serios, omule.

Băiatul avea în mână o lingură pe care o umplu cu un lichid dintr-o sticluță.

– Ce-i asta?

– Apă și acid ascorbic.

Kristoffer deschise punguța și presără puțin praf în lingură – fără să piardă un singur gram –, apoi mută cu dexteritate chibritul în cealaltă mână.

– Te pricepi la așa ceva, Kristoffer.

Îl urmări pe narcoman cum ținea chibritul aprins sub lingură în vreme ce aprindea un alt chibrit, ca să fie pregătit.

– Cei din Plata îmi spun „Îndemânaticul“.

– Îmi dau seama de ce. Ascultă. Trebuie să plec. Mai bine să schimbăm hainele ca să poți trece de noaptea asta.

Kristoffer se uită mai întâi la jacheta sa subțire din denim, apoi la cea albastră și groasă a bărbatului.

– Uau! Vorbești serios?

– Da, desigur.

– La naiba, e drăguț din partea ta. Stai puțin, până îmi prepar doza asta. Ai putea să ții chibritul?

– N-ar fi mai ușor să țin seringa?

Kristoffer îl privi încruntat.

– Hello, poate că sunt eu cam necopt, dar nu pun botul la cea mai veche șmecherie din lume. Haide, ține chibritul.

Luă bățul de chibrit. Pudra se dizolvă în apă și amestecul deveni un lichid limpede, maroniu. Kristoffer puse în lingură o bucată de vată.

În timp ce vorbea, Kristoffer scutura seringa ca să răcească lichidul. Își legase garoul în jurul părții de sus a brațului. Introduse acul în vena care ieșea în relief, ca un șarpe albastru. Metalul se strecură pe sub piele. Băiatul își injectă heroina în sânge. Pleoapele sale erau pe jumătate închise, la fel și gura. Apoi, capul îi căzu pe spate și ochii i se aţintiră asupra corpului suspendat al câinelui.

Îl urmări pe Kristoffer o vreme, apoi aruncă bățul de chibrit ars și trase în jos fermoarul jachetei sale albastre.

Beate Lønn reuși să-l prindă la telefon, în cele din urmă. Abia îl putea auzi pe Harry din cauza versiunii disco a colindei *Jingle Bells* ce răsuna în fundal, dar înțelese imediat că inspectorul nu era treaz. Și

nu din felul în care acesta articula cuvintele, dimpotrivă, pronunția lui era impecabilă. Beate îi spuse despre Halvorsen.

– Tamponadă cardiacă? strigă Harry în telefon.

– Hemoragie internă. Sângele a inundat zona inimii împiedicând-o să bată normal. Au fost nevoiți să dreneze o mare cantitate de sânge. Situația s-a stabilizat acum, dar el încă este în comă. Trebuie doar să așteptăm. Am să te mai sun dacă intervine ceva.

– Mulțumesc. Mai ai și alte informații?

– Hagen i-a trimis pe Jon Karlsen și Thea Nilsen înapoi la Østgård, însoțiți de două bone. Și am vorbit cu mama Sofiei Miholjec. A promis că o duce astăzi la doctor pe Sofia.

– Aha. Dar ce ai mai aflat de la Institutul Veterinar despre bucățile de carne din voma bărbatului?

– Au spus că au menționat restaurantele chinezești pentru că singura țară din lume în care oamenii mănâncă astfel de carne este China.

– Și ce fel de carne mănâncă?

– De câine.

– De câine? Stai puțin.

Muzica se opri, dar se auzea, în schimb, zgomotul traficului. Apoi, Harry vorbi din nou.

– Isuse, dar nu se servește la nici un restaurant din Norvegia carne de câine.

– Nu, e vorba de ceva aparte. Institutul veterinar a reușit să stabilească rasa cu exactitate, așa că am să sun mâine la Clubul canin norvegian. Ei trebuie să aibă evidența tuturor raselor de câini din țară și a proprietarilor acestora.

– Nu prea văd cum ne-ar putea ajuta acest lucru. Trebuie să fie sute de mii de câini în Norvegia.

– 400 000, mai exact. Cel puțin unu la fiecare casă. Am verificat deja. Ideea este că ăsta care ne interesează pe noi e o rasă destul de rară. Ai auzit vreodată de metzner negru?

– Repetă, te rog.

Beate repetă. Și, pentru câteva secunde, tot ce auzi fu zgomotul traficului din Zagreb. Apoi, Harry strigă dintr-odată:

– Desigur! Acum, înțeleg totul. Un om căutând adăpost. De ce nu m-am gândit înainte la asta.

– Să te gândești la ce?

– Știu unde se ascunde Stankic.

– Ce?

– Caută-l pe Hagen. Cere-i să autorizeze o operațiune armată Delta.

– Unde? Despre ce vorbești?

– La terminalul de containere. Stankic se ascunde într-unul dintre ele.

– De unde știi?

– Pentru că, la naiba, nu sunt prea multe locuri în Oslo unde poți mânca metzneri negri. Asigură-te că echipa Delta condusă de Falkeid va înconjura terminalul până când am să ajung eu mâine, în Oslo, cu primul avion. Dar să nu aresteze pe nimeni până la sosirea mea. E clar?

Beate închise. Harry rămase în stradă, privind spre barul hotelului. Locul în care putea simți ritmul antrenant al muzicii disco și în care îl aștepta paharul său cu otravă pe jumătate gol.

Mali spasitelj era acum în puterea lui.

Tot ce-i mai trebuia era un cap limpede și o mână sigură. Gândurile i se îndreptară din nou spre Halvorsen. O inimă înecată în sânge. Ar fi putut urca direct în camera lui, unde nu mai avea picătură de alcool. Putea să încuie ușa și să arunce apoi cheia pe fereastră sau ar fi putut intra în bar ca să-și termine băutura. Începu să tremure. Trase adânc aer în piept, apoi își închise mobilul și intră în bar.

La sediul Armatei Salvării se stinseseră de mult toate luminile și toți angajații plecaseră acasă, dar în biroul lui Martine, lumina era încă aprinsă. Fata formă numărul lui Harry Hole în timp ce se întreba dacă faptul că era mai în vârstă decât ea o făcea să se simtă atât de emoționată, atât de atrasă de el? Sau i se întâmpla acest lucru

pentru că își reprimase atât de multe emoții până acum? Sau poate că o atrăgea tocmai pentru că părea atât de neajutorat.

Incidentul cu femeia aceea pe care Harry o oprise la ușa apartamentului său ar fi trebuit să o sperie la culme, dar, dintr-un motiv sau altul, se întâmplase exact contrariul: devenise chiar mai doritoare decât niciodată să... da. Se întrebă ce voia de fapt.

Oftă când auzi că abonatul avea telefonul închis sau nu se afla în aria de acoperire. Sună la Informații, obținu numărul telefonului fix, din Sofies Gate, apoi formă acel număr. I se păru că-i sare inima din piept când îi auzi vocea, dar înțelese imediat că era doar robotul. Avea scuza perfectă pentru a trece pe la el în drum spre casă, iar el nici nu era acasă. Îi mai lăsă un mesaj. Îi spuse că ar fi vrut să-i lase deja biletul pentru concertul de Crăciun, întrucât ea urma să fie ocupată cu pregătirile de la Filarmonică începând cu dimineața următoare.

Martine lăsă receptorul în furcă și, în acel moment, sesiză că în pragul ușii stătea cineva privind-o.

– Rikard! Să nu mai faci asta. Mă sperii.

– Iartă-mă! Mă pregăteam să plec acasă și mi-a trecut prin minte să văd dacă a mai rămas cineva în clădire. Vrei să te duc acasă cu mașina?

– Mulțumesc, dar...

– Văd că ai haina pe tine. Să mergem. Nu va mai trebui să-ți bați capul cu alarma.

Spunând acestea, Rikard începu să râdă. Avea un râs sacadat, zgomotos. Martine reușise să declanșeze alarma de două ori în ultima săptămână, când rămăsese ultima la plecare, iar ei fuseseră nevoiți să-i plătească pe cei de la compania de securitate ca să rezolve această situație.

– Bine, zise ea. Mulțumesc.

– Nu ai pentru ce... pufni Rikard.

Inima lui bătea nebunește. Simțea mirosul lui Harry Hole. Deschise ușa cu infinită grijă și începu să caute cu mâna întrerupătorul

de pe perete. Cu cealaltă mână ținea pistolul, pe care-l îndreptă spre patul care se distingea vag în întunericul camerei. Trase aer în piept și atinse întrerupătorul. Dormitorul i se înfățișă dintr-odată, scăldat în lumină. Camera era goală – văzu doar un pat simplu, curat și gol. Ca și restul apartamentului, de altfel. Deja verificase celelalte camere, iar acum ajunsese în dormitor și simțea că pulsul îi revenea la normal. Harry Hole nu era acasă.

Își puse pistolul în buzunarul jachetei murdare din denim și simți că acesta strivise pastila odorizantă pe care o luase din toaleta Gării Centrale din Oslo. Toaleta se afla chiar lângă telefonul public de la care sunase la informații ca să ceară adresa lui Hole din Sofies Gate.

Să intre în clădire se dovedise o treabă mai ușoară decât crezuse inițial. După ce sunase de două ori la ușa de la intrare fără să primească vreun răspuns, fusese pe punctul de a renunța, dar apoi împinsese ușa și constatase că nu era încuiată. Mecanismul de închidere se defectase probabil din cauza frigului. La etajul doi al clădirii, numele lui Hole era scris pe o fâșie de bandă albă. Își pusese șapca pe ochiul de geam de deasupra yalei și lovise cu țeava pistolului. Sticla se spărsese cu zgomot.

Sufrageria avea vedere în curtea din spate a clădirii, așa că își asumă riscul de a aprinde o veioză. Privi în jur. Un interior simplu și spartan. Curat și ordonat. Însă calul său troian, bărbatul care îl putea conduce la Jon Karlsen, nu era acolo. Pentru moment. Spera totuși ca Hole să aibă în casă o armă sau ceva muniție. Începu să caute în locurile unde ar fi fost normal ca un polițist să țină o armă: în sertare, dulapuri, sub pernă. Nu găsi nimic, așa că începu să scotocească sistematic fiecare cameră, dar fără succes, apoi se gândi să caute la întâmplare, lucru ce dovedea de fapt că renunțase să mai gândească rațional, că era disperat.

Sub o scrisoare de pe masa de telefon, găsi o legitimație de poliție pe care văzu poza lui Harry Hole. O băgă în buzunar. Mută de pe rafturi cărțile și discurile care, după cum observase, erau aranjate în

ordine alfabetică. Pe măsuța din sufragerie, văzu un teanc de hârtii. Le răsfoi grăbit și se opri la o fotografie cu aceeași imagine pe care el o știa foarte bine, pentru că o văzuse din mai multe perspective: cadavrul unui bărbat în uniformă. Robert Karlsen.

Privirea îi căzu pe numele Stankic. Pe un formular completat apărea numele lui Harry Hole. Ochii lui cercetară formularul și se opriră asupra unei expresii cunoscute: Smith & Wesson .38. Semnatarul își scrisese numele cu niște înflorituri pretențioase. Să fi fost un permis de portarmă? O cerere tipizată?

Renunță să mai caute. Deci Harry Hole avea pistolul la el.

Intră în baia mică, dar îngrijită și deschise robinetul. Apa fierbinte îl făcu să tremure. Funinginea de pe fața lui înnegri chiuveta. Deschise apoi robinetul de apă rece și sângele coagulat de pe mâini se dizolvă, iar chiuveta deveni roșie. Se șterse pe mâini și pe față și deschise dulapul suspendat de deasupra chiuvetei. Găsi o rolă de tifon cu care își bandajă mâna și rana făcută de ciob.

Lipsea totuși ceva. Văzu pe robinet fire mărunte de păr. Ca după ras. Dar nu zări nici un aparat sau spumă de ras. Și nici periuță de dinți, pastă sau o borsetă. Era posibil ca Hole să fi plecat în călătorie, tocmai în mijlocul unei anchete? Sau locuia la o prietenă?

În bucătărie, deschise frigiderul. Acesta conținea o cutie de lapte, care mai avea șase zile până la expirare, un borcan cu gem, brânză și trei conserve cu tocană. În congelator, găsi niște pâine feliată de secară, în folie de plastic. Luă laptele, pâinea, două conserve și aprinse aragazul. Lângă prăjitorul de pâine, văzu un ziar din acea zi.

Lapte proaspăt, ultimul număr al ziarului. Începea să încline în favoarea teoriei cu călătoria. Tocmai scosese un pahar din dulapul suspendat și se pregătea să-și toarne niște lapte, când un sunet îl făcu să scape pe jos cutia. Telefonul.

Văzu laptele împrăștiindu-se pe dalele roșii de teracotă în vreme ce auzea soneria insistentă a telefonului din hol. După cinci bipuri se auziră trei clicuri mecanice și o voce de femeie răsună în încăpere.

Femeia vorbea repede şi părea binedispusă. Probabil că râdea când închise telefonul. Era ceva în legătură cu vocea aceea.

Deschise conservele de tocană şi le puse în tigaia încinsă, aşa cum făceau în timpul asediului. Şi nu pentru că nu ar fi avut farfurii, ci pentru ca fiecare să ştie că are o porţie egală cu a celorlalţi. Se duse în hol. Robotul telefonic, un aparat mic şi negru, avea aprins un led roşu. Pe display se vedea cifra 2. Apăsă butonul PLAY. Banda porni.

„Rakel", spuse o voce de femeie. Aceasta părea ceva mai în vârstă decât cea care sunase mai înainte. După două propoziţii, auzi vocea unui băiat care părea foarte entuziasmat, apoi auzi din nou ultimul mesaj. Şi se asigură că nu-şi imaginase. Mai auzise vocea aceea. Era fata din autobuzul cel alb, cu supă. Mesajele se terminară.

Două fotografii color îi atraseră atenţia. Acestea erau lipite pe perete, chiar sub oglindă. În prima fotografie, Hole, o femeie brunetă şi un băiat stăteau pe o pereche de schiuri în zăpadă, privind cu ochii mijiţi spre cameră. Cealaltă era veche şi ştearsă, cu o fetiţă şi un băieţel în costume de baie. Fetiţa părea să aibă sindromul Down. Băiatul era Hary Hole.

Se aşeză la masa din bucătărie şi mâncă pe îndelete, atent la toate zgomotele de pe casa scării. Lipise ochiul de geam din uşa de la intrare cu banda adezivă transparentă pe care o găsise în sertarul măsuţei de telefon. După ce mâncă, se duse în dormitor. În cameră era frig. Se aşeză pe pat şi îşi plimbă mâna pe aşternutul moale. Mirosi perna. Deschise apoi dulapul. Găsi o pereche de boxeri gri şi un tricou alb, împăturit. Tricoul avea imprimat un fel de Shiva cu opt braţe, sub care scria *FRELST*[1], adică „Cei mântuiţi", iar deasupra lui Shiva, JOKKE & VALENTINERNE. Hainele miroseau a săpun. Se dezbrăcă de hainele sale şi le îmbrăcă pe cele curate. După aceea, se întinse pe pat, cu faţa în jos şi închise ochi. Se gândi la poza lui Hole. Îşi aminti de Giorgi. Chiar dacă era complet epuizat, simţea că era pe cale să aibă o erecţie. Penisul lui întâmpină rezistenţa ţesăturii subţiri din bumbac.

---

[1] Album al formaţiei rock Jokke & Valentinerne din Norvegia (n.tr.)

Şi adormi pe deplin încredinţat că avea să se trezească la cel mai mic zgomot, dacă ar fi deschis cineva uşa de la intrare.

„Să te aştepţi oricând la ceva neprevăzut."

Acesta era mottoul lui Sivert Falkeid, şeful echipei Delta, o unitate a Forţelor Speciale ale Poliţiei. Falkeid stătea pe o movilă în spatele containerului, având în mână un walkie-talkie. Ca în fiecare an în preajma Crăciunului, zgomotul traficului de pe autostradă devenea greu de suportat.

Lângă Falkeid stătea inspectorul-şef Gunnar Hagen. Gulerul jachetei sale verzi de pilot era ridicat. Băieţii lui Falkeid se aflau în întunericul îngheţat al terminalului. Falkeid se uită la ceas. Era 2.55.

Trecuseră 19 minute de când unul dintre câinii-lup specializaţi pentru astfel de operaţiuni semnalase prezenţa unui om în containerul roşu. Totuşi, lui Falkeid nu-i plăcea deloc această situaţie. Chiar dacă misiunea părea destul de simplă. Nu asta îl nemulţumea. Până în acel moment, acţiunea se derulase cu o precizie de ceasornic. De la apelul lui Hagen trecuseră doar 45 de minute până la apariţia celor cinci soldaţi selectaţi să ia parte la operaţiune. Aceştia se prezentaseră la secţia de poliţie pregătiţi de intervenţie.

Unitatea Delta era formată din 70 de soldaţi foarte bine instruiţi şi eficienţi, gata de orice, cu o medie de vârstă de 31 de ani. Detaliile urmau să fie stabilite conform circumstanţelor, iar sfera lor de activitate includea „Acţiuni armate de mare dificultate", aceasta fiind de fapt categoria de încadrare a membrilor echipei.

Pe lângă cei cinci soldaţi ai echipei Delta mai era şi un membru al FSK, *Forsvarets Spesialkommando,* Forţele Speciale ale Armatei.

Nemulţumirea lui Falkeid avea legătură cu acest om. Bărbatul era un ţintaş de elită, racolat personal de Gunnar Hagen pentru Forţele Speciale. Acesta îşi spunea Aron, dar Falkeid ştia că nici un membru al FSK nu folosea numele său real. De fapt, existenţa FSK fusese un secret încă de la înfiinţarea lor, în 1981, şi abia în timpul operaţiunii

„Enduring Freedom“ din Afganistan presa reuşise să afle detalii despre această unitate de elită, care, în opinia lui Falkeid, semăna mai mult cu o frăţie secretă.

– Pentru că am încredere în Aron, fusese scurta explicaţie pe care i-o dăduse Hagen lui Falkeid. Îţi aduci aminte focul acela de armă tras la Torp, în 1994?

Falkeid îşi amintea foarte bine drama aceea cu ostaticii de pe aerodromul din Torp. Fusese acolo. Nimeni nu aflase după aceea cine trăsese focul salvator, dar glonţul trecuse prin locul de la subraţ al unei veste antiglonţ ce atârna în faţa unui geam de portieră şi intrase în capul unuia dintre spărgătorii ce jefuiseră banca. Ţeasta acestuia explodase ca un dovleac pe bancheta din spate a unui Volvo nou-nouţ, pe care dealerul de maşini îl luase apoi, îl spălase şi îl revânduse.

Nu asta era ceea ce îl preocupa pe Falkeid. Şi nici faptul că Aron avea o puşcă sofisticată, cum el nu mai văzuse vreodată. Inscripţia MÄR de pe patul armei nu-i spunea nimic. În acest moment, Aron era întins undeva în afara zonei, cu ochelarii pentru vedere nocturnă şi cu puşca laser la ochi, raportând că avea în obiectiv o imagine clară a containerului.

De altfel, Aron începuse să protesteze când Falkeid îi ceruse ultimele informaţii prin radio.

Dar nici acest lucru nu-l deranja prea mult pe Falkeid. Ceea ce nu-i plăcea lui era faptul că Aron nu ar fi trebuit din start să se afle acolo. Ei nu aveau nevoie de un trăgător de elită.

Falkeid ezită o clipă, apoi începu să vorbească la walkie-talkie.

– Fă un semn cu lanterna când eşti gata, Atle.

Lângă container se aprinse o lumină care se mişcă în sus şi în jos.

– Toţi pe poziţii, zise Falkeid. Suntem gata să intervenim.

Hagen încuviinţă din cap.

– Bine. Înainte să intrăm în acţiune, aş vrea doar să confirmi că îmi împărtăşeşti opinia, Falkeid. Cred că e mai bine să-l arestăm acum şi să nu-l mai aşteptăm pe Hole.

Falkeid ridică din umeri. În șase ore ar fi fost lumină, Stankic ar fi ieșit din container, iar câinii l-ar fi prins în câmp deschis. Arestarea ar fi decurs fără probleme. Auzise însă că Hagen urma să fie numit șeful Poliției la momentul potrivit.

– Pare o decizie destul de înțeleaptă, da.

– Bine. Și așa am să trec și în raportul meu. Aceasta a fost o decizie pe care am luat-o de comun acord. În caz că ar pretinde cineva că am stabilit să facem arestarea mai devreme, ca eu să culeg laurii.

– Nu cred că ar putea cineva să te suspecteze de asta.

– Bine.

Falked deschise aparatul walkie-talkie și spuse:

– Fiți gata în două minute!

Respirația albă a lui Falkeid se contopi cu cea a lui Hagen într-un singur abur înainte de a dispărea din nou.

– Falkeid... se auzi la walkie-talkie. Sunt Atle, spuse acesta în șoaptă. Tocmai a ieșit un bărbat pe ușa containerului.

– Fiți gata! zise Falkeid cu o vocea calmă, dar fermă. „Să te aștepți oricând la ceva neprevăzut“, se gândi el, apoi continuă: A ieșit?

– Nu. Stă nemișcat. El este... arată ca...

Un singur foc de armă răsună în întunericul fiordului Oslo. După aceea se făcu din nou liniște.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Hagen.

„Neprevăzutul“, se gândi Falkeid.

24

SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. PROMISIUNEA

Era sâmbătă dimineața, iar el dormea încă. În apartamentul lui Harry, în patul lui Harry, în hainele lui Harry. Avea până și coșmarurile acestuia. Despre fantomele trecutului, care se întorceau. Întotdeauna despre fantomele trecutului. Se auzea un zgomot aproape insesizabil, ca și cum cineva ar fi zgâriat ușa de la intrare. Dar era destul ca să-l îngrijoreze. Se sculă, căută sub pernă și sări în picioare într-o clipă. Podeaua înghețată îi arse tălpile goale în vreme ce se furișa pe hol. Prin sticla striată a gemulețului văzu o siluetă.

Avusese grijă să stingă toate luminile și știa că nimeni n-ar fi putut să-l vadă de afară. Persoana din fața ușii părea că se apleacă.

Nu putea să bage cheia în yală? Să fi fost Harry Hole, care se întorcea beat acasă? Poate că nu era plecat în nici o călătorie. Poate că fusese la băut toată noaptea.

Se apropie de ușă și întinse mâna ca să apuce clanța rece de metal. Își ținu respirația. Se liniști simțind în cealaltă mână mânerul pistolului. Persoana din fața ușii părea să-și țină, de asemenea, răsuflarea. Spera să nu apară probleme nedorite, spera ca Hole să fie destul de înțelegător și să-și dea seama că nu avea încotro: trebuia să-l ducă la

Jon Karlsen sau, dacă acest lucru s-ar fi dovedit a fi nepotrivit, să-l aducă pe Jon Karlsen în apartamentul său.

Cu pistolul ridicat, astfel încât să fie la vedere, deschise brusc ușa. Persoana de pe palier făcu ochii mari și se retrase doi pași în spate.

De mânerul ușii era prins ceva. Un buchet de flori ambalat în hârtie și celofan, pe care era lipit un plic mare.

O recunoscu imediat, în ciuda expresiei ei îngrozite.

– Intră! îi spuse el printre dinți.

Martine Eckhoff ezită, dar intră în apartament când văzu că bărbatul ridicase din nou pistolul. Îi făcu semn cu țeava armei să meargă spre sufragerie, iar el o urmă. În sufragerie, îi ceru politicos să se așeze în fotoliu, iar el se lăsă pe sofa. Fata își luă ochii de la pistol și-l privi pe bărbat în față.

– Scuze pentru haine, spuse el. Unde este Harry?

– Ce vrei? întrebă ea în engleză.

Bărbatul rămase surprins auzindu-i vocea calmă, aproape prietenoasă.

– Să-l găsesc pe Harry Hole, zise el. Unde este?

– Nu știu. Ce vrei de la el?

– Lasă-mă pe mine să pun întrebările. Dacă nu-mi spui unde este, va trebui să te împușc. Înțelegi ce-ți zic?

– Nu știu unde este. Deci va trebui să mă împuști. Dacă tu crezi că acest lucru te va ajuta.

O privi în ochi, așteptându-se să vadă frică. Fără succes însă. Probabil din cauza pupilelor fetei. Era ceva în neregulă cu pupilele ei.

– Ce cauți aici? o întrebă el.

– I-am adus lui Harry un bilet la concert.

– Și flori?

– Doar o mică atenție.

Bărbatul luă geanta pe care ea o lăsase pe masă și începu să caute prin ea, până găsi un portofel și un card. Martine Eckhoff. Născută în 1977. Adresa: Sorgenfrigata, Oslo.

– Ești Stankic, zise fata. Ești bărbatul din autobuzul alb, nu-i așa? O privi din nou, iar fata îi susținu privirea, apoi încuviință încet din cap. Martine continuă: Te afli aici pentru ca Harry să te ducă la Jon Karlsen, nu-i așa? Iar acum nu știi cum să procedezi. Am dreptate?

– Taci, zise bărbatul.

Dar tonul lui spunea altceva. Pentru că fata avea dreptate: totul se năruia. Rămaseră așa, în camera întunecoasă, fără să vorbească, în vreme ce lumina palidă a zorilor se strecura pe fereastră.

În cele din urmă, Martine rupse tăcerea:

– Pot să te duc eu la Jon Karlsen.

– Cum? întrebă el uimit.

– Știu unde se află în acest moment.

– Unde?

– La o fermă.

– De unde știi?

– Pentru că este ferma Armatei Salvării, iar eu am lista tuturor celor care o folosesc. Cei de la Poliție m-au sunat ca să verific dacă va mai fi cineva la fermă, în zilele următoare. Probabil că vor să fie singuri acolo.

– Înțeleg. Dar de ce m-ai duce acolo?

– Pentru că Harry n-o să-ți spună unde este ferma, zise ea simplu. Și atunci îl vei împușca.

Bărbatul o privi cu atenție. Și înțelese că vorbea serios. Încuviință încetișor din cap, apoi o întrebă:

– Câte persoane sunt la fermă?

– Jon, iubita lui și un polițist.

Un singur polițist. În mintea lui încolți un plan.

– Cât de departe e acest loc?

– De la trei sferturi de oră la 60 de minute la orele de vârf, dar acum e weekend, zise ea. Mașina mea e afară.

– De ce mă ajuți?

– Ți-am spus. Vreau doar să se termine odată.

– Cred că îți dai seama că te voi împușca în cap dacă încerci să mă duci de nas.

Fata dădu din cap.

– Să mergem atunci, spuse el.

La ora 7.14, Harry se încredință că era viu. Și știa acest lucru pentru că simțea durerea până în măduva oaselor. Și pentru că dulăii din stomacul lui voiau mai mult. Deschise un ochi și privi în jur. Hainele îi erau împrăștiate prin toată camera de hotel, dar cel puțin era singur. Mâna lui se întinse spre paharul de pe noptieră și reuși să-l apuce. Era gol. Își plimbă un deget pe fundul paharului și gustă. Era dulce. Tot alcoolul se evaporase. Se chinui să se ridice din pat și se îndreptă spre baie, cu paharul în mână. Evită oglinda și umplu paharul cu apă. Bău cu înghițituri mici. Dulăii protestară, dar el rămase ferm pe poziții. Mai bău un pahar cu apă. Avionul. Își privi nedumerit încheietura mâinii. Unde naiba îi dispăruse ceasul? Și ce oră era? Trebuia să plece de acolo, să ajungă acasă. Dar voia să bea ceva mai întâi... Își găsi pantalonii și reuși să se îmbrace. Avea degetele umflate și amorțite. Sacul lui. Era acolo. Borseta pentru voiaj. Pantofii lui. Totuși, unde era telefonul mobil? Dispăruse.

Formă cifra 9 pentru recepție și auzi imprimanta tipărind o factură în spatele recepționerei care răspunse de patru ori la întrebarea lui Harry fără ca acesta să înțeleagă ceva.

Harry bâigui ceva în engleză, dar nici el nu înțelese bine ce voia să spună.

– Îmi pare rău, domnule, veni replica recepționerei. Barul nu se deschide înainte de ora 15. Vreți să eliberați camera acum?

Harry încuviință cu un semn din cap, căutându-și biletul de avion în jacheta de la piciorul patului.

– Domnule?

– Da, răspunse Harry punând receptorul în furcă.

Se lăsă pe spate în pat, continuând să caute în buzunarele pantalonilor, însă găsi doar o monedă norvegiană de 20 de coroane, apoi își aminti ce se întâmplase cu ceasul lui. La închiderea barului, când venise momentul să achite consumația, îi mai lipseau doar câteva kune până la suma cerută, așa că pusese o monedă norvegiană de 20 de coroane deasupra notei de plată și plecase, dar, înainte de a ieși pe ușă, auzise un strigăt furios și simțise o durere ascuțită în ceafă. Privise apoi moneda care sărea de colo colo pe podea, învârtindu-se apoi cu zgomot între picioarele sale. Se întorsese deci la bar, iar barmanul acceptase bombănind ceasul, în loc de bani.

Harry știa că buzunarele interioare ale jachetei sale erau rupte. Bâjbâi căutând biletul de avion și-l găsi, în cele din urmă, în căptușeala hainei. Scoase biletul și verifică ora plecării. În acel moment, auzi o bătaie în ușă. Urmă încă una, ceva mai insistentă de această dată.

Harry nu-și prea amintea ce se întâmplase după închiderea barului, așa că îi trecu prin minte că persoana care bătea la ușă avea legătură cu ceea ce se întâmplase acolo. Dacă ar fi fost așa, erau puține șanse ca neașteptata vizită să-i rezerve ceva plăcut. Pe de altă parte, poate îi găsise cineva telefonul. Se deplasă împleticindu-se spre ușă și o crăpă doar, privind prin deschidere.

– Bună dimineața, îi spuse femeia din fața ușii. Sau nu ești de aceeași părere?

Harry schiță un zâmbet și se rezemă de tocul ușii.

– Ce s-a întâmplat?

Părea mai mult o profesoară de limba engleză, așa cum era pieptănată acum, cu părul ridicat.

– Vreau să facem o înțelegere, zise ea.

– Da? Și de ce acum și nu ieri?

– Pentru că am vrut să văd ce vei face după conversația noastră. Puteai să te întâlnești cu cineva de la poliția croată, de exemplu.

– Și știi că nu am făcut asta?

– Ai stat la bar și ai băut până la închidere, apoi ai urcat în camera dumitale, împleticindu-te.

– Să înțeleg că aveți și spioni?

– Haide, Hole! Trebuie să prinzi un avion.

În fața hotelului, îi aștepta o mașină. La volan era barmanul cu tatuaje de pușcăriaș.

– La Sfântul Ștefan, Fred, zise femeia. Calc-o! Avionul lui pleacă peste o oră și jumătate.

– Știți foarte multe despre mine, iar eu nu știu nimic despre dumneavoastră, spuse Harry.

– Poți să-mi spui Maria, zise femeia.

Turnul măreței catedrale Sfântul Ștefan dispărea în ceața matinală ce încă plutea deasupra Zagrebului. Maria îl conduse pe Harry în naosul spațios și aproape pustiu al catedralei. Trecură pe lângă confesionale și prin dreptul unor icoane cu băncile de rugăciune aferente. Din difuzoare ascunse se revărsau imnuri corale înregistrate, puternice și grave, răsunând impresionant între pereții catedralei, ca niște incantații. Acestea aveau probabil menirea de a stimula meditația, dar lui Harry îi aminteau de muzica de fundal dintr-un ciudat supermarket catolic.

Femeia îl conduse pe unul dintre culoarele laterale ale catedralei și intră într-o mică încăpere cu două rânduri de bănci de rugăciune. Lumina dimineții, în nuanțe roșii și albastre, se revărsa în interior prin ferestrele cu vitralii. Două candele ardeau de o parte și de alta a imaginii lui Isus Hristos pe cruce. În față, o statuetă de ceară înfățișa un bărbat îngenuncheat, cu fața în sus și cu brațele ridicate spre cer, într-o rugă deznădăjduită.

– Sfântul Apostol Toma, protectorul constructorilor, îi explică femeia aplecându-și capul și făcând semnul crucii. Cel care a vrut să moară împreună cu Isus.

„Toma Necredinciosul“, își spuse Harry. Femeia se aplecă deasupra genții pe care o purta pe umăr, scoase din ea o mică lumânare cu poza unui sfânt, o aprinse și o așeză în fața apostolului.

– Îngenunchează, îi spuse ea.

– De ce?

– Fă cum îți spun.

Șovăind, Harry se așeză în genunchi pe perna uzată de catifea roșie a băncii de rugăciune și își puse coatele pe tăblia înclinată din lemn. Aceasta era soioasă, înnegrită de sudoare și de lacrimi. Era o poziție ciudat de confortabilă.

– Jură pe Fiul lui Dumnezeu că îți vei respecta partea de înțelegere.

Harry ezită câteva clipe, apoi își aplecă fruntea.

– Jur... începu femeia.

– Jur...

– În numele Fiului, Mântuitorul meu...

– În numele Fiului, Mântuitorul meu...

– Să fac tot ce-mi stă în putere ca să-l salvez pe cel numit *mali spasitelj*.

Harry repetă întocmai. Femeia își îndreptă umerii.

– Aici m-am întâlnit cu intermediarul trimis de client, zise ea. Aici mi-a spus în ce constă misiunea. Dar mai bine să plecăm. Acesta nu e locul potrivit să negociem destine omenești.

Fred îi duse cu mașina până la intrarea în parcul Regele Tomislav, un parc de dimensiuni impresionante, deschis publicului. Fred rămase în mașină, iar Maria și Harry se așezară pe o bancă. Fire veștede și cafenii de iarbă încercau să se țină drepte, semețe, dar vântul rece și umed le culca la pământ. Clopotul unui tramvai se auzi de pe strada de dincolo de vechiul Pavilion Expozițional.

– Nu l-am văzut, zise ea. Dar părea tânăr după voce.

– După voce?

– Prima dată, a sunat la hotelul Internațional prin octombrie. Dacă sună cineva în legătură cu refugiații, cei de la hotel îi fac legătura cu Fred. Dar Fred i-a făcut legătura cu mine. Bărbatul mi-a spus că suna din partea unei persoane anonime care voia să comande o operațiune în Oslo. Îmi amintesc că se auzea zgomot mare de trafic.

– Suna de la un telefon public.

– Așa presupun. I-am zis atunci că nu fac afaceri la telefon și niciodată cu persoane anonime, apoi am închis telefonul. Două zile mai

târziu, a sunat din nou și m-a rugat să mă duc la catedrala Sfântul Ștefan, după trei zile. Mi-a spus ora exactă la care trebuia să ajung și confesionalul în care să intru.

O cioară ateriză pe creanga unui copac din fața băncii și, aplecându-și capul, începu să-i analizeze ursuză.

– În ziua aceea erau o mulțime de turiști în biserică. Am intrat în confesional la ora stabilită. Pe scaun era un plic sigilat. L-am deschis. În plic erau instrucțiuni detaliate în legătură cu locul și ora la care Jon Karlsen trebuia să fie asasinat, un avans în dolari, cu mult peste suma pe care o ceream noi de obicei, și o propunere pentru suma finală. Am mai fost informată că intermediarul cu care vorbisem deja la telefon avea să mă contacteze ca să afle decizia mea. Urma să stabilim detaliile financiare în caz că aș fi acceptat. Intermediarul ar fi fost astfel singurul nostru punct de legătură, dar, din motive de siguranță, acesta nu fusese pus în temă cu detaliile operațiunii. Prin urmare, sub nici o formă nu aveam voie să divulg ceva în legătură cu această afacere. Am luat plicul, am ieșit mai întâi din confesional, apoi din biserică și m-am întors la hotel. După o jumătate de oră, am fost sunată de intermediar.

– Era aceeași persoană care te sunase din Oslo?

– Nu s-a prezentat, dar eu, ca fostă profesoară, îmi dau seama imediat cum vorbesc oamenii limba engleză. Iar această persoană avea un accent pronunțat.

– Și despre ce ați vorbit?

– I-am spus că refuzam misiunea din trei motive. În primul rând, principiul nostru era să știm exact de ce vrea clientul să elimine pe cineva. În al doilea rând, din motive de securitate, pentru că nu le permitem clienților să stabilească ora sau locul. Și în al treilea rând, pentru că nu obișnuim să lucrăm cu clienți anonimi.

– Și el ce a zis?

– A spus că el urma să facă plata, așa că ar fi trebuit să mă mulțumesc doar cu identitatea lui. Și a întrebat cu cât trebuia să crească prețul pentru ca eu să ignor toate celelalte obiecții. I-am răspuns că prețul era prea

mare pentru el. Așa că mi-a zis cât putea să-mi ofere. Iar eu... Harry o urmărea cum își caută cuvintele potrivite în engleză... nu mă așteptam la o sumă atât de mare.

– Dar ce-a spus?

– 200 000 de dolari. Este de 15 ori mai mult decât cerem noi de obicei.

Harry dădu încet din cap.

– Deci motivul nu mai avea prea mare importanță?

– N-am pretenția să înțelegi acest lucru, Hole, dar noi am avut un plan din capul locului. Când am fi reușit să adunăm destui bani, ne-am fi oprit, ca să ne mutăm înapoi în Vukovar și să începem o viață nouă. Am știut că oferta asta avea să fie biletul nostru spre libertate. Aceasta ar fi fost ultima misiune.

– Așa că ați renunțat la etica acestei afaceri cu crime plătite, zise Harry căutându-și țigările.

– Dumneata ții cont de etică atunci când investighezi o crimă, Hole?

– Și da, și nu. Un om trebuie să trăiască.

Femeia zâmbi.

– Deci nu este o diferență prea mare între noi, nu-i așa?

– Nu știu ce să spun.

– Aha! Dacă nu mă înșel, dumneata speri, ca și mine de altfel, să ai de-a face doar cu cei care merită atenția dumitale. Corect?

– Asta se înțelege de la sine.

– Dar nu e chiar așa, nu crezi? Ai descoperit pe parcurs că, atunci când e vorba de vină, negrul nu este atât de diferit de alb, așa cum credeai atunci când ai hotărât să devii polițist ca să salvezi lumea de rău. În general, este vorba mai mult de slăbiciune omenească, și mai puțin de rău. Recunoști multe povești triste pentru că le-ai trăit și dumneata. Cu toate astea, așa cum ai zis, un om trebuie să trăiască. Așa că am început să mințim. Pe cei din jur și pe noi înșine.

Harry nu-și găsea bricheta. Simțea că va exploda dacă nu-și aprindea imediat o țigară. Nu voia să se gândească la Birger Holmen. Nu acum. Crănțăni sonor filtrul în timp ce întreba:

– Cum se numea? Intermediarul, vreau să spun.

– Întrebi ca și cum ai ști deja răspunsul, zise ea.

– Robert Karlsen, zise Harry frecându-și fața cu palmele. El ți-a dat plicul cu instrucțiuni, pe 12 octombrie.

Femeia ridică una din sprâncenele elegant pensate.

– I-am găsit biletul de avion.

Spunând acestea, Harry simți că înghețase de tot. Vântul parcă trecea pur și simplu prin el, ca prin corpul imaterial al unei fantome.

– Iar după întoarcerea sa, fără să-și dea seama, i-a luat locul persoanei pe care o condamnase indirect la moarte. Să mori de râs, nu-i așa?

Femeia nu răspunse.

– Dar nu înțeleg un lucru. De ce nu a abandonat fiul dumitale misiunea atunci când a văzut la televizor sau a citit în ziar că omorâse de fapt persoana care trebuia să-i dea restul de bani?

– Lui nu i se zice niciodată cine este clientul și nici ce crime a înfăptuit victima, spuse femeia. E mai bine așa.

– Asta ca să nu poată zice nimic în caz că este prins?

– Ca să nu fie nevoit să ia o decizie. Ca să facă doar ce i se cere și să se bazeze pe mine pentru o evaluare corectă a situației.

– Atât moral, cât și financiar?

Femeia ridică din umeri.

– În acest caz, desigur, ar fi fost un avantaj să fi știut numele. Problema este că fiul meu nu ne-a mai contactat din ziua crimei. Și nu știu de ce.

– N-a putut risca, zise Harry.

Ea închise ochii, iar Harry văzu cum îi zvâcneau mușchii feței micuțe.

– Dumneata vrei să-mi chem omul acasă, aceasta fiind partea mea din înțelegere, rosti femeia. Acum știi că acest lucru nu e posibil. Oricum, ți-am spus numele persoanei care ne-a contactat. Ai să-ți respecți partea dumitale de înțelegere, Harry? Ai să-mi salvezi băiatul?

Harry nu răspunse. Cioara își luă zborul de pe cracă și câteva picături de apă căzură pe prundișul din fața băncii.

– Crezi că băiatul dumitale ar fi abandonat misiunea dacă ar fi ştiut că nu are nici o şansă să scape? întrebă Harry.

Femeia surâse cu tristeţe, apoi clătină din cap abătută.

– De ce nu?

– Pentru că nu ştie ce este frica şi e foarte încăpăţânat. Seamănă cu tatăl lui.

Harry o privi cu atenţie pe femeia slăbuţă, cu ţinută mândră, maiestuoasă şi concluzionă că nu era prea sigur de ultimele ei cuvinte.

– Salută-l pe Fred din partea mea. Am să iau un taxi până la aeroport.

Femeia îşi privi mâinile.

– Crezi în Dumnezeu, Harry?

– Nu.

– Şi totuşi, ai jurat în faţa lui că îmi vei salva fiul.

– Da, zise Harry ridicându-se în picioare.

Ea rămase pe bancă şi ridică ochii spre el.

– Eşti genul de om care îşi respectă promisiunile?

– Nu întotdeauna.

– Nu crezi în Dumnezeu, zise ea. Şi nu crezi nici în propriul cuvânt. Ce-a mai rămas în acest caz?

Harry îşi strânse mai bine haina pe lângă corp.

– Spune-mi în ce crezi, Harry.

– Cred în promisiunea următoare, zise el întorcând capul ca să privească bulevardul larg, cu trafic obişnuit într-o zi de duminică. Oamenii pot respecta o nouă promisiune chiar dacă au încălcat-o pe ultima. Eu cred în noi începuturi. Nu ştiu dacă am mai spus asta... Făcu semn unui taxi care se apropia cu viteză mică. Dar ăsta e motivul pentru care am ales această meserie.

În taxi, Harry îşi aminti că nu avea bani gheaţă la el. I se spusese că putea găsi bancomate care acceptau carduri Visa la aeroportul Pleso. Rămase gânditor, jucându-se cu moneda de 20 de coroane tot drumul până la aeroport. Revăzu în minte cum se învârtea moneda pe podeaua barului şi prima băutură cu care se luptase pentru supremaţie.

Afară se luminase deja când Jon se trezi din pricina zgomotului unei mașini care intra pe poarta fermei din Østgård. Rămase culcat, contemplând tavanul. Fusese o noapte lungă și rece, iar el nu dormise prea mult.

– Cine a venit? întrebă Thea, care dormise adânc până atunci.

Jon sesiză neliniștea din vocea ei.

– Probabil, schimbul polițistului, zise Jon.

Motorul mașinii se opri și două portiere se deschiseră, apoi se închiseră. Două persoane, deci. Dar nici o voce. Poliția acționa în liniște. Dinspre sufragerie, acolo unde se instalase polițistul, se auzi o bătaie în ușa de la intrare. O dată. De două ori.

– N-are de gând să deschidă? întrebă în șoaptă Thea.

– Șșșt! făcu Jon. Poate că e afară. Poate că a ieșit până la toaletă.

Se auzi a treia bătaie în ușă, mai tare de data asta.

– Mă duc eu, zise Jon.

– Așteaptă! spuse ea.

– Trebuie să le dăm drumul înăuntru, zise Jon sărind pe deasupra ei din pat și îmbrăcându-se în grabă.

Jon deschise ușa sufrageriei. În scrumiera de pe măsuță, văzu o țigară aprinsă, iar pe sofa era aruncată o pătură. Bătaia se auzi din nou. Jon se uită pe fereastră, dar nu reuși să vadă mașina. Ciudat. Se opri în fața ușii.

– Cine e? strigă dânsul, el de nehotărât de această dată.

– Poliția, se auzi o voce.

Jon nu era prea sigur, însă i se păru că detectase un accent neobișnuit.

Sări într-o parte când auzi încă o bătaie în ușă. Întinse o mână tremurătoare către clanța ușii, apoi inspiră adânc și o deschise brusc. Se simți lovit ca de un val de apă în clipa în care un vânt înghețat se strecură înăuntru, iar lumina puternică și strălucirea orbitoare a soarelui dimineții, care abia apăruse la orizont, îl făcură să-și mijească ochii. În fața ușii erau două siluete.

– Sunteți următorul schimb? întrebă Jon.

– Nu, auzi el o voce de femeie pe care o recunoscu imediat. S-a terminat.

– Cum adică s-a terminat? întrebă surprins Jon punându-și mâna pavăză la ochi. Ah, tu erai?

– Da. Poți să-ți strângi lucrurile. O să te ducem acasă, zise ea.

– De ce?

Ea îi spuse de ce.

– Jon! strigă Thea din dormitor.

– O clipă, rosti Jon lăsând ușa deschisă.

Se duse în dormitor, ca să vadă ce voia Thea.

– Cine e? întrebă Thea.

– E femeia care m-a interogat, rosti Jon. Toril Li. Și un tip care se numește tot Li, mi se pare. Ei spun că Stankic e mort. A fost împușcat azi-noapte.

Polițistul care îi păzise toată noaptea se întoarse de la toaletă, își împachetă lucrurile și plecă. Și, 10 minute mai târziu, Jon își arunca sacul pe umăr, închidea ușa și răsucea cheia în broască.

Își croi drum prin stratul mare de zăpadă călcând pe propriile urme de pași pe lângă peretele casei, apoi numără cinci scânduri când ajunse la trepte, după care agăță cheia în cârligul de sub scară și fugi după ceilalți, spre Golful roșu al cărui motor torcea încetișor, pufnind din când în când prin țeava de eșapament un fum alb și dens. Își făcu loc cu dificultate pe bancheta din spate, lângă Thea. După ce se instalară, o cuprinse cu brațul pe după umeri și o strânse, apoi se aplecă între scaunele din față.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte la terminalul de containere?

Toril Li, cea care era la volan, îi aruncă o privire colegului său, Ola Li, care stătea în dreapta ei.

– Au spus că Stankic a băgat mâna în buzunar ca să-și ia pistolul, zise Ola Li. Adică asta a văzut lunetistul de la Forțele Speciale.

– De ce? Există vreo îndoială? De fapt, Stankic nu-și căuta arma?

– Depinde ce înțelegi prin „armă“, răspunse Ola Li aruncându-i o privire cu subînțeles lui Toril Li, care abia se abținea să nu râdă. Când

l-au întors cu fața în sus, avea șlițul pantalonilor deschis și penisul îi era afară. De fapt, se pare că stătea în ușa containerului ușurându-se.

Toril Li își drese vocea, dintr-odată foarte serioasă.

– Asta e neoficial, bineînțeles, se grăbi Ola Li să adauge. Dar înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa?

– Vreți să spuneți că l-ați împușcat și atâta tot? exclamă neîncrezătoare Thea.

– Nu noi, zise Toril Li. Lunetistul de la FSK a făcut-o.

– Ei sunt de părere că Stankic trebuie să fi auzit ceva și atunci a întors capul, spuse Ola. Pentru că glonțul a intrat în spatele urechii și a ieșit pe acolo pe unde fusese nasul. Pif, paf, i-a făcut nasul praf. Nasul praf, ha, ha.

Thea se uită la Jon.

– Trebuie să fi avut muniție sofisticată, sunt sigur de asta, reflectă Ola cu voce tare. Ei bine, vei vedea cu ochii tăi, Karlsen, foarte curând. Ar fi un miracol să-l poți identifica așa cum arată acum.

– Oricum, n-ar fi fost deloc simplu, spuse Jon.

– Da, am auzit asta, zise Ola clătinând din cap. Despre fața de mim și tot restul. Prostii, dacă vrei părerea mea. Dar asta rămâne neoficial, OK?

Călătoriră în tăcere pentru o vreme.

– Dar cum puteți fi atât de siguri că este vorba de el? întrebă Thea. Dacă fața lui e distrusă complet, vreau să spun.

– Au recunoscut haina, zise Ola.

– Atâta tot?

Ola și Toril schimbară o privire.

– Nu, răspunse Toril. Era niște sânge uscat pe căptușeala jachetei și pe bucata de sticlă pe care o avea în buzunar. Poliția verifică acum dacă e vorba de sângele lui Halvorsen.

– S-a terminat, Thea, spuse Jon trăgând-o mai aproape.

Thea își puse capul pe umărul lui, iar parfumul părului ei îi umplu nările. În curând, avea să doarmă liniștit. După atâta vreme.

Mergeau pe un drum îngust de țară. Printre scaunele din față, văzu mâna lui Toril Li pe volan. Aceasta mişcă volanul spre dreapta, iar maşina îşi schimbă direcția. Pe lângă ei trecu o maşină electrică, mică şi albă. Jon recunoscu maşina. Era acelaşi model pe care-l primise Armata Salvării din partea familiei regale.

25

SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. IERTAREA

Reprezentările grafice, cifrele de pe ecran și bipurile regulate ale aparatului EEG dădeau impresia că situația era sub control. Gura și nasul lui Halvorsen erau acoperite de o mască, iar pe cap avea un fel de cască. Aceasta, după cum explicaseră doctorii, înregistra orice schimbare în activitatea cerebrală. Pleoapele lui erau întunecate, cu o rețea fină de vase de sânge. Harry realiză dintr-odată că nu-l mai văzuse niciodată pe Halvorsen în acest fel. Nu-l văzuse niciodată cu ochii închiși. Halvorsen ținea ochii deschiși întotdeauna.

Auzi ușa scârțâind în spatele lui. Era Beate.

– În sfârșit, zise ea.

– Vin direct de la aeroport, spuse în șoaptă Harry. Arată ca un pilot adormit.

Abia când văzu zâmbetul forțat al lui Beate înțelese că metafora pe care o folosise suna ca o prevestire sumbră. Dacă mintea lui ar fi fost mai limpede, ar fi reușit să găsească o formulare mai optimistă sau ar fi ales să tacă. Putea să afișeze o atitudine demnă, pentru că zborul între Zagreb și Oslo în spațiul aerian internațional durase doar o oră și jumătate, iar stewardesa care servea alcool se ocupase

de toți ceilalți pasageri ai cursei până să observe semnalul luminos de deasupra lui Harry.

Ieșiră amândoi din cameră și găsiră o sală de așteptare în capătul coridorului.

– Ceva noutăți? întrebă Harry.

Beate își trecu o mână peste față.

– Medicul care a examinat-o pe Sofia Miholjec m-a sunat azi-noapte, destul de târziu. Nu a găsit nimic altceva în afară de vânătaia de pe fruntea ei, care putea fi provocată într-adevăr de o ușă. Asta a crezut și el după explicațiile Sofiei. A spus că secretul profesional este un lucru foarte important pentru el, dar soția lui l-a convins să vorbească, din moment ce declarația sa ar ajuta investigațiile într-un caz atât de serios. Medicul i-a luat Sofiei o probă de sânge, dar la analize nu a ieșit nimic dubios, până ce – ascultându-și intuiția – a cerut identificarea hormonului HCG în proba de sânge. Nivelul de HCG nu lasă nici o urmă de îndoială, asta spune el.

Beate își mușcă buza inferioară.

– Interesantă treaba cu intuiția, zise Harry. Dar habar nu am ce este hormonul HCG.

– Sofia a avut o sarcină recentă, Harry.

Harry încercă să fluiere, dar gura îi era prea uscată.

– Cred că ar fi mai bine să treci pe acolo, pentru o mică discuție.

– Da, mai ales că am devenit prietene atât de bune în urma ultimei vizite, zise Beate pe un ton sec.

– Nu-i nevoie să fiți prietene. Trebuie doar să afli dacă a fost violată.

– Violată?

– Așa îmi spune intuiția.

Beate oftă.

– Bine, dar acum nu mai are rost să ne grăbim, nu-i așa?

– Ce vrei să zici?

– După ce s-a întâmplat azi-noapte.

– Dar ce s-a întâmplat azi-noapte?

Beate îl privi uimită.

– Cum, nu știi?

Harry clătină din cap.

– Ți-am trimis cel puțin patru mesaje pe telefon.

– Ieri, mi-am pierdut telefonul. Haide, spune-mi ce s-a întâmplat.

Beate înghiți cu dificultate, încercând să-și stăpânească emoțiile.

– Oh, drace, zise el. Nu-mi spune că e vorba despre ceea ce cred.

– L-au împușcat pe Stankic, noaptea trecută. A murit pe loc.

Harry închise ochii. I se părea că vocea lui Beate se auzea de undeva în depărtare.

– Stankic a făcut o mișcare bruscă și, conform raportului, a fost somat înainte de focul de armă.

„Raport", își spuse Harry. Fusese întocmit deja un raport.

– Mă tem că singura armă pe care au găsit-o era o bucată de sticlă din buzunarul jachetei sale. Era sânge pe ea, iar legistul a promis că proba va fi verificată în dimineața asta. Probabil că a ascuns undeva pistolul, intenționând să-l recupereze atunci când ar fi avut nevoie de el. Ar fi fost o dovadă dacă, în momentul arestării, l-ar fi avut asupra lui. Nu avea nici un act la el.

– Ai mai găsit altceva?

Harry pusese mașinal această întrebare, pentru că mintea lui era în altă parte. Mai precis, în catedrala Sfântul Ștefan. „Jur pe Fiul lui Dumnezeu!"

– Într-un colț al containerului am găsit niște ustensile folosite de narcomani. O seringă, o lingură și așa mai departe. Mai interesant însă era câinele agățat de tavan. Un metzner negru, așa mi-a zis paznicul. Din corpul câinelui fuseseră tăiate bucăți de carne.

– Mă bucur să aud asta, mormăi Harry.

– Poftim?

– Nimic.

– Asta explică, așa cum ai presupus și tu, bucățile de carne din urmele de vomă din Gøteborggata.

– În afară de echipa Delta, a mai luat cineva parte la acțiune?

– Nu, conform raportului.

– Cine a scris raportul?

– Ofițerul care a comandat această operațiune, desigur. Sivert Falkeid.

– Desigur.

– Oricum, s-a terminat.

– Nu, eu nu cred că s-a terminat!

– Nu e nevoie să țipi, Harry.

– Nu s-a terminat. Unde este un prinț trebuie să fie și un rege.

– Ce-i cu tine? Beate era roșie la față. Un asasin plătit e mort, iar tu te comporți de parcă ar fi vorba de... un prieten.

„Halvorsen“, se gândi Harry. Ea voia să spună Halvorsen. Închise ochii și văzu o lumină roșie ce licărea în spatele pleoapelor sale. „Ca niște lumânări“, se gândi el. Ca niște lumânări într-o biserică. Era doar un băiețel când fusese îngropată mama lui. În Åndalsnes, acolo unde munții se vedeau în depărtare, asta ceruse ea pe patul de moarte. Ei toți fuseseră de față: tatăl său, Sis și el însuși, ascultându-l pe preot vorbind despre o persoană pe care el nu o cunoscuse niciodată. Pentru că tatăl lui nu fusese în stare să o facă. Și probabil că Harry știuse chiar de atunci că fără ea nu mai erau o familie. Bunicul său, de la care Harry moștenise statura, mirosea puternic a alcool când se aplecase spre el zicând că nu fusese firesc să se întâmple așa. Părinții ar trebui să moară înaintea copiilor. Simți un nod în gât.

– Am găsit-o pe șefa lui Stankic, spuse el. Iar ea a confirmat că asasinatul a fost comandat de Robert Karlsen.

Beate îl privi cu ochii mari de uimire.

– Dar nu se termină aici, zise Harry. Robert a fost doar intermediarul. În spatele lui se ascunde cineva.

– Cine?

– Nu știu asta. Tot ce știu este că e vorba de cineva care își permite să plătească 200 000 de dolari pentru o crimă.

– Și vrei să spui că șefa lui Stankic ți-a zis pur și simplu toate astea?

Harry clătină din cap.

– Am făcut o înțelegere.

– Ce fel de înțelegere?

– Nu vrei să știi.

Beate clipi de două ori, scurt, apoi dădu din cap. Harry urmări cu privirea o bătrână care se deplasa șchiopătând, sprijinindu-se într-o cârjă. Se întrebă dacă mama lui Stankic sau Fred citeau ziarele din Norvegia pe internet. Oare aflaseră că Stankic era mort?

– Părinții lui Halvorsen mănâncă la cantină. Mă duc la ei. Vrei să vii cu mine, Harry?

– Cum? Scuză-mă! Am mâncat în avion.

– S-ar bucura mult. Au spus că vorbea mereu cu afecțiune despre tine. Ca despre un frate mai mare.

Harry clătină din cap.

– Poate mai târziu.

Beate plecă, iar Harry se întoarse în camera lui Halvorsen. Se așeză lângă pat, pe marginea unui scaun, și se aplecă deasupra chipului palid de pe pernă. În bagaj, avea o sticlă sigilată de Jim Beam, de la duty-free.

– Suntem doar noi împotriva restului lumii, șopti el.

Pocni din degete deasupra frunții lui Halvorsen. Degetul său mijlociu îl lovi tare pe Halvorsen, chiar între sprâncene, dar pleoapele acestuia rămaseră imobile.

– Yashin! îi șopti răgușit Harry.

Haina lui se atinse de pat, iar el simți ceva dur în căptușeală. Telefonul mobil pe care credea că-l pierduse. Când Beate intră în cameră însoțită de părinții lui Halvorsen, Harry nu mai era acolo.

Jon stătea întins pe sofa, cu capul în poala Theei. Ea urmărea un film vechi la televizor. Privind în tavan, Jon recunoscu vocea actriței Bette Davis, care-i destrăma gândurile: el cunoștea acest tavan chiar mai bine decât îl știa pe al său. Și, dacă s-ar fi străduit destul, ar fi reușit în final să vadă ceva familiar, ceva cu totul diferit de fața zdrobită pe care i-o arătaseră în subsolul rece de la Rikshospitalet. Clătinase din cap atunci când îl întrebaseră dacă acesta era bărbatul pe care-l

văzuse în fața ușii apartamentului său și care îl atacase apoi pe polițist cu un cuțit.

– Dar asta nu înseamnă că nu este el, spusese Jon, iar ei încuviințaseră, notându-și ceva și îl lăsaseră să plece.

– Ești sigur că poliția îți interzice să dormi în apartamentul tău? îl întrebă Thea. Știi că vor începe vorbele dacă rămâi aici, la noapte.

– E locul crimei, zise Jon. E sigilat până termină ei investigațiile.

– Sigilat, rosti ea. Parcă vorbim despre o scrisoare.

Bette Davis fugea către femeia mai tânără, iar viorile măriră suspansul.

– La ce te gândești? îl întrebă Thea.

Jon nu răspunse. Nu-i răspunse că o mințise spunându-i că totul se sfârșise. Nu avea să se sfârșească până ce el nu termina ceea ce trebuia să facă. Și ceea ce trebuia să facă era să ia taurul de coarne și să-l blocheze pe inamic, ca un mic soldat curajos. Pentru că acum știa totul. Fusese destul de aproape de Halvorsen atunci când acesta ascultase mesajul înregistrat al lui Mads Gilstrup ca să audă mărturisirea acestuia.

Se auzi soneria. Ea se ridică de parcă abia ar fi așteptat să fie deranjată. La ușă era Rikard.

– Deranjez? întrebă acesta.

– Nu, spuse Jon. Eu tocmai plecam.

Jon își trase haina pe umeri, într-o tăcere deplină. După ce închise ușa în urma lui, rămase câteva secunde pe loc, ca să asculte vocile din interior. Cei doi vorbeau în șoaptă. Dar de ce vorbeau în șoaptă? Rikard părea furios.

Prinse tramvaiul spre centru, iar de acolo luă trenul spre Holmenkollen. Într-un weekend cu zăpadă pe câmpii, trenul ar fi trebuit să fie plin cu practicanți de schi fond, dar probabil că fusese o zi prea rece pentru aceștia. Coborî la ultima stație și privi departe, în vale. Orașul Oslo părea mic de tot.

Casa lui Mads și Ragnhild se afla pe un deal. Jon nu mai fusese niciodată acolo. Poarta era destul de îngustă și la fel era și aleea de

acces ce ocolea un pâlc de copaci care ascundeau vederii o parte din casă. Locuința în sine nu era foarte înaltă, fiind construită în asemenea manieră, încât nu părea foarte mare. Abia în interior, străbătând toate camerele, oricine și-ar fi dat seama cât de mare era clădirea. Cel puțin acest lucru era așa cum spusese Ragnhild.

Jon sună și, după câteva clipe, auzi o voce la un interfon pe care nu-l vedea.

– Ei bine, să vezi și să nu crezi. Jon Karlsen în persoană. Jon privi spre camera de deasupra ușii. Sunt în living. Vocea lui Mads Gilstrup nu se auzea prea clar și omul părea să chicotească. Presupun că știi drumul.

Ușa se deschise automat, iar Jon Karlsen intră într-un hol de mărimea apartamentului său.

– Alo?

Auzi doar un ecou scurt și strident, în loc de răspuns. Porni pe un coridor care, bănuia el, ar fi trebuit să ducă în living. Pânze în ulei, fără ramă, dar viu colorate, erau agățate pe pereți. Și peste tot se simțea un miros specific, care devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce înainta. Trecu printr-o bucătărie utilată cu o insulă de gătit și o masă mare, cu douăsprezece scaune de jur împrejur. Chiuveta era plină de farfurii, pahare și sticle goale de băutură. În aer persista un miros de mâncare alterată și bere. Jon merse mai departe, pe un alt coridor. Văzu mai multe haine aruncate pe jos. Se uită prin crăpătura ușii de la baie. Aici se simțea o duhoare de vomă. Ajunse la capătul coridorului și, după colț, se trezi în fața unei priveliști panoramice, la fel precum cea pe care o văzuse împreună cu tatăl său din Nordmarka[1], cu orașul Oslo și cu fiordul.

Un ecran fusese instalat în mijlocul camerei și imagini de la o nuntă filmată de un amator se derulau în tăcere pe pânza albă. Tatăl conducea mireasa la altar, iar aceasta îi saluta pe oaspeții din stânga și din dreapta ei, cu zâmbetul pe buze. Bâzâitul slab al proiectorului era singurul zgomot din încăpere. Între el și ecran era spătarul înalt

---

[1] Regiune împădurită, la nord de Oslo (n.red.)

al unui scaun negru și două sticle goale așezate pe podea, lângă una pe jumătate plină.

Jon își anunță prezența tușind răsunător și se apropie de scaun.

Acesta începu să se rotească încetișor. Și atunci Jon înlemni. Un bărbat pe care abia îl recunoscu stătea pe scaunul negru. Mads Gilstrup purta o cămașă albă, curată și o pereche de pantaloni negri, însă era nebărbierit și avea fața buhăită. Ochii lui păreau morți, fiind acoperiți cu o peliculă cenușie. Bărbatul ținea în poală o carabină cu două țevi. Patul armei era roșu, sofisticat, împodobit cu sculpturi reprezentând animale. În poziția aceea, arma părea îndreptată spre Jon.

– Îți place să vânezi, Karlsen? întrebă binevoitor Gilstrup cu o voce răgușită, de alcoolic.

Jon clătină din cap, fără să-și poată lua ochii de la pușcă.

– Noi, cei din familia mea, obișnuim să vânăm orice, zise Gilstrup. Vânat nici prea mic, dar nici prea mare. Am putea spune că acesta e mottoul familiei mele. Tatăl meu împușcă orice creatură pe patru picioare. În fiecare iarnă, călătorește în alt loc din lume în care sunt animale pe care n-a avut ocazia să le împuște. Anul trecut, a fost în Paraguay, într-o pădure în care auzise că trăiește o specie rară de puma. Eu însă nu sunt un vânător prea bun. Cel puțin, așa zice tata. Obișnuiește să spună că n-am destul sânge-rece și că singurul animal pe care am reușit să-l prind a fost ea. Gilstrup făcu un semn din cap spre ecran. Dar cred că, în sinea lui, își zicea că ea a fost cea care m-a prins pe mine.

Gilstrup așeză pușca pe măsuța de lângă scaun și îi făcu un semn lui Jon.

– Ia loc! Săptămâna asta, trebuie să semnăm un contract cu șeful tău, David Eckhoff. Ca să transferăm imobilele din Jacob Aalls, în primul rând. Tata îți va fi recunoscător că ai propus vânzarea.

– Mă tem că nu are pentru ce să-mi mulțumească, zise Jon așezându-se pe canapeaua neagră.

Pielea era moale și rece ca gheața.

– A fost o evaluare pur profesională.

– Ah, chiar așa? Mie-mi spui?

Jon înghiți cu dificultate, apoi zise:

– E vorba despre dezavantajul banilor blocați în proprietăți versus posibilitatea de a-i folosi în alte direcții.

– Oricum, alți vânzători ar fi scos proprietățile pe piața imobiliară.

– Și nouă ne-ar fi plăcut să putem face asta, dar voi ați negociat la sânge și ați spus destul de clar că, în cazul în care ați fi făcut o ofertă pentru întreaga proprietate, n-ați fi fost de acord cu o licitație.

– Totuși, recomandarea ta a fost cea care a influențat decizia finală.

– Am considerat că este o ofertă bună.

Mads Gilstrup zâmbi.

– Ai considerat pe naiba. Ați fi putut obține dublu.

Jon ridică din umeri.

– Am fi obținut ceva mai mult dacă am fi vândut pe bucăți, dar în felul ăsta am fost scutiți de un proces îndelungat și dificil de vânzare a proprietăților. Iar comitetul de conducere a subliniat faptul că are încredere în firma voastră în privința chiriei. În definitiv, trebuie să ne gândim la cei care locuiesc în aceste imobile. Nici nu vrem să ne gândim ce-ar fi putut face niște cumpărători fără scrupule.

– Clauza cu înghețarea chiriilor și acceptarea chiriașilor e valabilă 18 luni.

– Încrederea e mult mai importantă decât clauzele.

Gilstrup se aplecă în față.

– E al naibii de adevărat ce zici, Karlsen. Ai crede că am știut despre tine și Ragnhild de la început? Vezi tu, Ragnhild avea întotdeauna fața îmbujorată după ce făcea sex. Și se înroșea ori de câte ori numele tău era menționat la birou. Citeați Biblia împreună în timp ce vă hârjoneați? Pentru că, știi ceva? Cred că i-ar fi plăcut asta...

Mads Gilstrup se prăbuși din nou în scaun, cu un scurt hohot de râs și își trecu mâna peste carabina de pe măsuță.

– Am două cartușe în pușca asta, Karlsen. Ai văzut vreodată ce pot face niște cartușe ca astea? Nici nu e nevoie să fii un țintaș prea

bun. E de ajuns să apeși pe trăgaci și, bang, ai sfârși împrăștiat pe perete. Fascinant, nu-i așa?

– Am venit aici ca să-ți spun că nu vreau să fim dușmani.

– Dușmani? rosti râzând Mads Gilstrup. Voi toți veți fi mereu dușmanii mei. Îți amintești vara în care ați cumpărat Østgårdul, iar eu am fost invitat acolo chiar de comandantul Eckhoff? Vă era milă de mine. Eu eram bietul băiețel prădat de amintirile frumoase ale copilăriei. Erați foarte sensibili la astfel de lucruri. Dumnezeule, cum vă uram pe toți! zise râzând Gilstrup. Vă urmăream cum vă jucați și vă distrați, de parcă locul acela era numai al vostru. În special, fratele tău, Robert. Avea un fel aparte de a se purta cu fetele, da, da. Le amuza și le ducea în hambar, și...

Gilstrup mișcă piciorul și lovi sticla, care se răsturnă. Alcoolul maroniu începu să gâlgâie pe parchet.

– Tu nu mă vedeai. Nici unul dintre voi nu mă vedea. Era ca și cum nici n-aș fi existat. Erați foarte preocupați unii de ceilalți. Așa că m-am gândit: în regulă, OK, mai bine să fiu invizibil. Am să-ți arăt eu ce pot face oamenii invizibili.

– De asta ai făcut-o?

– Eu? întrebă râzând Mads Gilstrup. Dar sunt nevinovat, Jon Karlsen, nu-i așa? Noi, cei privilegiați, suntem nevinovați întotdeauna. Sunt sigur că știi asta. Noi avem întotdeauna conștiința curată pentru că ne putem permite s-o cumpărăm de la alții. De la cei care sunt angajați să ne servească, să facă treaba murdară în locul nostru. Asta e legea naturii.

Jon încuviință din cap.

– De ce l-ai sunat pe polițist ca să mărturisești?

Gilstrup ridică din umeri.

– De fapt, m-am gândit să-l sun pe celălalt, pe Harry Hole. Dar tâmpitul nu avea o carte de vizită, așa că l-am sunat pe cel care îmi lăsase numărul. Halvorsen nu știu cum sau cam așa ceva. Nu-mi amintesc, pentru că eram beat.

– I-ai mai spus cuiva? întrebă Jon.

Gilstrup clătină din cap, ridică sticla de pe podea și luă o înghițitură.

– Tatălui meu.

– Tatălui? întrebă Jon. A, da, desigur.

– Desigur? chicoti Mads. Îți iubești tatăl, Jon Karlsen?

– Da, foarte mult.

– Și nu crezi că dragostea pentru un tată e un blestem?

Jon nu răspunse, iar Mads continuă:

– Tata a venit aici imediat după ce l-am sunat pe polițist, iar când i-am spus, știi ce a făcut? A pus mâna pe bățul lui de schi și m-a lovit. Și poate încă să lovească tare de tot, ticălosul. Ura îți dă putere, știi? M-a amenințat. Dacă voi spune vreun cuvânt cuiva și voi mânji cu noroi numele familiei, mă va ucide. Exact acestea au fost cuvintele lui. Și știi ce? Ochii lui Mads se umplură de lacrimi și un suspin îi curmă vocea. Eu încă îl iubesc. Și cred că din cauza asta mă urăște atât de mult. Pentru că eu, singurul lui fiu, sunt atât de slab, încât nici măcar nu pot să-l urăsc la fel de mult.

Camera răsună în clipa în care Mads izbi cu putere sticla de podea.

Jon își încrucișă brațele.

– Ascultă. Polițistul care ți-a auzit confesiunea este în comă. Dacă îmi promiți că nu mă vei urmări pe mine sau pe ai mei cu gânduri de răzbunare, îți promit că nu voi spune niciodată ce știu despre tine.

Mads Gilstrup nu dădea nici un semn că-l aude pe Jon. În schimb, privirea lui se întoarse spre ecran, unde fericitul cuplu stătea cu spatele la camera de filmat.

– Uite, acum, ea zice „da". Mă uit la partea asta iarăși și iarăși, pentru că nu pot să înțeleg. A jurat, nu-i așa? Ea... Clătină din cap. Am crezut că aș putea s-o fac să mă iubească din nou. Dacă aș fi reușit să duc la bun sfârșit această... crimă, atunci m-ar fi văzut așa cum eram. Un criminal trebuie să fie curajos. Puternic. Un adevărat bărbat, nu-i așa? Și nu... Pufni, rostind apoi printre dinți: ... fiul unuia.

Jon se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

Gilstrup dădu din cap.

– Am ceva care-ți aparține. Să-i spunem... Mads își mușcă buza superioară căutând cuvintele potrivite. Un dar de despărțire din partea lui Ragnhild.

În trenul de Holmenkollen, Jon stătea gânditor pe banchetă, privind pachetul de culoare neagră pe care i-l dăduse Mads Gilstrup.

Vremea era atât de rece și umedă, încât cei care se aventuraseră afară pentru o plimbare mergeau cu umerii încovoiați și capetele aplecate, înfofoliți cu fulare și căciuli groase. Cu toate astea, Beate Lønn, care stătea în fața clădirii din strada Jacob Aalls apăsând insistent butonul soneriei din dreptul numelui Miholjec, nu simțea frigul. Nu mai simțea nimic după ultimul mesaj primit de la spital.

– Nu inima este cea mai mare problemă în momentul de față, îi spusese doctorul. Celelalte organe au probleme. Mai ales rinichii.

Fru Miholjec aștepta în pragul ușii din capul scărilor și o pofti pe Beate în bucătărie, unde fiica ei Sofia ședea pe un scaun, jucându-se nervoasă cu o șuviță de păr. Apoi femeia umplu cu apă un ibric și scoase trei căni pe masă.

– Ar fi mai bine dacă aș putea vorbi cu Sofia între patru ochi, zise Beate.

– Ea vrea să fiu și eu de față, spuse *fru* Miholjec. Cafea?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc la Rikshospitalet. N-o să vă răpesc prea mult timp.

– Bine, atunci, zise *fru* Miholjec golind ibricul.

Beate se așeză în fața Sofiei. Încercă să-i prindă privirea, dar fata își studia foarte concentrată vârfurile despicate.

– Ești sigură că nu vrei să vorbim între patru ochi, Sofia?

– De ce n-aș fi? întrebă fata cu tonul îndărătnic pe care-l folosesc de obicei adolescenții iritați cu o uimitoare eficacitate pentru a-și enerva interlocutorul.

– E vorba despre un lucru foarte intim, Sofia.

– Dar e mama mea!

– Bine, zise Beate. Ai făcut un avort?

Sofia tresări surprinsă. Se strâmbă. Părea revoltată și tristă în același timp.

– Despre ce vorbești? ripostă ea tăios, fără a reuși să-și ascundă surprinderea din voce.

– Cine era tatăl? întrebă Beate.

Sofia continuă să-și netezească buclele inexistente. *Fru* Miholjec rămăsese cu gura căscată.

– Ai făcut sex cu el de bunăvoie? continuă Beate. Sau te-a violat?

– Cum îndrăznești să o întrebi astfel de lucruri pe fiica mea? exclamă mama. E doar un copil, iar dumneata îndrăznești să-i vorbești de parcă ar fi... o stricată.

– Fiica dumitale a fost însărcinată, *fru* Miholjec. Trebuie să aflu dacă acest lucru are vreo relevanță în cazul de crimă pe care-l investigăm acum.

Mama părea să-și mai fi revenit și închise gura. Beate se aplecă spre Sofia.

– A fost Robert Karlsen, Sofia? El a fost?

Buza inferioară a fetei fremăta. Mama se ridică de pe scaun.

– Despre ce tot vorbește, Sofia? Spune-mi că nu e adevărat.

Sofia își puse fruntea pe masă și își acoperi capul cu brațele.

– Sofia! strigă mama ei.

– Da, rosti în șoaptă Sofia înăbușindu-și un hohot de plâns. A fost el. Robert Karlsen. Nu m-am gândit... nici nu mi-a trecut prin minte că... era în stare de așa ceva.

Beate se ridică. Sofia plângea în hohote, iar mama ei arăta ca și cum cineva ar fi plesnit-o cu putere. Beate se simțea amorțită.

– Bărbatul care l-a ucis pe Robert a fost prins azi-noapte, spuse ea. Forțele Speciale l-au împușcat la terminalul de containere. E mort.

Se aștepta la o reacție, dar nu primi nici un răspuns.

– Am să plec acum.

Nimeni nu o auzi, așa că se îndreptă singură spre ușă.

Stătea la fereastră, privind gânditor întinderea albă și vălurită de zăpadă din ținutul rural. Parcă era o mare de lapte ale cărei valuri înghețaseră brusc, în mișcare. Pe crestele valurilor înghețate se zăreau din loc în loc case și hambare de culoare roșie. Soarele atârna sfârșit la orizont, chiar deasupra acelor creste.

– Nu se mai întorc aici, spuse el. Au plecat. Sau poate că nici n-au fost aici. Poate că m-ai mințit.

– Au fost aici, zise Martine în timp ce scotea o caserolă din cuptor. Era cald în casă și ai văzut cu ochii tăi urmele din zăpadă. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Stai jos, mâncarea e gata.

El își lăsă pistolul pe masă, lângă farfurie, și mâncă tocana. Conserva cu tocană era aceeași marcă pe care o consumase în apartamentul lui Harry Hole. Pe pervazul ferestrei era un radio vechi cu tranzistori, de culoare albastră, la care muzica pop se auzea destul de inteligibil, fiind însă des întreruptă de tot felul de discuții neinteligibile în limba norvegiană.

Chiar în acel moment, la radio se difuza o melodie pe care o auzise mai demult, într-un film, o melodie pe care mama lui o cânta din când în când la pianul de la fereastră, „singura fereastră din casă cu vedere spre Dunăre", cum obișnuia tatăl său să glumească atunci când voia să o tachineze. Iar dacă aceste vorbe o enervau, el se grăbea să calmeze spiritele întrebând-o de fiecare dată același lucru: cum se putuse căsători o femeie atât de frumoasă și inteligentă ca ea cu un bărbat ca el.

– Harry este iubitul tău? întrebă el.

Martine clătină din cap.

– Atunci de ce i-ai lăsat un bilet la concert?

Ea nu spuse nimic. El zâmbi.

– Mie mi se pare că ești îndrăgostită de el.

Fata își ridică furculița și o îndreptă spre el, ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar se răzgândi.

– Dar tu? Ai vreo iubită acasă?

El clătină din cap ducând la buze un pahar cu apă.

– De ce nu? Ai prea mult de lucru?

El vărsă din greșeală paharul, iar fața de masă absorbi toată apa. „Probabil, din cauza tensiunii“, se gândi el. De aceea izbucni imediat într-un râs isteric. Ea începu să râdă la rândul ei.

– Sau ești homosexual? întrebă ea ștergându-și o lacrimă. Poate ai un iubit acasă?

Bărbatul începu să râdă și mai tare. Și continuă să râdă mult timp după ce fata termină de vorbit.

Martine mai puse câte o porție de tocană pentru fiecare.

– Dacă îl placi atât de mult, pot să-ți dau asta, zise el aruncând o fotografie pe masă.

Era poza pe care Harry o păstra în hol, la oglindă, cea cu femeia brunetă și băiatul. Martine luă poza de pe masă și o studie cu atenție.

– Pare fericit, zise ea.

– Poate că se simțea bine. La vremea aceea.

– Da.

Întunericul, ca o umbră cenușie, se strecură pe fereastră. Încăperea se întunecă dintr-odată.

– Poate că va avea din nou momente fericite, spuse ea încetișor.

– Crezi că este posibil?

– Să fie fericit din nou? Firește.

El rămase cu privirea la aparatul de radio din spatele ei.

– De ce mă ajuți?

– Ți-am zis doar. Harry nu te-ar fi ajutat și...

– Nu te cred. Trebuie să mai fie ceva la mijloc.

Fata ridică din umeri.

– Ai putea să-mi spui ce-i asta? întrebă el desfăcând formularul pe care îl găsise în teancul de hârtii de pe măsuța lui Harry, ca să i-l arate.

Martine citi formularul în vreme ce bărbatul examina poza lui Harry de pe legitimația de serviciu pe care o găsise în apartamentul acestuia. Polițistul se uita undeva deasupra obiectivului camerei. Probabil că Harry îl privise pe fotograf, în loc să se uite în obiectiv. Se gândi că acest lucru spunea multe despre bărbatul din fotografie.

– E un formular de comandă pentru ceva numit Smith & Wesson .38, zise Martine. I s-a cerut să completeze acest formular, să-l semneze și să ridice arma de la sediul poliției, din depozit.

El dădu încet din cap.

– Și a fost semnat?

– Da. De către... stai puțin, să văd... inspectorul-șef Gunnar Hagen.

– Cu alte cuvinte, Harry încă nu și-a ridicat arma. Iar asta înseamnă că nu prezintă nici un pericol. În momentul ăsta, e complet lipsit de apărare.

Martine clipi nedumerită.

– Ce-ai de gând?

26

SÂMBĂTĂ, 20 DECEMBRIE. TRUCUL MAGIC

În Gøteborggata, luminile stradale erau aprinse.

– OK, îi spuse Harry lui Beate. Deci aici a parcat Halvorsen?

– Da.

– Au ieșit din mașină și au fost atacați de Stankic. Mai întâi, a tras în Jon, care a fugit în clădire. Și apoi s-a dus după Halvorsen, care se îndrepta spre mașină ca să-și recupereze pistolul.

– Da. Halvorsen a fost găsit zăcând lângă mașină. Am descoperit sânge pe buzunarele paltonului, ale pantalonilor și pe centură. Nu e sângele lui, așa că am presupus că trebuie să fie al lui Stankic, care l-a căutat probabil prin buzunare. Stankic i-a luat portofelul și telefonul mobil.

– Hm! făcu Harry frecându-și bărbia. De ce nu l-a împușcat pe Halvorsen? De ce a folosit un cuțit? Nu mai avea importanță dacă făcea zgomot, deja alertase un cartier întreg trăgând în direcția lui Jon.

– Și noi ne-am întrebat același lucru.

– Dar de ce l-a înjunghiat pe Halvorsen, ca apoi să fugă? Singurul motiv pentru care l-ar fi atacat pe Halvorsen ar fi fost ca să-l înlăture din drum, pentru ca să-l poată prinde nestingherit pe Jon după aceea. Dar el nici măcar n-a încercat să facă asta.

– A fost întrerupt. A apărut o mașină, nu-i așa?

– Da, dar ține cont că vorbim despre un tip care a înjunghiat un polițist la lumina zilei. De ce s-ar fi ferit de o mașină care se apropia? Și de ce să fi folosit un cuțit când avea pistolul în mână?

– Da, asta voiam să zic și eu.

Harry închise ochii și rămase așa o vreme. Beate începu să tropăie încet în zăpadă.

– Harry, spuse ea. Vreau să plec. Eu...

Harry deschise încet ochii.

– Probabil că a rămas fără gloanțe.

– Cum?

– Acela era ultimul glonț al lui Stankic.

Beate oftă. Părea epuizată.

– Era un profesionist, Harry. N-ar fi rămas pur și simplu fără muniție, nu crezi?

– Da, tocmai de aceea sunt sigur că ăsta este motivul, zise Harry cu însuflețire. Dacă ai avea un plan detaliat să ucizi un om și ai avea nevoie pentru asta de unul sau maximum două gloanțe, nu ai lua cu tine rezerve întregi de muniție, nu crezi? Ar trebui să zbori într-o țară străină și bagajele ar fi scanate cu raxe X. Ar trebui să ascunzi undeva toată muniția asta, nu-i așa?

Beate nu răspunse. Harry continuă:

– Stankic trage ultimul său glonț în direcția lui Jon și nu-l nimerește. Așa că îl atacă pe Halvorsen cu un instrument ascuțit. De ce? Ei bine, ca să pună mâna pe revolverul de serviciu al lui Halvorsen și ca să-l poată împușca apoi pe Jon. De aceea centura pantalonilor lui Halvorsen e murdară de sânge. Nu caută un portofel în centură, ci un pistol. Dar el nu găsește pistolul, deoarece nu știe că a rămas în mașină. Și Jon s-a refugiat în clădire, iar Stankic are doar un cuțit asupra lui. Așa că se lasă păgubaș și dă bir cu fugiții.

– Grozavă teorie, zise Beate înăbușindu-și un căscat. Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Stankic, dar e mort. Așa că nu mai contează.

Harry se uită cu atenție la Beate. Aceasta avea ochii mici și roșii, pentru că nu dormise de mult. Beate dăduse dovadă de tact și nu-i spusese că duhnea a alcool. Probabil că băuse cu o zi în urmă. Fusese destul de înțeleaptă ca să-și dea seama că nu avea rost să-i reproșeze ceva.

Dar înțelese și el ceva: în acel moment, Beate își pierduse încrederea în el.

– Ce-a zis martorul care a trecut cu mașina pe acolo? mai întrebă Harry. Că Stankic a luat-o la fugă pe partea stângă a drumului?

– Da, l-a urmărit prin oglinda retrovizoare, apoi l-a văzut cum a alunecat și a căzut la colțul străzii. Acolo unde am găsit moneda croată.

Harry se uită spre colțul străzii. Ultima dată când trecuse pe acolo, îl zărise pe cerșetorul cu barbă. Poate că văzuse și el ceva? Dar acum erau minus 22 de grade afară și nu era nimeni acolo.

– Să mergem să vorbim cu medicul legist, zise Harry.

Se urcară în mașină și merseră pe Toftes Gate, spre Ring 2. Trecură de spitalul Ullevål. Se aflau în dreptul grădinilor albe ale caselor în stil englezesc de cărămidă roșie din Sognsveien, când Harry rupse tăcerea.

– Oprește mașina.

– Acum? Aici?

– Da.

Beate se uită în oglindă dacă nu venea vreo mașină și trase pe dreapta.

– Lasă aprinse luminile de avarie, zise Harry. Apoi fii atentă la mine. Îți amintești jocul acela cu asocieri spontane pe care l-ai învățat de la mine?

– Te referi la primul cuvânt care-ți vine pe buze înainte să gândești?

– Sau, mai degrabă, să spui ce-ți trece prin minte în momentul acela, înainte să îți impui că nu trebuia să te gândești la acel lucru. Acum golește-ți mintea.

Beate închise ochii. O familie trecu pe schiuri pe lângă mașină.

– Ești gata? OK. Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

– Mama Sofiei.

– Hm! făcu Harry. Cum de te-ai gândit la așa ceva?

– Habar n-am, zise Beate deschizând ochii. Ea nu are nici un motiv din câte știm noi. Și, în mod cert, nu e genul care să facă așa ceva. Probabil că m-am gândit la ea pentru că e de naționalitate croată, la fel ca Stankic. Subconștientul meu nu poate concepe lucruri mai complicate.

– Tot raționamentul acesta ar avea logică, zise Harry. Cu excepția părerii tale despre subconștient. OK. Acum, întreabă-mă tu pe mine.

– Trebuie să întreb... cu voce tare?

– Da.

– De ce?

– Fă-o doar, zise el, închizând ochii. Sunt gata.

– Cine l-a trimis pe Robert Karlsen la Zagreb?

– Nilsen.

– Nilsen? Cine este Nilsen?

Harry deschise din nou ochii. Clipi din cauza farurilor aprinse ale mașinilor de pe stradă, puțin amețit.

– Presupun că e vorba de Rikard.

– Amuzant joc, spuse Beate.

– Pornește mașina, zise Harry.

Întunericul pusese stăpânire pe Østgård. La aparatul de radio de pe pervaz se auzea o discuție aprinsă.

– N-ar putea să te recunoască nimeni? îl întrebă Martine.

– Sunt unii oameni care ar putea, spuse el. Dar durează ceva timp când îmi recunoaște cineva fața. Nu sunt mulți care ar avea timp s-o facă.

– Deci nu depinde numai de tine. Depinde de abilitățile celorlalți?

– Poate. Dar eu nu vreau să mă recunoască nimeni. Asta e... ceva ce reușesc să fac.

– Tu dispari mereu.

– Nu, din contră. Eu mă strecor. Eu invadez. Devin invizibil și mă furișez în orice loc vreau.

– Dar, dacă nimeni nu te vede, ce rost mai are totul?

O privi surprins. La radio se auzi o reclamă, apoi o femeie cu voce gravă începu să transmită știrile.

– Ce spune? întrebă el.

– O să se facă și mai frig. Grădinițele se închid. Oamenii în vârstă sunt avertizați să rămână în case și să nu facă economie la energia electrică.

– Dar tu m-ai văzut, spuse el. M-ai recunoscut.

– Recunosc orice chip, zise ea. Eu văd oamenii. Ăsta e talentul meu.

– De asta mă ajuți? întrebă el. De asta nu ai încercat să fugi chiar dacă ai avut ocazia?

Fata îl privi.

– Nu, nu ăsta este motivul, spuse ea în cele din urmă.

– Atunci?

– Pentru că vreau să-l văd mort pe Jon Karlsen. Vreau să fie chiar mai mort decât tine.

Bărbatul tresări. Oare își pierduse mințile?

– Eu sunt mort?

– Asta susțin cei de la știri de vreo câteva ore încoace, spuse ea făcând un semn din cap spre radio.

Martine trase aer în piept și încercă să imite vocea gravă și imperioasă a crainicei:

– Suspectul în cazul crimei din Egertorget a murit azi-noapte, împușcat de către Forțele Speciale de Poliție în timpul unui raid la terminalul de containere. Conform declarațiilor lui Sivert Falkeid, comandantul Forțelor Speciale, suspectul a refuzat să se predea și a vrut să scoată arma. Comandantul Departamentului omucideri, inspectorul-șef Gunnar Hagen, a spus că acest caz va fi încredințat organizației SEFO, autoritatea poliției independente, ca o măsură de rutină. Inspectorul-șef Hagen a comentat că acest caz este încă un exemplu privind confruntările Poliției cu acțiunile tot mai violente ale crimei organizate și că discuțiile în legătură cu dotarea poliției cu armament nu ar trebui să aibă în vedere doar aplicarea efectivă a legii, ci și siguranța ofițerilor de poliție.

Bărbatul clipi nedumerit. De trei ori. Apoi înțelese. Kristoffer. Haina albastră.

– Sunt mort, spuse el. De aceea au plecat înainte să ajungem aici. Ei cred că s-a terminat. Își puse mâna pe mâna fetei. Tu vrei ca Jon Karlsen să moară?

Fata privea într-un punct fix. Inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi suspină, ca și cum cuvintele pe care le găsise nu erau cele potrivite, și încercă să vorbească din nou. La a treia încercare, reuși:

– Pentru că Jon Karlsen știa. El a știut în toți anii ăștia. Și de aceea îl urăsc atât de mult. Și de aceea mă urăsc pe mine.

Harry privi corpul gol de pe masă. Aproape că nu mai simțea nimic la vederea cadavrelor. Aproape. Temperatura din încăpere era de aproximativ 14 grade și între pereții netezi de ciment răsuna scurt și strident vocea medicului legist care răspundea la întrebările lui Harry.

– Nu, nu ne-am gândit să-i facem autopsie. Avem mulți pe listă, iar cauza morții e destul de clară în acest caz, nu crezi?

Femeia făcu un semn spre fața cadavrului, în mijlocul căreia se vedea o gaură mare, neagră, care cuprindea cea mai mare parte din nas și buza superioară, lăsând gura și dinții maxilarului la vedere.

– Ce mai crater, spuse Harry. Nu pare o rană provocată de un MP5. Când am să pot citi și eu raportul?

– Întreabă-l pe șeful tău. A zis că raportul trebuie să ajungă la el.

– Hagen?

– Chiar el. Așa că mai bine i-ai cere o copie dacă te grăbești.

Harry și Beate schimbară o privire.

– Ascultă, zise legistul. Colțurile gurii acesteia erau ridicate, iar Harry înțelese că femeia schițase un zâmbet. Ducem mare lipsă de personal săptămâna asta, iar eu am multe pe cap. Cred că nu vă deranjează să terminăm aici.

– Sigur că nu, spuse Beate.

Femeia se îndreptă împreună cu Beate spre ușă, dar vocea lui Harry le opri din drum.

– A observat cineva chestia asta?

Se întoarseră spre el. Harry stătea aplecat deasupra cadavrului.

– Urme de ace. Ați verificat dacă avea droguri în sânge?

Femeia oftă.

– Ni l-au adus în dimineața asta şi tot ce am reuşit să facem a fost să-l punem în frigider.

– Dar când veți termina cu analizele?

– E foarte urgent? întrebă ea, apoi, văzând ezitarea lui Harry, continuă: Ar fi de preferat un răspuns cinstit. Dacă facem o prioritate din acest caz, toate celelalte rapoarte cu care ne tot sâcâiți vor fi amânate şi mai mult. E un adevărat infern acum, înainte de Crăciun.

– Ei bine, zise Harry, poate că şi-a făcut o doză, de curiozitate. Ridică din umeri. Dar e mort. Aşa că presupun că nu e chiar atât de urgent. I-ați luat ceasul de la mână?

– Ceasul?

– Da, avea un Seiko SQ50 când a vrut să scoată bani de la ATM, acum câteva zile.

– Nu avea nici un ceas.

– Hm! făcu Harry privindu-şi propria încheietură. Probabil că l-a pierdut.

– Trebuie să ajung la Terapie intensivă, spuse Beate după ce ieşiră.

– Bine, spuse Harry. Am să iau un taxi. Crezi că o să poți obține confirmarea identității?

– Ce vrei să zici?

– Vreau să fim sută la sută siguri că Stankic este cel care zace acolo.

– Desigur, asta e procedura obişnuită. Cadavrul are grupa de sânge A, care se potriveşte cu sângele găsit pe buzunarele lui Halvorsen.

– E grupa de sânge cel mai frecvent întâlnită în Norvegia, Beate.

– Da, dar stai liniştit, vor verifica şi ADN-ul. Nu eşti pe deplin convins?

Harry ridică din umeri.

– Trebuie verificat fără întârziere. Dar când?

– Marți, cel mai devreme, bine?

– Peste trei zile? Nu e bine deloc.

– Harry...

Harry ridică mâinile defensiv.

– Bine, am să plec acum. Ai grijă să dormi puțin, OK?

– Ca să fiu sinceră, arăți de parcă ai avea nevoie de somn mai mult decât mine.

Harry îi puse o mână pe umăr. Îi simți oasele umerilor sub jachetă. Era atât de slabă.

– E un băiat rezistent, Beate. Și vrea să rămână cu noi. Bine?

Beate își mușcă buza inferioară. Dădu impresia că vrea să spună ceva, dar renunță. Zâmbi vag și încuviință din cap.

În taxi, Harry scoase din buzunar telefonul mobil și formă numărul lui Halvorsen. Dar, așa cum se aștepta de altfel, nu răspunse nimeni. Apoi tastă numărul de la hotelul Internațional. Cineva de la recepție răspunse la telefon, iar el ceru să i se facă legătura la bar, deoarece îl căuta pe Fred.

– Fred? Care bar?

– Celălalt bar, îi răspunse Harry.

– Sunt polițistul, spuse Harry după ce i se făcu legătura cu barmanul. Cel cu care ai vorbit ieri, când am întrebat de *mali spasitelj*.

– Da?

– Trebuie să vorbesc cu ea.

– A primit vești proaste, zise Fred. La revedere!

Harry mai rămase un timp pe fir, dar nu se mai auzi decât tonul, apoi își puse telefonul în buzunarul interior al hainei și privi îngândurat pe geamul portierei. Străzile erau pustii. Și-o imagină pe femeie în catedrală, aprinzând încă o lumânare.

– Restaurantul Schrøder, anunță șoferul de taxi trăgând pe dreapta.

Harry se așeză la aceeași masă la care stătea de obicei, privind în paharul pe jumătate plin cu bere. Așa-numitul restaurant era de fapt un bar anost în care se servea alcool, dar care își păstrase o oarecare faimă și demnitate, probabil datorită clientelei sau personalului, sau poate datorită impresionantelor picturi care înfrumusețau pereții înnegriți de fum, complet nepotrivite în decor. Nu erau prea mulți

oameni în restaurant, înainte de ora închiderii. Un nou client intră și privi în jur, în timp ce-și descheia nasturii paltonului pe care îl purta deasupra unui sacou din tweed, apoi se îndreptă grăbit spre masa lui Harry.

– Bună seara, prietene, îl salută Ståle Aune. Acesta pare să fie colțul tău preferat.

– Nu e un colț, îl contrazise Harry articulând corect cuvintele. E un unghi. Colțurile sunt afară. De obicei, mergi după un colț, nu stai într-unul.

– Dar ce părere ai de expresia „o masă într-un colț"?

– Asta nu e o masă într-un colț, e o masă cu colțuri. La fel ca „o canapea de colț".

Aune afișă un zâmbet încântat. Acesta era genul său preferat de conversație. Chelnerița sosi și îi aruncă o privire scurtă și suspicioasă când auzi comanda: ceai.

– Deci nătângii nu sunt puși la colț, dacă înțeleg bine? întrebă el aranjându-și papionul roșu cu buline albe.

Harry zâmbi.

– Încerci să-mi spui ceva, domnule psiholog?

– Ei bine, presupun că pentru asta m-ai sunat.

– Cât de mult ceri ca să le spui oamenilor că trebuie să le fie rușine?

– Ai grijă, Harry. Băutura nu te face doar iritabil, ci și iritant. N-am venit aici ca să-ți zic că ți-ai pierdut demnitatea sau curajul și nici ca să-ți beau berea. Dar problema ta actuală este că toate astea stau în acel pahar.

– Mereu ai dreptate, rosti Harry ridicând paharul în fața bărbatului. Și de aceea trebuie să mă grăbesc și să termin acest pahar.

Aune se ridică.

– Dacă vrei să vorbim despre alcoolism, putem face asta ca de obicei, în biroul meu. Consultația asta s-a terminat, iar tu vei plăti ceaiul.

– Așteaptă, îi spuse Harry. Uite. Se întoarse și puse paharul cu bere pe masa goală din spatele său. Acesta este trucul meu magic. Îmi controlez dependența de alcool comandând o jumătate de litru pe care

o beau într-o oră. O înghițitură mică pe minut. Ca și cum aș lua un somnifer. Apoi, mă duc acasă și, începând cu ziua următoare, nu mai beau deloc. Vreau să vorbim de fapt despre atacul asupra lui Halvorsen.

Aune ezită o clipă, apoi se așeză din nou pe scaun.

– Îngrozitoare întâmplare. Am auzit detaliile.

– Și ce vezi?

– Doar frânturi, Harry. Frânturi, atâta tot. Aune mulțumi cu un semn din cap chelneriței, care-i puse ceaiul pe masă. Dar, așa cum știi, văd mult mai bine frânturi decât oricare alt novice bun de nimic din acest domeniu. Văd doar că sunt multe similitudini între acest atac și felul în care a fost ucisă Ragnhild Gilstrup.

– Spune-mi.

– A fost o descărcare emoțională, o furie oarbă, dezlănțuită. Violență cauzată de frustrare sexuală. După cum știi, crizele de furie sunt ceva tipic în cazul tulburărilor de personalitate.

– Da, cu excepția faptului că acest individ pare foarte capabil să-și controleze furia. Dacă n-ar fi așa, am fi găsit mai multe indicii la locul fiecărei crime.

– Bună observație. Ar putea fi opera unui agresor furios sau o „persoană care comite acte de violență“, cum ar spune domnișoarele bătrâne din branșa mea care, în activitatea cotidiană, se poate comporta ca un om serios, calm, părând chiar lipsit de apărare. Am văzut recent un articol în *American Journal of Psychology* despre astfel de oameni care manifestă ceea ce specialiștii numesc „furie adormită“. Ceea ce eu aș numi sindromul Dr. Jekyll și Mr. Hyde. Iar atunci când Mr. Hyde se trezește... Aune își flutură arătătorul de la mâna stângă în timp ce sorbea o înghițitură de ceai... Ziua Judecății și Apocalipsa în același timp. Dar, odată ce furia s-a dezlănțuit, ei n-o mai pot controla.

– Pare o caracteristică potrivită pentru personalitatea unui asasin profesionist.

– Nicidecum. La ce te referi?

– Stankic pierde ceva puncte în privința stilului în cazul uciderii lui Ragnhild Gilstrup și a atacului asupra lui Halvorsen. Nu știu, pare

ceva... diferit din punct de vedere clinic în ambele cazuri. Nu seamănă deloc cu asasinarea lui Robert Karlsen și a celorlalți din rapoartele de la Europol.

– Un asasin plătit furios și labil psihic? Ei bine, presupun că există și piloți sau manageri de centrale nucleare labili psihic. Știi doar că mai există oameni care nu sunt potriviți deloc pentru activitatea pe care o prestează.

– Ridic paharul pentru asta.

– De fapt, nu mă refer la tine când spun acest lucru. Știai că ai unele trăsături narcisiste de caracter, inspectore?

Harry schiță un zâmbet.

– Ai să-mi zici că ți-e rușine? întrebă Aune. Crezi că e vina ta că Halvorsen a fost înjunghiat?

Harry își drese glasul.

– Ei bine, eu am fost cel care i-a cerut să-l păzească pe Jon Karlsen. Și tot eu ar fi trebuit să-l învăț unde trebuie ținută arma în cazul misiunilor de bonă.

Aune aprobă din cap.

– Deci e numai vina ta. Ca de obicei.

Harry privi mai întâi într-o parte, apoi prin încăpere. Luminile începuseră să pâlpâie, iar cei câțiva clienți rămași în restaurant își terminau ascultători băuturile și se pregăteau de plecare, punându-și fularele și căciulile. Harry lăsă pe masă o bancnotă de 100 de coroane și scoase de sub scaun un sac de voiaj.

– Pe curând, Ståle. N-am mai trecut pe acasă de când m-am întors din Zagreb, iar acum simt nevoia să dorm puțin.

Harry îl urmă pe Aune până la ușă, dar nu se putu abține să nu arunce o ultimă privire spre paharul de bere rămas pe masa din spatele lor.

În timp ce Harry descuia ușa apartamentului său, observă geamul spart și înjură cu voce tare. Era a doua oară într-un an când îi spărgeau apartamentul. Sesiză faptul că spărgătorul avusese timp să

lipească geamul cu bandă adezivă, pentru a evita probabil suspiciunile vecinilor care ar fi trecut pe acolo. Și totuși, nu avusese destulă vreme pentru a disparea cu televizorul sau combina sa stereo. Era de înțeles din moment ce nici unul dintre aparatele sale nu era ultimul model al acestui an. Și nici al anului trecut. Iar în apartament nici nu mai erau alte lucruri de valoare în afară de acestea. Cineva umblase în teancul de hârtii de pe măsuța de cafea. Harry intră în baie și văzu dezordinea din dulapul cu medicamente de deasupra chiuvetei. Deduse că era opera unui narcoman disperat.

Rămase totuși nedumerit la vederea unei farfurii pe bufet și a cutiilor goale de conserve din coșul de gunoi de sub chiuvetă. Oare spărgătorul fusese copleșit de foame și simțise nevoia să mănânce în liniște?

Odată ce ajunse în pat, Harry simți durerea care-l pândea, dar spera să poată adormi până la urmă, măcar sub efectul medicamentelor. Prin spațiul dintre perdele, luna așternea o dungă albă pe podeaua dormitorului, până la pat. Se întoarse când pe o parte, când pe cealaltă, în așteptarea fantomelor. Auzea deja murmurul acestora, era doar o chestiune de timp. Chiar dacă era perfect conștient că era vorba de paranoia alcoolică, se gândi că așternutul lui mirosea deja a sânge, a moarte.

27

DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE. DISCIPOLUL

Cineva agăţase o ghirlandă de Crăciun la intrarea în sala de şedinţe din zona roşie. În spatele uşii închise, ultima şedinţă din dimineaţa aceea a echipei de investigaţii criminalistice se apropia de sfârşit. Harry stătea în picioare, în faţa întregii echipe, transpirând în costumul negru şi strâmt.

– Din moment ce criminalul angajat, Stankic, şi intermediarul, Robert Karlsen, sunt amândoi morţi, echipa de investigaţii în forma ei actuală va fi desfiinţată în urma acestei şedinţe, spuse Harry. Asta înseamnă că mulţi dintre noi se vor putea bucura anul acesta de sărbătorile de Crăciun. Cu toate acestea, am să-i cer lui Hagen să numească pe unii dintre voi pentru eventualele misiuni de supraveghere. Aveţi întrebări înainte să încheiem? Da, Toril?

– Ai zis că omul de legătură al lui Stankic din Zagreb a confirmat suspiciunile noastre că Robert Karlsen a fost cel care l-a angajat pentru asasinarea lui Jon. Cine a vorbit cu omul de legătură şi cum a decurs totul?

– Mă tem că nu pot intra în detalii în legătură cu acest subiect, spuse Harry ignorând privirea elocventă pe care i-o aruncă Beate şi simţind sudoarea şiroindu-i pe spate.

Și nu transpira din cauza costumului sau a întrebărilor, ci din cauză că era treaz.

– Bine, continuă el. Ce mai trebuie să aflăm este numele persoanei cu care lucra Robert Karlsen. În cursul zilei de astăzi, îi voi contacta pe cei câțiva norocoși care vor lua parte la această misiune. Peste câteva ore, Hagen va ține o conferință de presă și o să zică atunci ce mai rămâne de făcut.

Harry le făcu apoi semn să plece.

– Sunteți liberi. Puteți să vă întoarceți la teancurile voastre de hârtii, băieți.

– Hei, strigă Skarre încercând să acopere zgomotul scaunelor trase. N-ar trebui să sărbătorim?

Nu se mai auzi nici un zgomot și toate privirile se îndreptară spre Harry.

– Păi, zise Harry încetișor, nu prea văd ce-ar fi de sărbătorit, Skarre. Faptul că au murit trei oameni și omul din spatele lui Robert Karlsen e încă liber? Sau e cazul să sărbătorim faptul că avem un coleg care nu a ieșit din comă?

Harry îi privi apoi cu atenție și nu mai spuse nimic. Tăcerea penibilă care urmă era destul de grăitoare.

După ce ieșiră toți membrii echipei, Skarre se apropie de Harry, care își revizuia notițele scrise la ora 6 în dimineața aceea.

– Îmi pare rău, spuse Skarre. A fost cea mai proastă sugestie.

– E în regulă, zise Harry. Știu că nu a fost cu intenție.

Skarre tuși încurcat.

– E un lucru destul de neobișnuit să te văd în costum.

– Înmormântarea lui Robert Karlsen e la ora douăsprezece, zise Harry fără să-l privească. M-am gândit să mă duc, pentru că vreau să văd cine mai apare pe-acolo.

– Desigur, rosti Skarre legănându-se pe călcâie.

Harry se opri din răsfoitul hârtiilor.

– Mai e ceva, Skarre?

– Ei bine, da. Mă gândeam că sunt mulți în echipa de la Omucideri care au familii și abia așteaptă Crăciunul, în schimb, eu, fiind burlac...

– Da?

– Păi, aș vrea să mă ofer voluntar.

– Voluntar?

– De fapt, vreau să spun că aș vrea să lucrez în continuare la acest caz. Dacă ești de acord, bineînțeles, se grăbi Skarre să adauge.

Harry îl privi pe Magnus Skarre.

– Știu că nu-ți plac, zise Skarre.

– Nu asta e problema, răspunse Harry. Eu am decis deja cine va rămâne în echipă. Și e vorba de cei pe care eu îi consider cei mai buni, nu de cei pe care-i plac.

Skarre ridică din umeri, iar mărul lui Adam începu să i se miște repede în sus și în jos înainte să spună:

– În regulă. Crăciun fericit, atunci!

Cu aceste cuvinte, Skarre se îndreptă spre ușă.

– De aceea, continuă Harry în timp ce-și punea carnețelul în servietă, vreau să verifici contul bancar al lui Robert Karlsen. Vezi ce sume au intrat sau au ieșit în ultimele șase luni și anunță-mă dacă ți se pare ceva dubios.

Skarre se opri și se întoarse spre inspector, peste măsură de uimit.

– Fă același lucru în cazul celor doi: Albert și Mads Gilstrup. Ai înțeles, Skarre?

Skarre încuviință entuziasmat din cap.

– De asemenea, verifică la Telenor dacă au avut loc conversații telefonice între Robert și vreunul din cei doi Gilstrup în această perioadă. Așa se pare că Stankic i-a luat mobilul lui Halvorsen. Verifică dacă a fost vreun apel de la numărul acela și vorbește cu avocatul consultant în legătură cu accesul la conturile bancare.

– Nu-i nevoie, zise Skarre. Conform noilor reglementări, avem acces permanent.

– Mda. Harry îi aruncă lui Skarre o privire gravă, apoi spuse: M-am gândit eu că va fi o idee bună să am în echipă pe cineva care citește instrucțiunile. Da, da.

Zicând acestea, se îndreptă cu pași mari spre ușă și părăsi sala.

Robert Karlsen nu era ofițer, dar, din moment ce murise la datorie, rămăsese stabilit că avea dreptul de a fi înhumat în zona rezervată de Armată pentru ofițeri, în cimitirul Vestre. După înmormântare urma să aibă loc un serviciu de comemorare la care aveau să asiste toți membrii Armatei din Majorstuen. În momentul în care Harry intră în capelă, Jon, care stătea pe o bancă din primul rând, alături de Thea, întoarse capul spre dânsul. Privirile lor se intersectară, iar Jon îl salută sobru, cu un semn scurt din cap, având o atitudine plină de recunoștință.

După cum era de așteptat, capela era plină și toate băncile erau ocupate. Majoritatea celor prezenți purtau uniforma Armatei Salvării. Harry îi zări pe Rikard și pe David Eckhoff. Iar lângă ultimul dintre aceștia stătea Gunnar Hagen. Mai erau de față și câteva păsări de pradă din partea presei. În momentul acela, Roger Gjendem se strecură lângă el pe bancă și îl întrebă dacă știa cumva de ce nu mai venea prim-ministrul la înmormântare, așa cum anunțase anterior.

– Sună și întreabă la biroul lui, îi răspunse Harry știind că în dimineața aceea biroul primise un telefon discret din partea forurilor superioare ale poliției în legătură cu posibilul rol al lui Robert Karlsen în acest caz de crimă.

Cei de la biroul prim-ministrului își amintiseră brusc că premierul avea alte întâlniri urgente pe lista sa de priorități.

Comandantul David Eckhoff primise și el un telefon de la sediul poliției și, în urma acestuia, se crease panică printre membrii Armatei Salvării, mai ales că una dintre persoanele de bază în pregătirea funeraliilor, fiica sa, Martine, sunase în dimineața aceea ca să spună că era bolnavă și nu putea veni la serviciu. Oricum, comandantul anunțase pe un ton ferm că orice om este nevinovat până ce se dovedește

fără urmă de îndoială că e vinovat. În plus, adăugase că era prea târziu ca să schimbe organizarea. „Spectacolul" trebuia să continue. Iar prim-ministrul îl asigurase pe comandant că va fi prezent la concertul de Crăciun, orice s-ar întâmpla.

– Nimic altceva? întrebă în șoaptă Gjendem. Ceva noutăți despre crime?

– Înțeleg că ați fost puși la curent cu toate evenimentele, zise Harry. Presa trebuie să ia legătura cu Gunnar Hagen sau cu purtătorul de cuvânt al poliției.

– Ei nu ne dau informații.

– S-ar părea că știu ei ce fac.

– Haide, Hole! Știu că se petrece ceva ciudat. Ofițerul care a fost înjunghiat în Gøteborggata... este vreo legătură între el și bărbatul înarmat pe care l-ați împușcat noaptea trecută?

Harry clătină din cap într-un mod care putea însemna în același timp „nu" și „nu comentez".

Muzica de orgă se opri în acel moment, toate murmurele se stinseră, iar cântăreața care își lansase albumul de debut păși în față și interpretă un bine cunoscut psalm, vrăjind auditoriul cu volumul impresionant al vocii, un vaiet prelung și un final pe măsură, prelungit, pentru ale cărui modulații vocale ar fi invidiat-o până și Mariah Carey. Pentru o clipă, Harry simți o dorință nebună să bea ceva, dar, în cele din urmă, fata închise gura și înclină capul cu o expresie plină de regret, în fața unei furtuni imaginare de blițuri. Impresarul acesteia zâmbi încântat. Era evident că acesta nu primise nici un telefon de la sediul poliției.

Eckhoff le vorbi celor prezenți despre curaj și sacrificiu. Harry nu se putea concentra deloc. Privea sicriul și se gândea la Halvorsen. Își aminti de mama lui Stankic. Iar când închise ochii, gândurile lui zburară la Martine. Mai târziu, șase ofițeri ai Armatei Salvării scoaseră sicriul afară. Jon și Rikard erau în față. Jon alunecă pe gheață în vreme ce intrau pe aleea acoperită cu prundiș.

Harry plecă, lăsându-i pe ceilalți adunați în jurul gropii.

Trecu prin partea pustie a cimitirului, îndreptându-se spre parcul Frogner, când, în urma lui, auzi scârțâitul unor pantofi în zăpadă. La început, crezu că era vreun reporter, însă, când auzi gâfâitul celui care-l urmărea, se întoarse brusc, din instinct. Era Rikard. Care se opri şi el la fel de brusc.

– Unde e ? întrebă agitat.

– Unde e cine?

– Martine.

– Am auzit că nu s-a simțit bine astăzi. E bolnavă.

– Bolnavă, da. Rikard respira precipitat. Dar nu e acasă, în pat. Şi nici azi-noapte n-a fost acasă.

– De unde ştii?

– Ştiu!...

Strigătul lui Rikard păru dureros, iar fața lui se contorsionă de parcă acesta şi-ar fi pierdut orice control. Dar respirația îi reveni la normal în cele din urmă şi, cu un mare efort, reuşi să se adune.

– Nu încerca să mă duci de nas, îi şopti el. Ştiu foarte bine. Ai înşelat-o. Ai profitat de ea. E în apartamentul tău, nu-i aşa? Dar nu vei obține...

Rikard făcu un pas în direcția lui Harry, care îşi scoase instinctiv mâinile din buzunarele paltonului.

– Ascultă, îi spuse Harry. N-am idee unde este Martine.

– Minți!

Rikard îşi strânse pumnii, iar Harry înțelese că trebuia să-i spună cuvintele potrivite pentru a reuşi să-l calmeze. Aşa că încercă:

– Sunt câteva lucruri de care ar trebui să ții cont în acest caz, Rikard. Nu sunt foarte rapid, dar am 95 de kilograme, iar pumnul meu a crăpat o uşă de stejar. Şi paragraful 127 al Codului Penal prevede o pedeapsă minimă de şase luni pentru violență împotriva unui reprezentant al autorității publice. Rişti deci o vizită la spital. Şi închisoarea.

Ochii lui Rikard aruncau flăcări.

– Ne mai vedem noi, Harry Hole, zise încet Rikard, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă în fugă prin zăpada dintre morminte, spre capelă.

Imtiaz Rahim era prost-dispus. Tocmai avusese o discuție cu fratele său în legătură cu locul în care ar fi trebuit puse decorațiunile de Crăciun, pe peretele din spatele tejghelei. Imtiaz considera că era destul dacă vindea calendare de Crăciun, carne de porc și alte nimicuri creștine, fără a-l desconsidera pe Allah pentru că accepta astfel de obiceiuri păgâne. Ce-ar fi spus clienții lor pakistanezi în acest caz? În schimb, fratele său considera că trebuiau să se gândească și la ceilalți clienți ai lor. De exemplu, la cei din blocul de pe partea opusă a străzii Gøteborggata. Nimeni n-ar fi suferit prea mult dacă, în perioada sărbătorilor de Crăciun, băcănia lor ar fi păstrat doar o notă de creștinism. Cu toate că Imtiaz ieșise învingător în urma aprigei discuții dintre frați, asta nu-i dădea nici o satisfacție.

Tocmai când ofta cu năduf, auzi soneria enervantă a clopoțelului de deasupra ușii de la intrare. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, înalt și lat în umeri, intră în magazin și se apropie de tejghea.

– Harry Hole, poliția, zise bărbatul.

Imtiaz se întrebă cuprins de panică dacă exista cumva vreo lege în Norvegia care să stipuleze că toate magazinele trebuiau să expună decorațiuni de Crăciun.

Harry continuă:

– Acum câteva zile, am văzut un cerșetor în fața magazinului dumitale, îi zise polițistul. Un individ cu părul roșu, cu o barbă de genul ăsta.

Spunând aceste cuvinte, își plimbă degetul deasupra buzei superioare, apoi în părți, sub colțurile gurii.

– Da, răspunse Imtiaz. Îl știu. Aduce sticle goale, ca să facă rost de bani.

– Știi cum se numește?

– Tigrul. Sau Ghepardul.

– Cum?

Imtiaz începu să râdă. Îşi recăpătase buna dispoziţie.

– Tigrul, de la *tigger*, care în limba norvegiană înseamnă cerşetor. Şi ghepard pentru că şterpeleşte iute sticlele goale de la... nici nu ştiu de unde.

Harry dădu din cap. Imtiaz ridică din umeri.

– E o glumă a nepotului meu.

– Mda. Foarte bine. Deci...

– Nu, nu-i ştiu numele. Dar ştiu unde-l puteţi găsi.

Espen Kaspersen stătea ca de obicei, cu un teanc de cărţi în faţă, la Biblioteca Centrală Deichmanske din strada Henrik Ibsen nr.1, când simţi prezenţa cuiva care se oprise lângă el, în picioare. Ridică privirea.

– Hole, poliţia, zise bărbatul aşezându-se pe scaunul din faţa lui, de cealaltă parte a mesei lungi.

Espen observă că fata care citea în capătul mesei se uita acum în direcţia lor. Noii angajaţi de la recepţie îi ceruseră bagajul la control când plecase. Şi de două ori îi ceruseră să plece pentru că mirosea atât de rău, încât cei din jur nu se puteau concentra asupra lecturii. Cu toate astea, era prima dată când îl aborda poliţia. Ei bine, cu excepţia situaţiei în care îl prinseseră cerşind pe stradă.

– Ce citeşti? îl întrebă detectivul.

Kaspersen ridică din umeri. Înţelese imediat că ar fi fost o pierdere de vreme dacă i-ar fi spus detectivului despre proiectul lui.

– Søren Kirkegaard? întrebă detectivul aruncând o privire pe cotorul cărţii. Schopenhauer. Nietzsche. Filosofie. Eşti un cugetător, nu-i aşa?

Espen Kaspersen pufni.

– Încerc să găsesc calea potrivită. Iar asta implică o profundă studiere a ceea ce este omenesc.

– Şi nu asta înseamnă a fi cugetător?

Kaspersen îl privi cu atenţie pe bărbat. Poate că îl judecase greşit.

– Am stat de vorbă cu patronul băcăniei din Gøteborggata, spuse detectivul. El zice că stai acolo în fiecare zi. Și, când nu stai acolo, cerșești pe stradă.

– Asta e viața pe care am ales-o, da.

Detectivul scoase un carnețel și îi puse lui Espen Kaspersen câteva întrebări, iar acesta îi dădu numele său complet și adresa mătușii sale de-a doua, din Hagegata.

– Și profesia?

– Călugăr.

Kaspersen îl urmărea satisfăcut pe detectivul care-și nota informațiile fără să comenteze nimic.

Detectivul dădu din cap, apoi îl întrebă:

– Ei bine, Espen, dacă nu ești dependent de droguri, atunci care este motivul pentru care cerșești?

– Pentru că misiunea mea este să fiu oglinda omenirii, astfel încât semenii mei să poată face diferența între faptele mărețe și cele neînsemnate.

– Și care sunt acele fapte mărețe?

Espen oftă nerăbdător, ca și cum s-ar fi săturat să tot repete ceva atât de evident.

– Mila. Să dăruiești și să-ți ajuți aproapele. Biblia subliniază aceste lucruri. De fapt, trebuie să cauți foarte mult ca să găsești în Biblie ceva legat de sex înainte de căsătorie, avort, homosexualitate sau despre drepturile femeii de a vorbi în public. Dar, desigur, le este mai ușor fariseilor să vorbească sus și tare despre propoziții subordonate decât să descrie sau să ducă la bun sfârșit mărețele fapte pe care Biblia ni le înfățișează fără urmă de îndoială: trebuie să dăruiești jumătate din averea ta cuiva care nu are nimic. Oamenii mor cu miile în fiecare zi fără să audă cuvintele Domnului, pentru că acești creștini nu vor renunța niciodată la bunurile lor pământești. Eu le mai dau o șansă să reflecteze.

Detectivul dădu din cap. Kaspersen era totuși nedumerit.

– Apropo, cum ți-ai dat seama că nu sunt dependent de droguri?

– Pentru că te-am văzut acum câteva zile, în Gøteborggata. Cerșeai, iar eu mergeam pe strada aceea însoțit de un tânăr care ți-a dat o monedă. Dar dumneata ai ridicat moneda și i-ai aruncat-o nervos înapoi. Un narcoman n-ar fi făcut asta, indiferent de valoarea monedei.

– Îmi amintesc.

– Și apoi același lucru mi s-a întâmplat și mie într-un bar din Zagreb, acum două zile, iar de atunci mă tot gândesc. Adică mi-a atras ceva atenția, dar nu i-am acordat destulă importanță. Până acum.

– Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am aruncat moneda.

– Și asta a fost ceea ce mi-a deschis ochii, zise Harry punând pe masă un obiect într-o pungută de plastic. Ăsta e motivul?

28

DUMINICĂ, 21 DECEMBRIE. SĂRUTUL

Conferința de presă avea loc în sala de ședințe de la etajul trei. Gunnar Hagen și șeful poliției în persoană stăteau pe podium, iar vocile lor răsunau strident între pereții goi ai încăperii spațioase. Harry fusese convocat să participe în caz că Hagen ar fi avut nevoie să se consulte cu el asupra detaliilor investigației. Oricum, majoritatea întrebărilor puse de jurnaliști erau în legătură cu dramaticul incident de la terminalul de containere, soldat cu moartea suspectului, iar răspunsurile lui Hagen variau de la „Nu comentez" la „Nu pot să vă dau mai multe detalii" și „Va trebui să-i lăsăm pe cei de la SEFO să răspundă".

Când jurnaliștii îl întrebară dacă asasinul avusese vreun complice, Hagen răspunse:

– Nu știm nimic pentru moment, dar investigăm acest lucru cu cea mai mare seriozitate.

După terminarea conferinței de presă, Hagen îl strigă pe Harry, făcându-i semn să vină la el. În vreme ce sala se golea de jurnaliști, Hagen se apropie de marginea podiumului și rămase pe loc, privindu-l de sus pe bărbatul înalt, care aștepta instrucțiunile sale.

– Am spus foarte clar săptămâna asta că vreau să-i văd pe toți inspectorii mei purtând arme. Ai primit un ordin scris din partea mea. Unde-ți este arma?

– Am fost prins cu investigațiile, șefule, și nu m-am ocupat de asta.

– Ocupă-te acum!

Cuvintele se auziră clar, cu ecou, între pereții sălii de conferințe.

Harry dădu încet din cap.

– Altceva, șefule?

Harry ședea la biroul său privind de ceva timp scaunul gol al lui Halvorsen, apoi sună la Biroul de pașapoarte de la primul etaj, ca să ceară o listă cu pașapoartele celor din familia Karlsen. O voce nazală de femeie îl întrebă dacă glumește, pentru că exista un număr considerabil de persoane care purtau acest nume în Norvegia. Harry îi transmise numărul personal de identificare al lui Robert. Utilizând baza de date de la Biroul de evidență a populației și un computer destul de performant, căutarea descoperi patru persoane cu numele Karlsen: Robert, Jon, Josef și Dorthe.

– Pașapoartele părinților, Josef și Dorthe, au fost reînnoite cu patru ani în urmă. N-am găsit însă nici un pașaport pe numele lui Jon. Și să vedem... computerul merge cam lent astăzi... iată, da. Robert Karlsen are de zece ani pașaport. Acesta va expira foarte curând, așa că poți să-i transmiți să...

– E mort.

Harry formă interiorul lui Skarre și-i ceru să vină la el de urgență.

– Nimic, îi spuse Skarre care, din întâmplare sau intenționat, plin de tact de această dată, se așezase pe marginea biroului și nu pe scaunul lui Halvorsen. Am verificat conturile familiei Gilstrup și nu am găsit nici o legătură cu Robert Karlsen sau cu alte conturi de la băncile elvețiene. Singura tranzacție neobișnuită a fost o sumă de cinci milioane de coroane bani gheață, în dolari, retrasă dintr-un cont al companiei. L-am sunat pe Albert Gilstrup și l-am întrebat, iar el a spus fără urmă de ezitare că erau banii din primele de Crăciun pentru

administratorii porturilor din Buenos Aires, Manila și Bombay, pe care Mads le vizitează în decembrie. O afacere pe cinste a băieților aceia.

– Și contul lui Robert?

– Venituri salariale și tranzacții minore pe tot parcursul anului.

– Dar apelurile telefonice ale celor doi Gilstrup?

– Nici unul pentru Robert Karlsen. Dar am descoperit altceva în timp ce verificam desfășurătorul apelurilor telefonice. Ghici cine l-a sunat de nenumărate ori pe Jon Karlsen și, din când în când, chiar în toiul nopții?

– Ragnhild Gilstrup, zise Harry amuzat de expresia dezamăgită de pe chipul lui Skarre. Și altceva?

– Nimic, zise Skarre. Cu excepția unui număr cunoscut care mi-a atras atenția. Mads Gilstrup l-a sunat pe Halvorsen chiar în ziua în care a fost atacat. A fost de fapt un apel pierdut.

– Înțeleg, spuse Harry. Aș vrea să mai verifici un cont.

– Al cui?

– Al lui David Eckhoff.

– Comandantul? Ce să caut?

– Nici eu nu prea știu. Fă-o doar.

După plecarea lui Skarre, Harry îl sună pe medicul legist. Fără să mai comenteze ceva, aceasta promise să trimită imediat prin fax la hotelul Internațional din Zagreb o fotografie a cadavrului lui Christo Stankic, pentru identificare. Harry îi mulțumi, închise telefonul, apoi formă numărul aceluiași hotel.

– Mai este o problemă: ce facem cu corpul lui Christo Stankic? îl întrebă el pe Fred după ce obținu legătura. Autoritățile croate nu știu nimic despre Christo Stankic, așa că nu au cerut extrădarea.

După zece secunde, auzi pronunția ei impecabilă în limba engleză.

– Aș vrea să-ți mai propun un târg, spuse Harry.

Klaus Torkildsen de la Centrul de servicii telefonice Telenor din Oslo avea un scop major în viață: nu-și dorea decât să fie lăsat în pace. Și, din moment ce era supraponderal, mai tot timpul transpirat

și morocănos, dorința îi era îndeplinită. Cât despre contactele pe care era forțat să le aibă cu ceilalți, se ținea la distanță maximă de toți. De aceea stătea foarte multă vreme singur, închis într-o cameră din Sectorul servicii, alături de câteva aparate încinse și ventilatoare de răcire de care numai foarte puțini specialiști ar fi știut să se ocupe – de fapt, tot ce știau cei din personal era că Torkildsen era indispensabil. Nevoia de a păstra distanța putea fi, de asemenea, motivația faptului că era un exhibiționist, practicând expunerea indecentă și obținând astfel satisfacții ocazionale de la un partener aflat la cinci până la cincisprezece metri distanță de el. Oricum, dorința supremă a lui Klaus Torkildsen era să aibă liniște. Dar, în ultima săptămână, fusese deranjat destul. Mai întâi, îl deranjase acel Halvorsen, care îi ceruse să monitorizeze linia telefonică a unui hotel din Zagreb. Apoi, îl căutase Skarre, care voia o listă a conversațiilor între un anume Gilstrup și un tip Karlsen. Amândoi îl pomeniseră pe Harry Hole, căruia Klaus Torkildsen îi era profund recunoscător pentru că îi datora încă mult, acesta fiind de fapt singurul motiv pentru care nu închise telefonul atunci când îl auzi chiar pe Harry Hole în persoană.

– Există un Serviciu de informații telefonice la dispoziția poliției, îi spuse ursuz Torkildsen. Dacă ai nevoie de ajutor și vrei să respecți procedurile, ar trebui să-i suni pe ei.

– Știu, zise Harry. Nu era nevoie să spună mai mult. Am sunat-o pe Martine Eckhoff de patru ori și nu mi-a răspuns, mai zise Hole. Nici o persoană din Armata Salvării nu știe unde este, nici măcar tatăl ei.

– Ei sunt ultimii care află, spuse Klaus, care nu știa nimic despre astfel de lucruri, dar acestea erau genul de informații pe care un om obișnuit le-ar fi putut obține dacă ar fi fost cinefil ori, în cazul lui Klaus Torkildsen, dacă ar fi fost un cinefil înrăit.

– Poate că și-a închis telefonul, dar aș vrea să faci ceva pentru mine. Mă întrebam dacă nu ai putea să vezi unde se află acum, ca să știu cel puțin dacă este sau nu în oraș.

Torkildsen oftă. Mai mult de formă, pentru că adora pur și simplu toate aceste mici servicii făcute poliției. Mai ales când erau atât de variate și misterioase.

– Poți să-mi dai numărul ei?

După 15 minute, Klaus îl suna pe Harry să-i spună că nu detectase cartela SIM a telefonului ei pe raza orașului, deci, cu siguranță, fata nu se afla în Oslo. În schimb, două stații de bază, ambele la vest de E6, recepționaseră semnale puternice. Îi explică lui Harry unde se aflau stațiile de bază și ce arii de acoperire aveau acestea.

Din moment ce Harry îi mulțumi și închise imediat telefonul, Klaus presupuse că îi fusese de ajutor, așa că se întoarse cu deosebită plăcere la informațiile zilnice din cinematografie.

Jon se strecură în apartamentul lui Robert. Pereții încă mai miroseau a fum, iar pe podea, în fața dulapului, era un tricou murdar. Ca și cum Robert ar fi intrat pentru scurt timp în apartament, apoi ar fi ieșit repede până la magazin, ca să-și cumpere cafea și țigări. Jon puse pachetul negru pe care i-l dăduse Mads lângă pat și deschise radiatorul. Își aruncă toate hainele și intră sub duș, lăsându-se biciuit de apa fierbinte care-i curgea din abundență pe față și corp, până ce pielea i se făcu roșie și aspră. Se șterse bine cu prosopul, ieși din baie, se așeză pe pat așa gol cum era și privi cu atenție pachetul.

Cu greu ar fi îndrăznit să-l deschidă. Pentru că știa ce era înăuntru, sub materialul gros și neted. Pierzania. Moartea. Lui Jon i se păru că simte deja mirosul decăderii. Închise ochii. Trebuia să se gândească. Auzi soneria mobilului său. Thea se întreba probabil pe unde umblă. Nu se simțea în stare să vorbească acum cu ea. Dar telefonul suna în continuare, insistent și inevitabil, ca o tortură, ca picătura chinezească, făcându-l să răspundă în cele din urmă, cu o voce care tremura de furie nestăpânită.

– Ce este?

Dar nu primi nici un răspuns. Se uită pe ecran, dar nu recunoscu numărul. Jon înțelese că nu era Thea cea care îl sunase.

– Alo, Jon Karlsen la telefon, spuse precaut.

Nici de această dată, nu primi vreun răspuns.

– Alo, cine e? Alo, știu că e cineva la telefon, se aude. Cine?...

Panica îi provocă fiori pe șira spinării.

– Alo? își auzi propria voce întrebând în engleză. Cine e? Tu ești? Trebuie să vorbim. Alo!

Se auzi un clic și legătura se întrerupse. „Ridicol", se gândi Jon. Probabil, cineva greșise numărul. Înghiți în sec. El trăia, iar Stankic era mort. Robert era mort. Și Ragnhild murise. Toți erau morți. Doar polițistul mai era în viață. Se uită lung la pachet, simțind cum frigul îl învăluia încetișor, și se acoperi cu pătura.

După ce ieși de pe E6 și intră cu mașina pe străduțele înguste din ținutul rural îngropat în zăpadă, Harry ridică ochii spre cer și văzu stelele. Avea un sentiment ciudat. Neliniștea îi provoca fiori și simțea că, foarte curând, avea să se întâmple ceva. Și atunci văzu o stea căzătoare despicând cerul în fața lui, până la linia orizontului. Își spuse că, în cazul în care profețiile ar fi fost adevărate, faptul că o planetă se stingea chiar sub ochii lui ar fi trebuit să însemne ceva.

Văzu lumină la ferestrele de la parterul casei din Østgård. Viră ca să intre pe aleea din fața casei și atunci zări mașina electrică. Sentimentul că urma să se întâmple ceva era mai puternic acum. Se îndreptă spre casă, studiind urmele din zăpadă. Se opri în fața intrării și își lipi urechea de ușă. Se auzeau niște voci. Bătu la ușă. Trei bătăi succesive. Vocile se stinseră.

Auzi zgomot de pași, apoi vocea ei suavă:

– Cine e?

– Eu sunt, Harry, zise el. Hole, mai adăugă el, astfel încât să nu trezească suspiciuni în legătură cu relația dintre el și Martine Eckhoff, în caz că mai era cineva de față.

Se auzi un zgomot de cheie întoarsă cu stângăcie în yală, apoi ușa se deschise. Primul și unicul său gând fu că Martine arăta foarte bine. Purta o bluză albă și pufoasă cu anchior, din bumbac moale, iar ochii îi străluceau.

– Mă bucur foarte mult, râse ea.

– Se vede, îi spuse Harry zâmbitor. Și eu mă bucur.

Apoi, fata îi cuprinse gâtul cu brațele, iar el simți cât de tare bătea inima ei.

– Cum m-ai găsit? îi șopti la ureche.

– Datorită tehnologiei moderne.

Căldura corpului ei, strălucirea ochilor, toate detaliile acestei primiri afectuoase îi dădeau lui Harry o senzație ireală de fericire, de parcă ar fi trăit un vis plăcut din care nu ar fi vrut să se trezească prea curând. Dar era nevoit să o facă.

– Mai e cineva aici? întrebă el.

– Ăăă, nu...

– Mi s-a părut că se auzeau voci.

– A, da, zise ea depărtându-se puțin. Era doar aparatul de radio. L-am închis atunci când am auzit că e cineva la ușă. M-am speriat puțin. Și apoi am văzut că erai tu... Îl bătu drăgăstoasă pe braț. Adică Harry Hole.

– Nimeni nu știe unde ești, Martine.

– Minunat.

– Unii sunt chiar îngrijorați.

– Așa?

– Rikard în special.

– Oh, uită de Rikard.

Spunând astea, Martine îl luă de mână pe Harry și-l duse la bucătărie. Luă din dulap o cană de cafea de culoare albastră. Harry observă două farfurii și două căni în chiuvetă.

– Nu mi se pare că ești prea bolnavă, zise el.

– Aveam doar nevoie de o zi liberă după tot ce s-a întâmplat. Umplu cana și i-o întinse. Îți place neagră, nu-i așa?

Harry încuviință. Ea dăduse încălzirea la maximum, așa că Harry se dezbrăcă de haină și de pulover înainte să se așeze la masă.

– Dar mâine e concertul de Crăciun, așa că va trebui să mă întorc în oraș, spuse ea oftând. Vii și tu la concert?

– Păi, cineva mi-a promis un bilet...

– Spune că ai să vii! Martine își mușcă buza inferioară. Oh, Doamne, de fapt am bilete în loja VIP-urilor. La trei rânduri în spatele prim-ministrului. Dar am fost nevoită să-i dau biletul tău altei persoane.

– Nu contează.

– Ai fi plecat oricum singur după concert. Eu voi avea ceva treabă în culise.

– Deci chiar nu mai contează.

– Nu-i adevărat! exclamă ea râzând. Îmi doresc foarte mult să fii acolo.

Martine îl luă de mână. Harry se uită la mâna mică a fetei, care strângea și mângâia mâna lui mare. Era atât de liniște, încât își auzea pulsul bubuindu-i în urechi, ca o cascadă.

– Am văzut o stea căzătoare pe drum încoace, spuse Harry. Nu e ciudat? Se zice că aduce noroc să vezi cum se stinge o planetă.

Martine încuviință în tăcere, apoi se ridică fără să-i lase mâna, înconjură masa și se așeză în brațele lui, încălecându-l, lipindu-se de el și cuprinzându-l cu brațele pe după gât.

– Martine... începu el.

– Șșșt!

Își trecu arătătorul peste buzele lui. Și, fără să-și ridice degetul, se aplecă spre el și își lipi ușor buzele de ale lui. El închise ochii și așteptă. Inima îi bătea nebunește, iar așteptarea era apăsătoare și dulce, cu toate că părea destul de calm. Îi trecu prin cap că inimile lor aveau să bată la unison, dar era convins de un singur lucru: trebuia să aibă răbdare. Apoi simți că buzele ei se deschideau; el deschise gura, iar

limba lui rămase cuminte între dinți, gata să o primească pe a ei. Degetul fetei avea un gust excitant și amar în același timp, de săpun și cafea, care îi arse vârful limbii. Mâna ei îl strânse mai tare de gât, apoi îi simți limba. Își apăsă buzele pe degetul ei, astfel încât să simtă ambele părți ale limbii, de parcă ar fi fost despicată în două, ca limba unui șarpe. De parcă și-ar fi dăruit câte două jumătăți de sărut. Ea îi dădu drumul.

– Nu deschide ochii, îi șopti la ureche.

Harry se lăsă pe spate, rezistând cu greu tentației de a-i pune mâna pe șolduri. Secundele treceau. Apoi simți pe dosul palmei atingerea materialului moale de bumbac, când bluza ei alunecă pe podea.

– Acum poți să-i deschizi, îi șopti ea.

Harry se supuse, ascultător. Și rămase pe scaun privind-o. Chipul ei avea o expresie de neliniște și speranță.

– Ești atât de frumoasă, îi spuse cu o voce răgușită și stranie.

Era tulburat. Observă că fata încerca, la rândul ei, să-și stăpânească emoțiile. Apoi un zâmbet triumfător lumină fața ei frumoasă.

– Ridică brațele! îi ordonă ea.

Îi apucă apoi marginile tricoului și i-l trase peste cap.

– Iar tu ești urât, zise ea. Urât și minunat.

Harry simți o durere ascuțită și amețitoare când ea îi prinse sfârcul cu dinții. Fata își duse mâna la spate, strecurând-o între picioarele lui. Îi simțea pe gât respirația precipitată, iar cealaltă mână a ei îl apucă de centură. El își puse mâna pe spatele ei suplu. Și atunci simți. Un tremur involuntar al mușchilor, o tensiune pe care ea reușise să o ascundă. Era înspăimântată.

– Așteaptă, Martine! îi șopti Harry.

Mâna ei se opri. Harry își apropie încet buzele de urechea ei.

– Vrei într-adevăr asta? Ești sigură?

Îi simțea pe piele respirația accelerată și umedă în timp ce răspundea cu voce întretăiată:

– Nu, dar tu?

– Nici eu. Atunci cred că nu ar trebui să...

Fata își îndreptă umerii și îl privi. Părea rănită, iar în ochii ei se citea disperare.

– Dar eu... am simțit că și tu...

– Da, îi spuse Harry mângâindu-i părul. Te doresc. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut.

– E adevărat? îl întrebă ea apucându-l de mână și acoperindu-și cu palma lui un obraz roșu și fierbinte.

Harry zâmbi.

– Dacă nu din prima, sigur din a doua.

– A doua oară?

– OK, a treia, atunci. Toate melodiile bune au nevoie de ceva timp.

– Iar eu sunt o melodie bună?

– Mint. A fost de prima dată. Dar asta nu înseamnă că vreau să profit de tine, bine?

Martine zâmbi, apoi începu să râdă. La fel și Harry. Se apropie de el și își lipi fruntea de pieptul lui. Printre hohote de râs, Martine își atingea încetișor capul de umărul lui, dar abia când îi simți lacrimile curgându-i șiroaie pe pieptul său, Harry înțelese că fata plângea.

Jon se trezi din cauza frigului. Rămase pe gânduri. Apartamentul lui Robert era cufundat în întuneric și nu putea fi altă explicație. Apoi, creierul său reconstitui totul și înțelese că tot ceea ce el presupunea a fi ultimele fragmente dintr-un vis nu erau de fapt fragmente. El chiar *auzise* o cheie în broască. Și auzise ușa deschizându-se. Acum, cineva era în camera aceea. Îi auzea respirația. Cu o senzație de déjà-vu, de parcă tot coșmarul său s-ar fi repetat, se răsuci brusc. O siluetă stătea în picioare lângă pat.

Jon simți că se sufocă și încercă să respire. Frica de moarte îl paralizase complet, dinții acesteia sfâșiindu-i carnea, distrugându-i nervii. Pentru că el era complet convins, era sigur sută la sută că această persoană voia să-l omoare.

– *Stigla sam!* îi spuse persoana.

Jon nu știa prea multe cuvinte croate, în afară de cele pe care le învățase din zbor de la chiriașii din Vukovar, dar care erau de ajuns pentru ca el să-și poată da seama ce-i spusese vocea aceea: „Am venit!“

– Ai fost mereu un singuratic, Harry?

– Așa cred.

– Dar de ce?

Harry ridică din umeri.

– N-am fost niciodată un tip sociabil.

– Chiar așa?

Harry suflă un inel de fum spre tavan și o simți pe Martine îngropându-și nasul între gâtul său și pulover, adulmecându-l. Erau în dormitor, el deasupra păturii de pe pat, iar ea dedesubt.

– Bjarne Møller, fostul meu șef, spune că oamenii de felul meu aleg întotdeauna să fie în linia întâi. Asta e ceea ce el numește „blestemul firii“ noastre. De aceea noi rămânem întotdeauna singuri. Nu știu ce să zic. Îmi place să fiu singur. Cu trecerea timpului, probabil că a ajuns chiar să-mi placă propria imagine de singuratic. Dar tu?

– Vreau să vorbim.

– De ce?

– Nu știu. Îmi place să te ascult. Cui ar putea să-i placă propria imagine de singuratic?

Harry trase cu nesaț din țigară. Ținu anume fumul în plămâni, gândindu-se cât de bine ar fi fost să fi putut scoate pe gură litere de fum ca să explice totul. Apoi, suflă încet fumul în aer.

– Cred că e bine să-ți găsești măcar o calitate pentru care să te prețuiești pentru a supraviețui. Unii oameni spun că singuraticii nu sunt deloc sociabili și că singurătatea e un semn de egoism. Dar a fi singur înseamnă independență și nu există riscul de a-i trage după tine în jos și pe alții, dacă asta e direcția în care te îndrepți. Mulți oameni se

tem să rămână singuri. Dar pe mine singurătatea mă făcea să mă simt liber, puternic și invulnerabil.

– Te simți puternic pentru că ești singur?

– Da. Așa cum zicea doctorul Stockman[1]: „Cel mai puternic om din lume este cel care e mai mult singur".

– Mai întâi, Süskind, acum, Ibsen?

Harry zâmbi.

– Asta era o replică preferată a tatălui meu. Oftă, apoi adăugă: înainte de moartea mamei.

– Ai spus că singurătatea te *făcea* invulnerabil. Asta înseamnă că nu te mai simți așa?

Harry simți că scrumul de la țigară îi căzuse pe piept, dar îl lăsă acolo.

– I-am cunoscut pe Rakel și... ei bine, pe Oleg. Ei s-au atașat foarte mult de mine. Asta mi-a deschis ochii asupra faptului că puteau exista și alți oameni în viața mea. Oameni care îmi erau prieteni și pe care îi interesa soarta mea. Și de care aveam, la rândul meu, nevoie. Harry trase din țigară, făcându-i capătul să strălucească, apoi continuă: Chiar mai mult decât atât, m-am gândit că și ei ar fi putut avea nevoie de mine.

– Deci nu mai erai liber.

– Nu. Într-adevăr, nu mai eram liber.

Rămaseră tăcuți în întuneric, cu ochii deschiși. Martine își afundă nasul în gâtul lui.

– Tu chiar ții la ei, nu-i așa?

– Da, zise Harry în timp ce o trăgea mai aproape. Da, țin la ei.

Martine adormi în cele din urmă. După o vreme, Harry coborî încet din pat și o înveli bine cu pătura. Se uită la ceas. Era două fix. Se duse în hol, se încălță cu bocancii și deschise ușa. Cerul era plin de stele. În drum spre toaleta de afară, cercetă cu atenție urmele din zăpadă, în timp ce se străduia să-și amintească dacă mai ninsese

[1] Eroul principal al piesei *Dușmanul poporului*, de Henrik Ibsen (n.red.)

cumva de sâmbătă dimineață. Toaleta nu era luminată, așa că aprinse un chibrit ca să se poată orienta în întuneric. Chiar înainte de a ieși, observă două litere scobite în lemn, sub o fotografie ștearsă a prințesei Grace de Monaco. Harry rămase pe gânduri în întuneric. Cineva șezuse acolo, la fel ca el, scobind perseverent simpla decorațiune: R+M. În timp ce ieșea de la toaletă, observă o mișcare fulgerătoare în colțul hambarului. Rămase pe loc. Văzu niște urme de pași care se pierdeau în direcția aceea.

Harry ezită. Se întâmpla din nou. Senzația că urma a se petrece ceva revenise. Simțea că trebuia să se întâmple chiar în momentul acela. Era ceva predestinat, care nu putea fi prevenit. Căută cu mâna după ușa toaletei și luă lopata pe care o văzuse acolo, ceva mai devreme. Apoi, se luă după urmele din zăpadă, îndreptându-se spre hambar. Respira zgomotos, iar pulsul îi bubuia în urechi. Încercă să-și țină respirația. Acum. Avea să se întâmple acum. Harry sări brusc după colțul hambarului, cu lopata pregătită.

În fața lui, în mijlocul câmpului năucitor de alb și atât de strălucitor în lumina lunii, văzu o vulpe care fugea spre pădure. Alunecând prin zăpadă, ajunse din nou la ușa hambarului și se rezemă de ea. Tremurând, trase adânc aer în piept de câteva ori.

Cineva bătea la ușă, iar el se retrase brusc, din instinct. Oare fusese văzut? Persoana aflată de cealaltă parte a ușii nu trebuia să intre. Își blestemă neglijența. Bobo l-ar fi certat pentru că renunțase la acoperire într-un mod atât de prostesc. Se comportase ca un amator. Ușa era încuiată, dar el începu totuși să caute din priviri un obiect pe care l-ar fi putut folosi în caz că persoana de pe hol ar fi reușit să intre în apartament.

Un cuțit. Cuțitul de pâine al lui Martine, pe care el tocmai îl folosise. Îl lăsase în bucătărie. Se mai auzi o bătaie în ușă. Și mai avea pistolul. Gol, într-adevăr, dar ar fi fost destul ca să sperie un bărbat sensibil. Singura problemă era că nu știa despre cine era vorba.

Persoana venise cu o mașină pe care o parcase în fața blocului din Sorgenfrigata în care locuia Martine.

Îl văzuse abia când se apropiase de fereastră, riscând să fie zărit. Scanase dintr-o privire toate mașinile parcate lângă bordură. Atunci observase silueta nemișcată din interiorul unei mașini. Atunci când observase mișcare, se apropiase de fereastră ca să vadă mai bine, dar înțelese în aceeași clipă că era prea târziu. Fusese văzut. Plecase de lângă fereastră, așteptase o jumătate de oră, apoi lăsase în jos jaluzelele și stinsese toate luminile din apartamentul lui Martine. Ea îi spusese că putea să le lase aprinse. Toate radiatoarele aveau termostate și, din moment ce 90 la sută din energia unui bec înseamnă căldură, electricitatea pe care ar fi economisit-o ținând toate becurile stinse ar fi fost compensată de radiatoare, economisind astfel căldură.

– Fizică, pur și simplu, îi explicase ea.

Dar el ar fi preferat să-i explice ce era cu acest bărbat. Să fi fost un administrator dement? Sau un fost iubit gelos. Oricum, nu era de la poliție, pentru că începu din nou să bată la ușă, disperat de această dată, cu un urlet plin de suferință care-i îngheță sângele în vene.

– Mar-tine! Mar-tine!

Auzi câteva cuvinte în norvegiană spuse cu o voce tremurătoare, apoi bărbatul rosti printre suspine:

– Martine...

Nu avea idee cum intrase tipul acela pe ușa blocului, dar acum auzi una dintre ușile de pe palier deschizându-se, apoi o voce nouă. Printre frânturile de cuvinte străine, recunoscu doar unul: *politi*. După aceea, ușa vecinului se închise cu zgomot. Îl auzi pe bărbat protestând disperat în timp ce încerca să deschidă ușa cu degetele. În cele din urmă, bărbatul plecă, iar zgomotul pașilor săi se stinse. Scoase un oftat de ușurare.

Fusese o zi lungă. Martine îl dusese cu mașina la gară, în acea dimineață, iar el prinsese trenul spre oraș. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să meargă la agenția de voiaj din Gara Centrală a orașului

Oslo, de unde cumpărase, cu o seară în urmă, un bilet pentru ultimul zbor spre Copenhaga. Omul de la ghișeu nu reacționase în nici un fel la auzul numelui norvegian cu care se recomandase: Halvorsen. Plătise cu banii din portofelul lui Halvorsen, mulțumise și plecase. Odată ajuns în Copenhaga, avea de gând să sune la Zagreb, iar Fred ar fi putut zbura până acolo ca să-i aducă un pașaport nou. Cu puțin noroc, până în Ajunul Crăciunului, avea să se întoarcă acasă.

Trecuse pe la trei frizerii și toți frizerii clătinaseră din cap, spunând că nu aveau cum să-l programeze înainte de Sărbători. Al patrulea însă îi făcuse un semn din cap unei adolescente care stătea într-un colț, mestecând gumă. Aceasta părea pierdută în spațiu – probabil o ucenică.

După câteva încercări nereușite de a o lămuri ce voia, îi arătă în cele din urmă fotografia. Fata se oprise din mestecat și ridicase ochii spre el, privindu-l printre genele rimelate în exces, apoi îl întrebă într-o engleză de MTV:

– Ești sigur, amice?

Ceva mai târziu, luase un taxi și îi dăduse șoferului adresa lui Martine din Sorgenfrigata. Descuiase ușa cu cheia pe care i-o dăduse Martine și așteptase. Telefonul sunase de mai multe ori, dar în rest fusese liniște. Mai precis, până când se dovedise destul de prost ca să se apropie de fereastra unei camere luminate.

Se întoarse în living. În momentul când ajunse acolo, auzi pe cineva izbindu-se tare în ușa de la intrare, cu un zgomot răsunător. Simți o trepidație, iar lustra care atârna în tavan începu să vibreze.

– Mar-tine!

Înțelese că persoana își lua din nou avânt ca să se izbească în ușă. De data asta, se temea ca bărbatul să nu spargă ușa și să intre în cameră. Dar nu se întâmplă așa. Bărbatul strigă numele lui Martine de două ori și bătu tare în ușă. Apoi nu se mai auziră decât pașii acestuia coborând scările. Se uită discret pe fereastra livingului și îl privi pe bărbatul care ieșea în fugă din clădire. Bărbatul rămase pe loc câteva

clipe, ca să descuie portiera mașinii. La lumina becului de pe stradă, îl recunoscu. Era tânărul care-l ajutase la azil. Niclas, Rikard... cam așa ceva. Mașina porni cu un muget și dispăru cu viteză în întunericul nopții.

O oră mai târziu, dormea visând ținuturile pe care le cutreierase pe vremuri și se trezi abia când auzi tropăitul unor picioare și foșnetul ziarelor lăsate în fața ușilor de pe palier.

Harry se trezi la ora 8. Deschise ochii și simți mirosul păturii de lână care-i acoperea pe jumătate fața. Acest miros îi amintea de ceva. Trase pătura la o parte. Somnul lui fusese profund, fără vise și era într-o dispoziție ciudată. Se simțea plin de energie. Era fericit, nu cunoștea alt cuvânt mai potrivit.

Se duse la bucătărie, turnă apă pentru cafea și se spălă pe față deasupra chiuvetei, fredonând *Morning Song* al lui Jim Stärk.

Își aruncă privirea pe fereastra bucătăriei. Deasupra dealurilor, înspre est, cerul se înroșea treptat, precum obrajii unei tinere fecioare. Ultima stea care se mai zărea pe cer păli și dispăru apoi. O lume nouă și misterioasă, imaculată și pură se întindea în fața ochilor lui, așteptând să o descopere. Așa albă și optimistă cum părea, lumea asta era nesfârșită, întinzându-se până la orizont.

Tăie câteva felii de pâine, găsi niște brânză, turnă apă într-un pahar și cafea fierbinte într-o cană curată. Puse apoi toate acestea pe o tavă și le duse în dormitor. Părul ei lung și negru stătea răvășit deasupra păturii în care era învelită, iar ea dormea fără să scoată vreun sunet. Harry lăsă tava pe noptieră, se așeză pe marginea patului și așteptă. Aroma de cafea învălui treptat camera.

Respirația ei deveni neregulată. Începu să clipească. Îl zări, se frecă la ochi și începu să se întindă stânjenită, cu mișcări exagerate. Era ca și cum cineva ar fi vrut să aprindă lumina folosind un comutator cu mai multe faze. Lumina din ochii ei deveni din ce în ce mai puternică, până ce zâmbetul îi înflori pe buze.

– Bună dimineața! îi spuse Harry.

– Bună dimineața!

– Micul dejun?

– Mmm. Zâmbetul ei se lărgi și mai mult. Dar tu nu vrei nimic?

– Aștept. Am să-l înlocuiesc cu una din astea, dacă se poate.

Spunând astea, scoase un pachet de țigări.

– Fumezi prea mult, zise ea.

– Întotdeauna fumez mult după beție. Nicotina îți potolește setea.

Martine gustă cafeaua.

– Nu e un paradox?

– Ce anume?

– Tu, cel care erai atât de înspăimântat să nu-ți pierzi libertatea, să devii alcoolic.

– E foarte adevărat.

Harry deschise fereastra, aprinse o țigară și se întinse pe pat, lângă ea.

– Asta e ceea ce te îngrozește în legătură cu mine? întrebă ea cuibărindu-se la pieptul lui. Gândul că o să-ți răpesc libertatea? De aceea... nu vrei... să faci dragoste cu mine?

– Nu, Martine. Harry trase un fum, se strâmbă, apoi își privi dezaprobator țigara. Tu ești cea îngrozită.

O simți încordându-se.

– Eu? Îngrozită? întrebă surprinsă.

– Da. Și pot să-ți spun că și eu aș fi, în locul tău. N-am înțeles niciodată cum pot avea femeile curajul să-și împartă casa și patul cu cei care sunt, din punct de vedere fizic, stăpânii lor. Bărbații nu ar îndrăzni niciodată.

Își strivi țigara în farfuria de pe noptieră.

– Ce te face să crezi că sunt îngrozită?

– Te simt. Tu preiei inițiativa și vrei să deții controlul. Dar mai mult pentru că ți-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă m-ai lăsa pe mine

să preiau controlul. Și asta e în regulă, dar nu vreau să o faci dacă ți-e frică.

– Dar nu hotărăști tu dacă vreau sau nu acest lucru. Chiar dacă *mi-e frică.*

Harry o privi. Dintr-odată, fata îl cuprinse cu brațele și își ascunse fața în curbura gâtului său.

– Probabil că mă crezi destul de ciudată, spuse ea.

– Deloc, zise Harry.

Rămase lipită de el, strângându-l în brațe.

– Și dacă ți-aș spune că mi-a fost mereu frică? îi zise în șoaptă. Dacă eu niciodată...

Martine nu mai spuse nimic. Iar Harry așteptă.

– Ceva s-a întâmplat, rosti ea. Nu știu ce anume.

Și așteptă.

– Ba da, știu, continuă fata. Am fost violată. Chiar aici, la ferma asta, cu mulți ani în urmă. Și pot să spun că asta m-a cam distrus.

Țipătul înfiorător al unei ciori din pădure sfâșie tăcerea.

– Vrei să?...

– Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Oricum, nu sunt prea multe de spus. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, iar acum sunt în regulă. Doar că... mai zise ea lipindu-se din nou de el... mi-e cam frică.

– Ai reclamat violul?

– Nu, n-am fost în stare.

– Știu că e greu, dar ar fi trebuit să o faci.

Ea zâmbi.

– Da, am auzit și eu asta. Pentru că ar putea urma o altă fată, nu-i așa?

– Cu asta nu e de glumit, Martine.

– Scuze, tăticule!

Harry ridică din umeri.

– Nu știu dacă o crimă se plătește, dar știu sigur că se repetă.

– Pentru că un criminal are asta în sânge.

– De asta nu sunt sigur.

– Ai citit despre cercetările făcute în cazul copiilor adoptați? Acestea demonstrează că unii copii adoptați, ai căror părinți sunt criminali, dar care cresc într-o familie normală, fără să știe că au fost adoptați, împreună cu alți copii, au mai multe șanse să devină criminali decât ceilalți copii din familie. Se poate spune deci că există o predispoziție genetică pentru crimă.

– Da, am citit despre asta, zise Harry. Modelele comportamentale ar putea fi ereditare. Dar eu prefer să cred că fiecare dintre noi se comportă josnic din proprie inițiativă.

– Tu crezi că suntem doar niște creaturi programate, sclavi ai rutinei?

Își îndoi un deget și-l gâdilă pe Harry sub bărbie.

– Eu cred că avem tendința de a planifica totul în viață: dorința, frica, emoțiile, lăcomia și tot ceea ce simțim. Iar creierul omului e genial. Calculează de la distanță și rar greșește ceva, de aceea produce aceleași răspunsuri de fiecare dată.

Martine se ridică într-un cot și privi în jos, spre Harry, care rămăsese culcat.

– Și moralitatea și liberul-arbitru?

– Și acestea sunt minuțios calculate.

– Deci tu crezi că un criminal întotdeauna va...

– Nu, pentru că nu aș putea să-mi fac meseria.

Își trecu un deget peste fruntea lui.

– Deci oamenii se pot schimba totuși?

– Asta e ceea ce-mi doresc. Ca oamenii să învețe.

Ea își rezemă fruntea de fruntea lui.

– Și ce poți învăța de fapt?

– Poți învăța... începu el, dar fu întrerupt de buzele ei care se lipiră de gura lui... că nu e bine să fii singur. Poți învăța... Vârful limbii ei îi atinse buza inferioară. ...să nu-ți fie frică. Și poți învăța...

– Să săruți?

– Da. Dar nu atunci când fata abia s-a trezit din somn și are pe limbă un strat alb și dezgustător, care...

Mâna fetei îl pălmui în joacă pe obraz, iar râsul ei răsună cristalin, ca niște cuburi de gheață într-un pahar. Limba ei fierbinte o găsi pe a lui, apoi îl acoperi cu pătura. Martine îi trase peste cap puloverul și tricoul, iar abdomenul ei catifelat, care încă mai păstra căldura patului, se lipi de al lui. Mâna lui Harry începu să rătăcească pe sub bluza ei, mângâind-o pe spate. Simțea oasele umerilor ei mici mișcându-se sub piele și mușchii care se încordau, relaxându-se pe măsură ce se lipea mai tare de el. Îi descheie nasturii bluzei unul câte unul, susținându-i privirea în timp ce mâna lui cobora spre abdomen, ca să urce apoi deasupra coastelor ei, până ce ajunse la sfârcul întărit pe care-l prinse ușor între degetul mare și arătător. Respirația ei deveni precipitată și fierbinte, iar gura ei deschisă o acoperi pe a lui cu un sărut prelung. În vreme ce mâna ei cobora insistentă mai jos de abdomen, între trupurile lipite, el înțelese că, de această dată, nu avea să se mai oprească. Și nici nu voia să se oprească.

– Sună, zise ea.

– Cum?

– Telefonul din buzunarul pantalonilor tăi. Vibrează. Nu simți...

Martine începu să râdă.

– Scuză-mă!

Harry își scoase telefonul silențios din buzunar, se aplecă peste ea și îl puse pe noptieră. Dar era chiar sub ochii lui și ecranul luminos îi atrase atenția. Încercă să-l ignore, dar era prea târziu. Văzuse numele lui Beate.

– La naiba! spuse încet. Așteaptă o clipă.

Se ridică în capul oaselor și răspunse la telefon, privind-o cu atenție pe Martine. Aceasta rămase cu ochii la el în timp ce Harry o asculta pe Beate. Iar chipul ei era ca o oglindă, păreau că sunt prinși într-un joc de mimică. Fără a putea vedea ce exprima chipul său în acele

momente, Harry își surprinse groaza, durerea și, în cele din urmă, resemnarea pe chipul lui Martine, ca într-o oglindă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea după ce închise telefonul.

– E mort.

– Cine?

– Halvorsen. A murit azi-noapte. La ora 2.09. În timp ce eram afară, lângă hambar.

Partea a patra

IERTAREA

29

LUNI, 22 DECEMBRIE. COMANDANTUL

Era cea mai scurtă zi a anului, dar pentru inspectorul Harry Hole, ziua aceea păru incredibil de lungă chiar înainte de a începe. După ce primise vestea morții lui Halvorsen, ieșise imediat la aer. Își croise cu greu drum prin zăpada mare, mergând spre pădure, unde rămăsese un timp, cu ochii spre cer, urmărind ivirea zorilor cu speranța că frigul avea să-i înghețe, să-i aline sau cel puțin să-i amorțească sentimentele.

Apoi, se întorsese în casă. Martine îl privise înțelegătoare, cu ochii plini de întrebări, dar nu-i spusese nimic. Băuse o cană de cafea, o sărutase pe obraz și se urcase în mașină. În oglinda retrovizoare, Martine i se păruse chiar mai mică, așa cum stătea pe treptele verandei, cu brațele încrucișate.

Harry ajunse acasă, făcu un duș, se schimbă de haine și aruncă o privire peste hârtiile de pe măsuța de cafea. Se uită de trei ori peste ele, zăpăcit. Pentru a nu știu câta oară în două zile, se uită din reflex la încheietura mâinii doar ca să constate că îi lipsea ceasul. Scoase ceasul lui Møller din sertarul noptierei. Acesta funcționa; ceea ce era

destul pentru moment. Se deplasă cu mașina până la sediul poliției și parcă în garaj, lângă Audiul lui Hagen.

În timp ce urca scările până la etajul cinci, din holul mare de la parter se auzeau voci, zgomot de pași și râsete. Dar, după ce ușa Departamentului omucideri se închise în urma lui, nu se mai auzi nimic, ca și cum cineva ar fi închis un aparat de radio. Pe coridor, întâlni un ofițer care îi aruncă o privire, clătină tăcut din cap și trecu mai departe.

– Bună, Harry!

Se întoarse. Era Toril Li. Nu-și aducea aminte să o fi auzit vreodată spunându-i pe numele mic.

– Cum te simți? întrebă ea.

Harry deschise gura ca să răspundă, dar realiză brusc că nu putea vorbi. Vocea îi pierise.

– Ne-am gândit să mai rămânem puțin după ședință, ca să ne prezentăm omagiile, zise Toril Li pe un ton destul de sobru, dar plin de tact, de parcă ar fi vrut să-l scutească de explicații.

Harry încuviință tăcut din cap, în semn de mulțumire.

– Ai putea să o anunți pe Beate?

– Desigur.

Harry rămase în fața biroului său. Se temuse nespus de acest moment. Intră în cele din urmă. Pe scaunul lui Halvorsen, cu spatele rezemat de spătar, stătea un bărbat care se legăna înainte și înapoi, ca și cum ar fi așteptat de multă vreme pe cineva.

– Bună dimineața, Harry! zise Gunnar Hagen.

Harry își agăță pălăria în cuier fără să răspundă.

– Îmi pare rău, mai zise Hagen. Nu știu ce-aș putea să-ți spun.

– Ce vrei? îl întrebă Harry așezându-se la birou.

– Să-mi exprim regretul în legătură cu cele întâmplate. Am să fac același lucru și la ședința din această dimineață, dar mai întâi am vrut să-ți spun ție aceste cuvinte. Jack a fost cel mai apropiat coleg al tău, nu-i așa?

– Halvorsen.

– Poftim?

Harry își rezemă capul în mâini, acoperindu-și fața cu palmele.

– Așa îi ziceam noi, Halvorsen.

Hagen aprobă din cap.

– Halvorsen. Și mai e ceva, Harry...

– Am crezut că am acasă ordinul de rechiziție, îi spuse Harry printre degete. Dar a dispărut.

– Oh, acela... Hagen se foi pe scaun. Nu stătea prea confortabil. Nu mă gândeam la armă. În legătură cu reducerile privind cheltuielile de călătorie, le-am cerut contabililor să-mi prezinte toate chitanțele, pentru aprobare. Reiese deci că ai fost la Zagreb. Nu-mi amintesc să fi autorizat vreo călătorie în străinătate. Și, dacă investigațiile poliției din Norvegia s-ar fi extins până acolo, ar fi fost o încălcare gravă a instrucțiunilor.

Descoperiseră totul, în cele din urmă, se gândi Harry cu fața încă îngropată în palme. Era greșeala pe care o așteptaseră din partea lui. Motivul formal de care aveau nevoie pentru a-l trimite pe inspectorul alcoolic înapoi la locul său, printre civilii necivilizați. Harry încercă să spună cu voce tare ce avea pe suflet. Dar singurul lucru de care era perfect conștient era faptul că se simțea ușurat.

– Mâine, o să ai hârtia pe birou, șefule.

– N-am idee despre ce vorbești, zise Hagen. Presupun că *nu a fost* vorba de nici o investigație la Zagreb. Ar fi fost ceva foarte jenant pentru toți cei implicați.

Harry ridică privirea.

– După cum văd, adăugă Hagen, ai fost plecat într-o mică excursie de studii la Zagreb.

– Excursie de studii, șefule?

– Da, da, o excursie de studii într-un domeniu neprecizat. Iar aici ai aprobarea mea scrisă a cererii dumitale verbale pentru efectuarea unei excursii de studii la Zagreb. Un formular A4 imprimat ateriză pe

birou, în fața lui Harry. Acestea fiind spuse, chestiunea asta ar trebui să fie de domeniul trecutului. Hagen se ridică de pe scaun și se apropie de peretele pe care era agățată poza lui Ellen Gjelten. Halvorsen este al doilea partener pe care l-ai pierdut, nu-i așa?

Harry dădu din cap. În camera mică, fără geamuri, se făcu liniște. Apoi, Hagen tuși încurcat.

– Ai văzut bucățica aceea de os sculptat de pe biroul meu, nu-i așa? Am cumpărat-o în Nagasaki. Este o copie a degetului mic al lui Yoshito Yasuda, un bine-cunoscut comandant japonez de batalion. Spunând acestea, se întoarse spre Harry, apoi continuă: Japonezii își ard de obicei morții, dar în Burma erau nevoiți să-i îngroape, pentru că erau atât de mulți. Pentru un singur corp ar fi fost nevoie de două ore ca să ardă complet. Așa că, în loc să-i incinereze, le tăiau degetul mic, pe care-l ardeau, ca să trimită familiei cenușa. În urma bătăliei decisive de la Pegu, în primăvara anului 1943, japonezii au fost obligați să se retragă și să se ascundă în junglă. Comandantul batalionului l-a implorat pe superiorul său să atace în aceeași seară, pentru a putea recupera oasele morților lor. Cererea lui a fost respinsă – numărul combatanților victorioși era prea mare – și, în seara aceea, comandantul a plâns în fața oamenilor săi, la lumina focului de tabără, și le-a spus despre decizia superiorului său. Văzând chipurile disperate ale acestora, și-a șters lacrimile, a scos baioneta, a pus mâna pe un butuc și și-a tăiat degetul mic, apoi l-a aruncat în foc. Oamenii săi l-au aclamat. Acest gest a ajuns la urechile superiorilor săi, iar în ziua următoare, japonezii au atacat în plină forță.

Hagen se apropie de biroul lui Halvorsen și ridică o ascuțitoare pe care începu să o studieze cu mare atenție, apoi continuă:

– Am făcut o serie de greșeli în primele mele zile aici, după ce am fost numit. Din câte îmi pot da seama, una dintre acestea ar putea fi o cauză indirectă a morții lui Halvorsen. Ceea ce vreau să spun... Puse ascuțitoarea înapoi pe birou și trase aer în piept. ... este că aș vrea să

fi procedat la fel ca Yoshito Yasuda, ca să vă pot însufleți pe toți. Dar nu știu cum să fac asta.

Harry era uluit, așa că preferă să tacă.

– Așa că, lasă-mă, te rog să-ți spun despre ce este vorba, Harry. Vreau să-l găsești pe cel sau pe cei din spatele acestor crime. Asta-i tot.

Cei doi bărbați evitară să se uite unul la altul. Hagen își lovi palmele doar ca să rupă tăcerea.

– Dar mi-ai face într-adevăr o favoare dacă ai purta o armă, Harry. Știi, în fața celorlalți... măcar până la Anul Nou. După aceea, am să anulez aceste instrucțiuni.

– Bine.

– Îți mulțumesc. Am să-ți completez un alt ordin de rechiziție.

Harry încuviință din cap, iar Hagen se îndreptă spre ușă.

– Și cum s-a sfârșit totul? întrebă Harry. Contraatacul japonezilor?

– Ah, acela. Hagen se întoarse spre Harry cu un zâmbet strâmb. Au fost zdrobiți.

Kjell Atle Orø lucra la Depozitul de arme de la sediul Poliției, de 19 ani, iar în dimineața aceea ședea cu taloanele de pariuri sportive în față, întrebându-se dacă avea sau nu curajul să anticipeze victoria clubului Fulham în fața celor de la Southampton chiar de Boxing Day[1]. Voia să-i dea talonul lui Oshaug înainte de a pleca să ia prânzul, așa că era foarte grăbit. De aceea înjură cu năduf când auzi clopoțelul. Se ridică icnind. În tinerețe, Orø jucase fotbal în prima divizie, la echipa clubului Skeid, și avusese o carieră lungă și fără probleme de sănătate. Era mereu morocănos deoarece ceea ce păruse o luxație minoră după un meci susținut pentru echipa Poliției avusese ca rezultat un picior

---

[1] Boxing Day se sărbătorește în Marea Britanie și în majoritatea statelor membre ale Commonwealth la 26 sau 27 decembrie. Deși este cunoscută ca sărbătoarea Sf. Ștefan în tradiția creștină, a fost denumită astfel pentru că, în această zi, comercianții primesc o Cutie de Crăciun, cu bani în interior, în semn de apreciere pentru munca depusă în timpul anului. (n.red.)

înțepenit, mai precis piciorul său drept, pe care îl trăgea cu greu și după zece ani de la acea întâmplare.

Un bărbat blond, cu o tunsoare cazonă stătea în fața tejghelei.

Orø luă ordinul de serviciu pe care i-l întinse bărbatul și se chinui să citească literele care-i jucau în fața ochilor, parcă din ce în ce mai mărunte. Cu o săptămână în urmă, când îi spusese soției sale că ar fi vrut un televizor mai mare de Crăciun, ea îi sugerase să-și facă o programare la oftalmolog.

– Harry Hole, Smith & Wesson .38, da, mormăi Orø în timp ce se îndreptă șchiopătând în partea din spate a depozitul de arme, unde găsi un revolver de serviciu care arăta ca nou.

Probabil că fostul proprietar îl folosise foarte puțin. Se gândi că aveau să primească în curând arma care-i aparținuse ofițerului înjunghiat în Gøteborggata. Luă de pe raft tocul pentru armă și trei cutii de muniție standard și se întoarse la tejghea.

– Semnează aici, spuse el arătându-i bărbatului unde trebuia să semneze pe ordinul de serviciu. Pot să văd o legitimație?

Bărbatul, care își pusese deja legitimația pe tejghea, luă pixul din mâna lui Orø și semnă acolo unde îi spusese acesta. Orø cercetă cu atenție legitimația lui Harry Hole și literele ilizibile. Se întrebă dacă Southampton l-ar fi putut opri pe Louis Saha.

– Și amintește-ți să-i împuști pe băieții răi, mai zise Orø, dar nu primi nici un răspuns.

În vreme ce se îndrepta șchiopătând spre masa cu taloanele de pariuri sportive, se gândi că proasta dispoziție a polițistului era probabil întemeiată. Legitimația acestuia arăta că lucra la Omucideri. Nu tot acolo lucrase și ofițerul care murise?

Harry parcă mașina în dreptul Centrului de Artă Henie-Onstad din Høvikodden. După ce trecu pe lângă frumoasa clădire din cărămidă cu un singur etaj, începu să coboare panta spre fiord.

Pe întinderea de gheață de la Snarøya, văzu o siluetă neagră. Puse prudent piciorul pe o bucată de gheață lipită de țărm. Gheața crăpă cu un pârâit prelung. Harry îl strigă pe David Eckhoff pe nume, dar silueta de pe gheață nu se mișcă. Înjură și, înțelegând că Eckhoff nu putea cântări mult mai puțin decât el, adică sub 95 de kilograme, începu să pășească ținându-și echilibrul pe sloiurile mai groase, punându-și prudent tălpile pe suprafața amăgitoare de gheață camuflată sub zăpadă. Grosimea stratului de gheață îi suporta greutatea. Începu să înainteze cu pași mici și repezi. Eckhoff era la o distanță mai mare decât i se păruse de pe uscat. Când, în cele din urmă, Harry ajunse destul de aproape ca să poată spune cu siguranță că persoana aceea era comandantul Armatei Salvării, înțelese de ce nu-l auzise.

Acesta purta o blană de lup și stătea pe un scăunel pliant, aplecat deasupra unei găuri făcute în gheață, cu o undiță în mâinile acoperite de mănuși groase.

– Crezi că gheața asta e sigură, Eckhoff?

David Eckhoff se întoarse și se uită mai întâi la bocancii lui Harry.

– Gheața din fiordul Oslo în luna decembrie nu e niciodată sigură, zise el, iar respirația sa înghețată deveni vizibilă. De aceea, unii pescuiesc singuri. Dar eu folosesc întotdeauna astea, zise el făcând un semn spre schiurile pe care le purta. Schiurile repartizează uniform greutatea.

Harry dădu încet din cap. I se părea că aude gheața crăpându-se sub picioarele sale.

– Cei de la sediu mi-au spus că te voi găsi aici.

– E singurul loc unde poți să-ți auzi gândurile, zise Eckhoff apucând undița.

Comandantul pusese o cutie cu momeală și un cuțit pe câteva ziare, chiar lângă copcă. Prima pagină a ziarelor anunța vreme blândă începând cu ziua de Crăciun. Dar nimic despre moartea lui Halvorsen. Probabil că știrea nu avusese timp să fie tipărită.

– Sunt multe lucruri la care trebuie să te gândești? întrebă Harry.

– Hm! Eu și soția mea trebuie să-l întâmpinăm pe premier, în această seară, chiar în timpul concertului. Și mai este contractul cu Gilstrup care trebuie semnat săptămâna asta. Da, ar fi câteva lucruri.

– Am vrut să te întreb doar un singur lucru, zise Harry concentrându-se pentru a-și repartiza greutatea în mod egal pe ambele picioare.

– Așa?

– I-am cerut lui Skarre, unul dintre oamenii mei, să verifice dacă au existat transferuri de bani între contul dumitale și al lui Robert Karlsen. El mi-a spus că nu au existat. Dar a găsit un alt Karlsen care transfera regulat sume de bani în contul dumitale. Josef Karlsen.

David Eckhoff rămase cu privirea ațintită la cercul de apă întunecată, fără să clipească.

– Întrebarea mea, zise Harry urmărindu-l cu atenție pe Eckhoff, este de ce ai primit 8 000 de coroane de la tatăl lui Robert și al lui Jon, la fiecare patru luni, în ultimii 12 ani?

Eckhoff tresări ca și cum ar fi prins un pește mare în cârlig.

– Ei? insistă Harry.

– Are vreo importanță?

– Așa cred, Eckhoff.

– În acest caz, asta trebuie să rămână între noi.

– Nu-ți pot promite acest lucru.

– Atunci nu pot să-ți spun.

– În acest caz, va trebui să te duc la secție, ca să dai o declarație.

Comandantul privi în sus, ținând un ochi închis, și-l cercetă pe Harry de parcă ar fi măsurat din ochi puterea unui potențial adversar.

– Și dumneata crezi că Gunnar Hagen va fi de acord cu asta? Să mă târăști la secție?

– Hai mai bine să aflăm.

Eckhoff încercă să spună ceva, dar se opri de parcă ar fi simțit hotărârea lui Harry. Harry se gândi că un bărbat nu putea deveni liderul unor credincioși doar prin forță brută, ci folosindu-și abilitatea de a evalua corect fiecare situație în parte.

– Bine, spuse comandantul. Dar e o poveste lungă.

– Am destul timp, minți Harry simțind răceala gheții prin tălpile bocancilor.

– Josef Karlsen, tatăl lui Jon și al lui Robert, a fost cel mai bun prieten al meu. Eckhoff își fixă privirea într-un punct, spre Snarøya. Am studiat împreună, am lucrat împreună și amândoi eram la fel de ambițioși, cu un viitor la fel de promițător, după cum spuneau ceilalți. Dar cel mai important lucru era că împărtășeam aceeași viziune: o Armată a Salvării puternică și care să îndeplinească lucrarea Domnului pe Pământ. Care să triumfe. Înțelegi?

Harry încuviință din cap.

– Am urcat amândoi pe scara ierarhică, reluă Eckhoff. Și pot să spun că da, după un timp, eu și Josef eram considerați rivali în lupta pentru postul pe care-l am acum. N-am considerat atât de importantă poziția, noi eram conduși de aceeași viziune. Dar când am fost ales în această funcție, ceva s-a întâmplat cu Josef. Părea complet distrus. Și, cine știe, nu ne cunoaștem bine nici pe noi înșine. Poate că și eu aș fi reacționat la fel. Oricum, Josef a primit postul de administrator-șef, ca o persoană demnă de toată încrederea, și, chiar dacă familiile noastre au păstrat legătura, la fel ca înainte, între noi nu mai era aceeași... Eckhoff se opri, căutându-și cuvintele. ... încredere. Ceva se întâmpla cu Josef, ceva neplăcut. Pe umerii lui părea să atârne o povară. În toamna anului 1991, eu și contabilul-șef, Frank Nilsen, tatăl lui Rikard și al Theei, am descoperit despre ce era vorba. Josef delapidase fondurile organizației.

– Și ce s-a întâmplat?

– Noi, cei de la Armata Salvării, nu aveam, ca să spunem așa, experiență cu astfel de lucruri, așa că, până să luăm o hotărâre, eu și Nilsen am păstrat totul secret. Desigur, am fost dezamăgit de comportamentul lui Josef, dar, în același timp, vedeam un scenariu cauză-efect din care făceam și eu parte. Aș fi putut rezolva această situație când am fost ales, iar el ar fi fost respins cu mai multă... delicatețe. Oricum, în vreme

aceea, Armata trecea printr-o perioadă grea, avea prea puțini recruți și nu se bucura de popularitatea și prestigiul de care se bucură astăzi. Pur și simplu, nu ne permiteam să provocăm un scandal. Părinții mei îmi lăsaseră o casă de vacanță în Sørlandet, pe care o foloseam destul de rar, vara, iar atunci preferam să ne petrecem vacanțele în Østgård. Așa că am vândut-o repede și am primit o sumă destul de mare cu care am acoperit lipsa înainte de a fi descoperită.

– Dumneata? zise Harry. Ai folosit fondurile dumitale personale ca să pui la loc suma delapidată de Josef Karlsen?

Eckhoff ridică din umeri.

– Nu aveam altă soluție.

– Nu e deloc ceva obișnuit în afaceri ca șeful să...

– Nu, dar asta nu e o afacere obișnuită, Hole. Noi îndeplinim lucrarea Domnului. Atunci, devine ceva personal, orice s-ar întâmpla.

Harry încuviință fără prea multă tragere de inimă. Își aminti de micul deget sculptat de pe biroul lui Hagen.

– Înseamnă că Josef și-a făcut bagajele și a plecat în străinătate cu soția. Și nimeni nu a știut nimic?

– I-am oferit o slujbă, nu prea importantă, ce-i drept, zise Eckhoff. Pe care, desigur, nu a acceptat-o. Acest lucru ar fi trezit tot felul de suspiciuni. Acum, locuiesc în Thailanda, așa bănuiesc. Nu departe de Bangkok.

– Să înțeleg că povestea cu țăranul chinez și mușcătura de șarpe a fost inventată?

Eckhoff zâmbi și clătină din cap.

– Nu, Josef era un sceptic adevărat. Și povestea aia l-a marcat definitiv. Josef era neîncrezător, așa cum suntem și noi de fapt, mai tot timpul.

– Și dumneata, comandante?

– Și eu. Îndoiala este umbra credinței. Dacă nu te îndoiești de nimic, nu poți fi credincios. E la fel precum curajul, inspectore. Dacă nu simți frică, nu poți fi curajos.

– Și banii?

– Josef a insistat să mi-i returneze. Și nu pentru că ar vrea să-și repare greșeala. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, iar el nu va câștiga niciodată destui bani acolo unde este, ca să reușească să mi-i returneze. Dar eu cred că simte că munca îi face bine. Și de ce să-i refuz această dorință?

Harry aprobă încet din cap.

– Robert și Jon știau aceste lucruri?

– Nu știu, spuse Eckhoff. Eu nu am vorbit niciodată cu ei despre asta. Am vrut doar să înțeleagă că orice ar fi făcut tatăl lor, acest lucru nu avea să afecteze cariera fiilor săi în Armată. Mai ales cariera lui Jon. El a devenit unul dintre cei mai buni profesioniști pe care-i avem. Iată, de exemplu, vânzarea acestui imobil. Mă refer la cel din Jacob Aalls, pentru început, dar și la celelalte, care vor fi vândute după un timp. Gilstrup ar putea chiar să cumpere din nou Østgårdul. Dacă vânzarea asta ar fi avut loc acum zece ani, ar fi trebuit să angajăm tot felul de consilieri financiari ca să reușim să facem asta. Dar, cu oameni ca Jon, dispunem de abilitățile unui profesionist din rândurile noastre.

– Vrei să zici că Jon a dirijat această vânzare?

– Nu, nici vorbă, vânzarea a fost aprobată la nivel de conducere. Dar, fără pregătirea lui și concluziile sale convingătoare, nu cred că am fi îndrăznit să o ducem la bun sfârșit. Jon e un om al viitorului pentru noi. Ca să nu mai spun că e un om al prezentului. Și cea mai bună dovadă că tatăl său nu a stat în calea lui este că Jon și Thea Nilsen vor sta lângă prim-ministru, în loja VIP-urilor, în seara asta. Eckhoff se încruntă. Apropo, am încercat să dau de Jon astăzi, dar nu răspunde la telefon. Nu ai vorbit cu el, din întâmplare?

– Mi-e teamă că nu. Presupunând că Jon n-ar fi acolo...

– Poftim?

– Să presupunem că Jon ar fi ucis – așa cum intenționase asasinul –, cine i-ar lua locul?

David Eckhoff ridică nu doar una, ci ambele sprâncene.

– În seara asta?

– Nu, mă refeream la post.

– Oh, înțeleg. Ei bine, n-aș dezvălui nici un secret dacă aș zice că Rikard Nilsen ar fi cel care i-ar lua locul. Eckhoff chicoti. Au existat niște murmure în legătură cu asemănările dintre Jon și Rikard, ca și între mine și Josef cu mai mulți ani în urmă.

– Aceeași competiție?

– Oriunde vei vedea oameni, vei vedea competiție. La fel și în Armata Salvării. Trebuie să sperăm însă că, în toate întrecerile acestea pentru putere, oamenii vor fi plasați acolo unde vor face tot ce le va sta în putere pentru ei înșiși și pentru cauza comună. Măi, să fie. Comandantul ridică undița. Sper că am răspuns la întrebarea ta, Harry. Frank Nilsen îți poate confirma ce ți-am zis despre Josef, dacă vrei, dar sper să înțelegi de ce nu aș vrea să fac totul public.

– Mai am o ultimă întrebare, de vreme ce tot am intrat în secretele Armatei Salvării.

– Spune, atunci, îl încurajă comandantul, destul de nerăbdător de această dată, în timp ce-și punea echipamentul de pescuit într-o geantă.

– Știi ceva despre un viol care a avut loc la Østgård, în urmă cu 12 ani?

Harry presupunea că un chip ca al lui Eckhoff avea abilități limitate în a exprima surpriza. Și din moment ce acele limite părură a fi depășite, el se convinse că acea întrebare era o noutate absolută pentru comandant.

– Trebuie să fie o eroare, inspectore. Ar fi îngrozitor să fie adevărat. Despre cine este vorba?

Harry spera ca fața lui să nu trădeze nimic.

– E un secret profesional, nu pot să spun nimic.

Eckhoff își scărpină barba cu mănușa.

– Desigur. Dar... această crimă nu s-a prescris?

– Depinde cum privești lucrurile, zise Harry examinând linia țărmului. Mergem?

– Poate ar fi mai bine să ne întoarcem separat. Greutatea...

Harry înghiți în sec și încuviință din cap.

După ce reuși să ajungă la țărm fără să se ude, Harry se întoarse și privi întinderea de gheață. Începuse să bată vântul, împrăștiind zăpada deasupra apei înghețate. Particulele fine de omăt se ridicau în aer ca un fum gros, iar Eckhoff, care se apropia de țărm, părea să pășească deasupra norilor. În parcare, geamurile mașinii lui Harry erau deja acoperite cu un strat subțire de gheață. Urcă la volan, porni motorul și deschise căldura la maximum. Aerul cald începu să topească gheața de pe geamuri. Așteptând ca parbrizul să se dezghețe complet, își aminti un lucru pe care i-l spusese Skarre. Mads Gilstrup îl sunase pe Halvorsen. Scoase cartea de vizită pe care o păstrase în buzunar și formă numărul. Nu răspundea nimeni la telefon. Chiar în momentul în care își punea telefonul la loc în buzunar, acesta începu să sune. Văzu pe display numărul hotelului Internațional.

– Ce faci? întrebă femeia în engleza ei cizelată.

– Nu prea bine, zise Harry. Ai primit?...

– Da.

Harry inspiră adânc.

– Era el?

– Da, oftă femeia. El era.

– Ești absolut sigură? Vreau să spun că nu e atât de ușor să identifici pe cineva doar...

– Harry?

– Da?

– Sunt sigură.

Harry bănuia că această profesoară de limbă engleză modelase accentul și intonația în așa fel încât să pară dezarmant de sinceră. Era absolut sigură.

– Mulțumesc, zise el, apoi închise.

Spera din toată inima ca ea să-i fi spus adevărul. Pentru că ar fi luat-o de la capăt. Și chiar așa se întâmplă. În vreme ce Harry pornea

ștergătoarele de parbriz, iar acestea înlăturau cristalele de gheață topită de pe parbriz, telefonul său mobil sună pentru a doua oară.

– Harry Hole.

– *Fru* Miholjec la telefon. Mama Sofiei. Ați spus că aș putea suna la numărul acesta dacă...

– Da?

– S-a întâmplat ceva. Cu Sofia.

30

LUNI, 22 DECEMBRIE. LINIȘTEA

„Cea mai scurtă zi a anului“

Asta scria pe prima pagină a ziarului *Aftenposten* de pe masa din fața lui Harry, în sala de așteptare a cabinetului din Storgata. Se uită la ceasul de pe perete, apoi își aduse aminte că avea și el ceas la mână.

– Doctorul vă va primi imediat, *herr* Hole, auzi el o voce de femeie din anexa de pe coridor, acolo unde el întrebase prima dată de medicul la care fuseseră Sofia Miholjec și tatăl acesteia cu câteva ore în urmă, explicând că trebuia să discute cu el.

– Tot înainte pe coridor, a treia ușă pe dreapta, îi spuse femeia.

Harry sări în picioare și lăsă în urmă grupul tăcut de oameni posomorâți din sala de așteptare.

A treia ușă pe dreapta. Desigur, soarta ar fi putut să o trimită pe Sofia la a doua ușă pe stânga, de exemplu. Sau la a treia ușă pe stânga. Dar nu, era chiar a treia ușă pe dreapta.

– Bună, am auzit că mă cauți, îi zâmbi Mathias Lund-Helgesen ridicându-se din spatele biroului, ca să-i strângă mâna. Cu ce pot să te ajut de această dată?

– E vorba de o pacientă pe care ai consultat-o azi-dimineață. Sofia Miholjec.

– Adevărat? Ia loc, Harry!

Harry se strădui să-și ascundă iritarea provocată de tonul prietenos al bărbatului, dar aceasta era o invitație pe care nu avea nici un chef să o accepte. Și nu pentru că era prea mândru, ci pentru că ar fi fost o situație jenantă pentru amândoi.

– Mama Sofiei m-a sunat spunând că, în această dimineață, a fost trezită din somn de Sofia, care plângea în camera ei, zise Harry. A intrat în cameră și și-a găsit fiica plină de sânge și de vânătăi. Sofia a spus că ieșise cu prietenii și a alunecat pe gheață în timp ce se îndrepta spre casă. Mama Sofiei l-a trezit pe tatăl acesteia din somn, iar el a adus-o direct aici.

– E foarte posibil, zise Mathias.

Doctorul se aplecase în față, cu coatele pe birou, ca și cum ar fi vrut să-i arate cât de interesat era de acest caz.

– Oricum, mama susține că Sofia minte, continuă Harry. Ea spune că a verificat patul după plecarea fetei și a tatălui. Și a găsit sânge nu numai pe pernă, ci și pe cearșaf. „Acolo, jos", a spus ea, mai exact.

– Hm!

Sunetul scos de Mathias nu exprima nici susținere, nici dezacord, ci era un sunet pe care Harry îl cunoștea foarte bine, de la simulările pe care le făceau în cabinetul de psihoterapie din cadrul Departamentului psihologic. Intonația ascendentă la sfârșitul unui cuvânt avea scopul de a-i încuraja pe pacienți să continue. Intonația lui Mathias era ascendentă.

– Sofia s-a închis în camera ei, spuse Harry. Plânge și refuză să vorbească. Iar mama ei se îndoiește că va mai zice ceva. Mama Sofiei le-a sunat pe prietenele acesteia. Nici una dintre ele nu a văzut-o în cursul zilei de ieri.

– Înțeleg, spuse Mathias masându-și baza nasului. Iar acum îmi ceri să ignor confidențialitatea relației medic-pacient pentru tine?

– Nu, zise Harry.

– Nu?

– Nu pentru mine. Pentru ei. Pentru Sofia și părinții ei. Și pentru alte fete pe care acest bărbat s-ar putea să le fi violat, pentru că va continua să o facă.

– Sunt niște afirmații dramatice, zise zâmbind Mathias, dar până la urmă zâmbetul lui dispăru în tăcere. Tuși încurcat. Înțelegi, cred, că trebuie să reflectez o vreme asupra acestui lucru, Harry.

– A fost violată azi-noapte sau nu?

Mathias oftă.

– Harry, confidențialitatea pacientului...

– Știu ce este confidențialitatea, îl întrerupse Harry. Și eu trebuie să respect acest lucru, la rândul meu. Dacă îți cer să faci o excepție în acest caz nu înseamnă că nu iau în serios confidențialitatea pacientului, dar este vorba de un delict grav, major și există un potențial pericol ca această ticăloșie să se repete. Ți-aș fi recunoscător dacă ai avea încredere în mine și te-ai gândi la urmări. Dacă nu, va trebui să încerci să trăiești cu asta pe conștiință.

Harry nici nu-și mai amintea de câte ori folosise acest discurs în situații similare.

Mathias clipi de câteva ori, schimbându-se la față.

– Ar fi de ajuns să dai din cap în semn de „da" sau „nu", zise Harry.

Mathias Lund-Helgesen încuviință din cap.

Trucul îi reușise din nou.

– Mulțumesc, spuse Harry ridicându-se. Lucrurile merg bine cu Rakel și Oleg?

Lund-Helgesen încuviință din nou, cu un zâmbet palid. Harry se aplecă spre el și îi puse o mână pe umăr.

– Crăciun fericit, Mathias!

Ultimul lucru pe care Harry îl văzu înainte de a ieși pe ușă fu expresia lui Mathias, care rămase pe scaun, cu umerii căzuți, de parcă tocmai ar fi primit o palmă.

Ultimele rămășițe ale zilei se scurseră printre norii cărămizii, peste vârfurile brazilor și peste acoperișurile caselor, până în partea

vestică a celui mai mare cimitir din Norvegia. Harry trecu pe lângă monumentul de piatră ridicat în memoria victimelor războiului din Iugoslavia, apoi pe lângă parcela care aparținea membrilor Partidului Laburist Norvegian și pietrele funerare ale foștilor prim-miniștri Einar Gerhardsen și Trygve Bratteli, până ce ajunse la parcela Armatei Salvării.

Așa cum bănuise, o găsi pe Sofia lângă cel mai proaspăt mormânt. Tânăra era îmbrăcată într-o jachetă mare, matlasată și stătea așezată în zăpadă, cu spatele drept.

– Bună, zise Harry așezându-se lângă ea.

Își aprinse o țigară și suflă fumul albastru în vântul înghețat, care-l purtă mai departe.

– Mama ta a spus că abia ai plecat de acasă, zise Harry. Și că ai luat florile pe care ți le-a cumpărat tatăl tău. Nu a fost prea greu să ghicesc unde ești.

Sofia nu răspunse.

– Robert a fost un prieten bun, nu-i așa? Un om în care puteai avea încredere. Și cu care se putea vorbi. El nu era un violator.

– Robert a făcut-o, șopti ea ca o somnambulă.

– Florile tale sunt pe mormântul lui Robert, Sofia. Eu cred că altcineva te-a violat. Și cred că a făcut-o din nou, noaptea trecută. Și s-ar putea să o fi făcut de mai multe ori.

– Lasă-mă în pace! țipă fata ridicându-se cu greu din zăpadă. De câte ori trebuie să-ți spun?

Harry își ținea într-o mână țigara, iar cu cealaltă mână o prinse pe fată de braț și o trase cu putere în jos, în zăpadă.

– Băiatul acesta e mort, Sofia. Tu ești vie. Auzi ce-ți spun? Ești vie. Și, dacă vrei să rămâi în viață, ar fi bine să-l prindem acum. Dacă nu-l vom opri, va continua să facă asta. Nu ai fost prima și nu vei fi nici ultima. Privește-mă. Privește-mă când îți spun!

Sofia tresări când îl auzi strigând, dar se supuse.

– Știu că ești speriată, Sofia. Dar îți promit că-l vom prinde. Orice s-ar întâmpla. Îți jur!

Harry văzu sclipirea din ochii fetei. Și, dacă văzuse bine, era o sclipire de speranță. Așteptă. Apoi, fata rosti ceva nedeslușit.

– Ce-ai spus? întrebă Harry apropiindu-se de ea.

– Cine o să mă creadă? șopti ea. Cine o să mă creadă acum... când Robert este mort?

Harry îi puse o mână pe umăr, protector.

– Încearcă. Și o să mai vedem.

Norii cărămizii începură să se coloreze în roșu.

– M-a amenințat cu evacuarea dacă nu făceam așa cum voia el, recunoscu Sofia. Ar fi aranjat să fim dați afară din apartament și am fi fost nevoiți să ne întoarcem în țară. Iar noi nu avem la ce să ne întoarcem. Și, dacă le-aș fi spus, cine m-ar fi crezut? Cine?...

Se opri.

– În afară de Robert, zise Harry.

Și așteptă.

Harry căută adresa pe cartea de vizită a lui Mads Gilstrup. Voia să-i dea un telefon. Și, în primul rând, voia să-l întrebe de ce îl sunase pe Halvorsen. Când văzu adresa, înțelese că trebuia să treacă pe lângă locuința lui Rakel și Oleg, care locuiau tot pe dealul Holmenkollen. Când ajunse în dreptul casei, nu încetini, dar aruncă o privire în parcare. Ultima dată când trecuse pe acolo cu mașina, zărise un Jeep Cherokee în dreptul garajului. Probabil că era mașina doctorului. Acum în parcare nu era decât mașina lui Rakel. Lumina de la camera lui Oleg era aprinsă.

Harry începu să suie panta străbătând serpentinele înguste, printre cele mai scumpe case din Oslo, până ce drumul deveni drept, urcând până pe coama dealului și trecând de obeliscul alb al Capitalei, trambulina de schi de la Holmenkollen. Mai jos de el, la poalele dealului, se întindeau orașul și fiordul, iar în depărtare, printre insulele acoperite de zăpadă, plutea o ceață înghețată și străvezie. Lumina acelei zile scurte, care consta într-un răsărit de soare urmat la scurt

timp de apus, pălise, iar jos, în vale, luminile se aprindeau deja, precum lumânările ornamentale de Crăciun.

Acum avea aproape toate piesele puzzle-ului. După ce sună la ușa lui Gilstrup de patru ori, însă fără succes, Harry renunță. Când se întoarse la mașină, dintr-o casă învecinată se ivi un bărbat care-l întrebă pe Harry dacă era prieten cu Gilstrup. Acesta îl asigură că nu voia să se amestece în viața privată a vecinilor săi, dar, în dimineața aceea, auziseră o bubuitură undeva în casa acestora și, știind că Mads Gilstrup își pierduse soția, se gândise că ar fi trebuit să anunțe poliția.

Harry se îndreptă spre intrare și sparse geamul din față, de lângă ușă. Alarma se declanșă.

În vreme ce alarma urla înfiorător, fără să se oprească, Harry se repezi pe coridor, până în camera de zi. Gândindu-se la raportul pe care-l avea de făcut, se uită la ceas și scăzu cele două minute pe care Møller i le pusese în plus când fixase ceasul. Era 15.37.

Mads Gilstrup era gol și ceafa îi lipsea cu desăvârșire.

Zăcea pe o parte, căzut pe parchet, în fața unui ecran luminat, iar carabina cu pat roșu părea să-i iasă din gură. Aceasta avea o țeavă lungă și, din câte vedea Harry, Mads Gilstrup își folosise probabil degetul mare de la picior ca să apese pe trăgaci. Ceea ce nu necesita neapărat doar bune abilități motorii, ci și o dorință puternică de a muri. Apoi alarma se opri și Harry auzi bâzâitul proiectorului. Pe ecran era un prim-plan care surprindea agitația mută a unei mirese însoțite de mire îndreptându-se spre ieșire pe culoarul central al bisericii, după ce se cununaseră la altar. Chipurile acestora, zâmbetul alb și rochia la fel de albă erau stropite cu sânge care se uscase pe pânza striată a ecranului. Sub o sticlă goală de coniac se vedea biletul sinucigașului. Acesta era scurt.

„Iartă-mă, tată! Mads.“

31

LUNI, 22 DECEMBRIE. ÎNVIEREA

Se privi în oglindă. Aceasta să fie oare fața pe care, într-o bună zi, poate chiar anul viitor, unul dintre vecini o va saluta zâmbitor cu un *zdravo*, atunci când avea să iasă dimineața, din casa lor mică din Vukovar? Așa cum se salutau cunoscuții, oamenii de încredere. Cei cu fețe de oameni buni.

– Perfect, spuse femeia din spatele lui.

Femeia se referea probabil la costumul de ocazie cu care era îmbrăcat. Se afla în fața oglinzii din magazinul de închirieri de costume, care oferea și servicii de curățătorie.

– Cât costă? întrebă el.

Plăti cât i se ceruse și promise că va returna costumul a doua zi, înainte de ora douăsprezece, apoi ieși. Începea să se întunece. Se opri la o cafenea unde putea să bea o cafea, iar mâncarea nu era atât de scumpă. Acum nu mai era decât o chestiune de timp. Trebuia să aștepte. Se uită la ceas.

Cea mai lungă noapte începuse. Înserarea cobora cenușie peste case și câmpuri, în vreme ce Harry se întorcea cu mașina din Holmenkollen. Cu mult înainte de a ajunge în Grønland, întunericul invadase deja parcurile. Înainte de a pleca din casa lui Mads Gilstrup,

îi sunase pe cei de la Intervenții și le ceruse să trimită o patrulă acolo, apoi plecase fără să atingă nimic.

Își lăsă mașina în garajul K3 de la sediul Poliției, apoi urcă la etaj, în biroul său. De acolo, îl sună pe Torkildsen.

– Mobilul lui Halvorsen a dispărut fără urmă și vreau să știu dacă Mads Gilstrup i-a lăsat vreun mesaj pe mesageria vocală.

– Și, dacă a lăsat, ce trebuie să fac?

– Vreau să aflu mesajul.

– Asta înseamnă interceptare ilegală și nu îndrăznesc s-o fac, oftă Torkildsen. Ia legătura cu cei de la Serviciul de Informații Telenor ca să obții înregistrarea mesajului.

– Am nevoie de un ordin judecătoresc pentru asta, iar eu sunt în criză de timp. Ai vreo sugestie?

Torkildsen se gândi un timp, apoi spuse:

– Halvorsen are un calculator?

– Stau în fața lui.

– Nu, nu, las-o baltă.

– De ce?

– Poți accesa toate mesajele de pe un telefon mobil pe pagina web a Telenor Mobil, dar, desigur, vei avea nevoie de parola lui Halvorsen ca să poți face asta.

– E vorba de parola pe care o alege fiecare?

– Da, dar dacă nu o știi, ar trebui să fii prea norocos ca să...

– Să facem o încercare, zise Harry. Care este adresa de web?

– Vei avea nevoie de un mare noroc, zise Torkildsen cu tonul unui om care nu era obișnuit cu prea multe ocazii norocoase.

– Am senzația că știu parola, spuse Harry.

După ce accesă pagina, Harry introduse parola: „Lev Yashin“. Constată dezamăgit că parola nu era corectă. Așa că o scurtă la „Yashin“. Toate mesajele îi apărură imediat pe ecran. Opt mesaje. Șase dintre acestea, trimise de Beate. Unul de pe un număr din Trøndelag. Un alt mesaj era trimis de pe un număr de mobil pe care Harry îl recunoscu. Era cel de pe cartea de vizită pe care o ținea în mână. De la

Mads Gilstrup. Harry făcu clic pe butonul PLAY de pe ecran și vocea bărbatului pe care îl văzuse în urmă cu aproximativ o oră zăcând fără suflare pe podeaua casei sale răsună metalică din difuzoarele de plastic ale calculatorului. Când mesajul se sfârși, Harry avea și ultima piesă a puzzle-ului.

– Știe cineva unde este Jon Karlsen? îl întrebă Harry pe Skarre, la telefon, în timp ce cobora scările sediului Poliției. Ai încercat la apartamentul lui Robert?

Harry intră pe ușa Depozitului de arme al Poliției și apăsă clopoțelul de pe tejgheaua din fața lui.

– Am sunat și acolo, zise Skarre. Nu răspunde nimeni.

– Du-te până acolo și aruncă o privire. Dacă nu deschide nimeni, poți să intri în apartament. OK?

– Cheile sunt la *Krimteknisk* și e trecut de ora 16. Beate stă de obicei până târziu, dar astăzi, după ce s-a întâmplat cu Halvorsen și...

– Uită de chei, spuse Harry. Poți să iei o rangă cu tine.

Harry auzi pe cineva târându-și picioarele și un bărbat într-o salopetă albastră, cu o pereche de ochelari pe vârful nasului și cu fața plină de riduri se ivi deplasându-se cu dificultate. Fără să-l onoreze pe inspector cu vreo privire, bărbatul luă ordinul de serviciu pe care Harry îl lăsase pe tejghea.

– Nu trebuie să cer un ordin judecătoresc?

– Nu e nevoie. Cel pe care-l avem e încă valabil, minți Harry.

– Adevărat?

– Dacă te întreabă cineva, spune-i că eu ți-am ordonat, în regulă?

– În regulă.

Bărbatul în albastru mormăi, apoi clătină din cap și-i întinse hârtia lui Harry.

– Te sun mai târziu, Skarre. Se pare că am o problemă aici...

Harry își puse telefonul în buzunar și privi uimit salopeta albastră.

– Nu poți ridica de două ori aceeași armă, Hole, spuse bărbatul.

Harry nu înțelegea ce voia să zică Kjell Atle Orø, dar simțea furnicături în ceafă. Nu era prima dată când avea această senzație. Și înțelese că acest coșmar nu se sfârșise încă. De fapt, acesta era doar începutul.

Soția lui Gunnar Hagen își aranjă rochia și ieși din baie. În fața oglinzii din hol, soțul ei încerca să-și lege papionul negru, pe care se hotărâse să-l poarte la costumul său de ocazie. Femeia rămase pe loc, răbdătoare, pentru că știa că imediat avea să pufnească iritat, cerându-i ajutorul.

Încă de dimineață, de când îl sunaseră de la sediul poliției ca să-l anunțe că Jack Halvorsen murise, Gunnar nici nu mai avea chef și nici nu credea că va fi în stare să meargă la concert. Ea știa că va fi prost-dispus toată săptămâna. Uneori, se întreba dacă mai știa cineva, cu excepția ei, cât de mult îl afectau pe Gunnar astfel de incidente. În orice caz, ceva mai târziu în cursul aceleiași zile, șeful Poliției îi ceruse lui Gunnar să apară la concert, pentru că Armata Salvării hotărâse să țină un moment de reculegere în memoria lui Jack Halvorsen și era de la sine înțeles că poliția trebuia să fie reprezentată la acest eveniment de către superiorul lui Halvorsen. Dar ea își dădea seama că soțul ei nu mergea cu plăcere, solemnitatea evenimentului acoperea fruntea acestuia ca un coif închis ermetic.

Hagen pufni nerăbdător și își desfăcu papionul.

– Lise!

– Sunt aici, zise ea calmă, apoi înaintă, se opri în fața lui și întinse mâna spunându-i: Lasă-mă pe mine.

Telefonul de pe măsuța de sub oglindă începu să sune. Bărbatul se aplecă și ridică receptorul.

– Hagen.

Femeia auzea vag vocea de la celălalt capăt al firului.

– Bună seara, Harry, zise Gunnar. Nu, sunt acasă. În seara asta, merg împreună cu soția mea la spectacolul de la Filarmonică, așa că am venit mai devreme acasă. Ceva noutăți?

Lise Hagen urmări cum coiful imaginar, metaforic de pe fruntea soțului ei se strângea din ce în ce mai mult în timp ce acesta asculta fără să spună nimic.

– Da, zise el în cele din urmă. Am să sun la sediu ca să le transmit să anunțe stare de alertă maximă. Vor fi implicați toți ofițerii disponibili. În curând, trebuie să plec la concert și voi fi acolo vreme de două ore, dar telefonul meu va fi pus pe vibrații, așa că aștept să mă suni.

Hagen închise telefonul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lise.

– Unul dintre inspectorii mei, Harry Hole, mi-a raportat că a fost la Depozitul de arme al Poliției, de unde ar fi trebuit să ridice o armă. Avea un ordin de serviciu pe care i l-am semnat chiar astăzi. Acest ordin îl înlocuia pe cel care-i dispăruse după ce apartamentul i-a fost spart. Se pare că azi, ceva mai devreme, altcineva a ridicat arma și muniția, folosindu-se de primul ordin semnat de mine.

– După expresia ta, înțeleg că asta nu e tot... spuse Lise.

– Mă tem că nu, oftă Gunnar Hagen. Din păcate, e vorba despre ceva mult mai grav. Harry avea o bănuială în legătură cu identitatea acelui bărbat. Așa că l-a sunat pe medicul legist, care i-a confirmat bănuiala.

Lise constată îngrozită că fața soțului ei devenea din ce în ce mai palidă, ca a unui mort. Hagen păru să înțeleagă mai bine gravitatea veștilor primite de la Harry pe măsură ce-i povestea totul soției sale:

– Proba de sânge prelevată de la bărbatul pe care l-am împușcat noi la terminalul de containere arată că acesta nu este cel care a vomat lângă Halvorsen, nici cel care a stropit cu sânge paltonul acestuia și nici cel al cărui fir de păr a fost găsit la azil. Mai bine zis, bărbatul pe care l-am împușcat nu e Christo Stankic. Dacă Harry are dreptate, asta înseamnă că Stankic este încă prin preajmă. Și e înarmat.

– Dar asta înseamnă că... ar putea fi încă pe urmele bietului om, cum ai spus că se numește?

– Jon Karlsen. Da. Și de asta trebuie să sun imediat la secție, ca să-i mobilizez pe toți ofițerii disponibili. Trebuie să-i caute de urgență pe amândoi, pe Jon Karlsen și pe Christo Stankic.

Își apăsă palmele pe ochi, ca și cum ochii ar fi fost sursa durerii sale.

– Și mai e ceva. Harry a primit un telefon de la un polițist care a intrat în apartamentul lui Robert, căutându-l pe Jon.

– Da?

– Se pare că a fost o adevărată luptă acolo. Așternuturile... erau pline de sânge, Lise. Și nici urmă de Jon. Au găsit doar un briceag sub pat, cu lama plină de sânge negru, uscat.

Își luă mâinile de pe față, iar femeia văzu în oglindă că ochii lui erau roșii.

– E o veste îngrozitoare, Lise.

– Știu, Gunnar, dragul meu. Dar... dar cine era omul pe care l-ați împușcat în port?

Gunnar Hagen înghiți în sec înainte de a răspunde.

– Nu știm, Lise. Tot ce știm despre el este că trăia într-un container și avea heroină în sânge.

– Dumnezeule, Gunnar...

Lise îi puse o mână pe umăr și încercă să-i prindă privirea în oglindă.

– El a înviat în cea de-a treia zi, șopti Hagen.

– Cum?

– Mântuitorul. Noi l-am ucis vineri noapte. Astăzi este luni. E cea de-a treia zi.

Martine Eckhoff era atât de frumoasă, încât Harry rămase mut de uimire.

– Hei, ești chiar tu? îi spuse ea cu vocea aceea de altistă care-l impresionase pe Harry de la prima lor întâlnire, la Far.

Atunci când o văzuse prima dată, purta o uniformă. Acum, stătea în fața lui într-o rochie fără mâneci, simplă și elegantă, de culoare neagră, care strălucea la fel ca părul ei. Ochii lui Martine păreau mai

mari și mai întunecați decât de obicei. Pielea ei era albă și delicată, aproape transparentă.

– Mă aranjez pentru concert, îi zise ea râzând. Privește!

Își ridică mâna într-o mișcare care lui Harry i se păru incredibil de grațioasă, ca un dans, ca prelungirea unei alte mișcări la fel de fermecătoare. Martine ținea în mână o perlă albă, în formă de lacrimă, care reflecta lumina slabă de pe palierul blocului. Cealaltă perlă îi atârna la ureche.

– Intră, spuse ea, făcând un pas în spate, ca să-i facă loc să intre pe ușă.

Harry trecu pragul și ateriză direct în brațele ei.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, zise ea. Îi trase capul în jos, ca să-și lipească fața de obrazul lui, în timp ce-i șoptea fierbinte la ureche: M-am gândit la tine în fiecare clipă.

Harry închise ochii, o strânse tare la piept și simți căldura trupului ei felin, delicat. Era pentru a doua oară într-o singură zi când stătea așa, ținând-o strâns în brațe. Și nu mai voia să-i dea drumul. Pentru că știa că va fi pentru ultima dată.

Perla era acum pe obrazul lui, sub ochi, ca o lacrimă înghețată.

Se eliberă din îmbrățișarea fetei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Să stăm puțin jos, zise Harry. Trebuie să vorbim.

Intrară în living, iar Martine se așeză pe sofa. Harry se duse la geam, privind strada din fața blocului.

– Cineva stă într-o mașină și se uită în sus, spre geamul tău, spuse el.

Martine oftă.

– E Rikard. Mă așteaptă. Mă duce cu mașina la concert.

– Hm! Martine, vreau să te întreb ceva. Tu știi unde este Jon?

Harry se concentră asupra imaginii chipului ei reflectată în ochiul de geam.

– Nu, zise ea întâlnindu-i privirea. Insinuezi că aș avea vreun motiv să-ți ascund ceva? Crezi că știu unde se află? De asta ai folosit tonul acela?

Vocea ei nu mai era blândă.

– Am spart apartamentul lui Robert. Ne-am gândit că Jon l-a mai folosit și că ar putea fi acolo, spuse Harry, și am găsit un pat plin de sânge.

– Nu știam, zise Martine surprinsă.

De data asta, păru destul de sinceră.

– Știu că nu știai, spuse Harry. Criminaliștii verifică acum probele de sânge. Cu alte cuvinte, la ora asta a fost probabil identificat deja. Și sunt aproape sigur că știu concluziile lor.

– E al lui Jon? întrebă ea cu sufletul la gură.

– Nu, zise Harry. Dar poate că asta era ceea ce sperai tu.

– De ce spui asta?

– Pentru că Jon a fost cel care te-a violat.

Camera se cufundă în liniște. Harry își ținu respirația ca să o poată auzi cum încerca agitată să tragă aer în piept, ca apoi, înainte ca aerul să intre în plămâni, să-l expire din nou, cu un suspin.

– De ce crezi asta? întrebă ea cu un tremur aproape insesizabil în voce.

– Pentru că mi-ai zis că s-a întâmplat în Østgård, iar acolo nu au fost așa de mulți violatori. În schimb, Jon Karlsen este un violator. Sângele din patul lui Robert este al unei fete pe nume Sofia Miholjec. Ea s-a dus acolo noaptea trecută, pentru că Jon Karlsen a obligat-o s-o facă. Așa cum au convenit, ea a intrat cu o cheie pe care o avea mai demult de la Robert, bunul ei prieten. După ce a violat-o, Jon a bătut-o într-un hal fără de hal. Ea a mărturisit că Jon făcea deseori asta.

– Deseori?

– Sofia mi-a mărturisit că Jon a violat-o prima dată într-o după-amiază din vara anului trecut. S-a întâmplat în casa familiei Miholjec, în timp ce părinții ei erau plecați. Jon s-a dus acolo pretextând că voia să vadă apartamentul. În definitiv, asta era slujba lui. El trebuia să decidă cine avea să rămână în apartamentele Armatei Salvării.

– Vrei să spui... că a amenințat-o?

Harry încuviință din cap.

– El i-a zis că familia urma să fie evacuată și trimisă înapoi în țară dacă Sofia nu făcea ce spunea el și nu ținea totul secret. Soarta familiei Miholjec depindea astfel de discreția lui Jon. Și, bineînțeles, de acordul Sofiei. Biata fată nici nu a îndrăznit să facă altfel. Dar, când a rămas însărcinată, a fost nevoită să găsească pe cineva care s-o ajute. Un prieten în care putea avea încredere, cineva mai în vârstă decât ea, care îi putea provoca un avort fără să-i pună prea multe întrebări.

– Robert, zise Martine. Dumnezeule. A apelat la Robert.

– Da. Și, chiar dacă ea nu i-a spus nimic, s-a gândit că Robert știa că era vorba de Jon. Iar eu cred același lucru. Robert știa că Jon mai violase și alte fete, nu-i așa?

Martine nu-i răspunse. În schimb, se urcă pe sofa, își trase picioarele sub ea și își cuprinse cu brațele umerii goi, ca și cum i-ar fi fost frig sau de parcă ar fi vrut să se facă mică de tot, până ce avea să dispară.

Când, în cele din urmă, Martine începu să vorbească, vocea ei era atât de slabă, încât Harry putea auzi tic-tacul ceasului lui Møller.

– Aveam 14 ani. În timp ce o făcea, zăceam acolo, gândindu-mă la un singur lucru: dacă m-aș fi concentrat, aș fi putut vedea stelele prin acoperiș.

Harry o asculta, iar ea îi vorbi despre ziua aceea fierbinte din Østgård, jocul cu Robert și ochii lui Jon plini de reproșuri, tulburi de gelozie. Și despre momentul în care ușa toaletei de afară se deschisese și îl văzuse pe Jon stând acolo, cu briceagul fratelui său în mână. Violul și toată durerea pe care o simțise după aceea, când o lăsase acolo, plângând, în vreme ce el se întorcea în casă. Și cât de greu reușise să înțeleagă de ce păsările începuseră să cânte imediat după această întâmplare.

– Dar cel mai rău lucru nu a fost violul în sine, zise Martine cu lacrimi în glas, dar cu obrajii uscați. Cel mai rău lucru era faptul că Jon știa. El știa că nu era nevoie să mă amenințe ca să tac. Eu nu aș fi spus nimănui ce se întâmplase. Iar el era sigur că nimeni nu m-ar fi crezut. Chiar dacă le-aș fi arătat tuturor hainele mele rupte, ca să-mi dovedesc vorbele, ar fi rămas pentru totdeauna o umbră de îndoială

în privința motivului și a vinovăției sale. Jon se baza pe loialitatea mea. Eu, fata comandantului, n-aș fi avut curajul să-i târăsc pe părinții mei și întreaga Armată într-un scandal monstruos. În toți acești ani, ori de câte ori îl vedeam pe Jon, privirea lui îmi spunea: „Eu știu. Știu cum tremuri îngrozită și cum plângi pe înfundate ca să nu te audă nimeni. Știu. Pe zi ce trece, mă conving tot mai mult de lașitatea ta mută".

Prima lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Martine, apoi ea continuă:

– Și de aceea îl urăsc atât de mult. Nu pentru că m-a violat – l-aș fi putut ierta pentru asta –, ci pentru felul în care mă privea întotdeauna, arătându-mi că știa.

Harry se duse în bucătărie, rupse un prosop de hârtie de pe rolă, se întoarse în living și se așeză lângă ea.

– Ai grijă să nu-ți strici machiajul, spuse el în timp ce-i dădea prosopul. Știi tu, prim-ministrul și restul.

Martine își tamponă cu grijă ochii.

– Stankic a fost la Østgård, zise Harry. Tu ai fost cea care l-a dus acolo?

– Ce tot spui?

– A fost acolo.

– De ce zici asta?

– Din cauza mirosului.

– Miros?

Harry încuviință.

– Un miros dulceag, ca de parfum. Prima dată, am simțit acest miros atunci când i-am deschis ușa lui Stankic la apartamentul lui Jon. A doua oară, când am intrat în camera lui, la azil, iar a treia oară, l-am recunoscut în această dimineață, la Østgård. Mirosul era în pătură. Harry studie pupilele în formă de găuri de cheie ale lui Martine. Unde e Stankic, Martine?

Martine se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să pleci.

– Răspunde-mi înainte.

– Nu trebuie să răspund pentru ceva ce n-am făcut.

Ea întinse mâna ca să deschidă ușa livingului, dar Harry o opri. Se postă în fața ei și o prinse de umeri.

– Martine...

– Trebuie să ajung la un concert.

– Mi-a ucis unul dintre cei mai buni prieteni, Martine.

Chipul ei era aspru și impenetrabil când răspunse:

– Poate că nu trebuia să-i stea în cale.

Harry își ridică mâinile de pe umerii ei ca ars.

– Nu poți să stai și să te uiți pur și simplu cum Jon Karlsen este ucis. Cum rămâne cu iertarea? Nu e acesta un principiu de bază al organizației din care faceți parte cu toții?

– Tu ești singurul care crede că oamenii se pot schimba, zise Martine. Eu nu pot să cred asta. Și nu știu unde este Stankic.

Harry o lăsă să deschidă ușa. Ea intră în baie și se închise acolo. Harry mai rămase o vreme, așteptând.

– Și să știi că te înșeli în legătură cu principiile noastre, îi strigă Martine din spatele ușii. Nu este vorba de iertare. Ne preocupă același lucru care-i preocupă pe toți. Mântuirea, nu-i așa?

În ciuda frigului, Rikard stătea afară, cu brațele încrucișate, rezemat de capota mașinii. Nu-i răspunse lui Harry atunci când acesta îl salută cu un semn scurt din cap în timp ce trecea pe lângă el.

32

LUNI, 22 DECEMBRIE. EXODUL

Era 18.30, dar la Departamentul omucideri era mare agitație. Harry îl găsi pe Ola Li lângă fax. Privi foaia care tocmai ieșea din aparat. Cea trimisă de Interpol.

– Ce se întâmplă, Ola?

– Gunnar Hagen a sunat c-o falcă-n cer și una-n pământ și a alertat tot departamentul. Toți sunt aici. Mergem să-l prindem pe cel care l-a ucis pe Halvorsen.

Era atâta hotărâre în tonul lui Li, încât Harry înțelese că aceasta era atmosfera generală de la etajul cinci, în seara aceea.

Harry intră în biroul său, unde îl găsi pe Skarre în spatele biroului, vorbind la telefon, repede și tare.

– Affi, o să vă facem viața amară, ție și băieților tăi, dacă nu mă ajuți cu problema asta. Nici nu-ți poți imagina. Dacă nu-i scoți pe băieți în stradă, o să ajungi cât ai clipi în capul listei noastre cu „cei mai căutați“. Am vorbit destul de clar? Deci: croat, înălțime medie...

– Blond, tunsoare cazonă, zise Harry.

Skarre ridică ochii și-i făcu lui Harry un semn din cap, apoi continuă:

– Blond, tunsoare cazonă. Aștept să mă suni dacă afli ceva.

Skarre puse receptorul în furcă.

– E o atmosferă incredibilă de solidaritate pe străzi. Toți cei cu două mâini și două picioare sunt pregătiți de acțiune. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Hm! făcu Harry. Ai mai aflat ceva în legătură cu Jon Karlsen?

– Nimic. Iubita lui, Thea, spune că stabiliseră să se întâlnească în această seară, la Filarmonică. Au locuri rezervate în loja VIP-urilor.

Harry se uită la ceas.

– Înseamnă că Stankic mai are la dispoziție o oră și jumătate ca să încerce să-și termine misiunea.

– De ce crezi asta?

– Am telefonat la Filarmonică. Nu mai sunt bilete pentru concert, toate s-au vândut de acum patru săptămâni, iar ei nu vor lăsa pe nimeni să intre fără bilet, nici măcar în foaier. Cu alte cuvinte, odată intrat, Jon va fi în siguranță. Sună la Telenor și verifică dacă Torkildsen este de serviciu. Dacă este, roagă-l să localizeze mobilul lui Karlsen. Ah, și nu uita să te asiguri că avem destui oameni pe străzile din preajma Filarmonicii, înarmați și puși la curent cu descrierea lui Stankic, apoi sună la biroul prim-ministrului și pune-i și pe ei la curent cu aceste măsuri speciale de securitate.

– Eu? întrebă Skarre. La... biroul prim-ministrului?

– Fă-o! zise Harry. Ești băiat mare de-acum.

De la telefonul de pe biroul său, Harry formă unul dintre cele șase numere pe care le știa pe de rost. Celelalte cinci erau al lui Sis, cel de la casa părinților săi din Oppsal, mobilul lui Halvorsen, vechiul număr privat al lui Bjarne Møller și numărul deconectat al Ellenei Gjelten.

– Rakel la telefon.

– Eu sunt.

O auzi trăgând aer în piept înainte să spună:

– Eram sigură.

– De ce?

– Pentru că mă gândeam la tine. Rakel chicoti. Pur și simplu, ăsta e adevărul. Tu ce crezi?

Harry închise ochii.

– Mă întrebam dacă n-aş putea să-l văd mâine pe Oleg, zise el. Aşa cum am vorbit.

– Grozav! zise ea. Va fi atât de încântat. Ai să treci pe aici, să-l iei? Simţindu-i ezitarea, Rakel adăugă: Suntem singuri.

Harry voia şi, în acelaşi timp, nu voia să întrebe la ce se referise ea.

– Am să încerc să ajung acolo pe la 18, spuse el.

Conform celor spuse de Klaus Torkildsen, mobilul lui Jon Karlsen era undeva prin estul oraşului Oslo, în Haugerud sau Høybråten.

– Asta nu ne ajută prea mult, spuse Harry.

După o oră în care alergase dintr-un birou în altul, ca să se pună la curent cu toate acţiunile colegilor săi, Harry se îmbrăcă şi zise că pleacă la Filarmonică.

Parcă într-o zonă interzisă – pe una dintre străzile înguste de lângă terasa Victoria –, coborî din maşină şi trecu pe lângă Ministerul Afacerilor Externe, apoi coborî scările largi de la Ruseløkkveien şi o luă la dreapta, spre Filarmonică.

În piaţa cea mare, îndreptându-se spre faţada din sticlă a Filarmonicii, oameni în ţinute oficiale mergeau grăbiţi din cauza temperaturilor foarte scăzute. La intrare stăteau doi bărbaţi masivi, în costume negre, cu căşti în urechi. Tot în faţa clădirii mai erau postaţi şase poliţişti în uniformă, la distanţă unul de altul. Cei care veneau zgribuliţi la concert le aruncau priviri curioase, surprinşi să vadă poliţişti înarmaţi cu mitraliere în Oslo. Harry îl recunoscu pe Sivert Falkeid printre cei în uniformă şi se apropie.

– Nu ştiam că au fost chemaţi şi cei din unitatea Delta.

– N-am fost chemaţi, zise Falkeid. Am sunat la secţie şi am întrebat dacă putem fi de folos. Era partenerul tău, nu-i aşa?

Harry încuviinţă din cap, scoase din buzunarul interior un pachet de ţigări şi îi oferi una lui Falkeid, care clătină din cap.

– Jon Karlsen n-a apărut încă?

– Nu, zise Falkeid. Și, când va ajunge aici prim-ministrul, n-o să mai lăsăm pe nimeni în loja VIP-urilor.

În acel moment, două mașini de culoare neagră intrară în piață.

– Tocmai vorbeam de lup, mai zise el.

Harry îl văzu pe premier ieșind din mașină și intrând repede în clădire, însoțit de gărzi. În clipa în care ușa se deschise, Harry zări comitetul de primire: David Eckhoff, cu un zâmbet larg pe față, și Thea Nilsen, cu un surâs ceva mai palid, amândoi în uniforme ale Armatei Salvării.

Harry își aprinse țigara.

– La naiba, e groaznic de frig, spuse Falkeid. Nu-mi mai simt picioarele și jumătate de cap.

„Cât de mult te invidiez“, se gândi Harry.

Cu țigara pe jumătate fumată, inspectorul zise cu voce tare:

– Nu va veni.

– Așa s-ar părea. Să sperăm că nu l-a găsit deja pe Karlsen.

– De Karlsen vorbesc. Știe că jocul s-a sfârșit.

Falkeid îl privi pe detectivul înalt din fața lui, pe care, mai demult, înainte ca zvonurile în legătură cu alcoolismul și nesupunerea acestuia să ajungă la urechile sale, îl considerase un element potrivit pentru echipa Delta.

– Despre ce joc vorbești? întrebă el.

– E o poveste lungă. Trebuie să intru în sală. Vreau să-l arestați pe Jon Karlsen imediat ce apare.

– Pe Karlsen? Falkeid îl privi perplex. Și cum rămâne cu Stankic?

Harry își aruncă țigara, care căzu la picioarele lui, în zăpadă, cu un sfârâit.

– Da, rosti el încet, ca pentru sine. Cum rămâne cu Stankic?

Stătea în întuneric, aranjându-și paltonul pe care și-l pusese peste genunchi. Din difuzoare răzbăteau acordurile muzicii ambientale de harpă. Mici conuri de lumină de la spoturile din tavan se proiectau

asupra spectatorilor, iar el bănui că scopul acestora era să mărească suspansul, anticipând ceea ce urma să aibă loc în scurt timp, pe scenă.

Rândurile din fața lui începură să se ocupe după intrarea unui grup mare de spectatori, o duzină sau chiar mai mulți. Câteva persoane încercară să se ridice în picioare, dar, după mai multe murmure și șușoteli, se așezară înapoi. După cum putea vedea, în această țară nu era nevoie să arăți cine știe ce respect pentru liderii aleși din rândul politicienilor. El își ocupase locul cu jumătate de oră înainte, iar acum spectatorii erau conduși la locurile lor pe cele trei rânduri din fața lui care rămăseseră neocupate.

Văzu un bărbat în costum, cu un fir care-i intra în ureche, dar nu observă nici un polițist în uniformă. Nici polițiștii din fața Filarmonicii nu-l alarmaseră. De fapt, se așteptase la o mai mare concentrare de forțe. În definitiv, Martine îi spusese că prim-ministrul va fi prezent la concert. Pe de altă parte, ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost mobilizați mai mulți polițiști pe teren? El oricum era invizibil. Chiar mai invizibil decât de obicei. Mulțumit de el însuși, aruncă o privire prin sală și constată că erau câteva sute de bărbați în costume de ocazie. Își imagina deja haosul. Și calea sa de scăpare. Simplă, dar eficace. Aruncase o privire în sala de spectacole cu o zi în urmă și descoperise pe unde putea să fugă. Ultimul lucru pe care îl făcuse, înainte de a intra în sala de concerte, fusese să verifice dacă nu încuiase nimeni ferestrele de la toaleta bărbaților. Ferestrele simple și înghețate puteau fi împinse în afară și erau destul de mari și de joase ca să-i permită unui bărbat să iasă pe geam și să meargă pe pervaz fără probleme. De la trei metri înălțime, trebuia să sară pe una dintre mașinile din parcare. Apoi, îmbrăcat cu paltonul, avea să meargă cât putea de repede pe strada Haakon al VII-lea[1], o stradă foarte aglomerată de obicei, și după 2 minute și patruzeci și cinci de secunde avea să ajungă pe peronul gării Teatrului Național, unde trenul expres

[1] Haakon al VII-lea (Prințul Carl al Danemarcei, născut Christian Frederik Carl Georg Valdemar Axel, 3 august 1872–21 septembrie 1957) a fost primul rege al Norvegiei după disoluția uniunii dintre Norvegia și Suedia din 1905. (n.red.)

pentru aeroport oprea la fiecare 20 de minute. Trenul pe care voia să-l prindă pleca la 20.19. Înainte de a ieşi de la toaletă, nu uitase să-şi pună două pastile odorizante pentru pisoare în buzunarul sacoului.

Fusese nevoit să mai arate o dată biletul atunci când intrase în sală. Clătinase din cap cu un zâmbet atunci când plasatoarea îi făcuse semn spre palton şi-l întrebase ceva în norvegiană. Ea îi verificase biletul şi îi indicase apoi un loc în loja VIP-urilor, care nu era altceva decât un spaţiu în centrul sălii, format din patru rânduri normale izolate cu o bandă roşie, adecvată ocaziei. Martine îi explicase unde aveau locuri Jon Karlsen şi iubita acestuia, Thea.

Şi iată că veneau în sfârşit. Se uită la ceas. 20.06. În sală era semiîntuneric, iar lumina de pe scenă era prea puternică. Nu putu identifica pe nimeni din delegaţia oficială, dar, dintr-odată, lumina unui mic spot din tavan căzu pe una dintre feţe. Un chip palid şi îndurerat, dar nu avea nici o îndoială: aceasta era femeia pe care o văzuse în Gøteborggata, pe bancheta din spate a maşinii în care era Jon Karlsen.

Pe rândurile din faţa lui se iviseră probabil ceva probleme în legătură cu numerele locurilor, dar până la urmă situaţia fu rezolvată şi zidul de trupuri se cufundă în scaune. Strânse mânerul revolverului pe care-l ţinea sub palton. Avea şase gloanţe în butoiaş. Nu era obişnuit cu această armă al cărui trăgaci era mult mai greu de acţionat decât al unui pistol, dar exersase toată ziua şi acum ştia cât de tare trebuia să apese pentru a elibera glonţul. Apoi, de parcă ar fi răspuns unui semnal invizibil, liniştea cuprinse toată sala. Un bărbat în uniformă îşi făcu apariţia, le ură tuturor bun venit – presupuse el – şi spuse ceva care îi făcu pe toţi să se ridice în picioare. Se ridică şi el văzând cum toţi cei din jurul lui îşi aplecau capetele în tăcere. Cineva murise probabil. Apoi, bărbatul din faţă spuse ceva şi toată lumea se aşeză. Şi, în cele din urmă, cortina începu să se ridice.

Harry stătea în culise, în întuneric, privind cortina care se ridica. Luminile rampei îl împiedicau să vadă publicul, dar îi simţea prezenţa, aşa cum ar fi simţit respiraţia unui enorm animal ascuns în întuneric.

Dirijorul ridică bagheta și corul Armatei Salvării din Oslo începu să intoneze un cântec pe care Harry îl mai auzise la Citadelă.

Să lăsăm să fluture steagul mântuirii,
Să pornim acum la războiul sfânt!

– Scuzați-mă! auzi el o voce.

Se răsuci. Văzu o femeie tânără care purta ochelari și căști.

– Ce căutați aici? întrebă ea.

– Poliția, spuse Harry.

– Sunt regizorul spectacolului. Vă rog să nu stați în cale.

– O caut pe Martine Eckhoff, zise Harry. Mi s-a spus că este aici.

– Este *acolo,* zise regizoarea, făcând un semn spre cor.

Harry o văzu. Era undeva în spate, pe ultima treaptă de sus, cântând cu o expresie serioasă, aproape tristă. Ca și cum ar fi cântat despre dragostea ei pierdută, nu despre luptă și victorie. Chiar lângă ea era Rikard. Care, spre deosebire de ea, avea pe buze un zâmbet fericit. Chipul lui arăta cu totul altfel acum, când cânta. Expresia aspră, rigidă dispăruse, iar în ochii lui tineri se vedea o flacără, de parcă ar fi simțit cu toată ființa lui ceea ce cânta: ei aveau să cucerească lumea în numele Domnului, pentru cauza lor comună, mila și compasiunea față de aproapele lor. Harry observă cu surprindere că melodia și versurile aveau un impact profund asupra publicului.

După ce terminară melodia, se auziră aplauze, iar ei se retraseră într-un colț al scenei. Rikard îl privi uimit pe Harry, dar nu spuse nimic. Martine îl zări și încercă să-l ocolească, evitându-i privirea. Dar Harry se postă repede în fața ei, ca să nu o lase să treacă.

– Îți mai acord o șansă, Martine. Te rog, nu-i da cu piciorul.

Ea oftă agitată.

– Nu știu unde este. Ți-am mai spus.

Harry o prinse de umeri și-i șopti răgușit:

– Vei fi arestată pentru complicitate și instigare. Vrei să-i faci plăcerea asta?

– Plăcere? Martine afişă un zâmbet vag. Nu va mai simţi nici o plăcere acolo unde se duce.

– Şi cântecul pe care l-ai cântat adineaori? „Cel care arată întotdeauna compasiune şi este prietenul sincer al păcătosului.“ Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Sunt doar nişte cuvinte?

Ea nu răspunse.

– Ştiu că este foarte greu pentru tine, zise Harry. N-ai putea simţi pentru Jon nici măcar compasiunea superficială pe care o afişai cu atâta nobleţe atunci, la Far. Un narcoman neajutorat care fură de la tot felul de persoane ca să-şi satisfacă nevoile, ce înseamnă asta, de fapt? Cât de important este pentru tine un astfel de om în comparaţie cu cineva care are într-adevăr nevoie de iertarea ta? Un adevărat păcătos pe drumul spre iad?

– Opreşte-te, îi spuse ea hohotind, încercând fără putere să-l împingă.

– Încă poţi să-l salvezi pe Jon, Martine. Astfel, va mai avea o şansă. Şi tu vei mai avea o şansă.

– Te deranjează, Martine?

Era Rikard. Fără să se întoarcă spre el, Harry îşi strânse pumnul drept şi se pregăti în timp ce privea în ochii plini de lacrimi ai lui Martine.

– Nu, Rikard, zise ea. E în regulă.

Harry auzi paşii lui Rikard îndepărtându-se, dar el o privea în continuare pe Martine. Pe scenă, cineva cânta la chitară, apoi se auzi un pian. Harry recunoscu melodia. Cea din noaptea aceea, din Egertorget. Şi pe care o auzise la radio, în Østgård. *Morning Song.* I se părea că trecuseră secole de atunci.

– Vor muri amândoi dacă nu mă ajuţi să împiedic acest lucru, rosti Harry.

– De ce spui asta?

– Pentru că Jon suferă de tulburare de personalitate borderline şi este controlat doar de furie. Iar Stankic nu se teme de nimic.

– Încerci să-mi zici că ţii atât de mult să-i salvezi doar pentru că aşa îţi cere slujba ta?

– Da, spuse Harry. Și pentru că i-am promis acest lucru mamei lui Stankic.

– Mama lui? Ai vorbit cu mama lui?

– Am jurat că voi face tot posibilul să-i salvez fiul. Dacă nu-l voi opri acum pe Stankic, va fi împușcat. La fel ca bărbatul de la terminal. Crede-mă!

Harry o mai privi câteva clipe, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă. Ajunse la trepte când îi auzi vocea:

– Este aici.

Harry rămase cu piciorul în aer.

– Cum?

– I-am dat lui Stankic biletul tău.

În momentul acela se aprinseră și ultimele lumini ale rampei.

Siluetele celor din fața lui se distingeau clar pe fondul cascadei de lumini albe, orbitoare. Se afundă mai tare în scaun, își ridică încet mâna, împinse țeava scurtă a revolverului în spătarul scaunului din față, astfel încât să fie îndreptat chiar spre spatele persoanei în costum din stânga Theei. Avea să tragă două focuri, apoi avea să se ridice și să tragă și al treilea foc, dacă era nevoie. Cu toate că era sigur că al treilea foc nu va mai fi necesar.

Trăgaciul i se părea mai ușor de acționat decât înainte, dar știa că nu era decât efectul adrenalinei. Cu toate acestea, nu-i mai era frică. Apăsă trăgaciul din ce în ce mai tare, iar acum ajunsese la punctul în care nu mai întâmpina nici o rezistență, la doar 0,5 milimetri de capătul cursei, moment în care ar fi putut trage relaxat, conștient că nu mai era cale de întoarcere. Trebuia doar să se supună legilor inexorabile și excentricității mecanismelor componentelor armei.

Capul care stătea deasupra spinării care în curând avea să primească un glonț se întoarse spre Thea și spuse ceva. În acel moment, creierul său emise două observații. Era destul de ciudat că Jon Karlsen purta un costum de ocazie, și nu uniforma Armatei Salvării. Iar distanța fizică dintre Thea și Jon nu părea firească. Într-o sală de concerte unde muzica

era asurzitoare, doi îndrăgostiţi ar fi trebuit să stea lipiţi unul de celălalt. Disperat, creierul său încercă să schimbe direcţia acestui tren al evenimentelor pe care el îl pusese deja în mişcare, având degetul pe trăgaci.

Se auzi un bubuit răsunător.

Atât de răsunător, încât urechile lui Harry începură să ţiuie.

– Cum? îi strigă el lui Martine încercând să acopere atacul brusc al bateristului asupra talgerului, care îl asurzi pentru un timp.

– Stă în rândul 19, la trei rânduri în spatele lui Jon şi al premierului. Locul 25. În mijloc. Martine încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau prea tare. Ţi-am făcut rost de cel mai bun loc din sală, Harry.

Harry o privi pătrunzător, apoi o luă la fugă.

Jon Karlsen încerca să-şi mişte picioarele mai repede pe peronul Gării Centrale din Oslo, dar nu fusese niciodată un bun alergător. Uşile automate scoaseră nişte suspine prelungi, apoi se închiseră din nou şi expresul argintiu, care mergea la aeroport, plecă din staţie chiar la sosirea lui Jon. Acesta oftă, puse jos valiza şi micul rucsac pe care le avea în mână şi se prăbuşi pe una dintre băncile elegante de pe peron. Păstră pe braţe punguţa de culoare neagră. Mai avea de aşteptat zece minute până la trenul următor. Nici o problemă, avea destul timp. Avea oceane de timp. Atât de mult, încât aproape că-şi dorea să fi avut ceva mai puţin. Se uită în direcţia tunelului din care ar fi trebuit să apară următorul tren. Atunci când Sofia plecase din apartamentul lui Robert, iar el adormise în cele din urmă, înspre dimineaţă, avusese un vis. Un coşmar în care ochiul lui Ragnhild îl fixa ţintuindu-l locului.

Se uită la ceas. Concertul începuse probabil. Iar biata Thea avea să stea acolo fără el, fără să ştie nimic. Şi nici ceilalţi, de altfel. Jon îşi suflă aer cald în palme, dar temperaturile scăzute îngheţară imediat aerul umed, astfel încât mâinile lui deveniră mai reci decât înainte. Aşa trebuia să procedeze, nu exista altă cale. Lucrurile scăpaseră de sub control, nu putea risca să rămână în oraş. Era doar vina lui. Noaptea trecută, îşi pierduse controlul cu Sofia şi ar fi trebuit să se aştepte la aşa

ceva. Toată tensiunea pe care o acumulase răbufnise acum. Ceea ce-l scosese din minți era faptul că Sofia acceptase totul fără nici un cuvânt, fără să scoată un sunet. Îl privise doar cu aceeași expresie introvertită, impenetrabilă. Ca un miel mut dus la tăiere. Apoi o lovise cu putere peste față. Cu pumnul încleștat. Își julise pielea de pe articulații, dar o lovise din nou. Prostește. Ca să nu-i mai vadă expresia aceea, îi întorsese fața spre perete. Se calmase doar după ejaculare. Dar era prea târziu. Privind-o înainte de a pleca, realizase că, de această dată, ea nu va mai fi în stare să scape cu niște scuze puerile. Nu mai putea să spună că se lovise de ușă sau că alunecase pe gheață.

Al doilea motiv pentru care trebuia să fugă era telefonul pe care-l primise cu o zi în urmă. Verificase. Fusese sunat de la un hotel din Zagreb. Hotel Internațional. Nu avea idee cum făcuseră rost de numărul său de mobil, acesta nu era înregistrat nicăieri. Însă avusese o premoniție în legătură cu ceea ce însemna acest lucru: chiar dacă Robert era mort, ei tot aveau o misiune de încheiat. Nu acesta fusese planul, iar el nu putea înțelege. Poate că aveau de gând să trimită un alt om la Oslo. Trebuia să dispară orice s-ar fi întâmplat.

Biletul de avion pe care-l cumpărase într-o grabă disperată era pentru Bangkok via Amsterdam. Și era pe numele lui Robert Karlsen. La fel ca biletul pe care-l cumpărase în octombrie. Acum, la fel ca atunci, avea în buzunarul interior al hainei pașaportul cu valabilitate de zece ani al fratelui său. Nimeni n-ar fi negat izbitoarea asemănare dintre el și persoana din poză. Toți funcționarii de la pașapoarte erau conștienți de schimbările care se petreceau în fizionomia cuiva în zece ani. După ce cumpărase biletul trecuse prin Gøteborggata ca să-și împacheteze câteva lucruri într-o valiză și un rucsac. Mai avea zece ore până la decolare Și trebuia să se ascundă. Așa că se îndreptase spre unul dintre apartamentele parțial mobilate ale Armatei, din Haugerud, de la care avea o cheie. Apartamentul era gol de doi ani și, în afară de problemele cu igrasia, acesta avea o sofa, un pat cu salteaua pătată și un fotoliu cu tapițeria ruptă și cu umplutura ieșită prin spătar. Acolo o obliga pe Sofia să vină în fiecare joi la ora 18. Unele pete erau

de la ea. Altele erau rămase de la el, când era singur. Și, de fiecare dată când era singur, se gândea la Martine. Era ca o foame pe care nu și-o putuse potoli decât o singură dată, amintindu-și ani la rând acea satisfacție pe care o simțise atunci. Iar acum putea spune că o găsise în compania acelei fete de 15 ani, de naționalitate croată.

Apoi, într-o zi de toamnă, un Robert furios îl vizitase și-i spusese că Sofia era confidenta lui și că aceasta îi mărturisise tot ce se întâmplase. Jon fusese atât de furios, încât aproape că-și pierduse controlul.

Fusese atât de... umilitor pentru el. Exact ca atunci când avusese 13 ani și tatăl său îl bătuse cu cureaua pentru că mama lui găsise pete de spermă pe cearșaful său. Atunci când Robert îl amenințase că va da totul în vileag dacă ar fi îndrăznit doar să o privească pe Sofia, Jon realizase că mai avea o ultimă opțiune. Iar aceasta nu era să renunțe la întâlnirile cu Sofia. Nici Robert, nici Ragnhild și nici Thea nu înțelegeau că el trebuia să o aibă. Aceasta era singura cale de a dobândi mântuirea și satisfacția deplină. Peste câțiva ani, Sofia ar fi fost prea bătrână, iar el ar fi trebuit să găsească pe altcineva. Oricum, până atunci, ea avea să rămână mica lui prințesă, lumina sufletului său și cea care-i aprindea simțurile, așa cum fusese Martine, atunci când magia lucrase prima dată, la Østgård.

Peronul începu să se aglomereze. Poate că nu se întâmplase nimic. Poate că trebuia doar să aștepte câteva săptămâni, ca să vadă ce se întâmplă, iar apoi să se întoarcă. Să se întoarcă la Thea. Își scoase telefonul și-i trimise un mesaj: „Tata e bolnav. Am avion spre Bangkok în seara asta. Am să te sun mâine". Apăsă tasta SEND și bătu ușurel pachetul negru de pe genunchi. Cinci milioane de coroane în dolari. Tatăl său ar fi fost atât de fericit să afle că își putea plăti datoria și avea să fie liber, în sfârșit. „Eu iau pe umeri păcatele lumii, se gândi el. Eu îi voi elibera." Se uită din nou spre tunel. Părea o orbită goală, întunecată. Era 20.18. Unde era trenul?

Unde era Jon Karlsen? Îi cercetă cu privirea pe toți cei aflați pe rândurile din fața lui, în vreme ce cobora încet țeava revolverului.

Degetul său acceptase comanda și slăbise trăgaciul. Nu avea să afle niciodată cât de aproape fusese să apese pe trăgaci, dar acum știa doar un singur lucru: Jon Karlsen nu era acolo. Nu venise la concert. Acesta era motivul confuziei create în rândurile din față atunci când spectatorii își ocupaseră locurile. Muzica se auzea mai încet acum, bețele atingeau ușor tobele, iar acordurile suave de chitară pregăteau finalul melodiei. O văzu pe iubita lui Jon Karlsen aplecându-se. Umerii ei se mișcau ca și cum ar fi căutat ceva în poșetă. Rămase nemișcată câteva secunde, cu capul aplecat, apoi se ridică. O urmări cu privirea în timp ce ea se strecura printre scaune, grăbită și îngrijorată. Oamenii se ridicau făcându-i loc să treacă. Bărbatul știu ce avea de făcut.

– Scuzați-mă! zise el ridicându-se.

Abia observă privirile nemulțumite ale oamenilor care se ridicau oftând, cu mare efort. Tot ce-l interesa era faptul că ultima lui șansă de a-l găsi pe Jon Karlsen tocmai ieșea din sala de spectacole. După ce ieși în foaier, se opri și auzi ușa capitonată închizându-se în spatele lui, iar muzica se opri ca prin minune. Femeia nu ajunsese prea departe. Se oprise lângă una dintre coloane, în mijlocul foaierului, și scria un mesaj pe mobil. Doi bărbați în costume vorbeau lângă cealaltă intrare a sălii, iar două garderobiere stăteau după tejghea, privind distrate în altă parte. Verifică dacă paltonul care-i atârna pe braț ascundea destul de bine revolverul. Era pe punctul de a se apropia de ea, când auzi pe cineva alergând în dreapta lui. Se întoarse la vreme ca să vadă un bărbat înalt, cu obraji roșii și ochi sălbatici fugind în direcția lui. Harry Hole. Înțelese că era prea târziu, paltonul îi stătea în cale și nu avea cum să tragă cu precizie. Se trase înapoi, clătinându-se, până la perete, chiar în momentul în care mâna polițistului îl lovi în umăr. Și privi uimit cum Hole deschidea ușa foaierului și dispărea în sală. Se lipi cu spatele de perete și închise ochii, apoi își îndreptă încet umerii. Femeia se plimba prin foaier cu telefonul la ureche. Pe fața ei se citea disperarea. Se îndreptă spre ea. Se opri în fața ei, își trase paltonul într-o parte, astfel ca ea să poată vedea revolverul, și-i spuse rar și apăsat:

– Te rog să vii cu mine. Altfel va trebui să te omor.

Îi văzu ochii întunecându-se pe măsură ce pupilele i se dilatau din cauza terorii. Femeia scăpă telefonul din mână.

Îl scăpă. Acesta se izbi de șine cu un zgomot surd. Jon își privea telefonul mobil care suna în continuare. Pentru o clipă, înainte să vadă că era numărul Theei, îi trecuse prin minte că îl suna din nou persoana care, cu o noapte în urmă, nu vorbise. Persoana aceea nu spusese nimic, dar la telefon fusese o femeie, acum era sigur de asta. Ea îl sunase, Ragnhild. „Stop!“ își spuse. Ce se petrecea cu el? Își pierdea cumva mințile? Se concentră și încercă să respire adânc. Nu trebuia să-și piardă controlul tocmai acum. Puse mâna pe pachetul de culoare neagră în clipa când trenul opri silențios în gară. Ușile se deschiseră eliberând aerul cald. Se sui în tren, își puse valiza și rucsacul în compartimentul pentru bagaje și găsi un loc liber.

Pe un rând, văzu un loc liber, ca un dinte lipsă. Harry studie cu atenție chipurile celor din preajma scaunului gol, dar aceștia erau ori prea bătrâni, ori prea tineri, ori de alt sex. Fugi spre primul scaun din rândul 19 și se ghemui lângă ocupantul acestuia: un bărbat în vârstă, cu părul alb.

– Poliția. Noi...

– Poftim? strigă bărbatul cu mâna pâlnie la ureche.

– Poliția, zise Harry mai tare de această dată.

În alt rând, ceva mai în față, observă un bărbat cu un fir în spatele urechii, vorbind agitat în microfonul de la rever.

– Căutăm pe cineva care trebuia să ocupe scaunul din mijlocul acestui rând. Ați văzut pe cineva plecând sau...

– Poftim?

O doamnă mai în vârstă, probabil însoțitoarea bărbatului cu care vorbea Harry, se aplecă spre ea și spuse:

– Tocmai a plecat. Din sală, vreau să zic. În timpul spectacolului...

Femeia rostise ultimele cuvinte într-o asemenea manieră, încât cineva ar fi putut crede că acesta era de fapt motivul pentru care bărbatul era căutat de poliție.

Harry o luă la fugă pe culoar, deschise ușa, ieși în foaier și coborî alergând scările până la ușile de la intrare. Văzu prin geam spatele unui bărbat în uniformă și strigă în timp ce cobora scările:

– Falkeid!

Sivert Falkeid se întoarse, îl văzu pe Harry și deschise ușa.

– A ieșit un bărbat pe aici, ceva mai devreme?

Falkeid clătină din cap.

– Stankic se află în clădire, spuse Harry. Dă alarma!

Falkeid încuviință din cap și începu să vorbească în reverul hainei.

Harry se repezi înapoi în foaier, observă pe podea un telefon mic, de culoare roșie, și le întrebă pe femeile de la garderobă dacă văzuseră pe cineva părăsind sala de spectacole. Se uitară una la alta și răspunseră „nu“ într-un glas. Le întrebă dacă mai erau și alte ieșiri în afară de cea principală.

– Mai este și ieșirea de incendiu, îi sugeră una dintre ele.

– Da, dar ușile fac un zgomot atât de puternic, încât ar fi trebuit să auzim dacă ieșea cineva pe acolo, spuse cealaltă.

Harry rămase lângă ușă, în foaier, privind în stânga și în dreapta. Încerca să găsească din ochi alte posibile ieșiri din clădire. Să fi fost într-adevăr Stankic în clădire? Să-i fi zis Martine adevărul de această dată? Atunci când vorbise cu ea, fusese sigur de asta. Simțea din nou mirosul acela dulceag. Bărbatul care-i stătuse în drum atunci când intrase. Își dădu seama imediat pe unde scăpase Stankic.

Harry deschise brusc ușa de la toaleta bărbaților și fu întâmpinat de o rafală de vânt ce răzbătea prin fereastra deschisă din celălalt capăt al încăperii. Se duse la geam, analiză cornișa zidului și zări parcarea de mașini de dedesubt. Lovi nervos cu pumnul în pervazul ferestrei.

– La naiba, la naiba!

Dintr-o cabină a toaletei se auzi un zgomot.

– Hei! strigă Harry. E cineva acolo?

În loc de răspuns, la unul dintre pisoare apa începu să curgă cu presiune, cu un șuierat furios.

Sunetul acela se auzi din nou. Era ca un hohot de plâns. Ochii lui Harry se îndreptară spre mecanismele de blocare ale ușilor de la cabine. Găsi unul cu semn roșu de „ocupat“. Se lăsă pe burtă și văzu o pereche de picioare în pantofi de seară.

– Poliția, strigă Harry. Ești rănită?

Hohotele se opriră.

– A plecat? se auzi o femeie.

Vocea acesteia era gâtuită de frică.

– Cine?

– A spus că trebuie să stau aici, un sfert de oră.

– A plecat.

Ușa cabinei se deschise încet. Thea Nilsen stătea pe podea, între closet și perete, cu machiajul curgându-i șiroaie pe obraji.

– A zis că mă va ucide dacă nu-i spun unde este Jon, rosti ea printre lacrimi, ca și cum și-ar fi cerut iertare.

– Iar tu ce i-ai spus? întrebă Harry în timp ce o ajuta să se așeze pe capacul closetului.

Thea clipi de două ori, nedumerită.

– Thea, ce i-ai spus?

– Jon mi-a trimis un mesaj, zise ea privind pereții cabinei. Mi-a scris că tatăl lui e bolnav și că are avion spre Bangkok, în seara asta. Imaginează-ți. Tocmai în seara asta.

– Bangkok? Și i-ai spus asta lui Stankic?

– Trebuia să-l întâlnim pe premier în seara asta, zise Thea și o lacrimă îi căzu pe obraz. Și el nici măcar nu mi-a răspuns când l-am sunat și... și...

– Thea! I-ai spus că Jon trebuie să prindă avionul în seara asta?

Ea încuviință din cap, ca o somnambulă, ca și cum nimic n-ar fi avut legătură cu ea.

Harry se ridică și se îndreptă cu pași mari spre foaier. Aici, îi văzu pe Martine și pe Rikard vorbind cu un bărbat pe care îl recunoscu imediat. Era unul dintre bodyguarzii prim-ministrului.

– Opriți alarma, strigă Harry. Stankic nu mai este în clădire.

Toți trei se întoarseră spre ea.

– Rikard, sora ta e în toaleta bărbaților. Poți să ai grijă de ea? Și, Martine, poți să vii cu mine?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Harry o luă de braț și o trase după el, iar fata fu nevoită să alerge ca să țină pasul în vreme ce coborau scările spre ieșire.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La aeroportul Gardemoen.

– Și ce-ai de gând? De ce mă duci acolo?

– Tu vei fi ochii mei, dragă Martine. Tu îl vei vedea pe omul invizibil, în locul meu.

Își studia trăsăturile în geamul trenului. Fruntea, nasul, obrajii, gura, bărbia, ochii. Încercă să găsească un semn distinctiv, încercă să descopere dacă acest chip ascundea vreun secret. Dar nu putu vedea nimic deosebit deasupra eșarfei mici și roșii de la gât, doar o figură normală, fără nici o expresie, cu păr și cu ochi, care, în tunelul dintre Gara Centrală și Lillestrøm, se reflectau în geamul întunecat, fiind la fel de negri ca noaptea de afară.

33

LUNI, 22 DECEMBRIE. CEA MAI SCURTĂ ZI

Harry și Martine ajunseră în 2 minute și 38 de secunde de la Filarmonică pe peronul stației de tren de la Teatrul Național. Două minute mai târziu, se urcau în trenul Intercity care oprea în Gara Centrală și la aeroportul Gardemoen, în drum spre Lillehammer. Era adevărat, acest tren nu era de mare viteză, dar oricum aveau să ajungă mai repede decât dacă ar fi așteptat următorul expres pentru aeroport. Se așezară pe două scaune libere dintr-un vagon plin de soldați, care primiseră probabil permisii de Crăciun și se întorceau acasă, și grupuri de studenți cu sticle de vin, având pe cap căciuli de Moș Crăciun.

– Ce se petrece? întrebă Martine.

– Jon vrea să fugă, zise Harry.

– Nu știe că Stankic e în viață?

– Nu fuge de Stankic, fuge de noi. Știe că am aflat totul.

Ochii lui Martine se făcură mari de uimire.

– Ce vrei să spui?

– Nici nu știu de unde să încep.

Trenul opri în Gara Centrală din Oslo. Harry se uită la pasagerii de pe peron, dar nu-l văzu pe Jon Karlsen.

– Totul a început atunci când Ragnhild Gilstrup i-a oferit lui Jon două milioane de coroane ca să înlesnească vânzarea către Gilstrup Invest a unor proprietăți ale Armatei Salvării, zise Harry. El a refuzat-o pentru că nu era convins că ea va fi destul de corectă și va păstra secretul. În schimb, a acționat fără să știe ea și a vorbit cu Mads și cu Albert Gilstrup. A cerut cinci milioane și i-a avertizat să nu-i zică nimic lui Ragnhild despre această afacere, iar cei doi au fost de acord.

Martine rămase cu gura căscată.

– De unde știi?

– După moartea lui Ragnhild, Mads Gilstrup a cedat nervos. El a hotărât să spună totul despre această afacere. Așa că a sunat la poliție. La numărul de telefon de pe cartea de vizită a lui Halvorsen. Halvorsen nu a răspuns la telefon, dar Gilstrup i-a lăsat un mesaj pe căsuța vocală, în care mărturisea totul. Acum câteva ore, am ascultat acest mesaj. Printre multe alte lucruri, Mads a zis că Jon i-a cerut un angajament scris.

– Jon este foarte atent și grijuliu. Îi place să lucreze ordonat, fără să lase urme, murmură Martine.

Trenul plecă din stație și trecu pe lângă clădirea Villa Valle, reședința șefului gării, străbătând zona cenușie a părții de est a orașului Oslo. Din tren se vedeau grădinile din spatele caselor, cu biciclete stricate, sârme pentru rufe și ferestre înnegrite de funingine.

– Dar ce legătură au toate astea cu Stankic? întrebă Martine. Cine l-a angajat? Mads Gilstrup?

– Nu.

Vidul negru al tunelului îi absorbi dintr-odată. În întuneric, vocea ei abia se mai auzea, fiind acoperită de zgomotul sacadat al roților pe șine.

– A fost Rikard? Spune-mi că nu a fost Rikard...

– De ce crezi că e vorba de Rikard?

– În noaptea aceea în care Jon m-a violat, Rikard a fost cel care m-a găsit în toaletă. I-am zis că am călcat greșit din cauza întunericului și am căzut, dar mi-am dat seama că nu m-a crezut. El m-a ajutat să

ajung în pat, fără să le trezesc pe celelalte fete. Chiar dacă nu a spus nimic niciodată, eu am trăit întotdeauna cu impresia că l-a văzut pe Jon și că știe ce s-a întâmplat.

– Hm! făcu Harry. De aceea te protejează atât de mult. Se pare că Rikard te place și e cât se poate de sincer.

Ea încuviință.

– Presupun că tocmai din acest motiv, eu... începu ea, apoi se opri.

– Da?

– De aceea nu vreau să fie vorba de el.

– În acest caz, dorința îți este îndeplinită.

Harry se uită la ceas. Mai aveau cincisprezece minute până la destinație.

Martine îl întrebă cu o privire alarmată:

– Doar... doar nu crezi?

– Ce?

– Nu crezi că e posibil ca tata să fi aflat de viol, nu-i așa? Crezi că el...

– Nu, tatăl tău nu are absolut nici un amestec în toate astea. Persoana care a angajat un asasin ca să-l ucidă pe Jon Karlsen...

În acel moment, ieșiră din tunel. Un cer negru și plin de stele atârna deasupra câmpiilor albe, fosforescente.

– ... este Jon Karlsen.

Jon intră în holul mare pentru plecări al aeroportului. Mai fusese acolo, dar nu mai văzuse atâția oameni. Era un zgomot infernal. Voci, pași grăbiți și anunțuri repetate la difuzoare, care se ridicau până la tavanul înalt și boltit al clădirii. O cacofonie frenetică, un amestec de limbi și fragmente de opinii pe care nu le înțelegea. Oameni care veneau acasă de Crăciun sau plecau în vacanță de Crăciun. Cozile interminabile de la punctele de check-in se încolăceau între bariere ca niște boa constrictori supraalimentați.

„Inspiră adânc“, își spuse. Avea timp destul. „Ei nu știu nimic. Nu încă. Poate că nu vor afla niciodată.“ Se așeză în spatele unei

doamne în vârstă și se aplecă, ajutând-o să mute valiza în timp ce toți cei din rând înaintară 20 de centimetri. Când se răsuci spre el, cu un zâmbet recunoscător, văzu că pielea femeii era subțire și străvezie, de o paloare cadaverică, întinsă perfect pe oasele craniului. El îi întoarse zâmbetul, iar femeia își îndreptă în cele din urmă privirea în altă parte. Dar, printre zgomotele făcute de oamenii vii, auzea fără încetare țipătul ei. Țipătul acela insuportabil care nu se mai sfârșea, încercând cu disperare să acopere zgomotul unui motor electric. După ce fusese dus la spital și după ce aflase că poliția îi percheziționa apartamentul, realizase că aceștia ar fi putut găsi contractul cu Gilstrup Invest în biroul său. Cel semnat de Albert și Mads Gilstrup, în care se stipula că Jon trebuia să capete cinci milioane de coroane în cazul în care Comitetul de conducere al Armatei Salvării ar fi acceptat oferta. După ce poliția îl dusese cu mașina la apartamentul lui Robert, el plecase spre apartamentul său din Gøteborggata, ca să recupereze contractul. Dar, când intrase în apartament, cineva era deja acolo. Ragnhild. Ea nu-l auzise din cauza aspiratorului. O găsise pe scaun, citind contractul. Ea îl văzuse. Îi văzuse păcatele, la fel cum văzuse mama sa petele de spermă de pe așternut. Și, la fel ca mama lui, Ragnhild avea să-l umilească, să-l distrugă, să le spună tuturor ce aflase. Să-i spună tatălui său. Ea nu trebuia să vadă. „I-am scos ochii, se gândi el. Dar ea încă mai țipa."

– Cerșetorii nu refuză pomana, zise Harry. Asta e în firea lucrurilor. Asta a fost ceea ce mi-a atras atenția în Zagreb. Era ceva cât se poate de evident. O monedă norvegiană de 20 de coroane care mi-a fost aruncată înapoi. Și, în timp ce o urmăream rostogolindu-se pe podea, mi-am amintit că echipa criminalistică a găsit în zăpadă o monedă croată, chiar în fața magazinului din colțul străzii Gøteborggata. Toate astea m-au dus imediat cu gândul la Stankic, care fugise prin fața magazinului în vreme ce Halvorsen rămăsese căzut în stradă, plin de sânge. Sunt un sceptic prin definiție, dar, când am văzut acea monedă în Zagreb, am simțit că destinul sau cineva mai presus de

mine voia să-mi arate ceva. Prima dată când l-am întâlnit pe Jon, un cerşetor i-a aruncat înapoi o monedă. Îmi amintesc acest lucru pentru că am fost surprins că un cerşetor respingea o pomană. Ieri l-am găsit pe cerşetorul acela la biblioteca Deichmanske şi i-am arătat moneda găsită de criminalişti. El a confirmat faptul că a aruncat o monedă străină în direcţia lui Jon şi că moneda putea fi cea pe care i-o arătasem. Da, putea fi chiar moneda aceea, zise Harry.

– Deci se poate ca Jon să fi plecat în Croaţia la un moment dat. Asta nu e ilegal, bănuiesc.

– Nicidecum. Şi totuşi, mi-a spus că nu a fost în viaţa lui în străinătate, cu excepţia călătoriilor în Danemarca şi Suedia. Am verificat la Biroul paşapoarte şi nici un paşaport nu a fost emis vreodată pe numele Jon Karlsen. În schimb, pe numele lui Robert a fost emis unul, cu aproximativ zece ani în urmă.

– Nu era posibil ca Jon să fi avut moneda de la Robert?

– Ai dreptate, zise Harry. Moneda nu demonstrează nimic. Doar că pune la lucru un creier inert ca al meu. Dacă Robert nu a fost niciodată la Zagreb? Dacă a fost Jon cel care a călătorit la Zagreb. Jon avea cheile de la toate apartamentele de închiriat ale Armatei Salvării, inclusiv de la apartamentul lui Robert. Dacă a împrumutat paşaportul lui Robert, a plecat la Zagreb folosind numele acestuia şi s-a dat drept Robert Karlsen atunci când a organizat asasinarea lui Jon Karlsen? Planul său fiind de fapt să-l ucidă pe Robert?

Gânditoare, Martine începu să-şi roadă o unghie.

– Dar, dacă Jon voia să-l ucidă pe Robert, de ce să fi cerut asasinarea propriei persoane?

– Ca să-şi asigure alibiul perfect. Chiar dacă Stankic avea să fie arestat şi ar fi mărturisit adevărul, Jon nu ar fi fost în veci suspectat. El era victima, nu-i aşa? Faptul că Jon şi Robert au făcut schimb de tură tocmai în acea zi avea să pară mâna destinului. Stankic doar a urmat instrucţiunile. Şi atunci când Stankic şi cei din Zagreb ar fi descoperit mai târziu că îşi omorâseră propriul client, nu ar mai fi avut nici un motiv să-şi continue misiunea ucigându-l pe Jon. La urma urmei, nu

mai avea cine să-i plătească. De fapt, asta făcea parte dintr-un plan genial. Jon le-ar fi putut promite celor din Zagreb cât de mulți bani ar fi vrut aceștia după terminarea misiunii, din moment ce nu știau nici un nume și nici o adresă. Și singura persoană care putea dezminți faptul că Robert fusese în Zagreb sau care ar fi avut un alibi pentru ziua în care a fost încheiat contractul – adică Robert Karlsen în persoană – era moartă. Planul era conceput ca un cerc logic, precum un șarpe care își înghițea treptat coada, o iluzie, o creație autodistructivă care avea să garanteze dispariția tuturor dovezilor.

– Un bărbat meticulos și organizat, rosti Martine.

Doi tineri studenți începuseră să cânte un cântec de pahar: un experiment vocal pe două voci, iar un recrut le ținea isonul sforăind zgomotos.

– Dar de ce? întrebă Martine. De ce a vrut să-l ucidă pe Robert?

– Pentru că Robert reprezenta o amenințare pentru el. Conform spuselor sergentului-major Rue, Robert l-ar fi amenințat pe Jon că-l va „distruge“ dacă se va mai apropia de o anumită femeie. Eram sigur că era vorba despre Thea. Dar tu aveai dreptate când ziceai că Robert nu avea vreun sentiment aparte pentru ea. Jon pretindea că Robert ar fi avut o obsesie bolnavă pentru Thea, astfel încât să pară că Robert ar fi avut motive să-l ucidă pe Jon. Amenințarea lui Robert se referea la Sofia Miholjec. O fată de 15 ani, de naționalitate croată, care mi-a povestit totul. Felul în care Jon o obliga să facă sex cu el în anumite zile, amenințând-o că îi va evacua familia din apartamentul Armatei Salvării și că îi va alunga din țară dacă avea de gând să opună rezistență sau să spună cuiva. Când a rămas însărcinată, s-a dus la Robert, care a ajutat-o și i-a promis că-l va opri pe Jon. Din păcate, Robert nu s-a dus direct la Poliție sau la cei din conducerea Armatei. Probabil că a considerat-o o problemă de familie și avea de gând s-o rezolve în interiorul acestei organizații. Înțeleg că este o adevărată tradiție în privința acestui lucru în Armata Salvării.

Martine se uita pe geam la câmpiile vălurite, acoperite de zăpadă și de întunericul nopții, ca o mare umflată.

– Deci ăsta era planul, zise ea. Și ce nu a mers?

– Ceea ce nu poate fi prevăzut, zise Harry. Vremea.

– Vremea?

– Dacă zborul pentru Zagreb n-ar fi fost anulat din cauza ninsorii din noaptea aceea, Stankic ar fi plecat acasă, ar fi aflat că-l împușcase din greșeală pe intermediar și toată povestea s-ar fi sfârșit acolo. În schimb, Stankic a fost nevoit să petreacă o noapte în Oslo și a descoperit că împușcase o altă persoană. Dar el nu știa că Robert Karlsen era, de asemenea, și numele intermediarului, așa că și-a continuat vânătoarea.

La un difuzor se auzi un anunț: „Aeroportul Gardemoen, Gardemoen. Pasagerii sunt rugați să coboare pe partea dreaptă".

– Iar acum vrei să-l prinzi pe Stankic.

– Asta e meseria mea.

– Ai să-l ucizi?

Harry o privi pătrunzător.

– Ți-a ucis colegul, zise Martine.

– Ți-a spus ție asta?

– I-am zis că nu vreau să știu nimic, așa că nu a spus nimic.

– Sunt polițist, Martine. Noi arestăm oameni, iar tribunalul îi condamnă.

– Chiar așa? Atunci, de ce nu ai dat alarma? De ce nu ai alertat poliția aeroportului? De ce nu sunt Forțele Speciale pe urmele lui, cu toate sirenele pornite? De ce vrei să te ocupi singur de asta?

Harry nu spuse nimic.

– Nu mai știe nimeni ce mi-ai zis mie, nu-i așa?

Prin fereastra trenului, Harry văzu pista lucioasă de ciment a aeroportului Gardemoen.

– Trebuie să coborâm, zise el.

34

LUNI, 22 DECEMBRIE. CRUCIFICAREA

Mai era o singură persoană între el și ghișeul de check-in când îl simți. Un miros dulceag de săpun, care-i amintea vag de ceva. Era ceva ce se întâmplase destul de recent. Închise ochii și încercă să-și amintească despre ce era vorba.

– Următorul, vă rog!

Jon înaintă spre ghișeu târându-și picioarele, își puse valiza și rucsacul pe banda transportoare și lăsă biletul și pașaportul pe pupitru, în fața unui bărbat bronzat, îmbrăcat cu o cămașă albă cu mâneci scurte, care făcea parte din uniforma companiei aeriene.

– Robert Karlsen? zise bărbatul privindu-l pe Jon, care confirmă cu un semn din cap. Două bagaje. Iar acesta e un bagaj de mână, nu-i așa? întrebă bărbatul făcând un semn spre pachetul de culoare neagră din mâna lui Jon.

– Da.

Bărbatul răsfoi câteva pagini, apăsă câteva taste și, cu un bâzâit, o imprimantă eliberă niște etichete pentru bagaje, pe care era trecută destinația: Bangkok. În clipa aceea, Jon își aminti când simțise mirosul acela. În pragul apartamentului său, preț de o secundă, aceea fiind

de fapt ultima secundă în care se simțise în siguranță: atunci când bărbatul din fața ușii îi spusese în engleză că avea un mesaj, ridicând apoi spre el un pistol negru. Se abținu să privească în jur.

– Drum bun, *herr* Karlsen, îi spuse bărbatul schițând un zâmbet în timp ce-i întindea tichetul de îmbarcare și pașaportul.

Jon se îndreptă imediat spre cozile formate la filtrele de securitate. În vreme ce-și punea tichetul în buzunarul interior al hainei, aruncă o privire peste umăr.

Îl privi direct în față. Pentru o clipă, se întrebă disperat dacă Jon Karlsen îl recunoscuse, dar privirea lui Jon trecu mai departe. Ceea ce-l îngrijora însă era faptul că Jon Karlsen părea înspăimântat. Nu fusese destul de rapid ca să-l ajungă pe Karlsen din urmă la ghișeul de check-in. Iar acum se grăbea pentru că acesta se așezase deja la rând ca să treacă prin filtrul de securitate, acolo unde orice lucru sau ființă erau scanate, un revolver fiind astfel imposibil de ascuns. Trebuia să se întâmple înainte de a ajunge la filtru.

Inspiră adânc și strânse patul armei pe care o avea în palton, ca mai apoi să slăbească din nou strânsoarea. Instinctul îi spunea să tragă pe loc și să termine într-o clipă, așa cum era obișnuit. Dar, chiar dacă ar fi reușit să dispară imediat în mulțime, ei puteau închide aeroportul ca să verifice actele tuturor, iar el ar fi pierdut nu numai avionul spre Copenhaga, care decola peste 45 de minute, ci și libertatea sa pentru următorii 20 de ani.

Se opri în spatele lui Jon Karlsen. Trebuia să o facă repede, cu precizie. Avea să se apropie de el, să-i înfigă revolverul în coaste și să-i dea un ultimatum în termeni simpli, conciși. După aceea, avea să-l conducă prin holul supraaglomerat de la plecări până la parcarea supraetajată. Acolo, nu trebuia decât să se oprească în spatele unei mașini, să-i tragă un glonț în cap și să ascundă corpul sub mașină, apoi să abandoneze arma, înainte de a trece prin filtrele de securitate, și să se prezinte la poarta 32 pentru zborul spre Copenhaga. Scosese pistolul pe jumătate și mai avea doi pași până la țintă, când Karlsen ieși din rând și, cu

pași mari, se îndreptă spre celălalt capăt al holului de plecări. *Do vraga!*[1] O luă pe urmele lui, străduindu-se să meargă normal. „Nu te-a văzut“, își tot repeta el.

Jon își spuse că nu trebuie să fugă. S-ar fi dat de gol că-l văzuse. Nu-i recunoscuse chipul, dar nici nu era nevoie. Bărbatul purta la gât eșarfa roșie. Coborând scările spre holul de sosiri, Jon simțea valuri de transpirație. Când ajunse la ultima treaptă, se îndepărtă de balustradă și, după ce se asigură că ieșise din raza vizuală a celor care coborau scările, își puse pachetul sub braț și o luă la goană. Mai multe chipuri îi trecură prin fața ochilor. Chipul lui Ragnhild, cu orbitele ei goale, țipând fără încetare. Mai coborî un rând de scări și nu mai văzu pe nimeni prin preajmă. Acolo nu era decât frig, un frig umed, pătrunzător și ecoul pașilor și respirației sale precipitate pe un coridor larg, care cobora la un etaj inferior. Înțelese că se afla pe un coridor care ducea spre parcarea supraetajată a aeroportului și, pentru o clipă, ezită să ridice capul spre ochiul negru al unei camere de supraveghere, ca și cum aceasta i-ar fi putut da răspunsul. Ceva mai în față, văzu un semn cu neon deasupra unei uși, ca o imagine vie a lui însuși: un bărbat stând neajutorat în poziție verticală. Toaleta bărbaților. O ascunzătoare. S-ar fi putut încuia acolo și să iasă chiar înainte de decolare. Auzi ecoul unor pași iuți, care se apropiau. Fugi la toaletă, deschise ușa și intră. Lumina de un alb orbitor era exact așa cum își imagina el raiul deschizându-se în fața unui om aflat în pragul morții. Gândindu-se la locul izolat în care se afla toaleta, aceasta i se păru exagerat de spațioasă. Rânduri de pisoare albe, așteptând aliniate de-a lungul unui perete, în timp ce cabinele de aceeași culoare erau aliniate pe peretele opus.

Auzi ușa care se deschidea în spatele lui, închizându-se apoi cu un clic metalic.

În camera strâmtă de monitorizare a aeroportului Gardemoen era un aer închis, aproape insuportabil.

---

[1] Fir-ar! (în lb. croată, în original) (n.red.)

– Acolo, spuse Martine arătând cu degetul o persoană.

Harry și cei doi gardieni care stăteau pe scaune se uitară mai întâi la ea, apoi la peretele plin de monitoare spre care le făcea semn.

– Care dintre ele? întrebă Harry.

– Acela, spuse ea atingând monitorul pe care se vedea un coridor pustiu. L-am văzut trecând pe acolo. Sunt sigură că era el.

– Aceea este camera de supraveghere din coridorul care duce spre parcare, spuse unul dintre gardieni.

– Mulțumesc, zise Harry. Mă ocup eu de aici încolo.

– Stai puțin, spuse gardianul. Acesta este un aeroport internațional și poate că ai dumneata legitimație de polițist, dar ai nevoie și de autorizație ca să...

Bărbatul se opri la jumătatea frazei. Harry scosese de la brâu un revolver și acum îl cântărea în mână.

– Am putea zice că autorizația asta e valabilă până la noi ordine?

Harry nu mai așteptă însă un răspuns.

Jon auzi pe cineva intrând în toaleta bărbaților, dar nu mai desluși decât apa care se trăgea automat la pisoarele albe în formă de lacrimă, din fața cabinei în care se încuiase.

Jon se așezase pe capacul vasului de closet. Cabinele erau deschise în partea de sus, dar ușile erau până în podea, așa că nu trebuia să-și ridice picioarele.

Apoi, zgomotul jetului de apă se opri și auzi un plescăit. Cineva urina. Primul lucru care-i trecu prin minte lui Jon era că nu putea fi vorba de Stankic. Nimeni n-ar fi avut atât sânge-rece, încât să se poată gândi să urineze înainte să comită o crimă. Al doilea său gând se îndreptă spre tatăl Sofiei. Era posibil ca acesta să fi avut dreptate în legătură cu acest mic mântuitor de la hotelul Internațional din Zagreb pe care oricine îl putea angaja pentru o nimica toată: era neînfricat. Jon auzi clar cum bărbatul își trăgea fermoarul pantalonilor, apoi muzica apei interpretată de orchestra vasului alb de porțelan începu din nou.

Jetul de apă se opri ca la comandă, iar el auzi apoi apa curgând la robinet. Un bărbat se spăla pe mâini. Cu mare grijă. Se auzi cum bărbatul închidea robinetul, apoi zgomot de pași. Ușa scârțâi. Clicul metalic.

Jon căzu într-o parte pe capacul vasului de toaletă, cu pachetul în mână.

Cineva bătu în ușa cabinei. Trei bătăi ușoare, dar răsunătoare, provocate parcă de un obiect metalic. Precum oțelul.

Sângele păru ca refuză să-i oxigeneze creierul. Nu făcu nici o mișcare, închise ochii doar și își ținu respirația. Dar inima lui bătea nebunește. Citise undeva că urechile unor animale de pradă puteau percepe bătăile inimii victimei speriate. Așa își găseau de fapt victima. Cu excepția bătăilor inimii sale, liniștea era deplină. Închise strâns ochii și se gândi că ar putea vedea prin acoperiș dacă s-ar concentra. Ar fi putut zări cerul înghețat și senin, plin de stele, ar fi putut percepe planul invizibil și liniștitor al planetei, toate legile logicii și înțelesul tuturor lucrurilor.

Apoi veni inevitabilul foc de armă.

Jon simți presiunea aerului pe obraz și, pentru o clipă, crezu că glonțul trecuse prin fața lui. Deschise prudent ochii. În locul în care fusese zăvorul erau acum niște așchii de lemn, iar ușa atârna într-o parte. Bărbatul din fața lui se descheiase la palton. Pe dedesubt avea un costum de ocazie și o cămașă de un alb la fel de orbitor ca pereții din spatele lui. La gât, avea o eșarfă mică, roșie. „E îmbrăcat de petrecere“, se gândi Jon.

Inhală mirosul de urină și libertate în timp ce se uita în jos, la bărbatul din fața lui, care stătea chircit pe closet, încercând să se ferească. Un tânăr diform, peste măsură de îngrozit, tremurând în așteptarea morții. În cu totul alte circumstanțe, s-ar fi întrebat ce-ar fi fost în stare să facă acest bărbat cu ochii albaștri și tulburi. Dar, de data aceasta, știa. Și, pentru prima dată de la cina de Crăciun din Dalj, crima asta avea să-i ofere o satisfacție personală. Acum nu se mai temea de nimic.

Fără să-și lase în jos revolverul, se uită la ceas. Mai avea 35 de minute până la decolare. Văzuse camera de supraveghere din fața toaletei. Ceea ce însemna că existau probabil camere de supraveghere și în parcare. Trebuia să o facă aici. Trebuia să-l scoată din cabina aceea și să-l bage în cea de alături, să-l împuște, să încuie cabina prin interior și să se cațăre afară. Ei nu aveau să-l găsească pe Jon Karlsen înainte ca aeroportul să se închidă pe timpul nopții.

– Ieși de-acolo! îi ceru el.

Karlsen părea să fi căzut în transă și nu schiță nici un gest. Ridică pistolul și ținti. Karlsen ieși din cabină. Se opri. Deschise gura.

– Poliția. Aruncă arma!

Harry ținea revolverul cu ambele mâini, îndreptat spre bărbatul cu eșarfă roșie, în timp ce ușa se închidea cu un clic metalic în spatele lui.

În loc să lase jos revolverul, bărbatul lipi țeava acestuia de capul lui Jon Karlsen și rosti în engleza aceea cu accent, pe care Harry o recunoscu imediat:

– Bună, Harry. Ai o linie bună de ochire?

– Perfectă, zise Harry. Direct prin ceafa ta. Aruncă arma, am spus.

– Cum pot fi sigur că ai o armă în mână, Harry? Arma ta e la mine, nu-i așa?

– Am luat pistolul colegului meu. Harry văzu că degetul bărbatului apăsa pe trăgaci și continuă: Pistolul lui Jack Halvorsen. Cel pe care tu l-ai înjunghiat în Gøteborggata.

Bărbatul se încordă.

– Jack Halvorsen, repetă Stankic. Ce te face să crezi că eu l-am înjunghiat?

– ADN-ul tău din urmele de vomă. Sângele tău pe paltonul lui. Și martorul pe care-l ai în față.

Stankic dădu încet din cap.

– Înțeleg. Eu ți-am ucis colegul. Dar, dacă tu crezi asta, de ce nu m-ai împușcat deja?

– Pentru că între noi doi este o mare diferență, zise Harry. Nu sunt un ucigaș, sunt polițist. Deci, dacă pui jos revolverul, am să-ți răpesc doar jumătate din viața care ți-a mai rămas. În jur de 20 de ani. E alegerea ta, Stankic.

Mușchii brațelor începuseră deja să-l doară pe Harry.

– Spune-i!

Harry își dădu seama că Stankic îi strigase aceste cuvinte lui Jon, când îl văzuse pe acesta că tresărise.

– Spune-i!

Jon înghiți cu dificultate, iar mărul lui Adam i se mișcă în sus și în jos ca un dop, apoi clătină din cap.

– Jon? îl strigă Harry.

– Nu pot...

– Te va împușca, Jon. Vorbește!

– Nu știu ce vrei să...

– Ascultă, Jon, zise Harry fără să-l piardă din ochi pe Stankic. Nimic din ceea ce spui având un pistol la tâmplă nu poate fi folosit împotriva ta în justiție. Înțelegi? În clipa de față, nu ai nimic de pierdut.

Suprafețele dure și lucioase ale încăperii scoteau în evidență sunetul nefiresc de clar și rezonant al mecanismelor metalice în mișcare și al arcurilor tensionate, în timp ce bărbatul în costum de ocazie ridică revolverul.

– Stai! Jon își ridică brațele în față. O să-ți spun totul.

Jon întâlni privirea polițistului peste umărul lui Stankic. Și înțelese că acesta știa deja. Probabil că știa de mult. Polițistul avea dreptate: nu avea nimic de pierdut. Nimic din ceea ce va spune nu putea fi folosit împotriva lui. Și, lucru ciudat, voia să vorbească. De fapt, nici nu-și dorea altceva.

– Noi stăteam lângă mașină, așteptând-o pe Thea, zise Jon. Polițistul asculta un mesaj pe telefonul mobil. Am auzit că era de la Mads. Și am știut ce aveam de făcut atunci când polițistul a zis că era o confesiune și că avea de gând să te sune. Știam că voi fi terminat. Aveam la mine briceagul lui Robert și am reacționat din instinct.

Cu ochii minții, retrăi lupta cu polițistul. Încercase să-i imobilizeze mâinile la spate, dar polițistul reușise să-și elibereze o mână, ca să-și ferească gâtul de lama cuțitului. Jon înfipsese de mai multe ori cuțitul în mâna acestuia, fără să ajungă la carotidă. Furios, îl zgâlțâise pe polițist dintr-o parte în alta ca pe o păpușă de cârpă, în vreme ce continua să-l înjunghie. Până la urmă, reușise să-i înfigă cuțitul în piept, iar corpul polițistului fusese scuturat de un spasm și brațele îi căzuseră în părți, inerte. Ridicase apoi telefonul polițistului de pe trotuar și îl îndesase în buzunarul său. Tot ce mai avea de făcut era să-i aplice lovitura de grație.

– Dar Stankic ți-a stat în cale, nu-i așa? întrebă Harry.

Jon tocmai ridicase cuțitul, ca să-i taie gâtul polițistului ce zăcea inconștient la pământ, când auzise pe cineva strigându-i ceva într-o limbă străină. Ridicase capul și văzuse un bărbat într-o jachetă albastră care venea în fugă spre el.

– Avea un pistol, așa că a trebuit să fug, zise Jon simțind efectul purificator al confesiunii sale.

I se ridicase o povară de pe umeri. Și îl văzu pe Harry încuviințând din cap. Bărbatul înalt și blond înțelegea totul. Și îl ierta. Iar el era atât de impresionat, încât își simți gâtul strâns de emoție în vreme ce continuă:

– A tras un foc de armă în direcția mea în timp ce fugeam spre clădire. Aproape să mă nimerească. Voia să mă omoare, Harry. E un asasin dement. Trebuie să-l împuști, Harry. Trebuie să-l eliminăm, eu și cu tine... noi...

Îl văzu pe Harry lăsând în jos revolverul, pe care-l puse apoi în centură.

– Ce... ce faci, Harry?

Polițistul cu statură impunătoare își încheie nasturii paltonului.

– Plec în vacanța de Crăciun, Jon. Îți mulțumesc pentru confesiune.

– Harry? Așteaptă... Certitudinea destinului său pecetluit îl lăsase cu gura și cu gâtul uscate, iar cuvintele îi ieșeau cu efort prin mucoasa

uscată din gât. Putem împărți banii, Harry. Ascultă, putem să-i împărțim între noi trei, dacă vrei. Nimeni nu va afla.

Dar Harry nici nu se mai uita la el, spunându-i lui Stankic în engleză:

– Cred că vei fi mulțumit să afli că sunt destui bani în pachet pentru ca unii dintre voi, cei de la hotelul Internațional, să-și construiască o casă în Vukovar. Iar mama ta ar putea dona o parte propovăduitorului de la catedrala Sfântul Ștefan.

– Harry! Țipătul lui Jon era răgușit, ca un horcăit. Oricine are dreptul la o nouă șansă, Harry!

Cu mâna pe clanța ușii, polițistul se opri.

– Privește în adâncul inimii tale, Harry. Trebuie să găsești un dram de iertare acolo!

– Problema este că... zise Harry frecându-și bărbia. Meseria mea nu se bazează pe iertare.

– Cum? exclamă surprins Jon.

– Mântuirea, Jon. Mântuirea. Asta caută toată lumea. Și eu, de asemenea.

După ce auzi ușa închizându-se în urma lui Harry cu un clic metalic și îl văzu pe bărbatul în costum de seară ridicând arma spre el, Jon rămase nemișcat, holbându-se la ochiul negru al revolverului, iar frica se transformă în durere fizică și nu mai știu ale cui erau țipetele pe care le auzea: ale lui Ragnhild, ale lui sau ale altora. Dar, înainte ca glonțul să-i spulbere fruntea, Jon Karlsen avu timp să ajungă la o concluzie care răsărise în mintea lui după ani întregi de îndoială, rușine și rugăciuni disperate: că nimeni nu avea să audă țipetele sau rugăciunile sale.

Partea a cincea

EPILOG

35

VINA

Harry ieși din pasajul subteran în piața Egertorget. Mai era o zi până la Ajunul Crăciunului, iar oamenii treceau grăbiți pe lângă el în căutarea ultimelor cadouri. Cu toate acestea, liniștea specifică sărbătorii Yuletide părea să fi cuprins tot orașul. Puteai vedea asta la fiecare pas, pe fețele oamenilor, în zâmbetele mulțumite ale acestora pentru că pregătirile de Crăciun luaseră sfârșit sau chiar în zâmbetele resemnate și obosite. Un bărbat îmbrăcat în pufoaică și pantaloni matlasați trecu încet pe lângă el, legănându-se ca un astronaut, cu obrajii roșii, rânjind și scoțând aburi pe gură. O față disperată îi atrase totuși atenția. O femeie palidă la față, îmbrăcată cu o jachetă subțire și cu găuri în coate, din piele neagră, care țopăia de pe un picior pe altul lângă un magazin de bijuterii.

Chipul tânărului din spatele tejghelei se lumină la vederea lui Harry. Acesta îl salută grăbit pe client și se repezi în camera din spate. Reveni apoi ținând în mână ceasul pe care Harry îl primise de la bunicul său, pe care îl puse pe tejghea, cu o expresie mândră.

– Funcționează, zise Harry impresionat.

– Orice lucru poate fi reparat, zise tânărul. Trebuie doar să aveți grijă să nu-i forțați arcul când îl întoarceți. Asta uzează mecanismele. Încercați, iar eu o să vă arăt.

În vreme ce Harry întorcea ceasul, simți frecarea dură dintre părțile metalice și rezistența arcului. Și observă privirea captivată a tânărului.

– Scuzați-mă, zise acesta. Aș putea să vă întreb de unde aveți ceasul?

– L-am primit de la bunicul meu, răspunse Harry, luat prin surprindere de venerația subită din vocea tânărului care repara ceasuri.

– Nu acesta. *Acela.*

Tânărul făcu un semn spre ceasul de la mâna lui Harry.

– L-am primit de la fostul meu șef atunci când a demisionat.

– Dumnezeule. Tânărul ceasornicar se aplecă și examină cu mare grijă ceasul pe care Harry îl avea la mâna dreaptă. E veritabil, nu am nici o îndoială. A fost un dar extrem de generos.

– Da? Are ceva special?

Tânărul îl privi nedumerit pe Harry.

– Cum, nu știți?

Harry clătină din cap.

– Este un Lange 1 Tourbillon fabricat de A. Lange & Söhne. Pe spatele ceasului, veți găsi o serie care vă va spune câte bucăți din acest model au fost fabricate. Dacă nu mă înșel, au fost 150 la număr. Dumneavoastră purtați unul dintre cele mai frumoase ceasuri care au fost create vreodată. De fapt, întrebarea este dacă e un lucru înțelept să-l purtați. La prețul pe care-l are acum pe piață, strict vorbind, ar trebui să se afle într-un seif, la bancă.

– Seif? La bancă? Harry aruncă o privire uimită ceasului cu aspect atât de obișnuit, pe care îl azvârlise cu câteva zile în urmă pe fereastra dormitorului. Nu pare atât de scump.

– Dar aceasta e valoarea lui reală. Se comercializează numai cu o curea standard de culoare neagră și cu față gri, și nu conține nici un diamant și nici un gram de aur. Pare de fapt un oțel standard, platinat, e adevărat. Oricum, valoarea lui constă în faptul că e un produs de mare finețe și precizie, lucrat cu o măiestrie care se ridică la rang de artă.

– Înțeleg. Care ar fi atunci valoarea acestui ceas?

– Nu știu. Am acasă câteva cataloage cu prețuri de licitație pentru ceasuri rare. Aș putea să le aduc aici, într-o zi.

– Dă-mi doar o cifră aproximativă, zise Harry.

– O cifră aproximativă?

– O idee.

Buza inferioară a tânărului ieși în afară, iar capul lui se mișcă dintr-o parte în alta. Harry aștepta.

– Ei bine, nu l-aș vinde pentru mai puțin de 400 000.

– *400 000* de coroane? exclamă Harry.

– Nu, nu, spuse tânărul. 400 000 de dolari.

După ce ieși din magazinul de bijuterii, Harry nu mai simți frigul. Și nici moleșeala profundă care-i rămăsese în oase după douăsprezece ore de somn adânc. Și nu o observă nici pe femeia cu ochii înfundați în orbite, cu jachetă subțire de piele și aspect de narcomană, care se apropie de el, întrebându-l dacă nu era el polițistul cu care vorbise cu câteva zile înainte și dacă nu știa ceva de fiul ei, pe care nu-l mai văzuse nimeni de patru zile.

– Unde a fost văzut ultima oară? întrebă mecanic Harry.

– Unde crezi? zise femeia. În Plata, desigur.

– Cum îl cheamă?

– Kristoffer. Kristoffer Jørgensen. Alo! E cineva acasă?

– Poftim?

– Parcă ești plecat de-acasă, omule.

– Scuză-mă. Mai bine, ai aduce o poză de-a lui la secția principală de poliție, la parter, ca să-i raportezi dispariția.

– O poză? Femeia începu să râdă strident. Am o poză de-a lui de când avea 7 ani. Crezi că e bună?

– Nu ai una mai recentă?

– Și cine crezi că putea să i-o facă?

Harry o găsi pe Martine la Far. Cafeneaua era închisă, dar recepționerul de la azil îl lăsă pe Harry să intre prin spate. Ea stătea cu spatele la el, în spălătorie, golind una dintre mașinile de spălat. El tuși

încetișor, ca să nu o sperie. Îi privi oasele umerilor și mușchii gâtului în timp ce se întorcea spre el și se întrebă de unde moștenise acea suplețe. Și dacă o avusese întotdeauna. Martine se ridică, își înclină capul și zâmbi, aranjându-și o șuviță de păr.

– Bună. Ești chiar tu, cel căruia i se spune Harry.

Era doar la un pas distanță de el, cu mâinile pe lângă trup. Se uită cu atenție la ea. La pielea albă ca neaua, care încă mai avea strălucirea aceea ciudată. La nările sensibile, care fremătau. La ochii ei atât de neobișnuiți, cu pupile prelungite, ca niște eclipse parțiale de lună. Și la buzele pe care ea le mușca inconștient, umezindu-le, și pe care le apăsa apoi una peste alta, moi și umede, de parcă tocmai s-ar fi sărutat singură. Tamburul uscătorului începu să se rotească huruind.

Erau singuri. Ea trase adânc aer în piept și își lăsă puțin capul pe spate. Era la un pas distanță de el.

– Bună, zise Harry.

Fără să se miște.

Ea clipi nedumerită, apoi îi zâmbi puțin zăpăcită, se întoarse spre masă și începu să împăturească hainele.

– Am să termin repede aici. Mă aștepți?

– Am de finalizat niște rapoarte înainte de Sărbători.

– Mâine organizăm aici o cină de Crăciun, zise ea întorcându-se pe jumătate. Ai vrea să vii să dai o mână de ajutor?

El clătină din cap.

– Alte planuri?

Ziarul *Aftenposten* din ziua aceea era deschis pe masă, lângă ea. O pagină întreagă îi fusese dedicată soldatului Armatei Salvării care fusese găsit mort în toaleta aeroportului Gardemoen, cu o noapte în urmă. Ziarul îl cita pe inspectorul-șef Gunnar Hagen, care spunea că asasinul și motivul crimei erau încă necunoscute, dar că poliția credea că acel caz era legat de crima din Egertorget, care avusese loc cu o săptămână în urmă. Din moment ce victimele erau frați și suspiciunile

poliției se concentrau acum asupra unui croat neidentificat, ziarele din ziua aceea începuseră deja să facă speculații în legătură cu un posibil motiv al crimei: o răfuială mai veche între familii.

Ziarul *Verdens Gang* atrăgea atenția asupra faptului că, în urmă cu mai mulți ani, familia Karlsen își petrecuse vacanța în Croația și, ținând cont de tradiția croată a „răzbunării sângelui“[1], această explicație era o posibilitate. Articolul de pe prima pagină a ziarului *Dagbladet* trăgea un semnal de alarmă asupra prejudiciilor și considera că elementele criminale de naționalitate croată erau la fel ca sârbii și albanezii din Kosovo.

– Am fost invitat de Rakel și Oleg, spuse el. Tocmai am fost acolo cu un cadou pentru Oleg și m-au întrebat dacă vin.

– Ei?

– Ea.

Martine continuă să împăturească hainele în vreme ce dădea tăcută din cap, ca și cum el ar fi zis ceva la care trebuia să se gândească.

– Asta înseamnă că voi doi...?

– Nu, rosti Harry. Nu înseamnă ce crezi tu.

– Mai este cu celălalt, atunci? Cu doctorul?

– Da, din câte știu eu.

– N-ai întrebat-o?

Harry putea simți furia abia reținută din vocea ei.

– Asta nu are nici o legătură cu mine. Mi s-a spus că el își va sărbători Crăciunul împreună cu părinții lui. Asta-i tot. Tu vei sta aici?

Ea încuviință tăcută, apoi continuă să împăturească.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, zise el.

Ea dădu din cap, dar nu se întoarse spre el.

– Cu bine, rosti Harry.

Martine se opri. După mișcarea umerilor ei, înțelese că era agitată.

---

[1] Obicei străvechi care permitea răzbunările sângeroase între două familii învrăjbite, asemănător cu *vendetta* italiană. (n.tr.)

– Sper să mă înțelegi, spuse el. Poate că acum nu gândești așa, dar, în timp, ai să înțelegi că nu ar fi fost... nimic deosebit.

Se întoarse cu fața spre el. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Știu asta, Harry. Dar voiam să fiu cu tine. Măcar pentru o vreme. Îți ceream oare prea mult?

– Nu. Harry schiță un zâmbet. O vreme ar fi fost grozav. Dar e mai bine să ne luăm rămas-bun acum decât să așteptăm până ce vom suferi amândoi.

– Eu sufăr și acum, Harry.

Prima lacrimă i se rostogoli pe obraz. Dacă el nu ar fi știut atât de multe despre Martine Eckhoff, ar fi crezut că era imposibil ca o fată atât de tânără să știe ce însemna suferința. Își aminti ce-i spusese mama lui odată, când era în spital: „O viață fără dragoste este searbădă și pustie, dar o viață fără suferință nu poate exista".

– Am să plec acum, Martine.

Și plecă. După ce ieși din imobil, merse până la mașina parcată lângă bordură și bătu în geam. Geamul coborî.

– E mare de-acum, spuse el. Deci nu prea cred că are nevoie de atâta supraveghere. Oricum, sunt sigur că vei proceda în continuare la fel, dar țineam foarte mult să-ți spun asta. Și să-ți urez Crăciun fericit și mult noroc.

Rikard păru pe punctul de a zice ceva, dar nu făcu decât un semn din cap.

Harry porni spre Akerselva. Simțea că vremea se încălzise deja.

Halvorsen fu îngropat pe 27 decembrie. Afară ploua, zăpada topită curgea în șuvoaie repezi pe străzi, iar stratul de omăt din cimitir era gros și cenușiu. Harry se număra printre cei care duceau sicriul. În fața lui era fratele mai mic al lui Jack. Harry îi recunoscu mersul.

După înmormântare, se adunară toți la Valkyrien, un bar frecventat, cunoscut mai bine sub numele de Valka.

– Vino aici, zise Beate făcându-i semn lui Harry să o urmeze mai departe de ceilalți, la o masă din colț. Toată lumea a fost prezentă, rosti ea.

Harry dădu din cap. Abținându-se să spună ce avea în minte. Bjarne Møller nu fusese prezent. Nimeni nu știa nimic de el.

– Sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le aflu, Harry. Din moment ce cazul nu a fost rezolvat.

O privi cu atenție. Fața ei era palidă, marcată de suferință. El știa că Beate nu era abstinentă, dar acum avea în pahar apă minerală Farris. „De ce?“ se întrebă. Dacă ar fi putut consuma alcool, el s-ar fi anesteziat deja în ziua aceea cu orice ar fi avut la dispoziție.

– Cazul nu e închis, Beate.

– Harry, crezi că nu-mi dau seama? Cazul a fost încredințat unui ofițer cretin și altuia incompetent de la Kripos, care răsfoiesc teancuri de hârtii și se scarpină în capetele ce le lipsesc cu desăvârșire.

Harry ridică din umeri.

– Dar tu ai rezolvat cazul, nu-i așa, Harry? Tu știi ce s-a întâmplat; doar că nu vrei să spui nimănui.

Harry își sorbea cafeaua cu înghițituri mici.

– De ce, Harry? De ce este atât de important să nu afle nimeni?

– Intenționam să-ți spun, zise el. După un timp. Nu Robert a fost cel care a comandat asasinatul la Zagreb. A fost Jon.

– Jon? exclamă surprinsă Beate.

Harry îi povesti despre monedă și despre Espen Kaspersen.

– Dar trebuia să fiu sigur, îi spuse el. Așa că am făcut un târg cu singura persoană care-l putea identifica pe Jon Karlsen, ca să mă asigur că el era cel care fusese în Zagreb. I-am dat mamei lui Stankic numărul de mobil al lui Jon. Ea l-a sunat chiar în seara în care acesta a violat-o pe Sofia. A zis că Jon a vorbit la început în norvegiană, dar, atunci când nu a auzit pe nimeni, a vorbit în engleză și a întrebat: „Tu ești?“, gândindu-se, evident, că micul mântuitor era cel care-l

sunase. Ea m-a sunat apoi și a confirmat că era aceeași voce pe care o auzise în Zagreb.

– Era absolut sigură?

Harry încuviință.

– Expresia pe care a folosit-o a fost „foarte sigură". A spus că Jon avea un accent inconfundabil.

– Și care era obligația ta în acest târg?

– Să am grijă ca fiul ei să nu fie împușcat de către băieții noștri.

Beate luă o înghițitură mare de Farris, ca și cum ar fi simțit nevoia să asimileze mai ușor această informație.

– I-ai promis așa ceva?

– Da, zise Harry. Și iată ce voiam să-ți spun: Nu Stankic a fost cel care l-a ucis pe Halvorsen. Jon Karlsen a făcut-o.

Beate îl privi cu gura căscată. Ochii i se umplură de lacrimi și șopti cu amărăciune:

– E adevărat ce-mi zici, Harry? Sau spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine? Crezând că nu aș putea trăi cu ideea că asasinul a scăpat?

– Ei bine, avem briceagul găsit sub patul din apartamentul lui Robert la o zi după ce Jon a violat-o acolo pe Sofia. Dacă vei cere cuiva de la laboratorul criminalistic să examineze sângele de pe lamă ca să vezi dacă se potrivește cu ADN-ul lui Halvorsen, cred că vei obține pacea sufletească de care ai nevoie.

Beate rămase cu privirea în paharul din fața ei.

– Știu că în raport scrie că ai fost la toaletă și că nu ai văzut pe nimeni acolo. Știi ce cred eu? Cred că l-ai văzut pe Stankic, dar nu ai făcut nimic ca să-l oprești.

Harry nu răspunse. Beate continuă:

– Nu ai spus nimănui despre vinovăția lui Jon pentru că nu voiai să intervină nimeni înainte ca Stankic să-și încheie misiunea. Să-l ucidă pe Jon Karlsen. Vocea lui Beate tremura de furie. Dar, dacă tu crezi că am de gând să-ți mulțumesc pentru asta, te înșeli.

Ea trânti paharul pe masă și câteva persoane își întoarseră ochii spre ei. Harry nu spuse nimic. Aștepta.

– Suntem ofițeri de poliție, Harry. Treaba noastră este să apărăm legea și ordinea, nu să judecăm. Și, la naiba, nu ești mântuitorul meu personal, ai înțeles?

Beate respira cu dificultate. Își șterse obrajii cu dosul palmei, pentru că erau plini de lacrimi.

– Ai terminat? întrebă Harry.

– Da, răspunse ea privindu-l cu reproș.

– Nu știu toate motivele pentru care am procedat așa, zise Harry. Creierul uman este o mașinărie unică. Poate că ai dreptate. Poate că am forțat lucrurile ca să se întâmple așa. Cu toate astea, vreau să știi că nu am făcut-o pentru mântuirea ta, Beate. Harry termină de băut cafeaua și se ridică. Am făcut-o pentru propria mântuire.

În perioada dintre Crăciun și ajunul Anului Nou, străzile fuseseră spălate de ploaie, iar zăpada dispăruse de peste tot. Noul an sosi cu câteva grade sub zero și o fulguială ușoară. Iarna părea să înceapă din nou, ceva mai bine de această dată. Oleg primise de Crăciun schiuri de slalom, iar Harry îl duse pe pârtia de pe dealul Wyller pentru a exersa întoarcerile în plug. Pe drumul spre casă, în mașină, după cea de-a treia zi pe pârtie, Oleg îl întrebă pe Harry dacă avea să poată face slalom în curând.

Harry văzu mașina lui Lund-Helghesen parcată în fața garajului, așa că îl lăsă pe Oleg pe trotuar și plecă spre casă.

Se întinse pe sofa și rămase cu ochii în tavan, ascultându-și discurile. Cele vechi. În cea de-a doua săptămână a lunii ianuarie, Beate îl anunță că era însărcinată. Era copilul lui Halvorsen. Urma să nască în vară. „Cât de orb am putut să fiu“, se gândi Harry.

În ianuarie, avu o grămadă de timp ca să se gândească, din moment ce acea parte a omenirii care trăia în Oslo se hotărâse să ia o

pauză și să nu se mai omoare unii pe alții. Așa că începu să se întrebe dacă nu era mai bine să-l primească pe Skarre în biroul lui, cel cu numărul 605, „biroul de informații". Se întrebă apoi ce-ar trebui să facă în continuare cu restul vieții lui. Și se mai întrebă dacă era posibil să afle vreodată dacă făcuse sau nu alegerile corecte.

Veni sfârșitul lunii februarie. Harry cumpără un bilet de avion pentru Bergen. În orașul celor șapte munți parcă era toamnă și nu ninsese deloc, iar pe muntele Fløien, Harry avu impresia că norul care-i acoperea era de fapt același de la ultima lui vizită.

Îl găsi la o masă, la Fløien Folkerestaurant.

– Mi s-a spus că aici te pot găsi acum, zise Harry.

– Te așteptam, rosti Bjarne Møller dând paharul peste cap. Ți-a trebuit ceva timp.

Ieșiră și se opriră lângă balustradă, la observator. Møller părea chiar mai palid și mai slab decât ultima dată. Ochii lui erau limpezi, dar era buhăit la față și mâinile îi tremurau. Harry bănuia că starea lui era pricinuită mai degrabă de pilule decât de alcool.

– N-am înțeles la ce te refereai atunci, zise Harry. Atunci când ai spus că ar trebui să urmăresc banii.

– Și n-am avut dreptate?

– Ba da, spuse Harry. Ai avut dreptate. Dar am crezut că te refereai la cazul meu. Nu mi-am dat seama că era vorba despre tine.

– Eu vorbeam despre toate cazurile, Harry. Vântul răvășea șuvițele lungi de păr care acopereau fața lui Møller. Apropo, nu mi-ai zis dacă Gunnar Hagen a fost mulțumit de soluționarea cazului tău. Sau, mai bine zis, de nesoluționarea acestuia.

Harry ridică din umeri.

– David Eckhoff și Armata Salvării au fost scutiți de un scandal jenant, care le-ar fi putut afecta reputația și tot ce au realizat până acum. Albert Gilstrup și-a pierdut unicul fiu, o noră și un contract care ar fi putut salva averea familiei sale. Sofia Miholjec și familia ei

vor să se întoarcă la Vukovar. Au primit un ajutor din partea unui binefăcător stabilit recent acolo și vor putea să-și construiască o casă. Martine Eckhoff se vede acum cu un tânăr pe nume Rikard Nilsen. Pe scurt, viața merge înainte.

– Dar tu? Te mai vezi cu Rakel?

– Din când în când.

– Dar doctorul?

– Nu întreb niciodată. Astea sunt problemele lor.

– Te vrea înapoi, nu-i așa?

– Cred că își dorește foarte mult ca viața mea să fie așa cum vrea ea. Harry își ridică gulerul și privi în jos, spre ceea ce părea să fie orașul de la poalele muntelui. Și, la drept vorbind, e ceea ce-mi doresc și eu uneori.

Tăcură amândoi.

– Am dus ceasul lui Tom Waaler la un magazin de bijuterii și i l-am arătat unui tânăr care se pricepe la astfel de lucruri, ca să-l verifice. Îți amintești că ți-am povestit odată că aveam coșmaruri. Visam un ceas Rolex care continua să ticăie la brațul smuls din trupul lui Waaler?

Møller încuviință din cap.

– Acum, am explicația, zise Harry. Cele mai scumpe ceasuri din lume au un sistem tourbillon cu o frecvență de 28 000 de vibrații pe oră. Din această cauză, secundarul pare că zboară la o singură mișcare. Iar mecanismul mecanic de declanșare face ca tic-tacul să se audă foarte tare, mult mai tare decât al altor ceasuri.

– Minunate ceasuri, Rolexurile.

– Sigla Rolex a fost adăugată de un ceasornicar ca să camufleze proveniența reală a acestuia. Este de fapt un Lange 1 Tourbillon. Unul dintre cele 150 de exemplare. Și face parte din aceeași serie ca și ceasul pe care-l am de la tine. Ultima dată când un Lange 1 Tourbillon s-a vândut la o licitație, prețul s-a ridicat la puțin sub 3 milioane de coroane.

Møller încuviință din cap cu un zâmbet slab.

– Acesta era modul în care vă luați fiecare partea? întrebă Harry. Ceasuri care valorau 3 milioane?

Møller își încheie nasturii paltonului și își ridică gulerul.

– Valoarea lor este mult mai stabilă și sunt mai puțin bătătoare la ochi decât mașinile. Sunt mai puțin înzorzonate decât tablourile scumpe, mai ușor de transportat decât banii și nu e nevoie să fie spălate.

– Și, în același timp, ceasurile se pot oferi cadou.

– Așa e.

– Ce s-a întâmplat?

– E o poveste lungă, Harry. Și, ca majoritatea tragediilor, a început cu cele mai bune intenții. Eram un grup mic de oameni. Voiam doar să ne facem datoria. Să punem lucrurile la punct, pentru că o societate guvernată de lege nu era capabilă să facă totul fără ajutor.

Møller își puse o pereche de mănuși negre, apoi continuă:

– Unii spun că sunt atât de mulți criminali care scapă nepedepsiți doar pentru că legislația noastră este o plasă de pescuit cu ochiuri foarte mari. Dar această opinie e complet eronată. Legislația este de fapt o plasă subțire și fină, care prinde doar peștii mici, dar care se rupe atunci când peștii mari se prind în ea. Noi am vrut să fim plasa de rezervă din spatele acelei plase, cea care să poată scoate repede rechinii la suprafață. Nu erau doar oameni din poliție în acest grup, ci și avocați, politicieni și birocrați care știau foarte bine că structura societății noastre, legislația și sistemul nostru judecătoresc nu erau pregătite pentru rețelele internaționale ale crimei organizate care ne-au invadat țara atunci când s-au deschis granițele. Poliția nu avea autoritatea să joace după aceleași reguli ca infractorii. Până la noi schimbări ale legislației. De aceea, am fost nevoiți să acționăm sub acoperire.

Møller clătină din cap, cu privirea pierdută în ceață, apoi continuă:

– Dar acele locuri care rămân închise și pline de secrete și care nu pot fi aerisite sunt distruse încet-încet de putregai. O adevărată cultură de microorganisme s-a dezvoltat în interiorul poliției. Acești

oameni au declarat, la început, că trebuia să aducem în țară arme de contrabandă, arme pe măsura celor pe care le aveau la dispoziție adversarii noștri. Apoi trebuia să le vindem ca să ne putem finanța munca. Este un paradox bizar, dar cei care se opuneau au constatat în scurt timp că microorganismele preluaseră controlul. Și apoi au urmat darurile. Lucruri neînsemnate, la început. O răsplată în semn de încurajare, așa ziceau ei. Sugerându-ne astfel că refuzul unui cadou ar fi fost interpretat ca lipsă de solidaritate. Dar acesta nu era decât următorul stadiu în procesul de putrefacție. Corupția te asimila aproape fără să-ți dai seama, până ce constatai că erai băgat până peste cap în rahat. Și nu mai era cale de ieșire. Aveau prea multe dovezi împotriva ta. Dar cel mai rău lucru era că nu știai cine erau „ei". Ne organizaserăm în mici celule și comunicam între noi printr-o persoană de contact care era obligată să țină totul secret. Nu știam că Tom Waaler era unul dintre noi. Nu știam că el era cel care organiza contrabanda cu arme și nici măcar faptul că exista o persoană cu numele de cod „Prințul".

Am aflat abia atunci când tu și Ellen Gjelten ați descoperit totul. Și tot atunci am înțeles că am scăpat din vedere ceea ce era mai important: scopul nostru comun. Era mult timp de când nu mai aveam alt scop decât să ne burdușim buzunarele. Atunci am înțeles că eram corupt. Și că eram complice la... Møller inspiră adânc... uciderea unor polițiști precum Ellen Gjelten.

Fuioare și smocuri de nori se răsuceau în jurul lor, ridicându-se tot mai sus, de parcă Fløien și-ar fi luat zborul.

– Dar, într-o bună zi, n-am mai putut suporta. Am încercat să renunț. Ei mi-au dat alternative. Care erau simple. Dar nu mă temeam pentru mine. Singurul lucru de care mă temeam era că ar putea să le facă rău celor din familia mea.

– De aceea ai fugit?

Bjarne Møller încuviință din cap.

Harry oftă.

– Așa că mi-ai dăruit acest ceas ca să termini odată pentru totdeauna.

– Trebuia să fii tu, Harry. Nu putea fi altcineva.

Harry încuviință. Simțea un nod în gât. Își aminti cuvintele pe care i le spusese Møller prima dată când fuseseră acolo, pe vârful muntelui. Era într-adevăr straniu când te gândeai că, la șase minute de mers cu telecabina din centrul celui de-al doilea oraș ca mărime din Norvegia, erau oameni care se rătăceau și mureau. Și era la fel de straniu să crezi că ești de partea justiției, ca să pierzi apoi brusc orice direcție și să te trezești că ai trecut de cealaltă parte. Se gândi la toate raționamentele pe care le făcuse, la toate deciziile pe care le luase, fie ele minore sau foarte importante, până la ultimele minute din aeroportul Gardemoen.

– Și ce-ai spune, șefule, dacă ți-aș garanta că nu suntem atât de diferiți? Și că aș putea fi eu în locul tău?

Møller ridică din umeri.

– Sunt întâmplări și nuanțe care deosebesc un erou de un infractor. Așa a fost și așa va fi mereu. Corectitudinea e virtutea leneșului și a celui lipsit de imaginație. Fără oameni care încalcă legea și fără nesupunere, am trăi încă în feudalism. Am pierdut, Harry, e simplu. Am crezut în ceva, dar am fost orbit și, până când mi-am recăpătat vederea, am fost corupt. Se întâmplă mereu.

Harry începu să tremure în bătaia vântului, căutându-și cuvintele. Când găsi câteva, în cele din urmă, nu-și mai recunoscu vocea. Era ciudată, plină de suferință.

– Îmi pare rău, șefule. Nu pot să te arestez.

– E în regulă, Harry. Mă ocup eu de asta. Am să clarific totul de aici încolo.

Vocea lui Møller părea calmă, aproape consolatoare.

– Am vrut doar să vezi totul cât se poate de clar. Și să înțelegi. Și poate să înveți ceva din asta. Oricum, nu mai puteam face nimic.

Harry rămase cu ochii deschiși în ceața impenetrabilă, încercând în van să facă așa cum îi ceruse șeful și prietenul său: „Să vadă totul“.

Și ținu ochii deschiși până ce începu să lăcrimeze. Când se întoarse, Bjarne Møller nu mai era acolo. Îi strigă numele în ceață, chiar dacă știa că Møller avea dreptate: nu mai putea face nimic. Dar se gândi că totuși cineva trebuia să-l strige pe nume.

Este o noapte friguroasă de decembrie și oamenii s-au adunat să asculte un concert de colinde al Armatei Salvării. Deodată se aude o împușcătură și unul dintre coriști se prăbușește mort. Detectivul Hole și echipa sa sunt chemați să investigheze crima, dar ei au puține elemente de la care să pornească – nu există nici un suspect, nici o armă a crimei și nici un mobil. Dar, când asasinul își dă seama că a împușcat pe altcineva, Hole realizează că problemele lui de-abia de acum încep.

„Pentru mine, Nesbø conduce detașat în topul scriitorilor scandinavi de thrillere."

MARCEL BERLINS, *The Times*

ISBN 978-606-609-240-1

9 786066 092401

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao